COLECȚIA

Iubiri de poveste

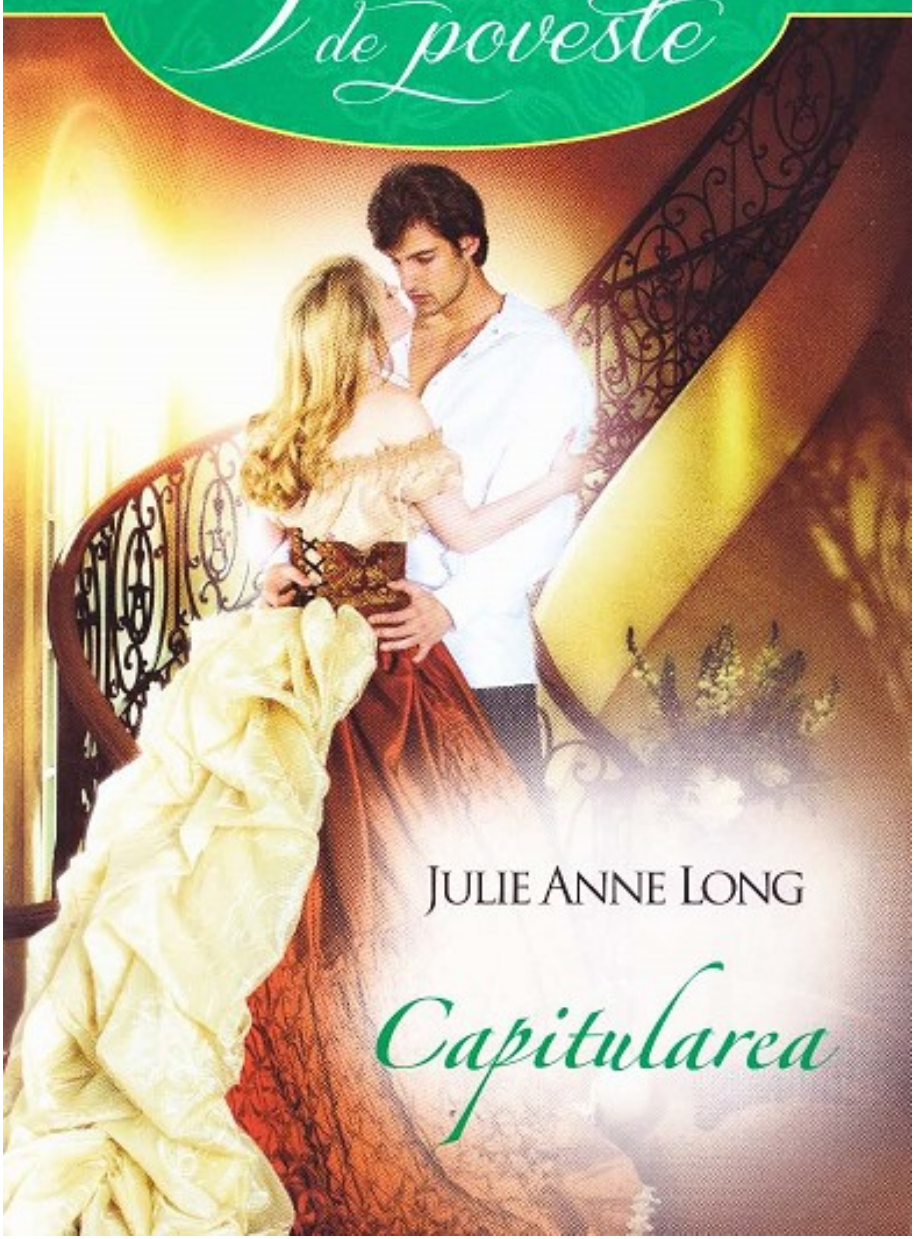

JULIE ANNE LONG

Capitularea

Julie Anne Long
Capitularea

***Since the Surrender by* Julie Anne Long**

Copyright © 2009 Julie Anne Long
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea, Laurenţia Carîp
Traducere din limba engleză Manuela Bulat/Graal Soft

Pentru Dom

Capitolul 1

„Alungat!”

Chase Eversea, căpitanul Charles Eversea, se gândi cu o plăcere perversă, justificată, la acel cuvânt. „Alungat” de la Pennyroyal Green, Sussex, căminul şi familia lui, numai pentru că mârâise câteva cuvinţele în spuma halbei sale la Pig & Thistle[1], cu doar patru seri în urmă. Cu siguranţă, nu-şi dorise să îl *audă* careva. Nici măcar nu intenţionase să le rostească cu voce tare. Însă îi ieşiseră pe gură şi, cu toată sinceritatea, nimeni nu l-ar fi putut învinui, având în vedere contextul.

Era vina lui Colin, fratele său.

Însă, de-a lungul istoriei familiei Eversea, aşa stătuseră lucrurile de obicei.

Chase se încruntă cu o ferocitate de gargui la uşa deloc atrăgătoare a unei pensiuni de pe o stradă londoneză aflată undeva la limita fragilă dintre respectabilitate şi dezintegrare – ceea ce, foarte probabil, îi putea descrie propria stare de spirit din ultimele zile. Aici se părea că era cazat un văr Eversea îndepărtat, un anume domn Adam Sylvaine, iar Chase fusese trimis fără prea multe vorbe şi foarte ferm – cu alte cuvinte, *alungat* – ca să hotărască dacă ar fi un vicar bun pentru Pennyroyal Green. O misiune pentru care *el* era cel mai puţin potrivit.

Bănuia că acel interviu nu era altceva decât o cacealma pusă la cale de familia lui ca să scape Sussexul de el.

Parcă în ton cu tumultul stării lui de spirit, cerul înnorat al verii se deschise şi îşi aruncă fără nicio ceremonie potopul de ploaie.

Rămase nemişcat în timp ce apa i se revărsa peste pălărie şi îi cădea şiroaie pe umeri, formând bălţoace lângă cizmele lui şi transformându-l într-o clipă într-o fântână caraghioasă şi cu o căutătură aspră, pe care ceilalţi erau

1 Porcul şi ciulinul

obligaţi să o evite. Îl amuza să stea în calea tuturor. Pentru numele lui Dumnezeu, ai fi zis că cerul scuipa untură încinsă, judecând după graba cu care oamenii alergau cu mâinile deasupra capului.

Un tânăr aplecat pentru a se feri de ploaie îi surprinse din greşeală încruntătura şi încremeni mirat ca un câine de vânătoare în timp ce hăituia prada. Îşi reveni, iar după câteva momente, o luă la goană. Picioarele abia i se mai vedeau. Şi îşi făcea cruci pe ascuns în timp ce fugea.

Chase pufni. Cândva, ar fi putut să domolească revolte sau să întunece starea de spirit a unui întreg regiment cu acea încruntătură. Sau putea obţine efectul opus cu un zâmbet: să-i inspire pe soldaţii demoralizaţi să dovedească o vitejie neobişnuită pe câmpul de luptă. Sau să topească jupoanele femeilor.

În ultima vreme, zâmbea rar, ca şi când războiul nu s-ar fi terminat încă.

Însă acum, zâmbi în urma omului care fugea. Şi cu toate că nu era un zâmbet tocmai *plăcut,* o femeie care mergea grăbită la braţul unui bărbat, cu boneta în pericol să i se transforme într-o cârpă udă, încetini de parcă acel zâmbet ar fi prins-o ca într-o plasă.

Şi aşa îşi sacrifică ce mai rămăsese din bonetă ca să se holbeze la căpitanul Charles Eversea, care se prefăcu a nu observa, şi, după câteva clipe, fu trasă din nou de către bărbatul care o ţinea de braţ.

Ploaia se opri aproape la fel de repede pe cât începuse, ca toate ploile de vară, lăsând totul ud şi aburind. Chase oftă şi se sprijini cu putere pe bastonul său, continuându-şi drumul. Încă *avea nevoie* de nenorocitul de baston pentru primul pas după o perioadă de nemişcare, iar acesta era fitilul care îi aţâţa furia, furie care îl propulsa tot restul drumului, fie în sus pe un deal, fie în jos pe vreo scară, atât de repede, încât şchiopătatul devenea aproape imperceptibil, iar durerea era aproape uitată.

Aproape.

Devenise la fel de constantă, de variată şi de parte din el ca un gând. Se învolbura şi se umfla, şi îl chinuia. Pur

şi simplu, era acolo.

„Cam la fel ca nenorocita mea de familie”, gândi el cu amărăciune.

Chase mai făcu un pas şi descoperi că nu mai putea înainta. Ceva îl ţinea de haină.

— Şefu’! şopti creatura cu un accent cockney, de undeva de lângă şoldul său.

Chase se încruntă şi îşi coborî privirea. Doi ochi foarte albaştri îl fixau de pe chipul murdar al unui băieţel.

— Am un mesaj pen’ ’mneavoastră!

Pumnul soios care nu strângea haina lui Chase se întinse spre el şi se deschise, dând la iveală un pătrat de hârtie care părea să fie îndoit de opt sau de şaisprezece ori.

Chase privi bănuitor hârtia, apoi o apucă între degete. Era caldă şi umedă la exterior, de la strânsoarea mesagerului. Nu prea avea speranţe că interiorul nu fusese distrus de ploaie şi de transpiraţie.

Îşi dădu haina spre spate şi scutură hârtia pentru a o deschide într-o mână, apoi, fără a întoarce privirea, întinse cealaltă mână şi îl înşfăcă pe băiat de gulerul cămăşii chiar când golănaşul încerca s-o ia la goană. Gulerul aproape că i se destrămă între degete, aşa că mâna lui cuprinse un umăr osos şi îl întoarse pe băiat spre el.

— Dă-mi-l înapoi!

Băiatul clipi.

— *Cum* de…?

— Dă-mi-l înapoi! repetă el pe un ton calm şi ameninţător.

O persoană neatentă probabil că n-ar fi simţit degetele agile care îi furaseră nasturele hainei, iar micul golan, cu siguranţă, exact pe asta se baza. Însă Chase foarte rar era *cu adevărat* neatent, în ciuda eforturilor sale asidue de a nu fi atent.

— E doar un nasture, îşi încercă norocul băiatul.

— E doar nasturele *meu.*

Era o negociere absurdă. Ar fi trebuit pur şi simplu să-i pună cătuşele micului şobolan al străzii, căci pe cei ca el nu-i aştepta altă soartă decât galerele sau spânzurătoarea.

Băiatul avea urechi clăpăuge, care ieşeau la orizontală din capul său foarte rotund. Din pricina murdăriei, părul lui avea o culoare nedesluşită, probabil blondă, iar expresia îi era morocănoasă, însă ochii albaştri ca oul de măcăleandru erau speriaţi şi trădau inteligenţă. Ploaia lăsase dâre subţiri în funinginea de pe obrajii lui, făcându-l să pară un animăluţ vărgat în camuflajul său natural. Anticipând poate cum ar putea să arate în spatele gratiilor.

Nenorocită Londră! Abia ajunsese şi *era, jefuit.*

Chase îl ţintui cu o privire fixă, cruntă şi ameninţătoare, până când pumnul murdar se întinse spre el şi se deschise din nou.

Golănaşul îşi privi propria mână cu o mirare neliniştită. Ca şi când aceasta l-ar fi trădat. Nasturele parcă îi făcea cu ochiul din palma soioasă. Un nasture bun, de alamă. Ar fi putut obţine pe el cel puţin patru şilingi.

Chase îşi luă nasturele.

— Ţi-aş fi dat bani, îi spuse el ameninţător mesagerului hoţ.

— Nu prea v-aţi grăbit să-mi daţi, nu-i aşa?

De data asta, păru mult mai puţin încrezător. Încercă să se smulgă din strânsoare.

Chase, nehotărât dacă să-l dea pe mâna poliţailor, strânse în continuare cu putere umărul băiatului şi desfăcu hârtia pentru a vedea dacă era într-adevăr un mesaj sau doar o metodă de a-l jefui. Era o senzaţie ciudată să aibă un prizonier. Cu atât mai mult cu cât prizonierul era un băiat murdar. Chase nu făcuse de mult timp ceva atât de ferm precum să *împiedice* pe cineva să facă ceva.

Citi:

Căpitane Eversea, ne întâlnim într-o oră la muzeul Montmorency, lângă bucolicele italiene. E o chestiune foarte urgentă.

P.S.: Bucolice înseamnă vaci şi alte chestii de-astea.

Nu era nicio semnătură.

Muzeul Montmorency?

Bucolice italiene?

Şi ce era mai rău:

Vaci?

Se holbă complet descurajat la acel cuvânt. I se păru că palpită sub ochii lui.

În primul rând, vacile erau motivul principal pentru care se afla acolo. Dacă nenorocitul de Colin ar fi încetat să *vorbească* despre vaci în noaptea aceea la Pig & Thistle…

Se încruntă şi se gândi la Montmorency. Chase nu avusese niciodată vreun motiv să treacă de Covent Garden şi să intre în Bloomsbury, aşa că nu vizitase muzeul. Dacă îşi amintea corect, fusese înfiinţat atunci când un naturalist bogat şi excentric (oare existau şi neexcentrici?) dăduse ortul popii şi lăsase vasta colecţie de *chestii* – sarcofage, insecte îmbălsămate, pergamente, mobilă – unui guvern britanic surprins şi nu tocmai recunoscător, care însă făcuse o treabă decentă sortând toate obiectele, iar apoi îndesându-le într-o casă veche de o sută de ani cumpărată de la un aristocrat, adică Montmorency, care o abandonase de mult în favoarea uneia mai la modă.

Acel loc cu greu putea fi considerat ideal pentru o întâlnire secretă, dacă asta se voia a fi.

Scrisul era foarte feminin, însă nu îl recunoscu. Bucle mari se formau în capătul unor litere prelungi şi subţiri, unite cu înfloriturі generoase, totul înclinat cu nervozitate înainte. Textul fusese scris cu o peniţă înmuiată bine în cerneală. Marginea hârtiei era zimţată de parcă fusese ruptă în grabă dintr-un registru. Probabil pentru a sublinia caracterul „foarte urgent”, presupuse el.

— Te-am urmărit tooot drumu’ de la St. James Square, spuse golănaşul brusc vesel. Ca şi când ar fi fost prieteni vechi. Eşti foarte rapid pentru un şontorog.

Chase îşi aplecă încet capul şi îl fixă cu o privire ucigătoare. Căutătura neruşinată a băiatului fu înlocuită cu o nelinişte mult mai potrivită situaţiei în care se afla.

— Cine ţi-a dat mesajul ăsta? se răsti el.

— O doa’nă.

Golănaşul se speriase atât de rău, că răspunsese instantaneu.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce era o minciună...? Oh!

— Şi cine este „doa'na" asta?

Urmă o şovăială încăpăţânată.

— *Ea* mi-a dat un şiling. Şi mi-a zis că şi tu o să-mi dai unul.

Se părea că băiatul avea mintea fixată asupra unui singur lucru. Un şiling era o sumă regească pentru un copil al străzii. Iar femeia aceea îi promisese banii *lui?*

Atunci, era o femeie încrezătoare. Sau una nesăbuită.

Sau totul era o şaradă foarte bine pusă la cale.

— Cine e *ea* şi cum de ai ştiut să îmi dai asta *mie?*

Golănaşul încercă să ridice din umăr, doar că umărul lui era în strânsoarea mâinii lui Chase. Nu reuşi.

— Nu ştiu cum o cheamă. Doamna ştia numărul casei tale, şi ai ieşit pe uşă, şi ţi-ai pus pălăria – cu o mână, obrăznicătura imită gestul unui gentleman care îşi pune pălăria, adăugând o expresie plină de importanţă de sine –, aşa că te-am urmărit şi tot urmărit până când te-ai oprit*. În sfârşit.*

Chase luase o birjă o parte a drumului de la casa din oraş a familiei sale, iar restul drumului mersese pe jos, pentru că n-ar fi vrut ca piciorul lui să creadă că avea de gând să-l răsfeţe, mai ales că îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimilor cinci ani în Sussex ca să se vindece (şi să bea, şi să se bazeze pe Colin ca să-i distragă atenţia). Iar un băiat putea să se mişte cu mai multă abilitate decât o birjă pe unele străzi aglomerate.

Trebuia să admită că golănaşul fusese perseverent. Îşi merita şilingul.

— Dar cum de-ai ştiut că eu sunt persoana pe care o caută ea? Ţi-a spus cum arăt?

Oare cum ar fi sunat descrierea? „Înalt, încrezut, se încruntă şi şchiopătează?"

— Neah! Doar mi-a dat numărul casei. Am riscat presupunând că eşti gentlemanul pe care îl căuta, nu-i aşa?

Obrăznicătura era foarte mulţumită de sine. Şi am avut *dreptate.* De obicei, am, adăugă băiatul satisfăcut.

Chase fu surprins de faptul că vorbele puştiului sunaseră exact precum ceva ce ar fi spus el.

— Cum arăta? Doamna asta.

Golănaşul se încruntă.

— Bătrână. Ca tine. Voce de aristocrată. Ca a ta. Nu era grasă.

Chase se încruntă dezaprobator auzind acea descriere complet neadecvată, ceea ce îl făcu pe băiat să tresară din nou.

— Şi? se răsti Chase.

— Şi avea o…

Golănaşul se opri.

— O ce?

— O pă… pălărie frumoasă. Băiatul părea stânjenit şi uşor mirat de faptul că nu reuşea să nu asculte poruncile lui Chase. Cu o pană în vârf.

Îşi flutură mâna deasupra capului.

O aristocrată bine îmbrăcată, deloc grasă, *tânără,* care, dintr-un impuls, îl trimisese pe acel copil al străzii să-l caute?

Se gândi la toate acele „doamne” cu care se însoţise în cei cinci ani de când se întorsese din război. De fapt, doar câteva ar putea să fie numite cu adevărat „doamne”. Îi fu greu să şi-o imagineze pe oricare dintre doamnele *adevărate* pe care le cunoştea trimiţându-i un mesaj anonim criptic printr-un băiat care mirosea a hazna.

Chase îl fixă pe golănaş cu privirea lui cea mai potrivită pentru scoaterea adevărului de la cineva.

Băiatul clipi ca şi când ar fi fost stropit în ochi cu apă fierbinte.

— De ce femeia asta te-a trimis tocmai pe *tine?*

— Pentru că eram *acolo,* da? Golănaşul îi vorbea pe un ton cât se poate de firesc. În curtea muzeului. Ţin capetele cailor de la trăsuri când sosesc, iar ea a apărut dintr-o trăsură. Unii îmi dau câte ceva când îi ajut, alţii nu.

Era o schemă care dădea mereu roade – să faci un

serviciu inutil oamenilor, aşteptându-te ca vreunul să se simtă suficient de vinovat pentru a plăti pentru asta.

— Cel mai probabil, cei care îţi dau bani o fac ca să *pleci.*

Rânjetul rapid şi strălucitor al golănaşului îl luă prin surprindere.

— Ce-mi pasă mie *de ce* mă plătesc? Aşa că a intrat în muzeul cel mare şi a ieşit înapoi repede, cred că după birjă, da' birja plecase, da? Iar eu nu primisem ni'ic de la ea. Da' uite că mă vede, mă-ntreabă dac-aş vrea un şiling – un *şiling!* — şi iar intră, şi iese cu mesaju' ăsta, şi mă trimite după tine.

— A venit cu o birjă? repetă el cu asprime.

— Da. N-avea blazon. O 'nchiriase.

Un răspuns ce dovedea o intuiţie interesantă: exact asta dorise el să ştie. Se uită lung în ochii aceia limpezi, căutând dovada unei minciuni sau escrocherii.

Băiatul se zbătu ca o insectă prinsă de o aripă. Privirea lui alunecă într-o parte.

„O doa'nă". O singură dată în toată viaţa lui se purtase prosteşte din cauza unei femei. Fusese cel mai adevărat şi mai puţin onorabil lucru pe care îl făcuse vreodată. *Şi* cel mai carnal, după cum decisese soarta.

Fusese de-a dreptul ironic dat fiind faptul că, pe-atunci, onoarea era lucrul care îl definea. Bineînţeles, fusese o catastrofă. În acel moment, simţise că nu avea de ales.

Dar acum avea. Îşi îngustă ochii privind mesajul, apoi pe mesager.

Era drăguţă? Era singură? Părea speriată? Oare era o păcăleală? Ce fel de păcăleală? O capcană? Ce fel de capcană?

„Ce naiba?!"

Avea să descopere singur adevărul.

Ignorându-şi raţiunea, Chase scoase un şiling şi i-l întinse cu două degete, în timp ce eliberă umărul băiatului.

— Acum, dispari din ochii mei!

Golănaşul înhăţă şilingul asemenea unui peşte care

apucă momeala, în vreme ce scăpă din strânsoarea lui Chase.

— Numa’ bine, şefu’! strigă el cu îndrăzneală peste umăr, apoi o luă la goană cu picioarele goale prin bălţile fetide ale Londrei.

*

Se simţi surprinzător de puţin vinovat când întoarse spatele pensiunii vărului său. Îşi dorea acum să-şi fi comandat un cal înşeuat înainte să pornească de la reşedinţa Eversea în acea dimineaţă, în loc să meargă o parte din drum cu birja şi o parte pe jos. Însă mergea pe jos cât de des putea, cât de departe putea.

Iar noaptea, suferea din pricina asta sau bea.

Totuşi, avea nevoie de o birjă ca să ajungă la Montmorency, aşa că se hotărî să o folosească pe tot parcursul drumului – o concesie acordată piciorului.

Cartierul în care se afla în clipa aceea nu era chiar Seven Dials[2], însă, după cum arăta, părea că se inspirase din Seven Dials. Doar câteva prăvălii aveau firmele agăţate la stradă. Cămăşi şi pantalonaşi atârnau pe frânghiile întinse între pervazurile ferestrelor pensiunilor învecinate. Ude şi grele de la ploaie, pe căldură rufele aveau să se usuce până se întăreau. Nu se vedea nicio trăsură de închiriat… Probabil, pentru că nimeni nu-şi dorea să vină acolo şi nimeni de acolo nu-şi permitea să plece cu birja, chiar dacă şi-ar fi dorit.

Mai merse o vreme. Trecu de un magazin de brânzeturi, pe lângă unul de haine, o cizmărie, un birt. Încă un birt. Şi alt birt. Ca în cele mai multe părţi ale Londrei, din strada pe care mergea se desprindeau diverse străduţe. În capătul uneia dintre ele zări albul unor fese grăbite să se împingă sub o rochie ridicată în doi pumni. Un bărbat care avea parte de serviciile unei prostituate.

---

2 Intersecţie a şapte străzi din Covent Garden, cartier din vestul Londrei (n.tr.)

„Minunat!”

Cam atunci, îşi dădu seama că era urmărit.

Sau mai degrabă… vânat. Senzaţia era *foarte* diferită.

Ştiu într-o secundă de ce – îi dăduse o monedă unui copil al străzii, iar cineva îi remarcase mersul uşor inegal şi hainele şi probabil gândise: „Un gentleman darnic şi şchiop, în baston şi cu buzunarul plin de şilingi? O pradă uşoară”.

Chase bănui că erau doi. De o parte şi de alta. Un bărbat pe o parte a străzii şi altul pe cealaltă. Cu coada ochiului, îi zări apropiindu-se unul de altul, încolţindu-şi prada.

Printre norii grei rămaşi după ploaie se aţintiră cu precizie spre el suliţe solare. Din pământ ieşeau aburi de la potopul scurt de mai devreme. Odată cu aceştia, în aer se ridică şi mirosul amestecului de pe străzile Londrei: urină şi bălegar, noroi şi mâncare, şi, de undeva din depărtare, ceva proaspăt şi verde. Iarbă, copaci. Însă deloc aproape de locul în care se afla el.

În mod ironic, lumina zilei îi era de ajutor – îi permitea să vadă că amândoi aveau cuţite. Palmate, care le alunecau din mâneca hainei. Soarele sclipea luminos în lamele lor.

„Splendid!”

După calculele sale, n-avea timp să scoată pistolul din cizmă. Înjură că luase cu el doar unul, deşi, de obicei, datorită obişnuinţei şi dragostei sale pentru arme, avea încă unul încărcat ascuns în haină.

Sângele i se transformă într-o adevărată furtună în vene.

Aşa cum se întâmpla întotdeauna în momentele în care se afla în pericol iminent, timpul încetini, secundele întinzându-se precum o pătură cu ţesătură deasă care era trasă, dezvăluindu-i fiecare mişcare minusculă pe care o făceau urmăritorii săi.

„Doar doi sunteţi?”

Dacă i-ar fi văzut zâmbetul în clipa aceea, aceştia s-ar fi gândit de două ori dacă să facă sau nu ce aveau de gând.

Dar nu i-l vedeau. Iar el era diabolic de bucuros.

Ajunseră în dreptul lui, mergând în paralel, suficient de aproape încât Chase să vadă culoarea ochilor unuia dintre ei: maronii ca bălegarul.

Primul se năpusti.

Chase îl lovi brutal cu bastonul peste piept. Bărbatul se ghemui, permiţându-i lui Chase să-şi înfigă cotul între omoplaţii săi o dată, de două ori, a treia oară doborându-l la pământ. Iar când bărbatul se rostogoli, Chase îl lovi cu piciorul în vintre, apoi se răsuci şi lovi cu bastonul braţul întins al celuilalt bărbat. Îl imobiliză rapid – la câţiva centimetri de faţa lui, ţintind între ochii lui, vârful cuţitului tremură.

Bruta era puternică.

Însă Chase trebuia doar să îl ţină suficient de mult. Îşi slăbi strânsoarea doar o clipă, cât să-l ia pe bărbat prin surprindere şi să îl facă a crede că-l învinge, să îl facă să se relaxeze aproape imperceptibil, în acea clipă, Chase prinse încheietura care ţinea cuţitul şi o îndoi spre spate din ce în ce mai mult, până când bărbatul scoase un urlet răguşit, degetele i se descleştară, iar cuţitul îi căzu.

Frumosul şi primejdiosul obiect sclipi în soare şi ateriză pe pământul jilav.

Foarte bun cuţit!

Îl lovi cu putere pe bărbat în genunchi, iar acesta se prăbuşi greoi. De jos, îşi ridică privirea uluită spre el. Chase îşi scoase pistolul din cizmă, trase cocoşul fără nicio ceremonie şi îndreptă arma spre faţa bărbatului.

— Mai există şi opţiunea, spuse el ca şi când s-ar fi aflat în toiul unei negocieri, să-ţi zdrobesc beregata cu călcâiul cizmei şi să mori lent, nu rapid.

Respiraţia nu i se accelerase aproape deloc.

Ochii căprui, inexpresivi şi fără suflet pe un chip ciupit de vărsat, oglindeau mai degrabă uimire decât teroare.

— I... i... iartă-mă, şefu’!

Chase izbucni într-un hohot de râs nebun şi uluit, care îi arse gâtul. „Iartă-mă că te-am atacat cu un cuţit, şefu’! Iartă-mă! A fost doar o neînţelegere!”

În cele din urmă, teroarea înlocui stupefacţia pe

chipul bărbatului întins la picioarele lui. Chase îi explică răbdător:

— Cred că-mi dau seama unde ai greşit. Ai crezut că sunt un „gentleman”? Ai fi uimit să afli câţi gentlemani s-au sălbăticit în război. Am ucis oameni mai buni decât tine fără să clipesc. În locul vostru, m-aş gândi de două ori înainte să atac pe cineva ca mine. Unora dintre noi e posibil chiar să fi început să le placă asta.

Celălalt bărbat fu scutit de monolog şi de pistol pentru că se tăvălea pe pământul ud, ghemuit ca un arici şi icnind ceva despre „bijuteriile” lui.

Chase îl cântări curios preţ de o clipă, aşa cum ai privi un animal care ar avea nevoie să fie scăpat de suferinţă. Apoi, puse piedica pistolului, îngenunche cu greu – piciorul aproape că se pregăti să cedeze sub el, iar undeva dincolo de furie, durerea începuse să-şi fredoneze neobosita şi familiara melodie – şi luă şi cuţitul acelui nemernic.

Bune cuţite. Fusese căpitan de artilerie, aşa că încă putea admira o armă bună, indiferent de context. Cine ştie când era posibil să aibă nevoie de ele?

Scotoci prin buzunarul bărbatului şi găsi o teacă în care reuşi să bage ambele cuţite.

După ce se ridică ajutându-se de baston şi îşi îndreptă cu o mână pălăria care îi căzuse pe o sprânceană, Chase arătă mai mult decât avea să ştie vreodată precum imitaţia obraznică a unui gentleman făcută de golănaş. Înclină scurt capul către grupul de oameni opriţi să caşte gura şi opri birja care trecea agale pe lângă el, fără să ştie de zarva de câteva secunde care tocmai avusese loc şi fără să realizeze că un domn înarmat cu cuţite şi pistol se pregătea să urce.

Chase deschise portiera. Birja era goală, însă din ea ieşi un nor uriaş, format din toate mirosurile pasagerilor anteriori.

Brusc, îşi dădu seama că trupul îi era lipicios de la transpiraţie şi ud de la ploaie. Se aşeză, scoase din buzunar o batistă moale brodată de Olivia, sora sa, cu iniţialele lui şi trei *floricele,* nici mai mult nici mai puţin. Nu-l lăsase inima să-i spună că nu-şi dorea aşa ceva pe batiste, deoarece

Olivia simţea nevoia să exerseze brodatul de floricele, deşi ce trebuia să facă de fapt era să înceteze a-i mai respinge fermecător pe toţi bărbaţii care încercaseră să-i facă curte după dispariţia nenorocitului de Lyon Redmond. Îşi şterse faţa cu batista, apoi ceafa, după care o băgă la loc în buzunar.

În sfârşit!

Tremura uşor – de nervi, de euforie, din pricina tuturor modurilor în care i se schimbase viaţa în ultimii cinci ani. În vreme ce trăsura continua să meargă, se simţi brusc neliniştit şi fără substanţă, separat de toţi şi de toate, fără să aparţină vreunei ţări sau familii.

Un zâmbet lipsit de amuzament îi apăru pe buze. Apoi dispăru.

Îşi spuse că, probabil, în clipa aceea chiar părea o pradă.

Oftă, îşi întinse piciorul şi îşi sprijini călcâiul pe bancheta din faţa lui. Apoi, îşi înfipse cu putere încheieturile degetelor în picior şi îl masă, încercând să oprească durerea. Repetă mişcarea. Apoi, închise ochii. Şi aşteptă.

Şi respiră.

Şi respiră.

A treia răsuflare fu mai degrabă un suspin.

„Ar trebui să te însori, Chase!” încercase Colin, fratele său, să-l convingă cu aerul enervant de enigmatic, ca al unui iniţiat al vreunui ordin sacru şi secret, pe care îl avea când nu vorbea despre vaci. Ca şi când căsătoria ar fi fost piatra de la Rosetta, lucrul care, în sfârşit, dăduse un sens haosului vesel din viaţa lui Colin.

„Iar *eu* ar trebui să arunc cu halba asta după tine”, îi răspunsese el fratelui său. Ha, ha!

Datorită lui Colin, Chase aflase că *chiar* putea vorbi prin dinţii încleştaţi. Să fie el al naibii dacă permitea cuiva să-i spună *ce* să facă!

Dar nu *asta* îl alungase. Colin şi Madeleine doar râseseră şi râseseră. *Atunci.*

Fără ca familia lui să ştie, Chase scrisese să întrebe de un post la Compania Indiilor de Est, din India, solicitând

ca răspunsul să îi fie trimis la Londra.

Îşi lăsă piciorul, care îl durea mai puţin, în poziţia în care se afla, îşi scoase pălăria şi o lovi uşor de mână ca să scurgă apa care mai rămăsese pe bor, apoi îşi scoase haina şi o scutură. Picături mici şi strălucitoare săriră peste tot. Îşi netezi părul cu mâinile şi îşi puse pălăria din nou.

Şi cu asta, puse capăt efortului de a se aranja pentru întâlnirea de la Montmorency.

Scoase din buzunar mesajul murdar şi îl reciti. Ezită o clipă, apoi, dintr-un capriciu bizar, îl adulmecă.

Ar fi putut să jure că detectase un miros vag de... trandafiri?

Capitolul 2

Muzeul Montmorency îi aminti lui Chase de o amantă abandonată, poate o franţuzoaică: elegantă, însă îmbătrânind plină de resentimente, şovăind să primească vizitatori. Influenţa arhitecturală franceză era vizibilă în acoperişul mansardat, în domul micuţ şi elegant care se arcuia deasupra uşii centrale, în bovindourile boltite care îl flancau. Curtea pe care o descrisese golănaşul era înconjurată de un gard de fier neatrăgător, cu ţepi. Şi nu gemea de vizitatori interesaţi.

Chase urcă treptele late de marmură cu ajutorul furiei şi al bastonului, apoi deschise uşa enormă.

Se opri nedumerit. Locul era vast, plin de marmură şi tăcut ca un salon de spital, luminat oarecum dramatic: lumina zilei trebuie să se fi revărsat cândva prin ferestrele în formă de semicerc aflate sus în pereţi, însă, în secolul de când fusese construită, o sumedenie de clădiri apăruseră precum ciupercile după ploaie, aşa că lumânări din ceară ardeau acum într-un detaşament de sfeşnice mici şi elegante, care se întindeau de-a lungul unui labirint de săli şi coridoare. Iar când inspiră, descoperi că locul mirosea ca bisericuţa veche din Pennyroyal Green, cu toate acele

rânduri de strane din lemn vechi, lustruite cu ulei de in şi de secole în care fundurile din Sussex îmbrăcate în hainele cele mai bune stătuseră pe ele, şi cu fumul de lumânare care se îmbibase în pereţi.

Ceea ce, desigur, îi aminti de datoria pe care o abandonase în favoarea acestei aventuri.

Îşi alungă mustrările de conştiinţă cu mai multă uşurinţă decât îşi învinsese atacatorii şi păşi mai departe.

Un soi de funcţionar stătea plictisit într-o rână, în spatele unui birou minunat de simplu. Avea obrazul sprijinit într-o mână şi răsfoia nefericit paginile unei cărţi cu cealaltă mână, citind fără să vadă. Un registru, mult mai mare, stătea deschis lângă el, cu o pană şi o călimară alături. O carte de oaspeţi. Chase îşi spuse că dimensiunile ei erau de un optimism ridicol. Ca şi când Montmorency ar fi aşteptat legiuni de vizitatori.

Se aplecă curios: doar patru nume erau scrise pe pagina din faţa lui, trei bărbăteşti, niciunul cunoscut. Al patrulea era un nume de femeie: *doamna Smithson.* Iar el recunoscu scrisul de mână şi culoarea cernelii. Îi scrisese mesajul de aici, de la Montmorency. Aproape că îşi dădu ochii peste cap: doamna Smithson. Mare viclenie, într-adevăr. Grozav subterfugiu.

— Unde se află tablourile italiene? îl întrebă pe funcţionar.

Bărbatul îşi îndreptă brusc trupul, ca şi când un păpuşar i-ar fi tras sforile. Cartea îi căzu cu zgomot pe podea. Clipi nedumerit spre Chase. Pe faţă îi rămăsese forma rozalie a mâinii.

Chase îşi dădu seama că, fără să vrea, dăduse o comandă, în loc să rostească o întrebare. Folosise tonul din reflex. Se scuză imediat.

Bărbatul îşi reveni.

— Picturi cu italieni, domnule, sau picturi cu Italia, sau tablouri pictate de artişti italieni sau tablouri cu…

— Vaci.

Bărbatul nici măcar nu clipi. Admirabil. Chase îl studie pe furiş – văzu urmele grăitoare de praf de puşcă de sub

pielea lui. Da, bănuise corect: acel om *fusese* soldat.

— Vaci italiene, domnule? Sau vaci *adăugate* la tablouri italiene? Sau…

— Vaci italiene.

Chase rostise cuvintele tărăgănat, provocator.

Bărbatul îşi îndreptă trupul şi acceptă provocarea. Îşi roti ochii spre tavan şi ridică o sprânceană, probabil ca să dea impresia de concentrare în vreme ce parcurgea în gând coridoarele muzeului.

Undeva, un ceas vechi bătea secundele. *Una… două…*

— Aripa estică! Un zâmbet triumfător înflori pe chipul lui. Mergeţi înapoi şi luaţi-o la dreapta pe la expoziţia de marionete. Camera e mică, lângă una plină cu mobilier de dormitor din secolul al XVI-lea.

Oh, Dumnezeule! Vestea că exista o expoziţie de marionete era foarte neplăcută.

— Veţi găsi picturi ale artiştilor italieni, cu peisaje italiene, iar în ele veţi vedea vaci şi alte animale de fermă, dacă vreţi să vă uitaţi şi la acelea, domnule.

Rostise vorbele fără urmă de ironie. Fără îndoială, era obişnuit cu tot felul de întrebări scrântite şi cu cereri speciale din partea aristocraţiei.

— Mulţumirile mele, spuse Chase sincer, căci era cu adevărat încântat să întâlnească pe cineva care chiar ştia să-şi facă treaba şi îi plăcea să-i pună pe oameni la încercare în aceeaşi măsură în care îi plăcea să fie pus el însuşi la încercare.

Bărbatul făcu un semn din cap.

— Vă rog să semnaţi în registru, domnule.

Chase îşi trecu numele şi rangul, „căpitanul Charles Sylvaine Eversea”, ocupând un spaţiu generos pe pagină.

Răsfoi pe furiş câteva pagini şi văzu o fâşie de hârtie zdrenţuită rămasă pe cotor în locul unde o pagină fusese smulsă din registru. Şi pe celelalte pagini, abia dacă erau scrise câteva nume.

— Toţi vizitatorii trebuie să semneze? întrebă Chase.

— Da, domnule.

Cum naiba îşi justifica Montmorency existenţa dacă

nu venea nimeni să-l viziteze? Dar, în fond, era abia luni, începutul săptămânii, iar lumea bună îşi revenea probabil după o noapte de beţie.

Apoi, se îndreptă în direcţia indicată de bărbat. După ce Chase dispăru, funcţionarul îi citi numele.

Şi încremeni.

*

Uleiul de in şi ceara de albine nu puteau alunga în totalitate mirosul de mucegai al lemnului şi al tapiţeriei învechite, al lucrurilor vechi care putrezeau îngrămădite în spaţiul aglomerat şi întunecat. Chase trecu printr-o sală plină cu antichităţi egiptene: văzu sarcofage rezemate de perete şi sticluţe vechi lucind uşor din spatele sticlei mai noi a vitrinelor, lespezi din piatră cu hieroglife egiptene gravate pe ele, fragmente de poveşti ale vieţii unor oameni sau poate culegeri de legi. Altă sală îi făcu inima de soldat să tresară: acolo se aflau armuri, echipament atât pentru oameni, cât şi pentru cai. Recunoscu imediat o armură italiană, despre o alta ştia că provenea din secolul al XII-lea. Familia Eversea deţinea mai multe astfel de armuri, toate moştenite de la strămoşi, toate amplasate strategic pretutindeni prin casă şi păstrate strălucitoare, fiind unse cu regularitate de către servitori. Aceştia stricaseră o armură când încercaseră să îl scoată pe Colin din ea, pe vremea când fratele său avea 13 ani, însă, ca să fie cinstit, de fapt fraţii săi îl provocaseră să intre în ea. Judecând după armuri, bărbaţii din clanul Eversea fuseseră mult mai scunzi cu câteva secole în urmă. Fără îndoială, fuseseră obligaţi de împrejurări să se dezvolte, ca să se poată apăra împotriva clanului Redmond.

Gândul îl amuză.

Cândva, avea să se delecteze în voie cu exponatele din sala aceea. Să se revanşeze pentru faptul că trebuia să treacă pe lângă...

Marionete.

Încercă să nu se uite, dar iată-le! Şiruri întregi aliniate

de-a lungul pereţilor, pe rafturi construite special. Micuţe marionete de mână, fără corp, cu cap mare şi mânuţe minuscule. Unele suspendate în cârlige, precum victimele unor torturi.

Apoi urmau păpuşile-marionetă.

În copilărie, unchii săi le spuseseră – pentru că el şi fraţii săi îi imploraseră, căci era în firea oricărui băieţel să fie crud – poveşti despre torturi medievale, despre cum acuzaţii erau legaţi de o masă şi întinşi până când li se rupeau mâinile şi picioarele, care ajungeau să le atârne de corp.

La asta se gândea Chase de fiecare dată când vedea marionete.

Obiecte zăngănitoare, stricate, ciudate, cu vocile stridente şi false ale oamenilor invizibili care le trăgeau sforile. Evident, de-a lungul secolelor, toţi le consideraseră o formă de distracţie. Primul spectacol cu marionete pe care îl văzuse îi provocase un coşmar când avea şase ani, iar de atunci, le evitase cât putuse de mult.

Dacă ar fi spus vreodată cuiva ce simţea în legătură cu marionetele, ştia că fraţii săi şi-ar fi strâns toţi banii ca să îi cumpere câte una cu ocazia fiecărei aniversări a zilei de naştere, că n-ar mai fi putut să se ridice noaptea din pat fără să se întrebe dacă nu cumva era vreuna băgată în aşternuturi, că ar fi fost speriat cu câte un spectacol de marionete iar şi iar, chiar şi când mergea la toaletă, ceea ce ar fi însemnat că ar fi urlat şi şi-ar fi făcut nevoile *peste tot.*

Băieţii Eversea aveau o imaginaţie nesfârşită. Chase era inteligent şi ştia al naibii de bine să se apere.

Nu-i plăcuse niciodată să îl vadă pe Punch scoţând băţul la Judy[3], însă marionetele erau *de departe* cele mai cumplite. Şi era una enormă agăţată pe un scaun, prezidând neînduplecată asupra acelei aripi a muzeului. Fără îndoială, veche de câteva secole şi nepreţuită, şi un exemplu minunat de artă cehă, însă avea ochi ieşiţi din cap

3 *Punch şi Judy* este un spectacol de păpuşi tradiţional, de obicei foarte violent, (n.tr.)

şi pictaţi cu alb, şi punctaţi cu minuscule pupile albastre, buze prea mari, roşii şi sinistre şi un nas care semăna cu un cartof împietrit: enorm şi diform. Din el ieşea un neg. Faţa avea o expresie încruntată. Picioarele şi braţele îi atârnau neputincioase dintr-un trup acoperit cu o cămaşă albă şi pantaloni trei sferturi.

Chase aruncă o privire ucigătoare către acea atrocitate, apoi pretinse că nici nu se afla acolo, chiar dacă îi simţea privirea în spinare.

Şi în sfârşit, se trezi în ceea ce păru să fie aripa estică, pentru că în faţa lui se iviră nenumăraţi heruvimi şi îngeraşi.

Iar în acea sală *era* o femeie singură.

Părea absorbită de un tablou care acoperea aproape trei sferturi din peretele din spate. Înaltă. Zveltă. Sugera o vioiciune suprimată, ca şi cum nu era obişnuită să stea nemişcată. Pelerina îi cădea pe umeri cu o naturaleţe pe care doar anumite croitorese erau în stare s-o obţină – el avea surori şi avusese vreo două amante, aşa că recunoştea diferenţa, probabil că plăteau regimente întregi de cusătorese ca să frece materialul şi să-l supună. Purta o pălărie cu pană – o pălărie discretă, cu o pană discretă – maro şi înfoiată, însă fără zorzoane. „O pălărie drăguţă”, îi spusese golănaşul şi avusese dreptate. De la pălărie până la botine, veşmintele aveau nuanţe calde de maro, de la ciocolatiu la auriul-închis al tivului pelerinei. Efectul general ar fi trebuit să fie de camuflaj, dat fiind lemnul vechi şi lumina difuză care o înconjurau. Însă era genul de femeie care nu putea să spere că va rămâne neobservată, indiferent unde s-ar fi aflat şi cât de nemişcată ar fi stat.

Ştia pentru că nici el, cu mersul său şchiopătat, nu prea putea trece neremarcat.

Făcu un pas înainte. Podeaua scoase un scârţâit iritat sub apăsarea bastonului său.

Ea nu se întoarse.

Părea să fie *absorbită* de tablou.

Chase se opri în faţa unui tablou intitulat *Miracolul,* după cum indica plăcuţa de metal de pe ramă. Artistul era

un italian al cărui prenume era aproape la fel de lung ca tabloul însuşi şi era compus în principal din vocale. Presupuse că trebuia să fie o pictură pastorală – înfăţişa pâlcuri de copaci pe o păşune, două vaci negre şi musculoase şi două oi imposibil de blănoase aşezate sub ei, iar pe cer se aflau doi heruvimi înaripaţi, atât de graşi, încât, cu siguranţă, miracolul tabloului consta în faptul că aceştia chiar reuşiseră să se înalţe spre cer. „Ar fi trebuit să aibă aripi de albatroşi, nu aripioarele acelea mititele şi prosteşti care le ies din umeri”, îşi spuse el iritat. Una dintre vaci privea în sus, către ei, cu o expresie care i se păru de surpriză şi frică.

Adică exact expresia pe care ar fi avut-o *el* dacă ar fi observat brusc doi heruvimi graşi holbându-se în jos la *el.*

Ar fi preferat un tablou al lui James Ward înfăţişând un cal sau o scenă de bătălie de-a lui Antoine-Jean Gros, chiar dacă îl înfăţişa pe Bonaparte făcând ceva fals milostiv pentru leproşi, sau ceva practic, ceva visceral, ceva din *viaţa reală...*

Îşi spuse sarcastic că, fără îndoială, Colin ar fi fost încântat de vaca aceea.

Aruncă rapid o privire într-o parte. Interesant: pana de la pălăria femeii tremura ca şi când cineva ar fi suflat uşor spre ea. Oare se întorsese şi ea să îl privească, atât de repede că nu o văzuse? Părea puţin probabil.

Chipul ei încă era îndreptat către tablou, ea încă era cu spatele la el. Părea că prinsese rădăcini.

Începu să *simtă nevoia* să îi vadă chipul.

De undeva din muzeu i se păru că aude un... chicotit? Un sunet de femeie. Eteric. Uşor misterios, însă tot afurisitul acela de loc era aşa. Fără îndoială, una dintre femeile care făceau curăţenie şi pe care munca ei o înveselea, fiindcă nicio altă femeie nu semnase registrul în afară de „doamna Smithson”.

Îşi întinse gâtul către tabloul care o fascina pe doamna Smithson – un cer mare şi albastru, iar în rest, strălucitoare nuanţe celeste de roz, auriu şi alb şi tot soiul de lucruri, copaci şi vite şi altele asemenea, plus, din nou,

heruvimi. O nenorocită de mulţime de heruvimi, ca un roi de albine. Genevieve, sora lui, era expertă în picturi de aproape orice provenienţă, atât cunoscute, cât şi obscure, şi ştia cu siguranţă motivul pentru care italienii păreau să-şi dorească a-i pune peste tot. Poate că ar trebui să o întrebe când se întorcea acasă.

Asta dacă va catadicsi să se întoarcă acasă.

Era suficient de gentleman pentru a se întreba cum era bine s-o abordeze pe femeia neînsoţită, care părea de familie bună… când, în sfârşit, ea se mişcă. Subtil, însă vizibil – o înclinare uşoară a capului, o mişcare abia perceptibilă a unui umăr.

Pentru el, avură acelaşi efect ca o lovitură de cizmă în coaste.

Respiraţia i se opri dureros. Se holbă la ea încercând să-şi menţină echilibrul, apoi îşi strânse mai tare bastonul, ca să se apere de forţa cu care amintirile îl aruncară cu câţiva ani în urmă, la Waterloo, la Bruxelles, în toate celelalte momente în care o văzuse făcând exact aceleaşi gesturi.

Şi inevitabil, la ultima dată când o atinsese pe Rosalind March. *Trandafiri.* Ar fi trebuit să-şi dea seama.

Capitolul 3

Doamna Rosalind March simţise apropierea căpitanului Eversea încă dinainte de a auzi podeaua scârţâind. Uitase că acesta avea talentul de a tulbura atmosfera unui loc, întocmai ca o furtună. Puful de pe ceafă i se zbârli. Braţele i se răciră de emoţie.

Venise. Ce triumf!

Sau cel puţin aşa credea.

Însă se simţi neliniştită. Se hotărâse să-l lase să se apropie de ea. Sau mai degrabă asta îşi propusese. Prefera asta decât să nu aibă curajul să vorbească cu el, în ciuda faptului că fusese suficient de impulsivă pentru a trimite

după el.

— Mesagerul… dumitale… mi-a dat indicaţii insuficiente despre această întâlnire, doamnă March. Sau ar trebui să spun doamnă *Smithson?*

Cuvintele lui erau la fel de calde ca ale unui ofiţer care îşi pedepsea un subaltern şi erau încărcate de ironie. Dar… oh! Vocea. Cum de nu se pregătise să-i audă din nou vocea? Înşelător de blândă, întunecată şi catifelată, alina precum fumul de opiu când conversaţia era naturală şi intimă – de pildă, în timpul unui vals sau când ţinea pe cineva de braţ la un dineu.

Când dădea un ordin, putea face un cuvânt să tune ca o împuşcătură de pistol.

Vocea lui era o armă.

Ironia era că el înţelegea perfect *de ce* ea alesese acel mesager – dacă ar fi trimis după el în nume propriu, cel mai probabil Chase n-ar fi venit.

Pe bună dreptate, pentru el Rosalind March însemna necazuri.

— Bună dimineaţa şi dumitale, căpitane Eversea. Îmi pare bine să văd încă o dată cum te străduieşti să te faci plăcut.

Întinse mâna, aşteptând ca el să se aplece asupra ei.

Gentleman ca întotdeauna când venea vorba de micile politeţuri şi ritualuri care îi caracterizau clasa socială, nu şovăi şi nu clipi – se aplecă şi îi luă uşurel degetele între ale sale.

Abia dacă s-ar fi putut numi atingere.

Ea îi privi degetele şi simţi un vârtej în care se amestecară anii care trecuseră – îi văzuse mâinile curăţând armele, îndepărtându-şi absent pulberea neagră de pe buze după ce încărcase vreo muschetă, punând arma pe umăr la exerciţiile militare, înălţând capul soldaţilor muribunzi ca să le ofere apă. Le văzuse ridicând pahare de coniac, bătându-l prieteneşte pe umăr pe soţul ei, ajutând femei îmbrăcate în mătase să urce şi să coboare din trăsuri.

Cunoştea greutatea şi căldura lor atunci când îi cuprindeau mijlocul în timpul unui dans. Cunoştea senzaţia

oferită de degetele lui împletite în părul ei, cuprinzându-i capul şi împingându-l spre spate ca să…

Îşi retrase rapid degetele din ale lui. Pieptul i se strânse, iar ea îşi adună puterile pentru a face faţă valului de amintiri.

Îl privi drept în faţă, nu mâna care strângea bastonul cu mâner în formă de cap de cal – amintirea lui de la Waterloo –, pe care îl freca de podea ca pentru a-l pedepsi fiindcă nu se putea lipsi de el. Întotdeauna, păruse sculptat dintr-un material mai durabil decât carnea; întotdeauna, păruse a ieşi în evidenţă mai mult decât oricine din vreo încăpere. Nu era deloc surprinsă să vadă că avea chipul mai aspru acum. Timpul şi soarele, durerea şi nopţile îndelungate care implicau Dumnezeu ştia ce distracţii bărbăteşti îi săpaseră riduri la colţul ochilor, îi evidenţiaseră unghiurile şi adânciturile feţei prelungi, îi dăduseră gurii o expresie neînduplecată. După cum arăta, părea că ar fi început să trosnească dacă ar fi încercat să zâmbească.

Ochii lui… Ochii lui încă ar fi putut tăia diamante. Ar fi putut lumina un puţ întunecat.

Erau albaştri.

Nu, „albaştri” era un cuvânt nepotrivit pentru ei.

Întoarse capul pentru a privi tabloul. În colţ, cu litere negre mici şi inegale scria „Rubinetto”. Avusese nevoie de mult curaj şi putere pentru acea revedere atât de firească şi îi trebuiră câteva clipe ca să şi le adune din nou.

— Hidos! spuse el cu o autoritate absolută.

Se referea la tablou. Îl privea încruntat.

Perfect! Nu o liniştea cu nimic să descopere că era exact acelaşi ca întotdeauna.

Auzise întotdeauna descrieri ale caracterului lui în cuvinte absolute: Curajos. Loial. De încredere. Genial. Încăpăţânat. Neobosit. Disciplinat. Poate deloc surprinzător, modul în care el făcea judecăţi de valoare – indiferent de subiect – avea permanenţa monumentelor de îndată ce rostea cuvintele, şi de obicei o făcea cu o viteză uluitoare. Soţul ei, colonelul March, îl iubise şi avusese încredere necondiţionată în el. Siguranţa încăpăţânată a căpitanului

Eversea inspira, fără îndoială, încredere absolută. Instinctele sale în chestiuni de război şi soldaţi erau corecte fără excepţie, iar ea presupunea că asta însemna că el avea o bunătate înnăscută, care totuşi nu părea să aibă ceva blând sau tihnit în ea.

Însă toate astea însemnau, de asemenea, şi că iertarea era un concept *mult* prea ambiguu pentru căpitanul Eversea. Renunţase de mult să se mai învinuiască, întrucât i se părea inutil. Însă îi cunoştea slăbiciunile, aşa cum el le cunoştea pe ale ei, şi ştia că el nu o va ierta niciodată.

Şi nici pe el însuşi.

Iar asta făcea să-i fie şi mai greu să-i spună motivul pentru care aranjase acea întâlnire.

— Presupun că ar trebui să te întreb ce mai faci înainte de a-ţi cere ajutorul, căpitane Eversea.

Nu-şi mai înăbuşi impulsul de a-i vorbi direct, nu mai simţea nevoia de a-l fermeca, pe el sau pe altcineva. „Nu mai sunt fetişcana aceea, căpitane Eversea”.

Se lăsă tăcerea, pe care ea o interpretă ca un semn de surprindere reţinută.

Apoi, minunea minunilor, un colţ al gurii lui se ridică. Era un zâmbet. Un soi de zâmbet.

Frumoasă gură.

Era mai bine să nu se uite la ea.

El îi ignoră întrebarea despre ce făcea, gândindu-se probabil că era superficială.

— De ce ai nevoie de ajutorul meu, doamnă March? Şi de ce ne aflăm… aici?

Rostise cuvântul „aici” pe tonul cu care probabil ar fi spus „închisoare franceză”. Se mai uită o dată dispreţuitor la tablou, apoi îndreptă spre ea o privire plină de înţeles, ca şi când o acuza că îl forţase să se uite la aşa ceva.

Ea nu se gândise cu ce să înceapă sau ce să spună. Nu rostise cuvintele cu voce tare pentru nimeni altcineva în afară de familia ei, iar când o făcuse, i se păruseră teribil de ireale. Trase adânc aer în piept.

— Sora mea a dispărut.

Brusc, el deveni atent, ceea ce fu reconfortant.

— Cea guralivă sau cea blondă?

— Cea blondă. Jenny *chiar era* guralivă, n-avea rost să-l contrazică. Lucy. Luna asta se împlinesc doi ani de când Jenny s-a măritat. Copilul ei are un an şi i-a ieşit un dinte…

El scoase un sunet nerăbdător, iar ea ştiu ce însemna: „Te rog, doar informaţii relevante”. Iar asta îi reaminti de ce era atât de greu să îl *placi.* Fără a pune la socoteală înălţimea sfidătoare a pometţilor săi.

— Iartă-mă că te plictisesc cu detalii inutile, căpitane. Lucy a fost arestată pentru o infracţiune minoră şi urma să fie ţinută la Newgate[4] până la proces. Însă a dispărut din închisoare, şi deja e o săptămână de atunci, iar nimeni nu pare să ştie ce s-a întâmplat cu ea.

Era povestirea cea mai asemănătoare cu un raport militar pe care o relatase vreodată. Se simţi oarecum păcălită – îi plăceau detaliile.

Însă ochii *lui* deveniseră mai luminoşi, iar puterea cu care strânsese bastonul slăbise în timp ce ea vorbise. Al naibii bărbat dificil era cel mai fericit când dădea de situaţii dificile!

Mereu o plăcuse cel mai mult când era dură.

— Dar ce Dumnezeu a făcut Lucy?

Părea amuzat, nu îngrozit, ceea ce era reconfortant, şi îi aminti de ce îl *plăcea* chiar ea, de fapt. La urma urmelor, era un Eversea, iar istoria lor era plină de oi negre. Ca să nu mai vorbim de fratele lui mai mic, care recent se bucurase de faima de a fi cel mai popular infractor al Londrei, susţinută de cântecelele săltăreţe despre îndeletnicirile sale, cântate pe străzi, în baruri şi pe scene, *oriunde,* şi care fugise pentru a scăpa de spânzurătoare.

— A fost acuzată că a sustras o brăţară scumpă, cu carneol şi onix bătute în… îl auzi pe căpitan scoţând încă un sunet nerăbdător. Îşi înăbuşi iritarea. Şi-a pus-o pe mână în magazinul bijutierului şi a ieşit în pragul uşii, ca s-o admire

4 Puşcărie londoneză care a funcţionat între anii 1188 şi 1902 (n.tr.)

în lumina soarelui, apoi a făcut câţiva paşi *afară,* la lumină, doar pentru o clipă, ca să vadă mai bine, pentru că în magazin lumina era slabă. Însă vânzătorul a avut o altă părere despre incident, aşa că a urmat o… situaţie destul de… neplăcută. Nu a intenţionat să facă nimic rău.

— Ah!

Ce exclamaţie plină de neîncredere!

Şi totuşi, nu conţinea nicio urmă de învinuire.

Rosalind nu spuse nimic, pentru că neîncrederea nu era tocmai neîntemeiată, iar ea era în esenţă o persoană sinceră. În afară de faptul că amândouă erau foarte frumoase, surorile ei nu-i făceau prea mare cinste, şi nimeni nu ştia asta mai bine decât el, cu excepţia colonelului March, care le luase pe amândouă sub acoperişul său când se însurase cu ea, pentru că ea îi pusese acea condiţie ca să accepte căsătoria. Fusese riscant din partea ei să insiste, iar singurul motiv pentru care colonelul acceptase fusese dragostea lui oarbă. Însă colonelul, care s-ar fi putut însura cu oricine avea chef şi avea siguranţă financiară, şi ştia ce înseamnă să rişti, o văzuse, se îndrăgostise de ea şi le primise pe toate la el. Crescuseră sub spectrul sărăciei, al dorinţelor, mereu în nesiguranţă. Ştia că ambiţia socială, probabil inutilă, a lui Lucy o făcea mai nechibzuită decât ar fi trebuit să fie şi ştia exact de ce o tentase pe Lucy acea brăţară.

Asta şi faptul că nu o prea ducea mintea.

Ar fi preferat de o mie de ori ca acea brăţară să nu o fi tentat pe Lucy să iasă din magazin, însă era prea târziu. La fel de mult ar fi preferat să aibă o soră mai puţin nonconformistă, însă le iubea pe amândouă la fel şi întotdeauna avusese grijă de ele. După moartea soţului ei, fuseseră singura ei familie.

Nu o va dezamăgi pe Lucy acum. Însă…

„Pierdere”. Acel gând îi trimitea fiori reci pe ceafă. Dacă chibzuia la asta mai mult de câteva secunde, ar fi demoralizat-o, iar ea avea nevoie să fie puternică. Se luptă cu dorinţa de a-şi freca palmele reci de pelerină, însă o făcu totuşi. Niciodată, absolut *niciodată* nu se dădea bătută.

Toată viaţa, făcuse exact ce trebuise să facă.

— Şi pentru ce anume m-ai contactat, doamnă March?

Încă o întrebare scurtă şi directă. Pentru răspunsul la acea întrebare, avea nevoie de toată puterea şi de curajul pe care le adunase în anii care trecuseră de când se cunoscuseră.

— Deoarece cred că William Kinkade ştie ce s-a întâmplat cu ea.

Chipul lui se înăspri atât de brusc, încât ea aproape că îşi simţi dinţii scrâşnindu-i. Ca şi când s-ar fi izbit cu capul de ceva dur.

Se aşteptase la asta. Însă uitase cât de *încântătoare* era senzaţia.

Kinkade fusese camaradul lui Chase şi îi fusese la fel de apropiat ca soţul ei.

— Sunt sigură că ar vorbi cu dumneata despre asta dacă ai avea bunăvoinţa să-l întrebi.

Chipul lui rămase la fel de nemişcat precum statuia lui William al III-lea din piaţa St. James. Ochii îi erau de nepătruns.

— Se lasă *al naibii* de greu de găsit, continuă ea cu o voce considerabil mai liniştită decât îi era stomacul, care, interesant, brusc păru să conţină roata unei mori care se învârtea. Am trimis la biroul lui scrisori prin care îi ceream să-mi permită să-i vorbesc, însă am primit un răspuns oficial prin care mi-a comunicat că nu ştie nimic despre locul unde se află domnişoara Lucy Locke. Am încercat să mă întâlnesc cu el la biroul său – într-o zi, m-am dus acolo. Mi s-a spus că nu mă poate primi. Încă nu l-am căutat acasă, ceea ce, te asigur, ar fi o măsură destul de disperată, însă va fi următorul pas în încercarea mea de a-l contacta. Încă n-am fost la corăbiile-închisori, însă de ce ar duce-o acolo? A trecut o săptămână. A dispărut. Sunt sigură că *cineva* ştie ce s-a întâmplat cu ea.

Vocea ei devenea tot mai gâtuită de teamă.

Tăcerea lui îi făcea urechile să ţiuie. Încăperea era ciudat de încremenită şi ermetică, pentru că acea clădire veche era foarte bine izolată, dar şi pentru că, de fiecare

dată, căpitanul Eversea părea să folosească mai mult decât porţia care i se cuvenea din aerul unei camere.

Avu ciudata senzaţie că, în timp ce o privea şi o asculta pe ea, percepea două seturi de informaţii foarte diferite cu ochii şi urechile.

„Ce vezi, căpitane Eversea? Arăt la fel de diferită – şi de neschimbată – în ochii tăi cum arăţi tu în ai mei?”

— Lucy s-a înhăitat cu un grup din care făcea parte şi el, continuă ea ca şi când acea conversaţie chiar implica două persoane. Sau, mai bine zis, cu cei de la periferia unui grup care îl includea şi pe el. Bogaţi, frivoli, nu toţi… cu o influenţă pozitivă. Asta am descoperit mai târziu. Şovăi. Avusese nevoie de mult curaj ca să-i spună astea acelui chip de oţel. Îl… admira… foarte mult, ştiu asta. Şi mi-a zis ceva ce m-a făcut să cred că el poate ştie…

— „Se lasă al naibii de greu de găsit”? rosti Chase atât de brusc şi de tăios, încât ea tresări. Asta ai spus, doamnă March? Ce urmează, să fumezi trabuc, să bei coniac, să-ţi pui picioarele pe mobilă şi să scuipi?

— Sigur că nu scuip.

Urmară câteva clipe de tăcere.

Apoi, şovăind, ambele colţuri ale gurii lui se ridicară, într-un zâmbet. Întreaga lui fiinţă orbitoare şi dificilă era în acel zâmbet. Arăta cu 20 de ani mai tânăr decât cei 30 şi un pic pe care probabil îi avea, iar inima ei – trădătoarea nenorocită! — tresăltă cu putere în piept, aruncându-se la picioarele lui.

Cândva, se străduise din greu să aibă parte de zâmbetele lui.

Apoi, trebuise să înveţe a le rezista, aşa cum trebuie să te obişnuieşti cu altitudinea înaltă.

Cât de *idioată* fusese!

Maxilarul i se încleşta, iar spinarea i se îndreptă. În clipa aceea, nu avea nevoie şi nu dorea aprobarea lui. Avea nevoie de ajutorul lui.

Amândoi ştiau că nu-l merita.

Lumina zâmbetului său se stinse natural, iar el o privi pur şi simplu. Ea îndură cu capul sus acea cercetare atentă,

nu total lipsită de pasiune. Putea să se uite la ea cât voia, că nu avea s-o găsească pe fetişcana care nu-şi imaginase niciodată că rolul nerostit al soţiei unui colonel era acela de a fi, într-un fel, *toate* femeile pentru un bărbat – mamă, soră, iubită. Pe fetişcana care fusese prea tânără şi mult prea ocupată cu simpla supravieţuire ca să îşi poată crea propriul cod foarte util după care să trăiască, aşa cum făcuse căpitanul Eversea. Mersese pe bâjbâite, prin beznă, iar în final, îşi luminase drumul răspândindu-şi farmecul fără discriminare peste tot, ca pe un praf de zâne. Era uimitor cum farmecul ei o făcea să iasă în evidenţă şi, în aceleaşi timp, o ascundea, iar toţi erau prea orbiţi de ea – lucru care recunoştea că îi plăcea – ca să observe că era înspăimântată şi depăşită de situaţie, şi de multe ori plictisită şi plină de resentimente, în loc să fie recunoscătoare, graţioasă şi matură.

Nimeni nu observase, cu excepţia căpitanului Eversea.

În cele din urmă însă, fără să vrea, ţesuse în mod nepotrivit o capcană din propriul farmec.

Pentru ea şi pentru căpitanul Eversea.

— Încă îl mai consideri pe Kinkade prieten, căpitane Eversea?

— Bineînţeles. Mă întâlnesc cu el diseară, la petrecerea lordului Callender. Dar de ce naiba crezi că are Kinkade vreo legătură cu asta?

În acel moment în care o studiase, trăsese o concluzie. Tonul lui stabilea distanţa dintre ei: era rece şi acuzator.

Ea refuză să se panicheze.

— Pentru că lucrează la Ministerul de Interne şi poate să vadă şi să examineze petiţiile pentru eliberarea infractorilor. Şi chiar dacă Lucy încă nu a avut parte de proces, el îi cunoaşte foarte bine pe cei care lucrează în închisori, pe poliţişti şi pe magistraţi. Sigur poate să mă ajute să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Are aspiraţii sociale înalte – Lucy adică – şi mă tem că i-au fost încurajate, pentru că e frumoasă şi frivolă, iar pe oamenii aceştia îi

amuză să încurajeze aşa ceva, însă nu simt vreo apreciere reală faţă de ea. Când m-am dus s-o văd la… îşi drese glasul, căci nu-i venea uşor să rostească acel cuvânt… la *închisoare,* rosti ea, mi-a spus: „Nu te îngrijora, Rosalind. Billy mă va ajuta”. Părea nelinişţită.

Tăcere.

— Adică presupui că Kinkade e implicat într-o dispariţie doar bazându-te pe presupunerile pline de speranţă ale unei fete îndrăgostite?

Tonul său ar fi fost complet lipsit de expresie dacă n-ar fi avut urma aceea enervantă de neîncredere. Cum *îndrăznea?* Lucy era sora ei, nu o „dispariţie”. Însă era felul lui de a-i da foarte clar de înţeles că tocmai îl insultase pe Kinkade, iar asta o făcea să calce pe un teren foarte periculos pentru ea.

— Nu a vrut să-mi spună nimic altceva. Părea… speriată. Abătută.

— Trebuie să fii prost să nu te simţi speriat şi abătut la Newgate.

În cuvintele ei se desluşi vag furia:

— Cred că-i era teamă de el. De Kinkade.

— Nu prea îmi imaginez cum ar putea fi adevărat.

Rapid, detaşat şi plictisit.

Ea îşi înăbuşi un mârâit.

El simţi asta şi păru să-i placă – îşi îngustă ochii afişând o expresie ce semăna a provocare. O provoca să se străduiască mai mult.

Ea îşi simţi lobii urechilor înfierbântându-se, iar din nefericită experienţă, ştiu că acela era doar începutul, că toată faţa avea să i se aprindă precum fierul încins.

— Cred că nu a vrut să-mi spună mai multe pentru a mă proteja sau a se proteja pe sine. I-am cerut să explice, căci nu sunt chiar proastă. Ea nu este atentă de felul ei, însă atunci era, şi de aceea cred că trebuie s-o iau în serios. Şi nu ar trebui să-ţi explic asta, însă eu *o cunosc,* căpitane Eversea. Eu am crescut-o. O cunosc la fel de bine cum îţi cunoşti dumneata fraţii şi surorile. Şi îmi dau seama când ceva este foarte în neregulă. Spune-mi, nu ţi-ai da seama

dacă vreuna dintre surorile dumitale ar fi speriată, indiferent de ceea ce ţi-ar zice?

Ea ştia exact ce însemnau fraţii şi surorile pentru el.

Totuşi, să apeleze la sentimente era inutil în cazul lui Chase.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce însemna *ea* pentru el, asta admiţând că însemna ceva. Nici fetişcana pe care o cunoscuse el nu fusese atentă de felul ei. Să trimită, după el dintr-un impuls era exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut fata aceea.

El îşi întoarse brusc privirea spre tablou.

O bovină maro, care ar fi putut hrăni un mic sat dacă ar fi fost pusă la proţap, se uită cu ochi mari şi placizi din centrul tabloului la încruntatul căpitan Eversea. Coada îi era ridicată de parcă s-ar fi pregătit să fac ce fac vacile adesea. Vaca era însoţită de un cal cu un cap cu înfăţişare inteligentă care se iţea peste un gard lângă care se aflau copaci încărcaţi cu nişte fructe portocalii neidentificabile – deşi erau rotunde, ea nu fu sigură că erau portocale –, iar pe jos, printre copaci şi pe pajişte, erau răspândite flori roşii şi albastre. Un adevărat nor de heruvimi plana deasupra păşunii. Cerul era albastru, dar de un albastru ciudat, ca şi cum era în amurg, nu în timpul zilei. Presupuse acest lucru când văzu o semilună pe cer. Un înger se afla deasupra celorlalţi, într-un colţ, şi cânta la o harpă, având pe chip o expresie visătoare şi sâni surprinzător de mari şi cu sfârcuri prea vizibile pentru o făptură atât de celestă.

Toate fiinţele păreau mulţumite sau, în orice caz, nu erau deranjate de ceea ce se petrecea în tablou, iar Rosalind simţi pentru o clipă o ciudată invidie.

— De ce ai aranjat să ne întâlnim *aici?* Tonul lui fusese interogativ. Şi de ce...? Brusc, surprinzător, el suspină. De ce *vaci?*

În ultimul cuvânt se desluşise o uimitoare urmă de disperare.

El întoarse capul spre ea.

— Pentru că, ultima dată când am vorbit cu Lucy – când tocmai o îndepărtau de mine –, m-a rugat să merg la

muzeul Montmorency. Şi a zis asta după ce i-am cerut să-mi explice cele spuse despre domnul Kinkade. De două ori, mi-a zis asta. A repetat. „La Montmorency, Ros! Sala italiană!” Iar…

— Poate că-i de părere că vei avea de câştigat dacă vei căpăta cunoştinţe în domeniul artelor.

— … tonul ei era foarte… neobişnuit. L-am chestionat pe bărbatul de la intrarea în muzeu…

— Un gentleman foarte util. Ştie unde se află totul. O minte foarte organizată.

Ceea ce sugera că a ei nu era. Oh, era *strălucit* la aşa ceva! Doar că ea nu avea de gând să dea frâu liber furiei. Totuşi, nu-şi punea speranţe foarte mari în asta. Deja simţea fierbinţeala ridicându-i-se pe gât şi ştia că, în decurs de câteva secunde, avea să devină stacojie.

— … iar el mi-a spus că, recent, Kinkade a făcut trei donaţii muzeului, iar tablourile pe care le vezi în această încăpere sunt de la el, aşa încât m-am gândit că poate… m-am gândit că poate… poate tu ştii ceva despre interesul lui pentru artă, al lui Kinkade, şi poate că astfel mi-aş da seama ce legătură are cu Lucy… aşa că am trimis după tine.

Îşi dădu brusc seama cât de absurde şi de fragmentate sunaseră spusele ei.

— Numai un om cu un caracter deosebit ar fi avut atât bunul-simţ de a scăpa de acest tablou pe care a avut ghinionul să-l capete, cât şi generozitatea de a-l dona unei instituţii publice, gândindu-se că exista foarte vaga posibilitate ca altcineva să se bucure de el.

Rosalind îşi îngustă ochii într-un mod primejdios. Obrajii îi erau în flăcări.

Culoarea căpitanului Eversea nu se schimbase deloc.

O privi foarte sigur de el, foarte impasibil, iar ea fu surprinsă că nu-şi scosese ceasul ca să vadă cât timp fusese nevoit să îndure plictiseala din cauza ei.

Era la fel de inflexibil ca stânca Gibraltarului. Precum stâncile de la Dover.

El aşteptă aşa cum cineva ar aştepta pentru a se

asigura că duşmanul lui era mort după ce îl împuşcase de-aproape. Apoi, rosti:

— Doamnă March, îţi înţeleg îngrijorarea pentru sora dumitale. Vă doresc numai bine dumitale şi familiei dumitale. Dar suspiciunile nu mi se par întemeiate. Mă tem că nu te pot ajuta.

Ea ştiu că asta însemna că nu *dorea s-o* ajute.

Şi ştiu şi de ce.

Îi veni să ţipe la el: „Dacă aş putea, aş face să dispară tot ce s-a întâmplat între noi!”

Numai că – Dumnezeu s-o ajute! — nu era sigură că era adevărat. Nici măcar acum. Nici măcar pentru Lucy.

El isprăvise cu ea. Ca prin vis, îl văzu atingându-şi borul pălăriei, în semn de rămas-bun. Îi văzu umerii enormi începând să se răsucească.

Iar înainte de a apuca să se gândească la înţelepciunea gestului – înainte de a apuca să se gândească la orice –, îşi puse mâna pe braţul lui, pentru a-l opri.

Şi nu fu o atingere delicată.

El se opri surprins. Trase scurt şi cu putere aer în piept. Privirea lui coborî spre mâna ei, iar pentru o clipă, rămase atât de încremenit, încât ea îi simţi încremenirea reverberându-se prin trupul ei. Dacă el ar fi fost o sabie, ea ar fi pierit.

Într-o fracţiune de secundă, ea îşi dădu seama de greşeala făcută – chiar şi prin lâna de calitate a hainei, braţul lui era la fel de dur şi de inflexibil ca şi el. Genul de braţ care putea susţine Pământul. După părerea unora, chiar susţinuse Pământul la un moment dat.

El îşi ridică ochii spre faţa ei. Apoi, şi-i coborî repede. Oh, dar nu suficient de repede! Nu suficient de repede pentru a ascunde.

Dorinţa. În forma cea mai pură. Şi ceva atât de apropiat de vulnerabilitate, încât ea îşi dori să-l… protejeze de ea, să-şi ceară iertare că i-o provocase, să…

Pe scurt, era exact ce văzuse pe chipul lui cu cinci ani în urmă. În ziua aceea. În momentul acela.

După câteva momente, când el îşi ridică din nou

privirea, şi faţa lui îşi schimbase culoarea. Era mai albă, iar gura îi era încordată. Era furios. Furios pe ea pentru că îi amintise că era făcut din carne şi oase. Că era un simplu *om* la urma urmelor.

Şi furios pe sine pentru că îi îngăduise să vadă ce ştia că ea tocmai văzuse pe chipul lui.

Ea nu avea de unde să ştie ce trăda chipul ei. Ştia doar că avea impresia că trecuseră ani de când clipise ultima dată.

Câteva secunde mai târziu, ea îşi retrase foarte încet mâna de pe braţul lui, ca şi cum o mişcare bruscă l-ar fi putut determina să i-o frângă între colţii lui.

Şi la fel ca un animal sălbatic care scapă din laţ, fără un alt cuvânt, el se răsuci şi o părăsi brusc.

Tocurile cizmelor lui loveau cu putere podeaua de marmură a muzeului, scoţând sunete rapide şi măsurate ca ale unui marş, creând un ritm unic împreună cu bastonul. Bastonul acela parcă făcea parte din el.

Ea cuprinse în cealaltă mână palma care îl atinsese, parcă încercând s-o liniştească. Îşi coborî privirea spre ea. Zguduită, cu gândurile ca un caleidoscop, cu chipul în flăcări, îl privi până când dispăru dincolo de cadrul boltit al uşii, îndreptându-se spre ieşirea din muzeu.

Privi în direcţia aceea mult timp după plecarea lui.

Incapabilă să se urnească din loc deocamdată. *Nedorind* să se urnească până când ecoul prezenţei lui nu se stinse.

Pe buzele ei apăru o jumătate de zâmbet.

„Chiar şi stâncile sunt vulnerabile, căpitane Eversea”, se gândi ea. „Până la urmă, marea ajunge la ele, modelându-le inexorabil, fără a le da de ales”.

El nu-şi dăduse seama ce femeie devenise ea.

„Marea”, îşi zise ea, „nu este cu nimic mai brează decât Rosalind March”.

Capitolul 4

Golănaşul murdar aştepta în faţa muzeului. Chase îi aruncă o privire – şi făcu asta cu rapiditatea cu care cineva ar fi aruncat chiştocul încins al unui trabuc –, apoi făcu doi paşi prin curte, ignorându-l.

După care se opri şi se răsuci spre el.

— Unde în această parte mizerabilă a Londrei pot găsi o băutură tare?

— La Mumford Arms. Golănaşul întinse instantaneu mâna pentru a căpăta un ban. Dincolo de locul unde se ţine bâlciul în zilele frumoase, pe partea ailaltă a piaţetei, apoi pe Black Cat Lane.

Chase ignoră palma întinsă şi porni mai departe prin curte, cu toată viteza pe care i-o permitea piciorul beteag, lovind solul cu bastonul. Traversă curtea fără s-o vadă, apoi se năpusti pe străzile anoste. După vreo zece metri, văzu piaţeta, de fapt un teren viran mare, cu iarbă rară şi pâlcuri de copaci frumoşi, dar neîngrijiţi.

Al naibii golănaş se ţinea după el. Îi auzea picioarele lovind în fugă caldarâmul şi pleoscăiturile scoase când trecea prin băltoacele lăsate în urmă de ploaia de mai devreme.

Iar acum, mai prinsese şi glas:

— Te-am văzut când te-ai bătut cu bandiţii ăia!

— Da, rosti el sec.

— A fost grozav!

Cu coada ochiului, Chase îl văzu pe golănaş mimând lovituri cu pumnul şi cu bastonul.

— N-am văz’t niciodat’ aşa ceva. Eşti un adevărat diavol! Jur că o să se vorbească despre tine mulţi *ani.*

Chase îl ignoră.

— Ai văzut-o pe doa’nă deci? insistă vesel golănaşul.

Ca şi când era dreptul lui să fie interesat de toate astea.

— O, am văzut-o pe „doa’nă”, spuse Chase cu asprime.

De fapt, părea să fugă de „doa’nă”. Încetini pentru a-şi dovedi că nu era adevărat.

Fusese o greşeală. Gândul la ea îl copleşi şi, instantaneu, îi stârni toate simţurile. „Rosalind”. Numele ei îi străbătu şira spinării şi îl făcu să simtă furnicături pe pielea capului, ca nişte degete băgate în părul lui în timp ce făcea dragoste. Îşi ridică pălăria şi îşi trecu degetele prin păr, apoi, dându-şi seama ce făcea, îşi îndesă pălăria pe cap.

Ce metaforă ridicolă şi enervantă!

Porni mai departe cu paşi violenţi, mergând fără să vadă pe unde. În minte îi apăru imaginea clară a mâinii ei mici şi albe pe braţul lui.

Ea încă îşi rodea unghia de la degetul mic al mâinii stângi.

Oare de ce acest fapt anume îi provoca o ciudată durere în piept?

Inspiră adânc, expiră cu putere şi îşi continuă drumul.

Gardul scund cu ţepi din fier forjat care înconjura piaţeta se întindea ameţitor, la nesfârşit, făcând să pară imposibil de ajuns la miticul Mumford Arms. Ştia că era o iluzie pricinuită de vreme şi de starea lui de spirit. Moleşite şi neîngrijite, flori de vară târzie bătute de ploaie se aplecau printre zăbrele ca nişte puşcăriaşi.

Ceea ce îl făcu să se gândească la Lucy Locke, sora lui Rosalind.

Îi era *imposibil* să şi-o imagineze pe Lucy la închisoare. Lucy era drăguţă, avea o minte de găină şi un piept demn de prora unei corăbii, înţelegea foarte bine de ce Kinkade ar fi fost încântat s-o includă printre prietenii săi, dar acesta nu pomenise niciodată de ea în corespondenţa cu Chase. Ar fi fost absolut ridicol să creadă că Kinkade ar fi putut avea ceva de-a face cu dispariţia lui Lucy, mai cu seamă ceva josnic, şi ar fi fost şi mai ridicol ca un tablou prost cu vaci şi heruvimi să aibă vreo legătură cu povestea asta.

Însă Rosalind se temea pentru sora ei.

Dintr-un anumit motiv, acest lucru i se păru insuportabil.

Mâna lui strânse cu atâta putere mânerul bastonului,

încât capul calului îi muşcă palma.

Ultima dată când auzise ceva despre Rosalind March fusese la câţiva ani după sfârşitul războiului, de la un camarad. Acesta îi spusese că ea căutase printre cadavrele de pe câmpul de luptă scăldat în sânge, strigându-şi soţul până când îl găsise grav rănit. Apoi, vizitase spitalele din Mont St. Jean şi Quatre Bras oriunde fuseseră înfiinţate, pe străzi, în hambare, în case, în vile ale bogătaşilor, ascultase ultimele cuvinte ale soldaţilor muribunzi, îi ţinuse pe răniţi de mână, le schimbase bandajele. Ca mulţi alţi oameni extraordinari, soţul ei fusese rănit grav şi murise lent, iar el auzise că ea se aflase lângă el când îşi dăduse ultima suflare.

Deci, era curajoasă.

Nu conta.

Nu avea să-şi mai trădeze vreun prieten pentru ea, nu avea să creadă nici măcar o clipă că Kinkade avea vreun amestec dezonorant în dispariţia lui Lucy Locke.

Ea ar fi trebuit să ştie că nu era cazul să-i ceară aşa ceva.

Ei bine, de fapt *ştiuse.* Fireşte, acesta fusese motivul pentru care îi ceruse întâlnirea printr-un mesaj anonim criptic, trimis prin intermediul acelui copil al străzii care se ţinea după el. Îşi spuse că asta nu era *deloc* o dovadă de curaj.

Recunoscu însă că era o dovadă de inteligenţă. Dar nu de curaj.

Făcu un efort pentru a-şi controla colţurile gurii, care începuseră să se ridice pentru un zâmbet.

Cu siguranţă, ea îl cunoştea bine.

— Nu te-am minţit cu două na, nu? rosti golănaşul triumfător. Mi-am meritat şilingul!

Chase se abţinu de la comentarii.

— O să-mi iei şi mie o băutură tare? încercă golănaşul.

— Nu.

— Am mai băut gin, se lăudă el.

— Nu mă îndoiesc. E otravă, să ştii. Să nu mai bei.

Dacă o faci, o să… o să-ţi crească sâni, ca la fete.

Asta îl îngrozi pe golănaş, reducându-l la tăcere, ceea ce Chase ştiuse că se va întâmpla. De fapt, sperase că o va lua la goană îngrozit.

N-avusese însă acest noroc. Chase merse mai departe – el şi piciorul lui teafăr, şi piciorul lui beteag, şi bastonul lui, şi noua lui mică umbră murdară.

În depărtare, dincolo de piaţetă, o siluetă se ridică pe vârfuri pentru a agăţa un felinar de un cârlig de fier, pregătindu-se pentru afacerile de seară. Chase presupuse că acela era Mumford Arms, ceea ce îl stimulă să grăbească pasul.

— E femeia ta? Doa'na?

— *Nu!* se răsti el.

Se opri brusc, din nou, iar golănaşul se opri şi el brusc. Chase trase aer în piept, expiră sacadat, apoi închise ochii încercând să se orienteze în furtuna amintirilor.

Una dintre ele era a serii în care începuse să o vadă ca pe un om. Nu doar ca pe nebunia de la bătrâneţe a colonelului March.

Iniţial, Chase fusese amuzat de Rosalind March, noua soţie a colonelului. Râdea prea mult şi dansa prea mult, şi, cu vitejie de pisicuţă neştiutoare, se avânta în tachinări şi flirturi cu oameni care, la fel de bine, puteau s-o zdrobească sau să fie fermecaţi de ea. Cum era cazul năvalnicului şi primejdiosului căpitan Eversea.

Toată lumea o îndrăgise.

Chase fusese indiferent. El prefera flirturile mult mai sofisticate, iar în Belgia, flirturile sofisticate se adresau în mod obişnuit frumosului căpitan şi se încheiau frecvent într-un pat.

Pentru că în săptămânile de dinaintea băii de sânge de lângă Bruxelles, care pusese capăt acelui război blestemat, aristocraţia belgiană găzduise un şir nesfârşit de petreceri frivole, strălucitoare, toate ticsite cu nobili englezi care veniseră să privească războiul de parcă era un spectacol cu marionete, iar Chase fusese obligat să danseze cu toate nevestele, inclusiv cu doamna March.

Tânăra doamnă March fusese atrasă în special de Lady d'Aligny, o contesă belgiană tânără, drăguţă, extraordinar de sofisticată şi care putea fi ironică în cinci limbi europene. Cele două tinere îşi petreceau mult timp împreună, purtând conversaţii şoptite şi cu ochi scânteietori, ascunse după evantaie din mătase pictată şi fildeş – al lui Rosalind, un cadou din partea lui Lady d'Aligny. Îşi făcuseră obiceiul de a lua mereu ceaiul sau cina împreună şi de a se plimba.

Chase nu fusese sigur că soţii d'Aligny nu erau spioni. Îşi făcuse griji din pricina impulsivei prietenii a doamnei March cu ei – considera că abia dacă avea puţin mai multă minte decât un copil.

La una dintre seratele din magnificul *palais* al familiei d'Aligny, în timp ce căuta un bol cu punci, auzise vocea lui Rosalind împletindu-se cu a unui bărbat lângă uşile deschise care dădeau spre terasă. Cuvintele lor aveau tonul inconfundabil al flirtului. Fără nicio ruşine, se apropiase de una dintre coloanele care flancau uşile duble, pentru a asculta şi a privi.

Rosalind şi soldatul râdeau încet, iar când râsul se stinse, bărbatul spusese:

— E nostim, dar colonelul March este un nesuferit atât de arogant, încât…

— Sergent Maris!

Rostise cuvintele cu voce joasă. Dar îngheţată. *Foarte* surprinzător din partea doamnei March. Ea, întruchiparea farmecului superficial şi dispusă a râde din orice.

Chase îşi îndreptase trupul şi devenise atent.

— Ce… te face să crezi că voi tolera să aud asemenea lucruri despre soţul meu?

Vocea îi fusese joasă şi calmă.

Urmase o scurtă tăcere. Curmată în cele din urmă de râsul scurt şi surprins al sergentului Maris. Care în mod clar spera că ea glumise. Văzând însă că ea nu spunea nimic, părând pur şi simplu a aştepta un răspuns, el începuse să se bâlbâie:

— Dar… dar… doamnă March… credeam… dar el este atât de…

Chase îşi amintea cât de foarte, foarte blând fusese tonul ei. Era genul de blândeţe *compensatoare* la care apelau oamenii care aveau un mare respect faţă de puterea furiei proprii. Era blândă pentru că era *furioasă.*

Fusese fascinat.

— Te-ai înşelat, sergent Maris, continuase ea pe acel ton foarte blând. El este soţul meu şi comandantul tău, aşa că va avea permanent respectul dumitale, iar dumneata vei vorbi mereu despre el cu respect. Mi-a făcut plăcere conversaţia noastră deoarece, până acum, ai fost respectuos. Îţi voi ierta această scăpare şi nu îi voi relata soţului meu discuţia noastră. Dacă voi auzi vreodată că l-ai mai insultat în felul acesta, voi avea grijă să fii biciuit.

Toate astea spuse pe un ton aproape ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Toate astea spuse cu o voce foarte domoală.

Dar îl străpunsese pe soldat cu privirea.

Timp de câteva clipe îndelungate, acesta păruse incapabil să se clintească. Într-un final, se îndepărtase spăşit, făcând plecăciuni şi murmurând scuze de parcă ea chiar ar fi avut o suliţă cu care să-l străpungă.

Ea privise în urma lui, cu ochii în flăcări, cu maxilarul delicat încleştat, cu obrajii îmbujoraţi. Aparent, pierdută în gânduri. Apoi, în cele din urmă, trăsese adânc aer în piept şi păruse să suspine.

Apoi, îşi ridicase privirea. Ochii ei licăriseră surprinşi când îl văzuse pe Chase.

Îşi dăduse seama instantaneu că fusese martor la toată scena.

Încremenise, iar pe chip începuseră să i se perinde tot felul de sentimente, de parcă nu se putea decide în clipa aceea căruia să-i cedeze.

Apoi, renunţase – fusese prinsă. Ridicase dintr-un umăr. După care, cu bărbia ridicată, îi susţinuse privirea preţ de unul sau două momente impenetrabile, aşteptându-i reacţia, verdictul.

El nu se putuse abţine – îi zâmbise fără nicio jenă şi bătuse din palme lent şi în surdină. Buzele lui mimară rostirea cuvântului „bravo”. Ea făcuse aproape exact ce ar

fi făcut el.

Ea îşi muşcase buza pentru a-şi reprima un zâmbet. Dinţii albi se afundaseră scurt în buza ei plină şi moale – îşi amintise această imagine mult timp după aceea.

Apoi, îi făcuse o reverenţă adâncă, teatrală, sarcastică, ce îl făcuse să zâmbească şi mai larg, după care se îndreptase spre una dintre surorile ei, care, aproape toată seara, flirtase puţin cam prea făţiş cu un alt soldat, lucru pe care de fapt îl făceau în majoritatea serilor. Atunci, îşi dăduse seama că Rosalind March avea mereu grijă de surorile ei.

Cu acea ocazie, atmosfera dintre ei se destinsese întrucâtva. Şi fiindcă el era cel mai apropiat confident al soţului ei, o întâlnea mai tot timpul – la baluri, la dineuri de amploare sau restrânse –, iar atmosfera destinsă devenise prietenie.

Dacă se putea numi prietenie politeţea atentă cu o tentă de conştientizare senzuală.

Chase se pomenise catalogând cele mai mici detalii legate de ea.

Înclinarea capului, rotirea umărului – ea făcea acest gest când credea că nimeni nu o privea, iar el ştia că era modul ei de a scăpa de mantia de graţie şi gravitate care îi fusese pusă din clipa în care devenise soţie de colonel. O purta de bunăvoie, dar nu se simţise niciodată confortabil cu ea, şi Chase era sigur că numai el băgase de seamă efortul ei. Semnul din naştere discret de pe clavicula ei, care semăna cu un evantai. Licărul dur, repede disimulat, care apărea în ochii ei verzi când cineva făcea o remarcă prostească şi care trăda o minte surprinzător de intolerantă. Deferenţa afectuoasă cu care i se adresa întotdeauna soţului ei. Miriadele de nuanţe subtile ale părului ei, de la… ei bine, blond-deschis, în lipsa unui cuvânt mai dramatic, la castaniul strălucitor al mierii, unghia roasă a degetului mic de la mâna stângă, un semn al grijilor pe care Rosalind March nu le trăda niciodată altfel, şi – datorită unei conspiraţii între lumina lumânărilor, o încăpere rece, un şal căzut, un corsaj de mătase şi o

privire sincronizată strategic – conturul precis al sfârcurilor.

Ştia că, în general, ea mirosea vag a apă de trandafiri.

Într-o seară, Chase dansase cu ea şi descoperise că mirosea vag a apă de trandafiri şi a săpunul de bărbierit al soţului ei, aşa cum mirosea o femeie care tocmai primise un sărut – sau avusese parte de considerabil mai mult – de la soţul ei înainte de a se duce la o serată.

Gelozia fusese ca o lovitură de spadă şocantă primită în piept.

Preţ de o clipă, fusese incapabil să vorbească şi chiar să respire.

Tot timpul cât durase dansul, păstrase o tăcere mohorâtă. Îi făcuse o plăcere perversă să-i respingă conversaţia la fel cum o fereastră respinge pietricelele aruncate de un iubit în toiul nopţii.

Ştiuse că se purta copilăreşte. Ştiuse că era impardonabil de nepoliticos. Poate, chiar laş, un cuvânt pentru care ar fi provocat la duel pe oricine ar fi fost atât de prost, încât să i-l adreseze, doar că nici măcar fraţii lui nu erau *atât* de proşti.

Pentru numele lui Dumnezeu, în copilărie citise *Le Morte d'Artur!* Şi cu toate că îi plăcuseră aventurile şi bătăliile, considerase mereu că relaţiile dintre Arthur şi Lancelot, şi Guinevere – drama! Chinul! Dumnezeule mare! — erau nepractice şi *categoric* de evitat.

Adevărul era că nu ştia ce să facă.

Se afla la mâna a ceva ce nu înţelegea. Iar în clipa aceea, se simţise ca un copil, nu ca un soldat călit în lupte.

Văzuse durerea întunecând ochii ei de un verde-deschis.

Apoi furia.

Apoi mândria rănită.

Iar când, după aceea, apăruse înţelegerea, el ştiuse că dăduse de necaz. Fata era mai deşteaptă decât ar fi preferat el. Decât, din motive numai de ea ştiuse, prefera ea să se ştie.

Iar după aceea, dezinvoltura dintre ei dispăruse de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Începuse şi ea să-l urmărească, la fel cum făcea el. Şi din aceleaşi motive. Tăcerea îi despărţea. Fascinaţia îi unea.

Fusese numai şi numai vina lui.

Se cunoştea pe sine şi o cunoştea pe ea, ceea ce însemna că ar fi trebuit să ştie cum avea să se sfârşească totul.

Alungă amintirile şi reveni la urgenţa prezentului – căutarea birtului Mumford Arms.

— Apă de trandafiri, murmură el posomorât, mergând mai departe.

Putea foarte bine să dea vina pe apa de trandafiri.

— Ce apă de trandafiri? Se poate bea?

Al naibii golănaş încă se ţinea după el. Chase îi aruncă o privire sumbră.

— Ar trebui să fii beat criţă ca să bei aşa ceva. E… ceva cu care se dau fetele. Pentru a mirosi ca fetele. Pentru a mirosi ca… florile.

Faţa băiatului se strâmbă neîncrezătoare.

— Eu nu ştiu nicio fată care să miroasă a *fiori.*

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Nu-mi plac deloc fetele.

— Asta înseamnă că eşti un flăcău deştept.

Golănaşul radie de solidaritate masculină, deloc descurajat de tonul descurajant al lui Chase.

— Tu ai băut vreodată apă de trandafiri?

— N-am fost niciodată atât de beat, nu.

— Dar whisky ai băut?

— Da.

— Whisky de secară?

— Da.

— Gin?

— Da.

O putea ţine aşa toată ziua.

— Sânge?

— O dată sau de două ori.

— *Uau!* Băiatul sări încântat în sus, apoi începu să ţopăie într-o parte. Chase se uită urât la el pentru a-l potoli,

iar ţopăiala încetă şi golănaşul se grăbi să continue: Sânge!

— Din necesitate, rosti Chase cu asprime.

— Dintr-o stacană? Stacana e ca o cană cu capac?

— Din necesitate. Asta înseamnă să faci ceva pentru că trebuie, nu neapărat pentru că vrei. A fost imediat după bătălia de la Waterloo. Tot câmpul de luptă era plin cu soldaţi morţi sau muribunzi, iar bidoanele cu apă erau aproape toate goale şi toţi soldaţii răniţi au zăcut ore în şir pe câmp, aproape o zi întreagă, fără nimic de băut şi de mâncat. Pentru o gură de apă, cu sau fără sânge în ea, aproape că am fi preferat să purtăm din nou acea bătălie. Aşa că da, doream să trăiesc. Iar apa pe care am găsit-o într-o fântână avea gust de sânge şi mulţi dintre noi am băut din ea.

Golănaşul rămase mut de admiraţie.

Chase îşi dădu seama că era prima dată când spusese cuiva în detaliu acea parte a poveştii. Începu să înţeleagă de ce tatălui şi unchilor să-i le plăcea să le zică poveşti băieţilor – creând o legendă, o puteai înfrumuseţa cu groază. Aşa că, atunci când preţul părea prea mare, lumea îşi putea aminti de curajul tău, nu de carnagiu. Iar el îşi putea aminti de nişte vremuri când se simţise important.

— La Waterloo, ai fost ologit?

— Aşa s-ar putea spune.

— Pot să-l văd? Piciorul?

— Nu.

— Ce s-a-ntâmplat?

Chase recită fără să-i scape nimic:

— M-am pomenit cu o mare greutate deasupra mea şi nu vedeam nimic – totul era negru în faţa ochilor. Am crezut că am orbit. Auzeam gemete şi plânsete de pretutindeni din jurul meu, ţipete şi cuvinte rostite în engleză şi în franceză. M-am şters la ochi şi am descoperit că nu orbisem – doar erau acoperiţi cu sânge care curgea dintr-o rană de la cap. Fusesem împuşcat aici.

Fără a se opri din mers, Chase îşi ridică pălăria şi arătă spre cicatricea albă. Băiatul o privi fascinat şi sări de două ori pentru a o vedea mai bine.

— Nu ţi-a ajuns la creier?

— Nu, nu mi-a ajuns la creier. Doar scalpul mi-a fost rănit, iar scalpul sângerează mult când e zgâriat – asta ca să ştii în caz că, vreodată, te vei răni la cap.

Băiatul îşi duse mâna la cap, parcă pentru a verifica integritatea structurală a propriului scalp.

— Mi-am şters cu mâinile sângele de pe ochi, ca să pot vedea, şi am descoperit că greutatea era trupul unui soldat francez. Era mort, zăcea direct pe mine, iar ochii lui priveau direct în ai mei.

Vorbise de parcă băiatul era bărbat – ştia că băieţii preferau să li se vorbească astfel. Şi el prefera asta – adevărul neştirbit. În acea zi, nu fusese singurul care se trezise îndurerat sub un cadavru. În acele momente, nu fusese eroicul căpitan Eversea. Ci doar un alt englez al cărui trup fusese rănit în timp ce îşi făcea datoria faţă de ţară.

Băiatul se opri locului, paralizat pentru câteva clipe de măreţia sângeroasă a celor auzite.

Chase profită de ocazie pentru a accelera pasul.

Însă al naibii băiat o luă la fugă pentru a-l ajunge din urmă.

— Tu l-ai omorât? întrebă el cu răsuflarea tăiată. Pe broscoiul de pe tine?

— Probabil că da. Asta era treaba mea, să omor soldaţi francezi înainte de a ne omori ei pe noi.

— Io aş fi omorât sute! Golănaşul sări şi aţinti o muschetă invizibilă către un trecător. *Bum!*

Trecătorul tresări şi, ducându-şi o mână la inimă, se încruntă la băiat. Puştiul rânji.

Bărbatul împuşcat cu muscheta-fantomă îi aruncă lui Chase o privire prin care îi solicita compătimirea. Acesta îl ignoră deoarece şi el avea nevoie de compătimire.

— A, dar nu era atât de uşor. Soldaţii francezi erau luptători foarte buni, iar nouă nu ne făcea plăcere să ucidem, dar ne făcea plăcere să ne îndeplinim datoria faţă de ţară. După ce bătălia s-a încheiat, căruţele sanitare i-au luat pe toţi soldaţii răniţi pe care i-au putut căra, englezi şi

francezi, şi i-au dus la spitale, iar acolo am fost toţi la fel. Toţi eram războinici.

Chase ştia că ideea de a-ţi admira duşmanul cuprindea o filosofie de nepătruns pentru un băiat de zece ani, în mod tipic însetat de sânge. Spera însă că golănaşul se va plictisi, va pune capăt potopului de întrebări şi îl va lăsa pradă şuvoiului de amintiri abundent, dureros şi confuz.

Ea părea mai în vârstă. Nu îmbătrânită. Trăsăturile ei fine erau mai… limpezi. Nu mai aveau moliciunea copilăriei, erau mai rafinate de circumstanţe. Avea 25 de ani.

Pielea ei. Îşi amintea că pielea ei fusese nespus de delicată.

Simţi un val de dorinţă atât de şocant de puternică, încât respiraţia i se poticni. O, Dumnezeule! Chiar în timp ce, cu suspiciune, mirare şi resentimente, mintea răsucea pe toate părţile amintirile legate de ea, trupul lui reacţiona la acele amintiri.

Piciorul său îşi alese acel moment pentru a-i aminti că nu mai era ce fusese cândva, iar el îşi încleştă dinţii pentru a-şi stăpâni valul de durere care creştea şi păşi hotărât mai departe.

Golănaşul îl urmă la fel de hotărât.

— Ai avut un cal frumos? Şi o armă grozavă?

— Da şi da. Am fost căpitan de artilerie.

— Ai văzut-o? Pe soţia colonelului? Când mureai în ţărână?

Când murea în ţărână? se gândi că, de fapt, da, fusese cât pe ce să moară în ţărână.

— Nu.

Recunoscuse cu durere acest lucru.

O, Dumnezeule, ce n-ar fi dat s-o vadă! Avusese impresia că o aude. Avusese impresia că îi simte parfumul, de apă de trandafiri şi dulceaţă, prin mirosul de noroi şi cai, prin duhoarea acră de sânge, sudoare şi praf de puşcă. Şi atunci, ştiuse că era pe moarte fiindcă îşi dăduse seama că era imposibil. Se gândise că, poate, cineva deschisese o fereastră a iadului şi lăsase să intre parfumul raiului.

Ştiuse atunci că, dacă ea era ultimul lucru de pe pământ pe care îl chemau simţurile lui, pierderea ei – faptul că nu o va putea avea niciodată – era inexprimabilă.

— De ce n-ai văzut-o?

— În dimineaţa bătăliei, nu mai eram sub comanda colonelului.

Piciorul îi zvâcni din nou dureros, amintindu-i îndatoritor de infamia lui – şi de plăcerea şocantă – care determinaseră *acel* curs al evenimentelor.

Iar acum, ea dorea *ajutorul* lui.

Se amăgea dacă îşi închipuia că un tablou oribil cu o vacă avea ceva de-a face cu sora ei.

— O! Băiatul îşi pierduse interesul faţă de acest aspect al povestirii. Reveni la cel sângeros. Deci, cum ai ajuns să şchiopătezi?

— Am fost împuşcat rău în picior. Au vrut să mi-l taie cu un fierăstrău mare, dar eu nu i-am lăsat.

— Ptiu! exclamă golănaşul, cu răsuflarea tăiată. A curs mult sânge, te-a durut? Se vedeau oasele?

— A curs destul de mult sânge şi m-a durut, dar nimeni nu mi-a spus dacă se vedeau oasele, iar eu n-am putut să văd. Dar m-au cusut şi am stat în Quatre Bras, la mica fermă a unei familii cumsecade, până am putut să merg din nou, apoi m-am întors acasă, în Anglia.

Însă înainte de asta, refuzase să-l lase pe vreunul dintre oamenii lui grav răniţi să moară singur. Auzise confesiuni, se prefăcuse a fi persoana iubită strigată de cei cuprinşi de ceaţa febrei, şezuse lângă ei până când nu mai putuseră vorbi deloc şi se asigurase că muriseră ştiindu-se preţuiţi de căpitanul lor. Dar curând se simţise prea rău pentru a face asta, după care totul devenise o ceaţă a febrei şi a durerii.

De atunci, schija tot încerca să ajungă la suprafaţa pielii, la fel cum făceau şi amintirile. Waterloo încă era încastrat în el, iar împreună cu acesta, şi Rosalind March.

Valuri tăcute de adulare aproape tangibilă se revărsau dinspre băiat. Chase ar fi putut la fel de bine să fi încheiat un basm fermecător cu „şi au trăit fericiţi până la adânci

bătrâneţi”.

— Vreau să mă fac *soldat!* rosti golănaşul în cele din urmă, cu veneraţie şoptită.

Chase pufni şi îşi văzu mai departe de drum, băiatul mergând în urma lui ca un paj după o trăsură regală.

— Pot să lucrez pentru tine, spuse el cu răsuflarea tăiată. Să-ţi zic unde poţi găsi băuturi tari şi să-ţi duc mesajele, şi alte din astea.

Interesantă definiţie a unei slujbe.

— Nu poţi. În clipa asta, nu doresc să angajez pe nimeni. Doresc un whisky şi o fem… o bere bună.

Abia atunci, se decisese să adauge o femeie la obiectivul său.

— Credeam că vrei doar o băutură tare.

Vicleană remarcă.

— O să găsesc una, fii sigur de asta, rosti Chase cu asprime. Se opri brusc. Unde naiba-i cârciuma aia afurisită? Mi-ai spus adevărul despre locul unde se află?

Băiatul ignoră importanta întrebare.

— O să mă înveţi să mă bat?

— Nu.

Chase se gândi că era foarte probabil ca puştiul să înveţe şi singur să se bată. Îşi coborî privirea spre băieţelul murdar. Ochii lui erau atât de albaştri, încât ar fi putut să fie înrudit cu neamul Eversea. Poate că păreau atât de albaştri în contrast cu mizeria de pe faţa lui. Se uită la el câteva clipe.

— Ai un nume? se pomeni întrebând şi regretă imediat.

Puştiul părea a-şi dori conversaţia la fel de mult ca şilingii, iar

Chase nu dorea să mai aibă de-a face cu el.

— Da. Blade.

Numele fu însoţi de o ridicare semeaţă a bărbiei.

— Nu-i adevărat. Care-i numele tău real?

— Liam.

Liam păru surprins de incapacitatea lui de a evita să răspundă la întrebările lui Chase.

Chase îşi luă privirea de la Liam şi se uită spre Mumford Arms, care părea un miraj.

— Ai fraţi, Liam? întrebă el cu asprime, gândindu-se că aşa învăţase *el* să se bată.

— O grămadă.

Întoarse capul spre el.

— Dar surori?

— O grămadă.

Chase suspină.

— Câţi fraţi şi câte surori ai, de fapt?

— O soră, recunoscu el posac.

Rostise cuvintele de parcă faptul că avea o soră era un defect de caracter.

Chase ştia că era nedrept să-şi folosească tonul de căpitan cu un copil. Totuşi, îşi pierdea răbdarea când auzea minciuni.

— Mama? Tatăl?

Băiatul ridică din umeri. De fapt, dintr-un singur umăr osos, aproape indiferent. Gestul putea însemna orice.

Chase se simţi brusc copleşit de oboseală. Se săturase de băiat, de întrebările pe care acesta i le pusese, de el însuşi, de ziua în curs, de ziua trecută, de ziua următoare, şi mai mult decât orice, tânjea după acea băutură tare şi… da, categoric după o femeie. Prea multe lucruri noi şi prea multe lucruri vechi i se întâmplau într-o singură zi, iar adevărul era că îşi dorea să fie lăsat în pace.

Scoase cu bruscheţe o monedă din buzunar şi i-o întinse.

— Pleacă, Liam! rosti el cu asprime.

Încăpăţânat, băiatul rămase locului.

— Pleacă!

Îl spuse încet, dar în cuvânt se desluşise forţa sumbră, impersonală a comenzii nenegociabile.

Iar Liam era o persoană care părea avidă să se supună cuiva, oricui, care părea sigur de cum stăteau lucrurile.

Sigur de cum stăteau lucrurile. Ha!

Liam ezită frământând moneda între degete, ştiind că

era plătit ca să plece.

Şi se supuse.

Se răsuci şi o luă la fugă, trecând intenţionat printr-o băltoacă pentru a-l stropi pe un trecător, care întoarse capul după el şi îl înjură. Parcă mecanic, Liam şi duse mâna la nas şi îşi flutură degetele, apoi, ferindu-se de căruţe trase de cai, de vânzători ambulanţi şi de trecători inocenţi sau mai puţin inocenţi, goni Dumnezeu ştia încotro.

„S-o ia dracu' de cârciumă Mumford Arms, oriunde o fi", decise Chase. Îşi dorea acel gen de uitare care alunga durerea şi oferea o mare plăcere şi ştia exact unde s-o găsească.

Capitolul 5

Rosalind zăbovi acolo mult timp după plecare lui Chase, aşa cum face cineva care aşteaptă replicile unui cutremur. De fiecare dată după ce pleca, încăperile păreau mai goale decât înainte de venirea lui. Dumnezeule mare, Montmorency părea nefiresc de tăcut! Dar curând îşi dădu seama…

Se auzea doar ceara unei făclii de pe perete picurând în ceară deja topită. Atât tot. Nici măcar un scârţâit al lemnului, zgomotul firesc cu care o clădire răspunde la vicisitudinile intemperiilor şi vârstei. Nici măcar ecoul îndepărtat al unor paşi pe marmură. Nicio voce. În mod clar, pereţii erau prea groşi pentru a îngădui intrarea zgomotului de pe strada lipsită de eleganţă. Şi nici aer nu prea era.

Dar în fond, muzeului Montmorency părea să-i lipsească o anumită atractivitate universală, fiind amplasat departe de stradă, de parcă recunoştea cu capul plecat superioritatea altor muzee.

Rosalind aruncă o ultimă privire tabloului, vacii mari şi placide şi îngerului cu piept mare, apoi suspină. Ce legătură putea să fie între pictura aceea şi *Lucy?* Lucy, care era prea

dispusă să râdă din orice, care tânjea după lux, care aspira neobosită să obţină ceva ce credea că ar face-o fericită când de fapt doar un nou început cu multe *lucruri* ar fi reuşit asta. Lucy, micuţa ei soră care nu mai era deloc micuţă, ci o femeie foarte drăguţă căreia nu i se oferise niciodată vreun motiv să se maturizeze, iar asta era parţial vina ei – Rosalind ştia foarte bine –, pentru că luase pe umerii ei povara de a fi suficient de matură pentru ele toate. Ar fi trebuit s-o supravegheze mai îndeaproape pe Lucy, dar, după Waterloo, fusese în Derbyshire, unde lâncezise savurând rara solitudine. Aşteptând cu o curioasă detaşare să vadă ce turnură va lua viaţa ei după război.

Îşi netezi pelerina elegantă cu palmele umede.

Poate că *era* nebună. Căutând indicii cu disperarea cuiva care, căzând de la mare înălţime, dă din mâini şi din picioare încercând să se agaţe de orice. Detesta incertitudinea bruscă pe care o simţea, dar desluşise certitudinea obişnuită a căpitanului Eversea atunci când acesta vorbise. Era tentant să-i dea ascultare, să concluzioneze că, *desigur,* era pe o pistă greşită. Că se amăgise.

Acesta era motivul pentru care nu-i spusese nimic despre scrisoarea pe care o primise cu o săptămână în urmă. Pentru că îşi putea imagina ce expresie ar fi avut el *atunci.*

Nesemnată, compusă dintr-o singură propoziţie vagă, scrisă neglijent. O înspăimântase deoarece sosise de îndată *ce* ea începuse să pună întrebări în legătură cu dispariţia lui Lucy. Dar se gândise că, în lumina logicii de o precizie chirurgicală a căpitanului Eversea, ar fi părut circumstanţială. Fără îndoială, din cauză că îşi făcea griji pentru Lucy, se speria mai uşor.

Suspină şi se răsuci pentru a porni spre ieşirea din muzeu.

Şi atunci, zări cu coada ochiului un bărbat care străbătu grăbit încăperea alăturată.

*

Şocul îi curmă un ţipăt care i-ar fi sfârtecat gâtul.

Un sunet răguşit jenant îi scăpă în cele din urmă printre buze. Inima îi zvâcni în piept cu atâta putere, încât Rosalind se sprijini de perete pentru a nu-şi pierde echilibrul.

Ar fi putut jura că bărbatul purta un… pieptar. Şi o pelerină pe care o ţinea cu eleganţă dată spre spate în timp ce mergea.

Şi… *pantaloni bufanţi.*

Era foarte sigură că ar fi auzit dacă o altă fiinţă omenească s-ar fi aflat în apropiere. Dar fusese o fiinţă omenească *vie* în apropiere?

Îşi reveni trăgând adânc aer în piept de câteva ori, apoi se pomeni sfâşiată între două impulsuri – să investigheze şi să fugă.

Curiozitatea, minunatul panaceu împotriva tuturor lucrurilor înfricoşătoare, o determină să intre în acea încăpere înainte de a-şi da seama ce făcea. Se opri şi se întrebă ironică dacă nu cumva curajul din fire nu presupunea un deficit de minte.

Totuşi, oricum o fi fost ea de fapt, nu era şi nici nu fusese vreodată o laşă.

Rămase locului, ascultă şi, hotărâtă, încercă să *simtă* dacă era ceva în neregulă. Dacă acolo se afla vreun alt om.

Din nou, nu auzi şi nu simţi absolut nimic.

Se simţi îmboldită să cerceteze camera cu privirea. Era plină cu mobilier de pe vremea regelui Henric al VIII-lea, conform plăcuţelor de aramă de pe perete. Un scrin enorm, complicat sculptat, decorat cu un amestec de spirale strălucitoare şi susţinut pe delicate picioare aurite – cu siguranţă, aveai nevoie de o scară pentru a vedea ce se afla în sertarul de sus. Să fi fost o coroană? O masă de scris la fel de delicată şi de strălucitoare ca restul mobilierului, cu lemnul sculptat după tiparul blănii unei feline a junglei, cu o călimară şi un toc pe ea, părea a-şi aştepta proprietarul să instaleze şi să consemneze întâmplările zilei: „Biciuit slugă obraznică. Devorat pulpă de căprior.

Sedus amantă”.

Decise că seducerea probabil că avusese loc în patul cu baldachin de dimensiunea unei caleşti, care ocupa centrul încăperii. Un pat de o masculinitate arogantă, categorică, cu draperia mângâind salteaua pe care, cu siguranţă, se ajunsese la sute de extaze regale asudate. Un pat la fel de arogant precum căpitanul Eversea. La fel de puternic în siguranţa sa de sine.

Înainte de a conştientiza pe deplin ce făcea, Rosalind ajunse suficient de aproape pentru a-l putea atinge, pare-se atrasă de magnetismul pur.

În realitate, nu se simţea deloc îndreptăţită să se afle în prezenţa unui lucru atât de senzual. Îl privi un moment, muşcându-şi buza. Apoi, întinse ezitant, pe furiş, o mână. Şi o retrase brusc. După aceea, trase adânc aer în piept, privi cu îndrăzneală decadenta draperie din catifea, apoi, cu hotărâre, îşi încleşta pumnul în ea. Trase anevoie aer în piept. Pleoapele îi fluturară şi i se închiseră din deferenţă faţă de simţuri.

Şi îşi aminti.

Nici măcar o dată nu… *tânjise* după atingerea soţului ei. El făcea dragoste cu entuziasmul şi rigoarea lipsită de imaginaţie ale unui soldat bătrân vânjos, iar ea nu putea spune că îi repugnase pentru că erau multe de zis despre recunoştinţă şi pace, şi un trup cald întins noaptea alături de al ei. Dar dacă el ar fi supravieţuit războiului, ea şi-ar fi petrecut tot restul zilelor alături de el, purtând povara unei… feroce dorinţe stăpânite. O conştientizare, un sentiment de infinită posibilitate senzuală pe care ea n-ar fi îndrăznit niciodată să îl recunoască sau să şi-l permită, de teamă ca nu cumva regretul să nu se dovedească a fi mai mult decât putea îndura.

Nu regretul de a fi comis o indiscreţie. Ci regretul că ar fi putut să moară fără a afla vreodată dacă o dorinţă atât de incendiară avea vreo legătură cu iubirea.

Moştenirea pe care i-o lăsase Chase. N-ar fi putut spune că-i era recunoscătoare pentru asta.

Dar acea dorinţă stăpânită o înţepa în clipa aceea, ca

un picior amorţit.

Când clătină din cap pentru a alunga toropeala pe care nu şi-o permitea, se întrezări într-o oglindă – avea suprafaţa bine lustruită, dar era un pic neregulată, iar rama era o reţea de crengi şi satiri. Reflexia vălurită o privi la rându-i, iar ea remarcă jenată cât de alb îi devenise chipul la vederea acelui bărbat.

Aha! Uşurată, se gândi că probabil îşi văzuse reflexia în oglindă. Slavă Domnului, nu fusese un *bărbat.* Şi nici vreo afurisită de *fantomă.* Probabil, când se răsucise, confundase mişcarea propriei pelerine cu o mantie. La urma urmelor, *era* puţin ameţită – la micul dejun nu băuse decât o ceaşcă de ceai şi nu făcuse decât să fărâmiţeze o felie de pâine prăjită, dar avea să mănânce copios în seara aceea.

După ce se convinse că era singură, îi fu brusc greu să-şi alunge senzaţia că invada intimitatea indiscutabil aristocrată a cuiva. Începu să se retragă spre uşă.

— Scuze pentru deranj, murmură ea politicoasă.

— O, nu-i niciun deranj, se auzi o voce plăcută din spatele ei.

De data aceea, ţipătul nu-i mai fu reţinut de absolut nimic.

*

Velvet Glove[5] se potrivea oricărui bărbat care îi trecea pragul, la fel ca obiectul descris de nume – oferea un confort delicios. Era luminat doar atât cât umbre misterioase să umple colţurile, iar covoarele şi tapiţeriile din mătase, satin şi catifea în nuanţe roz, crem şi bej să evoce prin texturile şi culorile lor minunăţiile nudului feminin. Fotoliile şi canapele – şi paturile, desigur – erau la fel de luxuriante şi de ademenitoare precum poala stăpânei lor, Ducesa. Numele ei adevărat era Maggie Trotter, dar în general acesta se pierduse în decursul timpului. Nimeni nu-

5 Mănuşă de catifea

şi amintea cum de se alesese cu acel apelativ aristocratic, dar în fond la Velvet Glove multe se uitau.

Chase spera ca minunata tradiţie să continue şi în seara aceea, cu ajutorul unei băuturi tari şi al unei femei.

— Căpitane Eversea! Ducesa îl salută cu un respect discret, rezervat pentru membrii casei regale.

Chase nu se simţi prosteşte flatat, ca oricare alt bărbat care intra la Velvet Glove şi care era întâmpinat cam la fel, dar totuşi deferenţa era incontestabil plăcută.

— A trecut mult, mult prea mult timp. Cât, un an? Doi ani?

Chase nu-şi amintea, aşa că ignoră întrebarea.

— Bună sera, Ducesă. Făcu o plecăciune adâncă, deoarece era parte a ritualului, apoi o sărută pe obraz, pentru că o plăcea. Îi simţi pielea colbăită sub buzele sale, iar ea mirosea a pudră şi a ruj, şi a diverse alte sulemeneli feminine. Mă bucur să te văd. Eşti strălucitoare.

Strălucirea se datora parţial rujului şi luminii lămpii, dar vârsta şi profesia o trădau.

— Diadema ţi se potriveşte, adăugă el.

Ea încuviinţă din cap cu un gest regesc şi îşi atinse cu mâna părul cu o coafură complicată şi vopsit cu henna, pe care o diademă stătea într-o poziţie precară.

— Mulţumesc, căpitane Eversea. Este nouă. Şi autentică. Ei bine, aproape autentică. E un cadou de la un admirator.

— Iar dumneata ai mulţi admiratori.

— Fireşte.

— Mă poţi socoti printre ei.

Ea îşi înclină capul şi se uită la el preţ de câteva clipe în care păstră tăcerea.

— Te rog să mă ierţi, căpitane Eversea, dacă voi comenta că acest compliment al dumitale îmi pare oarecum superficial. Aş putea sugera că eşti puţin cam distras astă-seară? Sau poate că ai *nevoie* să fii distras?

Chase râse.

Iar când râse, toate capetele femeilor din acel loc se răsuciră atât de repede şi de la unison, încât aproape că se

crea un curent de aer.

În clipa aceea, el îşi dădu seama că era ceva în neregulă – al lui fusese *singurul* râs bărbătesc pe care îl auzise de când intrase acolo. Din experienţa lui, în salonul din faţă de la Velvet Glove se aflau de obicei perechi sau chiar triouri de bărbaţi şi femei care chicoteau şi şuşoteau, flirturile fiind punctate de clinchet de pahare şi de clipocitul băuturilor turnate şi băute la nesfârşit, precum şi de scârţâitul scărilor pe care vreun bărbat era condus, adesea rapid.

Însă în seara aceea nu se auzeau decât sporadice conversaţii feminine cu voce joasă şi – aproape de neimaginat – foşnetul cărţilor de joc trase din cutie în timpul unei partide de faro. Fetele şedeau în jurul unei mese şi, exceptând faptul că toată *marfa* li se vedea prin veşmintele diafane, ca nişte delicatese etalate în vitrina unei prăvălii, ar fi putut foarte bine să fie nişte doamne respectabile la o masă de joc de la clubul Almack[6]. Una dintre fete îşi legăna plictisită pantoful pe degetele de la picioare. Alta avea bărbia sprijinită în palmă şi îşi muşca gânditoare buza de jos, în timp ce îşi examina încruntată cărţile.

— Bună seara, doamnelor, rosti el solemn.

Toate adoptară brusc atitudini care să le sublinieze cel mai bine calităţile, jocul de cărţi fiind uitat. Unele deciseră că buzele ţuguiate le avantajau cel mai mult. Două dintre ele optară pentru zâmbete. El întoarse capul şi se uită cu o sprânceană ridicată la Ducesă, apoi îşi ridică bărbia, arătând întrebător spre fete.

— Este ciudat, dar în ultima vreme a fost linişte, îi mărturisi ea coborându-şi vocea de parcă acolo s-ar fi aflat multă lume, care ar fi putut s-o audă. Probabil că, undeva la ţară, are loc o mare partidă de vânătoare sau ceva de genul ăsta.

---

6 Almack’s Assembly Rooms a fost un club social din Londra, care a funcţionat din 1765 până în 1871, fiind unul dintre primele la care aveau acces şi bărbaţi, şi femei. (n.tr.)

— S-ar putea. Tot ce pot să-ţi spun este că în Sussex cel puţin era linişte când am plecat. Tocmai am sosit la Londra, iar la clubul White n-am ajuns încă, aşa că n-am informaţii despre vreo partidă de vânătoare care să-i fi trimis pe bărbaţi prin alte părţi sau despre scandaluri care să-i ţină acasă, în loc să frecventeze bordelurile. Însă mâine, sunt aşteptat la o serată dată de familia Callender, unde mă voi întâlni cu câţiva prieteni care apreciază distracţiile. Poate că voi afla câte ceva.

— Abia ai sosit la Londra şi ai venit direct la noi. Sunt cu adevărat flatată.

— Chiar aşa ar trebui să fii, fu el de acord, ceea ce o făcu să râdă. Au apărut cumva unele zvonuri neplăcute legate de stabilimentul dumitale, care i-ar fi putut alunga pe vizitatori?

— Nu mai multe decât de obicei. Nimic ce clienţii noştri obişnuiţi ar crede vreo clipă. Ducesa îşi conducea bordelul cu aceeaşi fermitate şi cu aceeaşi grijă cu care căpitanul Eversea îşi comanda regimentul. Clienţii s-au rărit doar în câte o seară pe săptămână sau cam aşa ceva. Poate, două sau trei. Te rog, spune-i lordului Kinkade că Marie-Claude tânjeşte după el. E vizitatorul ei favorit.

— Vizitatorul.

Ce eufemism politicos pentru cineva care, de obicei, o ţintuia cu vigoare pe Marie-Claude într-un pat!

Chase se întrebă brusc dacă el voia s-o ţintuiască cu vigoare pe Marie-Claude într-un pat. Ea era una dintre fetele care deciseseră că buzele ţuguiate o avantajau. Şi chiar aşa era. Dacă făcea anumite lucruri cu *ea,* gura ei cărnoasă îl putea tenta pe un bărbat s-o treacă în testament, îl putea determina să facă lucruri nebuneşti pentru ea.

— O să-i… spun.

Ducesa remarcă direcţia privirii lui.

— Ce putem face pentru dumneata în seara asta, căpitane Eversea?

Pluralul folosit avea un iz de decadenţă atrăgătoare, iar ea ştia asta.

Chase ridică o sprânceană şi zâmbi pe jumătate, dând de înţeles că a apreciat formularea, şi încercă să şi le imagineze pe cele patru fete încântătoare transferându-şi atenţia de la jocul de faro la nevoile trupului său. Dar fu ca şi cum ar fi încercat să prindă o reflexie în apă – cu cât se străduia mai tare, cu atât mai împrăştiată şi mai tulbure devenea. Imaginea refuză să capete formă.

Brusc, se simţi din nou furios pe Rosalind.

Pentru că nici măcar 40 de femei pretinzând că i-ar oferi plăceri timp de 40 de nopţi nu ar fi putut ostoi dorinţa care îl adusese acolo.

Venise acolo ca să uite. Însă îi devenise clar că, mai întâi, trebuia să-şi amintească.

Totul.

— Aş vrea să beau nişte whisky, îi spuse el Ducesei. Şi ai grijă, te rog, ca paharul să nu rămână gol.

Capitolul 6

Ce *naiba?!*

Capul lui Rosalind se răsuci ca o giruetă în furtună, căutând sursa vocii. Şi atunci, îl văzu.

Sau… nu era om?

I se făcu pielea de găină pe braţe. În capul unei scări sprijinite de perete lângă o marionetă enormă se afla un… bărbat. Dar la prima vedere, părea aidoma păpuşii. Mâinile îi erau atât de noduroase şi de maronii, încât păreau cioplite în lemn, iar obrajii îi străluceau atât de rumeni, de tari şi de rotunzi de parcă depozitase nuci în ei, asta spre deosebire de fălci, pe care gravitaţia le slăbise şi le trăsese în jos. Privindu-l mai bine, văzu că tocmai fălcile căzute îl făceau să pară a fi vărul marionetei.

Ochii îi erau mari, de un albastru ciudat de cristalin şi ascunşi în pliurile pielii. Zâmbea – un zâmbet obosit. Unul care marionetei nu i-ar fi reuşit.

La urma urmelor, era făcută din lemn.

Îşi dădu seama că mâna i se ridicase la inima care mai că-i sărise din piept. Şi-o coborî repede, ruşinată şi destul de iritată. Începea să-i displacă efectul distrugător pe care ciudatul muzeu îl avea asupra nervilor ei.

Ochii bărbatului licăreau amuzaţi.

— Scuzele mele, doamnă. N-am vrut să vă sperii. M-am gândit că poate mie v-aţi adresat când v-aţi cerut iertare pentru deranj, având în vedere că nimeni altcineva nu e aici.

O greşeală firească din moment ce ea nu se adresase cuiva anume, ci doar vorbise singură, ca o proastă. Adevărul era că probabil nu l-ar fi zărit dacă el n-ar fi vorbit sau dacă nu s-ar fi mişcat. Ceea ce era un alt lucru care o făcu să-şi piardă curajul. Era de parcă, intrând pe porţile muzeului Montmorency, oricine risca să devină un exponat.

În timp ce aştepta răspunsul ei, bărbatul începu a se îndeletnici cu ceea ce părea a fi întreţinerea marionetei. Îi verifică articulaţia braţului cu o asemenea tandreţe de parcă ar fi fost o fiinţă omenească dragă, nu o bucată de lemn sculptată intenţionat urâtă.

Bătăile inimii lui Rosalind se domoliră, iar ea urmări îngrijirile liniştitoare.

— Oh, nu, *eu* vă rog să mă scuzaţi, izbuti ea să rostească în cele din urmă. Vocea îi fusese puţin cam firavă. De obicei, nu mă port atât de prosteşte. Doar că aici totul este atât de nemişcat, iar eu… am crezut că sunt singură. Am gândit cu voce tare.

Avu mare grijă să nu pomenească de fantomă. Sau de halucinaţie. Sau de ce-o fi fost bărbatul cu ciorapi lungi.

El încuviinţă din cap de parcă explicaţia ei era foarte normală.

— Da, Montmorency este un loc tăcut. Poţi fi tentat să gândeşti cu voce tare.

Dumnezeule mare! Asta era puţin spus.

— Sunteţi custodele muzeului, domnule?

El îndreptă pantalonii marionetei pe firavele picioare din lemn.

— Da, dar mă ocup în special de păpuşi, doamnă. De

secole, suntem o familie de păpuşari. Iar din când în când, fac şi ceva tâmplărie pentru muzeu. Aţi admirat tabloul?

O urmărise? Stai – îi urmărise pe ea *şi* pe Chase?

Ascultase ce vorbiseră?

Părul fin de la ceafă i se zbârli de repulsie. Nu-i plăcea să fie privită când nu ştia, mai ales având în vedere tot ce se întâmplase în ultimul timp. Dar trebuia să admită că, după toate probabilităţile, nu l-ar fi văzut pe bărbat, dacă acesta n-ar fi vorbit sau nu s-ar fi mişcat, atât de reuşit era camuflajul lui.

— M-am *uitat* la tablou, recunoscu ea.

El zâmbi vag, apreciind distincţia făcută de ea.

— Dar căpitanul Eversea? Şi el s-a uitat?

Probabil că o auzise adresându-i-se lui Chase. Îl privi fix.

— Da, spuse ea precaută, în cele din urmă.

— Ce v-a atras la tablou?

Întrebarea *părea* neutră – îşi întorsese capul de la ea când i-o pusese şi începuse să verifice mobilitatea gâtului marionetei. Îl prinse cu ambele mâini şi îl răsuci cu o mişcare care o făcu pe Rosalind să-şi ridice automat mâinile la gât. Le lăsă repede jos.

— Mi-a… amintit de sora mea.

Aparent satisfăcut de capul păpuşii, bărbatul scoase o cârpă din cutia cu scule, ridică bluza urâtei marionete şi începu să-i lustruiască pieptul de lemn cu un soi de ulei cu miros înţepător.

Rosalind se simţi nefiresc de tentată să-şi ferească privirea. Se simţi uşurată când el îi coborî bluza.

— Ce interesant! rosti el gânditor. Mie îmi aminteşte de fiica mea.

Ea nu intenţiona să-i spună de ce îi amintea de sora ei.

El nu mai zise nimic altceva despre fiica lui.

Se priviră unul pe altul în tăcere, preţ de câteva clipe.

Apoi, el îşi reluă hotărât treaba. Începu să frece cu cârpa faţa de lemn a păpuşii. Rosalind se strâmbă când el îşi băgă degetele în nările sculptate şi le răsuci.

— Dumneavoastră… vă place tabloul, domnule?

Se întrebă brusc ce părere avea acel meşteşugar despre Rubinetto.

El îşi şterse mâinile noduroase cu o cârpă prinsă la betelia pantalonilor.

— Nu.

Cuvântul fusese lipsit de inflexiuni şi prompt.

Începu să coboare scara, fiecare treaptă scârţâind sub greutatea lui. Se aplecă pentru a apuca mânerul unei cutii cu scule, îi făcu o scurtă plecăciune în semn de rămas-bun, apoi trecu pe lângă ea şi porni prin muzeu fără a se uita îndărăt.

*

La al doilea whisky băut la Velvet Glove, Chase îşi aminti de ziua în care serviciul de informaţii englez confirmase că soţii d'Aligny spionau pentru Franţa.

Astfel, aflase că Lady d'Aligny era nepoata unui oficial francez de rang înalt apropiat lui Napoleon şi că aceasta furnizase informaţii legate de poziţiile trupelor engleze. Fără îndoială, aflase informaţiile flirtând strategic cu soldaţi englezi, iar Chase se întrebase cine trebuia biciuit. Sau mai rău.

Nu era atât de naiv, încât să se considere trădat de soţii d'Aligny, simţise doar o dezamăgire fatalistă. Războiul era război, iar englezii frecventau în secret şi fără probleme înalta societate franceză, socializând cu cei din cercul lui Bonaparte, împrietenindu-se cu ei, trădându-i pe acei prieteni şi trimiţându-i lui Wellington informaţii atât utile, cât şi triviale.

Şi, desigur, dansând cu soţiile francezilor.

Aşa era dintotdeauna la război.

Colonelul March avusese o atitudine filosofică şi plină de umor amar. Bătrân soldat hârşit în lupte, slab ca un ţăr, doar puţin încovoiat de umeri din pricina unei răni vechi, colonelul avea ochi pătrunzători, nu istoviţi. Când îşi dăduse jos pălăria, Chase constatase brusc că părul

prietenului său era ciudat de moale. Fin ca pânza de păianjen. Puţinul care mai rămăsese.

— Desigur, nu le putem refuza brusc toate invitaţiile, pentru că astfel îşi vor da seama că ştim, iar asta îi va pune pe oamenii noştri în primejdie, spusese colonelul. Ei dau cele mai bune mese din toată Belgia. Însă e bine că ştim, nu?

— Da, domnule. Dar cum rămâne cu doamna March? Este prietenă bună cu Lady d'Aligny.

— O să-i zic lui Rosalind să-şi reducă vizitele şi o să-i spun şi care sunt motivele pentru care îi cer asta. Va fi... foarte dezamăgită. Colonelul detesta s-o dezamăgească pe Rosalind. Dar e o fată raţională.

N-ar fi fost chiar primul cuvânt pe care Chase l-ar fi ales pentru a o descrie pe Rosalind. Dar colonelul nu îşi vedea soţia la fel de limpede cum o vedea el.

Sau poate că o vedea exact aşa cum dorea s-o vadă.

Aşa încât se gândise că era de datoria *lui* s-o supravegheze pe Rosalind, deşi abia dacă vorbise cu ea în ultimele săptămâni.

Două zile mai târziu, tocmai pleca de la o întrunire matinală cu colonelul şi cu alţi doi ofiţeri, unul dintre ei fiind Kinkade, când o văzuse străbătând holul de la intrare al casei lor atât de repede, încât rochia plutea în urma ei. Ea aruncase o privire prin hol înainte de a se repezi în coridorul îngust care ducea spre bucătărie şi de acolo spre intrarea servitorilor.

Chase îşi dăduse seama instantaneu că ea dorea să plece pe furiş din casă, în mâna ei se afla o coală de hârtie pe jumătate mototolită.

Din doi paşi, ajunsese la un metru de ea.

— Bună ziua, doamnă March. Unde vă duceţi?

Ea tresări vizibil. Se opri brusc.

Apoi, umerii ei se îndreptaseră cu resemnare. Se răsucise foarte încet. Ochii ei ardeau când îi întâlni pe ai lui.

Întrebarea lui fusese foarte directă.

Dar el era foarte direct în general, iar ea ştia asta.

— Păreţi a fi pretutindeni, domnule căpitan Eversea.

Şi totuşi, vorbim foarte rar, nu-i aşa?

Impresionantă tactică! O încercare de a-l face să intre în defensivă.

— Nu doriţi să-mi răspundeţi la întrebare, doamnă March?

O ezitare. Simţise vârtejul gândurilor ei.

— *Chiar* este destinaţia mea treaba dumneavoastră, domnule căpitan Eversea?

Încercase să fie imperativă. La urma urmelor, era soţia comandantului său.

Însă el se mulţumise să zâmbească lent, cu asprime, un zâmbet total înţelegător, care o făcuse curând să foşnească nervoasă hârtia pe care o ţinea în mână. Era deşteaptă, dar tânără şi fără îndoială neexperimentată în privinţa minţitului, fiindcă pur şi simplu nu-i stătea în fire. Altminteri, ar fi ştiut că atitudinea ei evazivă era echivalentă cu o mărturisire.

— Este categoric treaba mea dacă intenţionaţi s-o vizitaţi pe Lady d'Aligny, deşi colonelul v-a rugat să n-o faceţi.

Ea încremeni vizibil. Spre meritul ei, nu negă şi nici nu minţi în privinţa locului unde intenţiona să se ducă. Însă el văzu o licărire de durere în ochii ei. Hârtia foşni – mâna ei tremura.

Undeva în grădină, o pasăre începu o serie de triluri.

— Dar e prietena mea! Încercase să spună cuvintele cu calm. Dar el îi desluşise durerea din glas, iar pumnul i se încleştase involuntar. Ea ridică mesajul ca şi când ar fi etalat dovada prieteniei lor. M-a invitat la ceai. Zice că îi lipseşte compania mea, iar mie îmi lipseşte a ei, şi au trecut trei zile de când n-am mai văzut-o. Cu siguranţă, doar un ceai… Ceva apropiat de o sfidare încăpăţânată începu să-i înăsprească încântătorul chip. Cu siguranţă, n-are ce să fie rău într-un simplu ceai, domnule căpitan Ever…

Văzând expresia rece şi implacabilă a feţei lui, lăsă propoziţia neterminată.

— Ea nu vă este prietenă, doamnă March. Se foloseşte de dumneavoastră. Suntem în război. Fără

îndoială, colonelul v-a comunicat dorinţele sale în privinţa lui Lady d’Aligny. Nu vă purtaţi copilăreşte!

Rostise cuvintele cu fermitate. Dar şi cu blândeţe. Ca şi cum mesajul din mâna ei era un pistol încărcat şi aţintit spre pieptul lui, iar el încerca s-o convingă să-l lase jos.

Ea îşi îndreptă repede privirea spre mesaj, sprâncenele fine coborând şi ele. În încercarea de a ascunde durerea, dezamăgirea şi confuzia.

Dar el oricum văzuse totul.

Şi în clipa aceea, îi simţi durerea atât de acut de parcă ar fi fost propria durere.

Şi în mod absurd, atunci se înfurie cu adevărat pe soţii d’Aligny.

Dar ce fel de soldat era dacă, brusc, bunăstarea doamnei March era mai importantă pentru el decât trădarea soţilor d’Aligny?

Ea îşi înălţă din nou capul. Preţ de câteva clipe, se priviră în tăcere. Ochii ei verzi păreau nefiresc de strălucitori. Două pete rozalii îi apăruseră pe pometi.

— De unde ştiţi că nu este prietena mea? Poate că este interesată de mine pentru că îi place compania mea, nu pentru că ar putea avea norocul să trădez armata britanică în vreun fel care să-i fie de folos. Şi vă jur că n-am făcut asta niciodată.

Cuvintele ei fuseseră atât de disperate, de zguduitor de naive şi de surprinzător şi matur ironice, încât el nu ştiu ce să răspundă pe moment.

— Ştiu că n-aţi făcut asta niciodată, doamnă March. Soţul dumneavoastră a avut grijă să nu o puteţi face şi nu v-ar pune niciodată într-o astfel de situaţie, nici nu s-ar folosi de prietenia dumneavoastră cu Lady d’Aligny. Mă tem că loialitatea pe care o aveţi faţă de Lady d’Aligny este admirabilă, dar nemeritată, doamnă March, aşa încât trebuie să renunţaţi la ea.

Nu îi făcea plăcere s-o dezamăgească, s-o vadă confruntându-se cu o trădare. Probabil, prima de care avea parte.

Dar deodată, ochii ei străluciră precum cremenea, iar

rozul palid din obrajii ei se aprinse.

Ah! Temperamentul pe care doamna March încercase cu atâta hotărâre să-l disimuleze începea să se manifeste.

— În ciuda a ce-oi fi crezând, faptul că tot insişti să mi te adresezi cu „doamna March” nu măreşte distanţa dintre noi… căpitane Eversea. S-ar putea crede că te străduieşti să nu uiţi că *sunt o* doamnă… March.

El încremeni.

Ce războinic brutal era Rosalind March! Îi identificase şi îi lovise cu precizie punctul slab, aşa cum nimeni n-o mai făcuse niciodată, îl lăsase fără cuvinte şi neajutorat preţ de câteva clipe, lucru care i se întâmpla prima oară în viaţa lui.

Din păcate, slăbiciunea lui era şi a ei.

Îşi dăduse seama că mersese prea departe. Îl privi fix. Buzele ei se întredeschiseră puţin din cauza şocului. Propria nesăbuinţă o înspăimântase.

El fu incapabil să vorbească. Se simţea înfiorător de stânjenit din pricină că ea avea dreptate.

Şi furios că fusese descoperit de o femeie.

Nu avea să uite niciodată rochia purtată de ea în ziua aceea – din muselină albă presărată cu mici picăţele şi mai albe şi cu o dantelă fină la gât. Mânecile erau înfoiate şi scurte. Braţele, goale. Şuviţe delicate i se desprinseseră din cocul de la ceafă şi îi încadrau chipul. Buzele îi erau ademenitoare – cărnoase, de un roz palid, cea de jos mai plină decât cea de sus. Un cordon de satin crem legat în talie reflecta lumina la fel ca pielea ei.

Faptul că mintea şi vocea ei moale îl puteau tăia până la os părea greşit, anormal. Ea era toată numai moliciune.

În cele din urmă, ea îşi desprinse privirea de a lui.

Dar ridicase între ei un zid care nu mai putea fi dărâmat. Acel moment reprezenta o prăpastie pentru amândoi.

Totuşi, ea încercă un râs conciliant. Fu un eşec – scurt şi nervos.

— O, nu te teme, viteazule căpitan. Mă consider avertizată. Mă voi supune. N-ai de ce să te agiţi aşa.

Mâna ei se ridică pentru a-l atinge uşor. A flirt sau

pentru a-l linişti, sau pentru a-l împăca – presupuse el.

El o prinse din zbor, de parcă ar fi fost o cobră care ataca.

Nu-i dăduse răgaz nici măcar să icnească. Ochii ei verzi erau întunecaţi, iar pupilele, enorme din pricina stupefacţiei pure. Era prea surprinsă pentru a-i fi teamă de el.

Deocamdată.

El o ţinu de încheietură, poate puţin prea strâns.

Impresiile începură să apară: Dumnezeule, pielea ei era fantastic de fină! Moale. Atât de delicată! Cum ar fi putut să scape nezgâriată din acel război?

Cum de soarta îngăduia să fie atinsă de altcineva în afară de el?

Un gând ridicol, trădător. Dar puse stăpânire pe el. Şi îl îndureră. Îl sfidă.

După câteva secunde, se simţi fascinat de faptul că îi atingea pielea în afara unui context social care să-i permită a o face. Trebuia să-i vorbească sau măcar să-i elibereze mâna.

Nu fu capabil să facă niciuna, nici alta.

Tăcerea începu să pulseze.

Rosalind înghiţi un nod. El o privi fascinat. Pupilele ei erau uriaşe, făcându-i ochii de un verde-deschis să pară cenuşii. Părea că nu-şi putea desprinde privirea de ceva de pe faţa lui. Respiraţia ei precipitată alungă şuviţele rătăcite pe lângă obrajii săi.

Rosalind fu cea care curmă tăcerea, cu o şoaptă:

— De ce te *temi* de mine?

O femeie mai sofisticată ar fi făcut acele cuvinte să sune ca o insinuare sau ca o tachinare. Dar ea nu era genul acela de femeie, nu încă. Era sincer confuză şi îndureratăde ce se petrecea între ei – desluşea asta din vocea ei. Şi sesiză şi frică.

Dar ea nu-şi putu ascunde fascinaţia. Fireşte, care femeie normală n-ar fi fost fascinată să descopere câtă putere avea asupra unui bărbat ca el?

Chase deveni brusc conştient de cât de singuri erau în

acel coridor. Parcă era un culoar secret, separat de restul casei, la fel cum sentimentele lor reprezentau un secret pentru restul lumii.

„Tu ar trebui să te temi de mine, doamnă March!”

„Pentru că şi eu mă tem de mine”.

Pentru că el nu era genul care să facă risipă de cuvinte şi pentru că ea cunoştea răspunsul la propria întrebare, iar răbdarea nu era punctul lui forte, Chase nu spuse nimic. În schimb, ca prin vis, se văzu răsucindu-i încet mână. Şi ridicând-o încet la buzele lui.

Apoi, o sărută în palmă, sărut care cu siguranţă o arse, o înfieră cu tandreţea sa pur carnală.

„Iată-ţi răspunsul, doamnă March!”

Respiraţia ei se poticni audibil. Braţul ei tresări cu putere.

Iar fiindcă el în niciun caz nu era laş, ci doar un militar fără busolă şi hartă pe acest teren necunoscut, îşi ridică buzele din palma ei şi o privi în ochi pentru a evalua consecinţele a ceea ce tocmai făcuse.

Dar nu-i eliberă mâna.

Ea nu încercă să şi-o retragă.

Roşeaţa îi cuprinsese gâtul, obrajii, partea de sus a sânilor. Ochii îi străluceau de sentimente prea complexe şi prea diverse pentru ca el să le poată descifra. Genele ei coborâră din pricina confuziei, dar ea le ridică repede, cu un efort al voinţei, iar odată cu ele i se ridică şi bărbia. Bravadă. Dorea ca el să ştie că nici ea nu era laşă.

Niciunul nu spuse nimic.

În timp ce tăcerea devenea tot mai absurdă şi încă ţinându-i mâna, Chase i-o ridică suficient de încet pentru ca gestul să constituie o provocare, pentru a-i da toate şansele să şi-o retragă.

Nu o făcu. Era fascinată.

Iar degetele lui, ca nişte cercetaşi, deschiseră încet-încet calea buzelor de-a lungul venei albăstrii de pe interiorul braţului, către îndoitura cotului. Parfumul de trandafiri era mai puternic acolo.

Acolo, depuse următorul sărut.

Hotărât matur, fierbinte, relaxat – era genul de sărut pe care i l-ar fi dat unei amante experimentate după ce s-ar fi epuizat unul pe altul în pat. Îi atinse braţul cu buzele, le deschise pentru a-i atinge cu limba pielea sărată, dulce şi mătăsoasă. Buzele lui zăboviră suficient de mult acolo pentru a-i simţi pulsul grăbit. Fierbinţeala pielii ei dădu în vileag goana sângelui prin trupul ei – el savură gândul de a şti cum o făcea să se simtă, gândul de a şti că sfârcurile i se întăriseră, că probabil se umezea delicios de dulce între picioare. Savură şi ce simţea el. Pielea i se înfierbântase toată. Mădularul i se ridicase şi se umflase. Nu făcu absolut nimic pentru a ascunde asta.

Îşi pierduse minţile.

Respiraţia ei devenise anevoioasă. Era fie înspăimântată, fie excitată. Cel mai probabil, ambele.

Mâna lui coborî de la cot la încheietură şi i-o cuprinse delicat, între degetul mare şi arătător.

Oferindu-i posibilitatea de a-şi retrage mâna.

Îi întâlni privirea. Îşi dori ca ea să-şi retragă mâna. Să-l plesnească. Să spună ceva, orice, dar preferabil vreo idioţenie sau un lucru suficient de dispreţuitor pentru a-l vindeca de ce simţea, pentru a-i opri pe amândoi.

Însă ea părea că devenise mută şi îmbujorată.

Privirea lui coborî spre corsajul ei – sfârcurile dădeau să străpungă muselina fină a rochiei. Iar ochii lui zăboviră acolo, şi el era sigur că spuneau fără vorbe şi elocvent ce ar fi vrut el să le facă. Să le lingă. Să le atingă. Să le sugă.

Nu-i păsa că îi vedea privirea aţintită asupra sânilor ei.

Ea observă că el o observa. Mâna ei fu străbătută de un mic spasm – o încercare de a se elibera.

El îi dădu drumul imediat.

Ea îşi ridică mâna. El aşteptă să fie plesnit.

Însă mâna ei plană o clipă, părând încremenită în timp. Apoi, parcă abia îndrăznind, se apropie de el şi coborî cu delicateţe pe obrazul lui. Îşi trecu încet degetele peste maxilarul lui, de parcă ar fi provocat o fiară sălbatică să se repeadă la ea.

El o privi fix. Inima îi bubuia dureros, marţial.

Ştia că afurisita făcuse un test. Pentru a vedea dacă expresia de pe chipul lui se schimba la atingerea ei.

Şi Dumnezeu să-l ajute, era sigur că i se schimbase pentru că văzu pe chip ceva care îl descumpăni. Dincolo de defensivă, de mândrie, de dorinţă… exista ceva ce părea a fi compătimire. Ea înţelesese.

Când degetele ei rămaseră nemişcate pe obrazul lui, el îşi întoarse faţa în palma ei. Nu se putu abţine să n-o facă. Şi se urî pentru asta.

Ea îi cuprinse obrazul în palmă, preţ de o clipă. Apoi, mâna i se îndreptă foarte încet spre ceafa lui. Palma ei era rece, moale, dureros de feminină. Iar pe cealaltă, şi-o puse pe pieptul lui şi o ridică încet pe umăr. Făcându-şi intenţia foarte clară.

În felul acela, se făcuse complice la trădarea soţului ei. Deci, avea şi ea sentimentul onoarei.

Nu dorea ca el să-şi asume întreaga vină.

Cu o mişcare rapidă instinctivă, Chase o luă în braţe, iar trupul ei se mulă pe al lui cu un instinct şi o perfecţiune uluitoare. Îi cuprinse ceafa cu o mână, ridicându-i părul scurt de la spate. Cu cealaltă, o apucă de talie.

Îşi apăsă cu putere şi hotărâre trupul, mădularul dureros de ea, îi simţi picioarele depărtându-se pentru ca şi ea să-şi lipească cu putere trupul de al lui. Se strângeau cu atâta forţă, încât fără îndoială era dureros, dar era cea mai dulce durere imaginabilă.

Îi dădu capul spre spate, în palma lui. Braţele ei îi cuprinseră umerii, capul.

Sărutul fu o încleştare senzuală, rapidă şi furioasă, şi imperfectă pentru că erau furioşi unul pe celălalt şi fiecare pe sine şi pentru că erau înlănţuiţi de o dorinţă pe care nu o puteau potoli pe deplin. Ea era neexperimentată. Era fantastic de dulce. Era încordată şi tremura. Degetele lui coborâră de pe ceafa ei, se opriră pe dantela corsajului şi o traseră în jos până când găsiră satinul sânului, apoi sfârcul neregulat şi tare, pe care îl cuprinseră şi îl frecară cu putere. Ea icni o înjurătură în gura lui şi se lipi şi mai tare

de el.

Sfinte Dumnezeule!

Avea gânduri diabolice, trădătoare – oare colonelul, dragul lui prieten, se urca pur şi simplu pe ea şi îşi făcea mendrele? Oare avea ea habar câtă plăcere putea oferi trupul ei? Oare avea ea habar câte ştia el şi cum o putea face să se simtă?

Trupul ei, în stângăcia sa deplină, ştia instinctiv. Gemu în gura ei.

Chase ştia că acel sărut era o greşeală dintr-un milion de alte motive decât cel evident, dar în principal pentru că simţise în el o posibilitate ameţitoare, ceva la fel de înţepător ca o tăietură adâncă de spadă, ceva care se putea să fi fost plăcere sau durere, sau amândouă. Îl frământau o mie de lucruri pe care ştia că nu le-ar putea exprima niciodată pentru că niciodată nu-i trebuise vocabularul de care era nevoie pentru a o face. Gustul ei, felul în care trupul ei se contopea cu al lui erau lucruri cu totul noi.

Surprins, îşi dădu seama că tremura.

Că se prăbuşea. Căzu la nesfârşit. Buzele ei erau un nor, limba ei ca un satin fierbinte o atingea pe a lui, testând-o, împletindu-se cu ea, apucând-o, iar dorinţa îl strânse cu putere în ghearele ei. Iar el ştiu cumva că nu putea să cadă pentru totdeauna, la fel cum un om atârnat în ştreang nu putea să cadă la nesfârşit.

Trebuia să-i pună capăt. Era în puterea lui să se salveze pe sine şi s-o salveze pe ea.

Îi puse capăt. Cumva.

Iar apoi, cumva, ea nu se mai afla în braţele lui.

Preţ de o clipă, se simţi uşurat.

Iar în clipa următoare, simţi o apăsare şi o tristeţe cum nimic din acel război crâncen nu reuşise să-i provoace.

Din nou se aşternuse tăcerea. Acea linişte era sunetul vieţii lui, care se transformase pentru totdeauna.

Se gândi că trădarea suna astfel şi se simţi amarnic impresionat de nou descoperitul simţ al melodramei.

Din depărtare, printr-o uşă întredeschisă, auziră nişte

răcnete. Părea să fie Kinkade, care probabil părăsise întrunirea. Chase desluşi doar ultima parte:

— … iar dacă te mai atingi de cizmele mele însângerate, o să-ţi fac fundul arşice, Crimway, m-ai auzit?

— Îmi iubesc soţul, căpitane Eversea.

Vocea ei fusese joasă şi fermă.

— Şi eu ţin la el.

Vocea lui fusese abia audibilă.

Ea trase cu putere aer în piept şi suspină. El îşi dădu seama că ea încerca să-şi domolească pulsul. Apoi, ea dădu scurt din cap, sensul fiind: „Bine”.

Rosalind avu nevoie de ceva mai mult timp pentru a-şi veni în fire, deoarece era doar o tânără femeie în plin război, iar el probabil că era al doilea bărbat cu care se sărutase în toată viaţa ei, în vreme ce el ar fi avut nevoie de mai bine de un sfert de oră pentru a-şi aminti toate amantele.

O văzu îndreptându-şi spatele şi retrăgându-se în sine, ochii ei expresivi devenind distanţi şi impersonali.

Asta era. La urma urmelor, la un moment dat în acel război ea devenise soţie de colonel. Chase se gândi că era foarte posibil ca şi el să fi contribuit la asta.

O altă voce, a sergentului Wilkerson, ajunse până la ei:

— … şi nu mi-aţi zis să lustruiesc…?

Ah, chinurile războiului!

Pe fondul acelor sunete vulgare şi prosteşti, ea îl părăsi.

La două zile după ce o sărutase pe doamna March, colonelul March îl informase pe Chase că fusese repartizat la un alt regiment.

O întrunire sumară. Un ordin dat rapid şi succint. Şi asta fusese tot.

Era posibil ca transferul să fi fost o coincidenţă – Chase era bine privit şi era nevoie de el, iar transferurile nu erau ceva neobişnuit, însă el ştia că nu despre asta fusese vorba.

Nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul

prietenului său. Nu fusese rece sau furioasă, sau plină de regret.

Ci impasibilă.

Ceea ce era mult, mult mai rău decât orice altceva.

Chase nu avea să fie niciodată sigur în privinţa a cât de multe ştiuse Mathew. Oare Rosalind îi spusese?

Iar acasă, toată lumea îl considera pe căpitanul Eversea un erou. Se gândi că până şi el ajunsese să creadă că era un afurisit de erou.

Atunci însă, habar n-avusese cine era.

Aşa că rămăsese câteva clipe într-o tăcere mormântală. Apoi, incapabil să vorbească, doar dăduse din cap când i se permisese să plece. Şi făcuse o plecăciune.

Iar după aceea, cu piciorul rănit grav, nu se mai gândise la asta.

Fusese ultima dată când îi văzuse pe colonelul March şi pe Rosalind March.

La Velvet Glove, dădu de duşcă un alt whisky. Îl arse mai puţin când îi alunecă pe gât, ceea ce însemna că amintirile şi durerea se estompau şi ele.

Capitolul 7

În vreme ce Chase bea pentru a şi-o aminti şi pentru a o uita apoi, Rosalind descoperi că acel copil al străzii sălbatic şi murdar pe care îl trimisese după Chase stătea pe treptele muzeului, lingându-şi degetele de ultimele firimituri ale unei plăcinte cu carne. Se cutremură gândindu-se câtă mizerie intra în gura lui împreună cu acele firimituri şi trecu pe lângă el.

El se ridică imediat şi porni pe urmele ei.

Nesimţindu-se în largul ei, grăbi pasul, iar când ajunse la poartă, îşi întoarse capul într-o parte şi în cealaltă, căutând în zadar o trăsură.

— V-aţi întâlnit cu tipul şontorog la muzeu?

Rosalind îşi simţi sprâncenele ridicându-se cu

hotărâre. Se răsuci spre el şi îl privi în lungul nasului, ca un soldat care aţintea ţeava unui tun.

— Dacă vorbeşti despre el, îl numeşti „căpitanul Eversea”.

Liam se holbă confuz la ea. Apoi, mica obrăznicătură enervantă rânji.

— Vorbiţi de parcă aţi fi *el.* Căpitanul Eversea.

Rosalind ezită să se lase fermecată.

— Da, el se pricepe foarte bine să dea ordine.

— Deci, l-aţi văzut?

— L-am văzut şi îţi mulţumesc că ai făcut ce te-am rugat. Apreciez un om care se ţine de cuvânt.

Flatat, băiatul îşi îndreptă umerii ca un păun care îşi desface coada. Bănuise ea că avea să fie încântat.

Începu să-şi dorească să-l poată uşui ca pe un păun.

— Ştiaţi că s-a trezit cu un broscoi mort deasupra lui, la Waterloo? întrebă băiatul pe ton de conversaţie. L-au împuşcat în picior, iar el nu ştia dacă oasele i se vedeau sau nu, dar nu i-au tăiat piciorul.

„O, Dumnezeule!”

Preţ de câteva clipe, fu incapabilă să spună ceva. Se opri pentru a absorbi forţa cuvintelor.

— Ştiam, rosti ea încet.

În vreme ce zeloasă, loială şi înnebunită îşi căutase soţul pe câmpul de luptă în acea zi, ştiuse că oricare dintre acele trupuri frânte era posibil să fi fost al lui Chase. Al lui era chipul pe care îl văzuse în minte când îl strigase pe Mathew, iar de-atunci, trăise cu povara acestui gând.

— E căpitanul Eversea bărbatul matale, doa’nă March?

— Nu!

Dintr-un anumit motiv, vehemenţa ei i se păru amuzantă lui Liam. Era tot numai rânjete cu subînţeles.

Ea rosti cu asprime:

— Sunt văduvă. N-am niciun băr… Nu sunt măritată.

— Trebuie că sunteţi văduva *colonelului.*

Ea îi aruncă o privire tăioasă lui Liam.

— De unde ştii asta?

— Căpitanul Eversea mi-a zis că sunteţi soţie de colonel.

— Se pare că tu şi căpitanul Eversea aţi stat la taifas, rosti ea sec.

— Am stat! confirmă Liam vesel. A zis că are nevoie de o băutură tare şi de o femeie.

— Chiar aşa?

— Probabil că-i foarte obosit după bătaie.

Ea încremeni locului. Apoi, se răsuci încet spre Liam.

— Ce bătaie? rosti ea cu voce slabă, după o clipă.

— Cu ăia doi tipi răi care a sărit la el cu cuţitele. Imediat după ce i-am dat mesajul matale. Iar el…

Liam începu să mimeze fantasticele aspecte ale atacului, completând cu lovituri şi răsuciri, şi detalii descriptive de genul „direct în coaie” şi *„poc* în burtă”, apoi „i-a trosnit cu bastonul”.

Rosalind îl privi încremenită din pricina şocului.

— Căpitanul Eversea e un adevărat Avraam! E tare viteaz! N-are nici măcar o zgârietură! concluzionă Liam gâfâind puţin. Le-a luat cele două cuţite, iar ăia a rămas pe jos, icnind, aproape morţi.

Ea ascultă stupefiată, încruntându-se cu asprime la el – un fel de nedreaptă împuşcare a mesagerului. Băiatul păru confuz când o văzu încruntându-se.

Deci, Chase fusese implicat într-o luptă violentă, în timpul căreia scăpase de doi bărbaţi aşa cum cineva şi-ar fi scuturat o scamă de pe haină. Iar apoi, apăruse la muzeu de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Se gândi imediat la două lucruri, iar pe primul – cum îndrăznea cineva să încerce să-i facă rău? — îl alungă în favoarea unuia mai important – *acela* era bărbatul pe care ea sperase să-l convingă s-o ajute după ce el o refuzase cu atâta răceală? El fusese întotdeauna extraordinar, dar proaspăta dovadă că rămăsese exact la fel de extraordinar ca întotdeauna nu o alina cu nimic.

Descurajată din nou, suspină. Kinkade, pe de altă parte… un soldat bun, unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Chase în timpul războiului şi deloc asemenea lui

Chase în privinţa încăpăţânării. Dar în fond nimeni nu-i semăna în această privinţă. Să-l convingă personal pe Kinkade s-o ajute era probabil cea mai bună şansă pe care o avea.

— E adevărată povestea ta? Îl fixă pe băiat cu o privire care îi impunea să spună adevărul. Despre bătaie?

— Întrebaţi-l pe căpitan, rosti vesel băiatul, părând doar puţin jignit.

Liam se legănă câteva clipe agăţat de barele porţii, care avea să fie încuiată cam peste o jumătate de oră. Trupul lui aproape că era suficient de mic pentru a se strecura printre ele. Dădu să încerce, doar ca să vadă dacă putea, apoi se decise să renunţe şi ieşi în modul firesc pe poartă, în urma lui Rosalind.

Rosalind îl privi şi se gândi că un copil considera aproape totul a fi o jucărie, experimenta, testa. Simţi un regret ca un junghi dureros, dar asupra căruia refuză să zăbovească – şi-ar fi dorit tare mult să aibă un copil.

„Nu-l întreba!” Ştia că a pune acea întrebare însemna un soi de angajament, o recunoaştere a cuiva. O făcu totuşi:

— Cum te cheamă, tinere?

O ezitare în timp ce el păru a se decide să-i spună adevărul.

— Liam.

— Eu sunt doamna March. Liam, ai vrea să mai câştigi un…

Scotoci prin săculeţ.

— O fac pentru juma de penny, orice-ar fi, dacă îmi promiteţi că-mi daţi de lucru.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Dumnezeule mare! Eşti om de afaceri?

— Da, confirmă el bucuros de parcă era prima dată când auzea expresia şi cu aerul cuiva care avea s-o folosească iarăşi şi iarăşi. Sunt om de afaceri!

Rosalind se opri din scotocitul în săculeţ şi privi în lungul străzii, încă nu se vedea nicio trăsură, iar lumina care scădea şi fantoma în ciorapi lungi pe care o văzuse în

muzeu, şi gândul că doi bărbaţi îl atacaseră cu pumnalele pe muritorul, dar aparent nemuritorul Chase Eversea – adevărul era că toate astea o făceau să se simtă extrem de nervoasă.

— Fetele! suspină Liam.

Îşi băgă două degete în gură şi scoase un fluierat atât de strident, încât ea îşi acoperi urechile cu palmele.

Într-un minut se auzi huruitul unei trăsuri, care îşi făcu apariţia imediat după aceea, caii păşind cu o oarecare oboseală, iar felinarele fiind deja aprinse în aşteptarea serii.

Liam se răsuci spre ea. Şi îşi ridică sprâncenele blonde pe chipul murdar.

— Te pricepi foarte bine, aprobă ea cu răceală.

— Da, rosti el cu aplomb afectat şi întinse mâna pentru a lua jumătatea de penny pe care ea i-o puse în palmă.

— Îţi place să munceşti, Liam? întrebă ea repede.

— Îmi place să mănânc.

Rostise cuvintele cu naturaleţe, fără autocompătimire şi plin de amuzament.

Rosalind simţi că i se taie respiraţia. Se încruntă din nou, uimindu-l pe băiat, de parcă încruntarea ar fi putut alunga sentimentul incomod, înduioşător, imposibil. Era atât de îndrăzneţ şi de obraznic, şi de *murdar.* Mai ales pe picioare.

Picioruşele lui erau atât de mici.

Îşi îndepărtă repede privirea de la ele.

— Vreau să ştiu unde locuieşte lordul Callender, spuse ea în timp ce trăsura se apropia.

— În Washington Square. Toată lumea ştie unde locuieşte lordul Callender, rosti Liam compătimitor. Mi-a dat un penny. Aici, la muzeu, când a ieşit. Mi-a dat nu doar o dată.

Sunase ca o sugestie. Ea îi dădu încă o jumătate de penny, iar de data aceea îşi îngădui să-i zâmbească.

— Eu am locuit la ţară, Liam. Nu sunt atât de sofisticată ca tine.

El se repezi să ţină capetele cailor cât ea urcă în

trăsură, părând şi mai mic în contrast cu caii, în contrast cu întunericul care se lăsa. Oricine o fi fost, mama lui trebuia să-l culeagă seara de pe străzi, să-l bage în casă şi să încuie uşa în urma lui pentru a-l feri de primejdiile care pândeau chiar şi din colţurile cele mai sigure ale Londrei.

Însă Liam părea să considere Londra terenul lui de joacă. Rosalind se îndoia că el avea o mamă.

— Salutările mele căpitanului Eversea!

Obrăznicătură mică! Ultimul lucru pe care îl văzu fu rânjetul care străluci pe feţişoara murdară când se repezi să-i închidă portiera.

Era un miracol că închisul uşii nu o costase încă o jumătate de penny.

*

Cinci pahare de whisky mai târziu, Chase fu surprins să se pomenească lângă Marie-Claude într-un pat de la etajul stabilimentului Velvet Glove. Ea îi mângâia coapsa, dar asta avea efectul contrar celui intenţionat – îl adormea.

Cum de se întâmplase asta? A, da – un pahar de whisky se transformase în patru, apoi în cinci.

— Rosalind? murmură el.

— Dacă doriţi, *monsieur,* rosti Marie-Claude.

Se sprijini de tăblia patului, incapabil să-şi menţin trupul drept. Râse scurt. Sfinte Dumnezeule! Nu-l putea păcăli – *ea* nu era Rosalind.

Brusc, asta păru a fi o dilemă cumplită, dar în fond băuse cinci pahare de whisky.

Închise ochii. Ah, *acolo* era Rosalind! În amintirile lui.

Mâna lui Marie-Claude ajunse pe mădularul lui şi începu să-l mângâie.

El o înşfăcă de încheietură la fel de brusc ca pe Rosalind, cu mulţi ani în urmă, luând-o prin surprindere.

— Scuze, bolborosi el politicos.

Nu putea accepta asta câtă vreme Rosalind era în gândurile lui.

Totuşi, cum Dumnezeu izbutise să ajungă acolo?

Memoria lui nu părea să fi reţinut urcatul scărilor. Şi-o consumase pe toată amintindu-şi-o pe Rosalind.

Suspină. Din experienţa lui, whisky-ul era în general o greşeală. Nu rezolva nimic.

În orice caz, nu ceva atât de incurabil cum era Rosalind March.

„Ar trebui să te însori, Chase”. Brusc, cuvintele lui Colin răsunară în caverna saturată cu whisky a minţii lui. Chase râse scurt, strident, ironic, un râs care o făcu pe Marie-Claude să tresară. Adevărul era că – şi măcar pentru asta îi putea fi recunoscător whisky-ului că-i dezvăluise dacă ar fi ştiut Colin ce impact avuseseră acele cuvinte asupra lui, dacă ar fi avut idee cât regret şi ce dor chinuitor stârniseră în el, nu le-ar mai fi repetat niciodată.

Colin nu era chiar *total* nesimţit.

Chase îndepărtă cu blândeţe mâna lui Marie-Claude şi se ridică, dar o făcu în etape – mai întâi, îşi îndreptă bustul, apoi, după ce capul i se stabiliză, se ridică în picioare, iar când camera încetă să se învârtească, se răsuci şi atunci remarcă – probabil pentru prima dată – patul şi tabloul categoric erotic atârnat deasupra sa.

Un înger brunet sufla în ceva care semăna mai degrabă cu o parte anatomică decât cu o trompetă.

Cei din tablou – îngerul şi norocosul beneficiar al atenţiei sale – păreau foarte mulţumiţi de cursul evenimentelor.

Îngerul i se păru destul de familiar. Chase privi îndelung tabloul. Marie-Claude se gândi că era fascinat din cu totul alt motiv.

— Vreţi să… rosti ea şi făcu un gest ilustrativ.

— Nu, mulţumesc, Marie-Claude, spuse el absent.

O plăti pentru deranj – probabil absurd de mult – şi o lăsă nedumerită. Avea să se ducă acasă şi să doarmă. Coborî scările, ţinându-se de pereţi şi sprijinindu-se în baston pentru a nu-şi pierde echilibrul, dar gândindu-se în continuare.

Pe toţi dracii!

Era sigur că mai văzuse îngerul, dar, în clipa aceea,

nu-şi putea aminti unde.

*

Când Rosalind ajunse în cele din urmă acasă, felinarele care încadrau uşa casei ei cu faţadă din stuc – împrumutate de la soţul surorii ei Jenny – erau aprinse, şi, în ciuda a tot ce i se întâmplase, fu cuprinsă de un val de încântare. Casa avea o uşă de un roşu aprins, care îi plăcea mult, iar jardinierele de la geamuri erau pline cu flori strălucitoare de vară târzie, care o duceau bine în ciuda aerului rece. O menajeră venea o dată pe zi pentru a face diverse treburi, precum adusul cărbunilor, pregătitul focurilor şi făcutul pieţei. Cât fusese căsătorită, servitorii făcuseră pentru Rosalind lucruri care ei îi plăcea sincer să le facă, aşa că se decisese ca, la Londra, să le facă singură. Prefera asta. Solitudinea încă era un lux după anii în care fusese soţie de colonel şi, înainte de asta, mamă-surogat pentru două surori dificile.

Tocmai băgase cheia în uşă când văzu hârtia împăturită aflată la picioarele ei.

Mâna îi încremeni pe clanţă.

Simţi un junghi rece în stomac. Apoi suspină, luă hârtia, intră, trânti uşa şi o încuie bine.

Se sili să străbată calmă încăperea cât aprinse lămpile – o manifestare de bravadă înainte de a catadicsi să acorde atenţie hârtiei. O flutură pentru a o despături.

Credeam că te-am avertizat, doamnă March.

Fir-ar să fie!

În primul bilet fusese scris:

N-aş face asta, dacă aş fi în locul dumitale.

Privi fix hârtia, încercând să-şi dea seama ce simţea.

Pentru numele lui Dumnezeu, dacă cineva îi trimitea o scrisoare de ameninţare, ar fi trebuit s-o întocmească aşa

cum trebuia. Cu aluzii la moarte şi distrugere sau, poate, ameninţări clare că persoanele dragi vor avea de suferit. Nu astfel de lucruri palide.

Se părea că se simţea furioasă.

Incompetenţa ameninţărilor era enervantă, nemaivorbind de faptul că cineva părea a dori s-o înspăimânte – pe *ea,* Rosalind March! Care avusese parte de sărăcie, de un mariaj, de Waterloo şi de un sărut ilicit, care îi înmuiase genunchii şi îi schimbase viaţa, cu indiscutabil cel mai fascinant bărbat din Anglia! Era de râsul lumii, sincer.

Şi totuşi…

Împături cu grijă mesajul şi îl băgă în cutia de trabucuri, unde, dintr-un impuls, decisese să-l pună şi pe primul. De fapt, nu mai era o cutie de trabucuri, ci una în care păstra nasturi, dar tot mai mirosea a nesuferitele trabucuri preferate de răposatul ei soţ, Mathew, ceea ce o transforma într-un soi de talisman, după cum decisese ea.

Lăsă jos capacul cutiei, încuind mesajele ca pe doi prizonieri.

Apoi urcă la etaj şi scoase de sub pat o casetă din lemn zăvorâtă. Balamalele scârţâiră îndelung când deschise capacul, ca şi cum caseta ar fi căscat după un somn adânc. Nu mai fusese deschisă de ani de zile.

Pistolul încă strălucea în culcuşul său din catifea. Mânerul şi ţeava erau din oţel albăstrui, iar delicata reţea de vinişoare argintii era intactă. Era un obiect frumos. Un pistol mare. Un pistol *zdravăn* – nu genul de pistolaş pe care îl bagi într-un săculeţ de damă sau într-o cizmă. Ştia că Chase Eversea avea mereu unul compact în cizmă, deşi, având în vedere ce-i povestise Liam, se părea că nu-i era necesar. Era de aşteptat ca el să-şi folosească cu uşurinţă bastonul pe post de armă.

Însă *ea* nu avea să mai facă nici măcar un pas fără acel pistol.

Trase zăvorul casetei şi o puse deoparte.

Apoi, deschise cufărul pe care îl adusese cu ea la Londra şi scoase o rochie din brocart cenuşiu-albăstrui – un

fel de mătase strălucitoare. Cu decolteu adânc tivit cu un satin mai delicat, avea o croială simplă, dar elegantă, discretă în atemporalitatea sa şi îi scotea frumos în evidenţă silueta fină. La fel ca pistolul, nu mai fusese scoasă de la locul ei de mult timp. Fu bucuroasă că o luase la Londra, cedând unui impuls.

În mod ironic, pistolul şi rochia aveau culori asemănătoare.

Ezitând, cu un zâmbet strâmb, puse o mână pe spatele rochiei, în dreptul taliei, amintindu-şi ultima ocazie cu care o purtase – un bal dat de soţii d'Aligny. Toţi bărbaţii se întrecuseră să danseze cu ea. Însă ea nu îşi amintea decât dansul – valsul – cu căpitanul Eversea. Îşi aminti cum el pusese mâna în acel loc, chiar pe talie, acolo unde se afla palma ei.

Fusese în seara în care el pur şi simplu încetase să îi vorbească. Seara în care ea realizase şi înţelesese cu adevărat magnitudinea propriei puteri feminine şi puterea pe care o avea asupra lui Chase.

Probabil că Chase nu mai dansa. Iar ea nu mai era acea fetişcană.

Însă rochia şi pistolul erau talismanele ei.

„Uniforma mea de luptă", se gândi ea sec. Uniforma pe care avea s-o poarte în seara următoare la Callender, când se va confrunta cu Kinkade.

*

A doua zi, Chase se trezi şi rămase foarte, foarte nemişcat, încercând să se decidă dacă nu prefera mai degrabă să fie împuşcat decât să se simtă cum se simţea. Parcă avea ceva în cap care se străduia să iasă spărgându-i-l din interior.

De ce uita mereu că whisky-ul era o idee extrem de proastă?

Auzi o bătaie rapidă în uşă. Zgomotul îi provocă o agonie visceralã, dar se simţi incapabil până şi să geamă.

— V-am adus cafea, domnule Eversea! zise menajera

precaută. Blestemaţi şi binecuvântaţi fie-i ochii. Multă, adăugă ea o clipă mai târziu, constatând că nu primeşte niciun răspuns. Nu trebuie să mâncaţi nimic. E doar cafea.

Ea îl strigă din nou, câteva momente mai târziu.

El aproape că zâmbi. Dar mişcarea muşchilor buzelor îi provocă o durere cumplită, aşa că renunţă.

— Domnule Chase?

Menajeră părea îngrijorată. Trebuia să scoată un sunet pentru a o linişti.

— Hî, izbuti el în cele din urmă.

Oare era îmbrăcat? Îşi coborî ochii – care păreau să fi fost înlocuiţi, în timpul nopţii, cu nişte bile de plumb fierbinţi şi zgrunţuroase – cu mare grijă spre piept, pentru a investiga. Era îmbrăcat cu toate hainele. Şi avea şi cizmele. Şi haina. Nici măcar nu se învelise cu pătura.

Aşteptă câteva clipe pentru a absorbi informaţia.

— Intră, rosti el cu voce răguşită.

Ea deschise uşa şi intră aducând o stacană de cafea aburindă, care avea un miros atât de îmbătător, încât fu efectiv un miracol că el nu îşi vărsă maţele. Menajera puse cafeaua pe masa de scris de lângă fereastră, se opri şi-l privi cum zăcea în pat, clătină din cap, ieşi şi închise cu grijă uşa în urma ei.

El avu nevoie de câteva secunde lungi pentru a-şi reveni din durerea provocată de zgomotul închiderii uşii.

De ce ajunsese în halul acela? A, da. Desigur.

Afurisita de Rosalind March!

Decise că întâlnirile cu Rosalind se încheiau inevitabil cu durere şi neplăcut. Ar fi trebuit să ştie că era cazul s-o evite.

Însă o amintire pe care aproape că o înecase în whisky apăru din negurile creierului său. Acel înger din tabloul de la Velvet Glove... ar fi putut jura că era acelaşi înger din tabloul de Rubinetto de la Montmorency.

Iar el n-ar fi ştiut asta dacă Rosalind nu l-ar fi făcut să bea o cantitate zdravănă de whisky.

Poate că acela era destinul lui.

Dar whisky-ul şi destinul păreau adesea totuna pentru

cel care bea whisky.

Pe toţi dracii!

Deschise foarte puţin ochii şi văzu că menajera îi pusese şi corespondenţa pe tava cu cafea. Însă având în vedere că încă nu putea vorbi, nu era sigur că şi-ar putea aminti sensul literelor. Corespondenţa trebuia să aştepte.

Să se ridice din pat fu scopul lui în următoarea oră. Izbuti în cele din urmă, tratându-şi trupul cu mare respect. Bău toată stacana cu cafea, în tranşe, înghiţind porţiile una câte una pe măsură ce se simţea tot mai bine, mâinile tremurându-i tot mai puţin cu fiecare ceşcuţă. Apoi, se spălă temeinic în lavoarul din dormitor, frecându-şi faţa şi subsuorile, spinarea şi locul dintre picioare, peste tot unde se adunase transpiraţia mirositoare. Se bărbieri cu o mână tremurătoare şi reuşi să nu se taie decât o dată.

Avea să facă o baie adevărată înainte de a se duce la Callender, în seara aceea.

În câteva ore, capul ajunse doar să-l doară, nu să-i bubuie, şi se gândi că ar trebui să fie în stare să mănânce. Aşa că se duse la parter – cizmele şi bastonul anunţând personalul casei că stăpânul înviase – luând cu el corespondenţa.

Descoperi că locuinţa îi fusese curăţată fără milă cât el zăcuse. Mobila, oglinzile şi argintăria nu doar că străluceau, ci erau orbitoare. Ochii i se contractară în orbite, iar el îi acoperi cu mâna.

Intră rapid în bibliotecă, încăpere care era mult mai întunecată.

Deschise o fereastră. Aerul era suficient de proaspăt, exceptând obişnuitele mirosuri ale vieţii londoneze purtate haotic de adierea vântului – de praf, cărbuni şi cai, iar din când în când, un iz sărat dinspre Tamisa.

Aprecie faptul că mirosurile nu-i întoarseră stomacul pe dos. Venise vremea să se ocupe de corespondenţă.

Prima fu o scrisoare foarte prietenoasă de la Kinkade.

Mă bucur că eşti la Londra, bătrâne pustnic. Mai întâi, ne vedem la Callender, bătrâne, apoi mergem să bem ceva,

iar după aceea, Dumnezeu ştie ce-o să mai facem.

Al tău.

K.

Ah, Kinkade! Era plăcut să ştie că cineva încă mai trăia pe lumea „după aceea, Dumnezeu ştie ce-o să mai facem”. Totuşi, judecând după felul cum se simţise în dimineaţa aceea, bănuia că i-ar fi greu să mai trăiască pe acea lume.

Lui Chase îi era însă greu să şi-l imagineze pe Kinkade donând acel Rubinetto muzeului Montmorency. Deoarece *ştia* câte ceva despre gusturile lui Kinkade în materie de artă.

Îşi aminti de o seară tipică, lângă un foc, înconjuraţi de soldaţi plictisiţi. Kinkade îi dăduse o foaie de hârtie.

— Ce părere ai, Eversea?

Pe marginea unei scrisori pe care o primise de la fratele lui, Kinkade schiţase cu un băţ ars nudul unei femei durdulii, cu sfârcurile ridicate precum fitilurile unor tunuri.

— Cred că sânii sunt prea mici, îl criticase Chase sec.

Kinkade îl luase foarte în serios şi se pusese din nou pe treabă cu băţul ascuţit, cu limba iţindu-i-se printre dinţi de concentrare.

În timpul războiului, plictiseala fusese un duşman la fel de cumplit ca şi francezii. Unii bărbaţii începuseră să ţină jurnale. Alţi soldaţi, precum contele de Rawden, poet cunoscut ca Libertinul, scriseseră poezii. Unii se apucaseră de jocuri de noroc. Kinkade schiţa ocazional nuduri feminine şi era generos în privinţa lor, făcându-le cadou bărbaţilor şi acceptând vesel criticile şi sugestiile, dar rar ţinând cont de ele, deoarece avea propria viziune. Le semna O. McCaucus-Bigg.

Câte un soldat nou-venit se mira, având în vedere că nu era numele lui Kinkade.

— O. McCaucus-Bigg[7]?

---

7 Se pronunţă similar cu *oh, my cock is big* - oh, penisul meu e mare.

— Ce fanfaron eşti! se răstea Kinkade. Nu-i atât de mare ca al meu, flăcăule!

Era o glumă bună, potrivită pentru băieţi de 13 ani şi ostaşi plictisiţi.

Pe scurt, dacă Kinkade nu suferise vreo transformare de care Chase nu ştia, gusturile sale artistice nu includeau vaci şi heruvimi, iar faptul că se aflase în posesia şi ulterior renunţase la acel tablou – dacă chiar îl donase muzeului Montmorency – era surprinzător. Poate că primise tablourile odată cu vreo moştenire. Fără îndoială, aveau o poveste interesantă fiindcă Kinkade – slavă Domnului! — era invariabil amuzant.

Chase şi-o imagină pe Rosalind cu acea concentrare încremenită care îi era atât de caracteristică. Cu o culoare atât de frumoasă, ochii ei semănau cu primăvara. Îl frapase mereu ciudăţenia faptului că puteau fi incandescenţi când furia sau inteligenţa îi aprindea.

Se uită pe fereastră. O văzu pe Rosalind. Nu Londra. Şi suspină.

Genevieve probabil că ştia despre Rubinetto. Nu era sigur pe cine altcineva să întrebe.

Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi văzut blestematul de înger de la Velvet Glove – nu s-ar mai fi simţit *obligat* să pună întrebări.

Clătină cu putere din cap pentru a se elibera de Rosalind – deşi fusese un pic cam prematur să clatine cu putere din cap, aşa că stomacul său protestă zgomotos apoi luă plicul următor. Acesta purta sigiliul Eversea. Ezită, furios că fusese nedreptăţit.

Apoi, suspină, capitulă şi rupse sigiliul.

Scrisul era al lui Colin. Chase îşi adună forţele.

Dragă Chase.

Viţeluşul o duce foarte bine, iar Madeleine îţi trimite salutări. Sperăm că îţi face plăcere şederea la Londra şi

---

(n.tr.)

aşteptăm cu nerăbdare veşti despre vărul nostru şi potenţialul vicar. Nu uita să-l vizitezi. Trebuie să aflăm dacă nu-i vreun om plictisitor.

P.S.: Chiar ar trebui să te însori. Face foarte bine pentru nervi.

P.P.S.: I-am dat viţelului numele tău, Charles. Are nişte „bijuterii" impresionante. M-am gândit că ţi-ar face plăcere.

Chase se holbă la scrisoare. Afurisitul de frate-său! Se simţi sfâşiat între nevoia de a râde şi dorinţa de a face hârtia ghemotoc şi a o azvârli. Colin nu avea niciun *drept* să-l facă să râdă.

Era vina lui Colin că el se afla acolo. Colin – care supravieţuise duelurilor, curselor de cai, sfaturilor proaste la jocurile de noroc, înecului, căzăturii de pe spalierul casei unei contese măritate, războiului şi spânzurătorii, care cu alte cuvinte se distrase epocal – devenise un simplu fermier după ce se însurase. Numai despre asta vorbea – vaci, oi, şanţuri de drenaj şi recolte. Seară de seară, Chase – care se baza pe Colin pentru a-l distrage de la gândurile sumbre despre sine – şedea în faţa fratelui său şi aştepta ca acesta să înceteze a fi nesuferit.

Însă cu patru seri în urmă, la Pig & Thistle, când Colin începuse să mimeze cum ajutase la naşterea dificilă a unui viţel, întinzându-şi şi retrăgându-şi exuberant braţul pentru a arăta cum îşi băgase mâna în vacă, şi când imitase mugetele disperate ale vacii – pentru numele lui Dumnezeu, mugetele disperate ale *vacii!* —, în vreme ce proaspăta lui soţie, Madeleine, se aplecase în faţă strălucind de mândrie şi cu răsuflarea întretăiată de suspans, ca şi cum Colin povestea isprăvile sale eroice de la Salamanca…

Ei bine, fusese mai mult decât ar fi putut îndura oricine. Iar ceea ce murmurase Chase – pe bună dreptate – fusese:

— Nu mai suport!

Colin nici măcar nu-şi încetinise naraţiunea. Dar chiar şi prin minunata ameţeală pe care i-o provocase berea, Chase zărise ochii verzi ai lui Colin licărind spre soţia lui, de parcă un contrabandist trimitea cu un felinar semnale unei ambarcaţiuni din largul coastei – genul de lucru pe care îl fac oamenii căsătoriţi, transmiţând grămezi de informaţii şi luând decizii fără a spune o vorbă.

Îşi putea imagina ce se întâmplase după aceea – Colin îi zisese lui Marcus, celălalt frate, care azvârlea săgeţi la ţintă la Pig & Thistle, ca să-şi impresioneze nevasta. Marcus îi spusese surorii lor, Olivia, pentru că ei doi erau foarte apropiaţi. Olivia, care văzuse în asta o modalitate de a-şi băga nasul, dăduse repede fuga la mama lor, nu la *Genevieve,* care era mult mai cumsecade şi care ar fi venit să-l compătimească şi să-l avertizeze. Iar mama îi zisese tatălui, lui Jacob. Care îl trimisese la Londra pentru că „îi va prinde bine”.

„Mi-au tras-o”, gândi Chase.

După toate probabilităţile, familia lui nu-l mai suporta.

Trilul unei păsări se auzi din grădină. Îi aminti în mod neplăcut de ziua în care fusese programată spânzurarea lui Colin – de liniştea din casă şi de păsările care cântau nepăsătoare în grădină.

Puse încet pe masă scrisoarea de la fratele lui.

La naiba, tare tăcută era casa fără ceilalţi membri ai familiei Eversea!

Îşi spuse că totuşi o prefera aşa.

Luă alt plic.

Îşi dădu seama după sigiliu ce anume era. Deveni nerăbdător, dar nu foarte tare – credea că ştia ce se afla în plic. Îşi strecură degetul sub ceară, o rupse şi află că, într-adevăr, Compania Indiilor de Est ar aprecia un ofiţer cu talentele sale, că era excepţional de bine văzut, că avea cele mai bune recomandări şi că marea corabie *The Courage,* care făcea curse regulate spre India, avea să plece peste două săptămâni, iar ei se aşteptau să-l vadă la bord.

Rămase năucit, cu scrisoarea în mână. La urma urmelor, pentru asta era făcut, pentru viaţa de ofiţer al Coroanei. Era ciudat să-şi vadă viitorul trasat în câteva rânduri. Însă era plăcut să i se amintească de calităţile sale, având în vedere că prima lui zi la Londra nu fusese altceva decât o lungă trecere în revistă a slăbiciunilor lui.

Decizând ce avea de făcut în privinţa uneia dintre slăbiciuni, luă o foaie din topul de hârtii.

Totuşi, probabil că nu existase nicio îndoială că asta va face.

Îi scrise lui Genevieve:

Dragă Gen,

Rubinetto. Pictor italian renascentist care se ocupă de peisaje... admiţând că acel tablou poate fi numit peisaj. Are vaci, copaci şi heruvimi. Şi un înger cu pieptul mare. E foarte urât şi confuz. Se află la muzeul Montmorency. Te rog, comunică-mi imediat, prin mesager, ce ştii despre el.

Alt tău,

Chase

Presără nisip peste hârtie şi o închise cu un disc de ceară pe care aplică sigiliul Eversea. Avea să trimită biletul prin mesager, nu prin poştă, ceea ce probabil că va alarma familia, dar, întrucât Colin devenise atât de anost, iar toţi ceilalţi păreau cufundaţi în rutina mariajelor, fără îndoială că Pennyroyal Green trebuia zgâlţâit puţin. Acesta fiind motivul real pentru care făcuse ce făcuse.

Însă nici măcar el nu crezu asta.

„Ah, Rosalind!” Zâmbi pe jumătate cu amărăciune, ironizându-se singur. „Măcar o atingere din vârful buzelor. Vezi ce mă împingi să fac pentru tine, cu toate că ştiu că nu e bine?” Îşi spuse că nu mai avea nimic altceva de făcut, împinse cu putere scaunul de lângă birou, parcă pentru a se disocia de acea scrisoare şi de ce însemna ea, apoi se duse să-şi mai ia cafea. Trebuia să se fortifice şi să se

pregătească pentru „Dumnezeu ştie ce-o să mai facem după aceea”, care avea să urmeze după balul de la Callender, din seara aceea.

Capitolul 8

Trăsuri după trăsuri se opriseră în faţa reşedinţei Callender pentru a-şi lăsa pasagerii, în curând piaţeta fiind ticsită cu vehicule nemişcate şi cu cai frustraţi. Nou-veniţii nu mai aveau nicio speranţă să ajungă până în apropierea casei. Cu atitudini filosofice, birjarii trăgeau câte o duşcă din ploşti şi purtau conversaţii vesele şi neruşinate, strigând unii la alţii pe deasupra caleştilor, landourilor şi cupeurilor, iar invitaţii se strecurau cu prudenţă şi resemnaţi prin înghesuială, gata să meargă pe jos chiar şi kilometri întregi. Era un preţ mic pentru a participa la o petrecere care promitea să fie legendară.

Rosalind se uită pe geamul trăsurii ei. De la distanţă, casa era atât de extravagant luminată, încât părea cuprinsă de flăcări. Apropiindu-se, descoperi că zumzăia ca un stup cu albine furioase – rezultatul a sute de voci care ţipau simultan pentru a se face auzite. Se felicită pentru sincronizare – putea intra neobservată la petrecere cu condiţia ca o mulţime substanţială să fie deja prezentă.

Trăsura ei, ca multe altele, fu silită să oprească la o distanţă destul de mare de casă. Parcurse pe jos restul drumului, ridicându-şi rochia deoarece pe străzile Londrei de regulă erau tot felul de lichide care distrugeau pantofii, precum şi anumite surprize solide. Dar seara era plăcută şi calmă, doar cu o adiere uşoară, iar ea ajunse la destinaţie fără a-şi stropi pantofii sau poalele rochiei şi fără a transpira neplăcut, acolo alăturându-se prompt şi pe furiş unui grup mare de bărbaţi şi femei care treceau râzând pe lângă lachei.

Având în vedere că femeia de lângă ea avea la turbanul bine strâns ceea ce părea a fi o întreagă coadă de

păun vopsită în roşu, Rosalind se gândi că, în mod cert, nimeni nu avea să se uite la ea de două ori. Grupul râdea zgomotos din cine ştie ce motiv, aşa că râse şi ea veselă, cu capul dat pe spate pentru a-şi arăta dinţii şi a-şi ascunde faţa, având evantaiul deja desfăcut şi fluturându-l în încercarea de a atrage spre el privirea lacheului care, impasibil, dar cu atenţie, presupuse ea, studia pe toată lumea pentru a se asigura că nu intra nimeni clandestin pe uşă.

Şi astfel, strălucitorul val uman în veşminte sclipitoare o purtă dincolo de uşă, fără ca vreun lacheu să pună câinii pe ea pentru a o da afară, pomenindu-se în interiorul reşedinţei Callender împinsă delicat de colo-colo de către ceilalţi, ca un lemn purtat de ape.

Însufleţită, săltăreaţă şi desăvârşită, muzica se revărsa din sala de bal şi dinspre scări, iar ea porni într-acolo împreună cu restul petrecăreţilor. Simţindu-se tot mai temerară şi mai nechibzuită.

Când văzu furnicarul de oameni – capete brunete, blonde, roşcate, cu coafuri complicate, pene şi diademe –, se simţi ameţită şi fascinată de parcă s-ar fi aflat pe o faleză de unde privea marea. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de-şi imaginase că îl putea găsi pe

Kinkade în această mulţime când nu-l mai văzuse de cinci ani, iar bărbaţii îmbrăcaţi elegant parcă erau toţi la fel? Sub ea, zâmbetele albe erau la fel de omniprezente ca şiragurile de perle, iar deasupra, un candelabru din şiruri şi ornamente din cristal trona ca un fel de lună. Stătuse prea mult la ţară. Strălucirea îi răsnea ochii.

Toţi ţipau pentru a se face auziţi. Era copleşitor.

Totuşi, îi plăceau mult rochiile frumoase. Iar acolo, erau nenumărate.

Ochii ei priviră cu lăcomie rochiile albe feciorelnice şi în nuanţe delicate, complicatele broderii şi ornamentele cu mărgele, veşmintele sobre ale doamnelor mai în vârstă şi ale văduvelor. Studie bijuteriile şi coafurile. Nu avea de ce să-i fie jenă de părul ei prins simplu, dar frumos, strălucitor, bogat şi de invidiat. Iar pe măsură ce simţurile începură să i

se acomodeze cu spectacolul, inima ei îşi aminti cum era, şi începu să-şi dorească să poată dansa. Aşa cum n-o mai făcuse de când se întorsese din Belgia. De când îşi pierduse inocenţa din cauza războiului, a soţilor d'Aligny şi a lui Chase.

Totuşi, fiindcă nu fusese invitată, era posibil ca gazdele s-o remarce rapid dacă începea să se învârtească prin sala de bal.

Dar, cu siguranţă, nu avea să-i pese nimănui dacă bătea tactul cu piciorul. Se strecură între un mare grup care râdea şi un colţ ocupat de o coloană groasă. Pantoful ei începu să lovească podeaua, umerii începură să i se legene, evantaiul îi flutura sub bărbie – şi atunci, îl văzu pe Kinkade.

Îşi stăpâni un icnet şi se lipi de perete.

El străbătea mulţimea, dând din cap spre cineva, adresând câteva cuvinte altcuiva. Îşi dădu seama de ce îl reperase – părea să nu fi îmbătrânit deloc faţă de ultima oară când îl văzuse, spre deosebire de Chase, ale cărui trăsături deveniseră mai dure. Deşi era posibil ca atotputernicul candelabru să învăluie pe toată lumea într-o lumină prielnică. Încă era zvelt, iar trăsăturile colţuroase îi erau frumoase. Chipul lui se întoarse spre ea, iar ochii îi licăriră argintii preţ de o clipă şi, pentru o fracţiune de secundă, ea avu impresia că o văzuse.

Dar nu, expresia lui nu se schimbă. Salută vesel un alt bărbat, dar merse mai departe. Părea să aibă o destinaţie precisă şi se îndrepta cu hotărâre singur într-acolo.

Dacă nu-l urma, el avea să dispară şi era posibil să nu-l mai vadă din nou.

Privi spinarea lui Kinkade până când acesta începu să urce o scară. Care, fără îndoială, ducea spre apartamentele familiei.

Ezită. Îşi spuse că totuşi scara nu era păzită de Scila şi Caribda. Putea minţi cu uşurinţă dacă era prinsă.

Aşa că aşteptă bătând câteva măsuri cu piciorul.

Apoi, urcă şi ea scara.

*

Chase intră hotărât în mulţimea care urca scara din faţă a casei Callender în perechi sau în grupuri şi izbuti să se amestece în ea adresându-le zâmbete sumare cunoştinţelor care îi strigau salutări pe care nu le putea auzi din pricina zgomotului şi adresându-le zâmbete prelungi doamnelor, fiindcă de ce nu, plus că era o plăcere să le facă pe câteva să încremenească locului şi să le simtă privirile lipite de spatele lui în timp ce se îndepărta.

— Domnule căpitan Eversea! Mă bucur să vă văd la Londra, domnule.

Lacheul lui Callender avea o memorie impresionantă. Dar la fel era şi a lui Chase.

— Mulţumesc, Morton. Mă bucur să mă aflu aici.

Însă era din ce în e mai puţin sigur că asta era adevărat.

O cascadă de râs feminin strident străbătu tumultul vocilor. Evident, cineva se îmbătase şi era categoric în culmea fericirii; în seara aceea, destule femei aveau să-şi piardă cunoştinţa şi să fie scoase în grădină ca să-şi revină, altminteri familia Callender ar fi considerat petrecerea un eşec.

Gândurile probabil că i se citiră pe chip pentru că detectă ceea ce păru a fi un licăr de simpatie în ochii lacheului.

— Dacă doriţi să vă alăturaţi lordului Callender, domnului Kinkade şi altor câtorva gentlemani, să ştiţi că a urcat în bibliotecă. Am primit instrucţiuni să vă trimit acolo şi mi s-a cerut să vă repet textual: „Binevoieşte a-ţi arăta mutra urâtă în seara asta”.

Dansul era o îndeletnicire rară pentru el în ultima vreme sau chiar interzisă, fiindcă nu-i făcea nicio plăcere, aşa că a se duce direct la trabucuri şi conversaţie despre cai, femei, trăsuri, arme, politică, bani, război, porecle şi altele asemenea măcar părea o modalitate perfect agreabilă de a începe seara.

O luă pe scara secundară, cea care ducea sus, ştiind că, foarte probabil, avea să găsească biblioteca la al doilea

etaj. La primul palier, din fericire, era substanţial mai multă linişte. La al treilea, zumzetul vocilor şi muzica păreau fantomatice datorită distanţei.

Coti la dreapta. Auzise voci masculine şi genul de râsete nestăpânite, obscene, care se aud lângă focurile de pe câmpul de bătălie, aşa că se îndreptă într-acolo.

Podeaua etajului la care se afla biblioteca era acoperită cu covoare persane groase vişiniu cu crem, care îi estompară zgomotul paşilor. După doi astfel de paşi neauziţi, se opri brusc.

Interesant!

Avu impresia că simte un miros de… trandafiri.

Se încruntă. Era slab. Dar suficient pentru a-i trimite un fior de atenţionare şi suspiciune pe şira spinării.

Dar fără îndoială că erau trandafiri de seră în vreo vază din bibliotecă.

— … iar eu am spus: „Lumina de gaz este viitorul, bătrâne!”

Păruse a fi Ireton.

Chase văzu imediat că era o bibliotecă mare, opera unui colecţionar serios. Dulapuri înalte, elegante erau aliniate nu doar pe lângă pereţi, ci şi dintr-o parte în alta, între ele existând culoare înguste, astfel încât trebui să treacă prin ele pentru a ajunge la şemineu şi la prietenii lui, pe care îi putea auzi, dar nu şi vedea. Fiecare raft era ticsit cu cărţi care chiar arătau de parcă fuseseră citite la un moment dat. Auriul scrisului de pe cotoare strălucea slab în vreme ce pantofii şi bastonul său se afundau în covor.

Se opri brusc. Parfumul de trandafiri devenise deodată mai puternic. Şi foarte familiar.

Îşi dădu seama. Ştiu înainte să o vadă.

Mai întâi, pur şi simplu privi şi gândi: „Impresionant!” Pentru că, în afară de luciul vag al rochiei, nimic nu strălucea la ea – nu avea bijuterii, piepteni decorativi, diademe –, dar formele delicate ale trupului ei făceau ca simplitatea rochiei să fie fascinantă. Nuanţa rochiei o făcea să se contopească cu umbrele de pe covor şi rafturi. Ar fi putut să fie luată cu uşurinţă drept o fantomă. Dar de fapt,

el – sau oricine altcineva – mai degrabă n-ar fi remarcat-o pe femeia care trăgea cu urechea între şirurile de dulapuri.

Doar parfumul de trandafiri o trăda.

În ciuda propriei voinţe, trupul lui reacţionă la prezenţa ei. Ea stătea puţin înclinată, cu şezutul în afară, cu pieptul revărsat în faţă, privind cu atenţie prin spaţiul pe care îl crease între două cărţi mari. O, Doamne! În mod ironic, trupul ei era dureros de frumos în poziţia aceea. Chase se imagină coborându-şi uşor mâna de la ceafa ei pe spinarea zveltă, pe talia îngustă, până la dulcea arcuire a şezutului, savurând simetria perfectă a corpului ei. Muşchii stomacului i se strânseră.

Dar Rosalind March *spiona.*

Şi el ce naiba trebuia să facă?

Se simţi sfâşiat între dorinţa de a o proteja din nou – pentru a nu fi prinsă şi a nu mai auzi cuvintele pe care ştia că era foarte probabil să le audă – şi dorinţa de a-i proteja pe acei bărbaţi de spionatul ei. Ştia despre ce fel de lucruri discutau nişte soldaţi. Foarte puţine dintre ele erau potrivite pentru urechile unei femei.

Reuşi să identifice vocile. Kinkade, Ireton, Lawton, Kirkham, Callender. Ridicându-se, amestecându-se, suprapunându-se una peste alta. Multe râsete. Obscenităţi. Auzi clinchetul paharelor de cristal şi gâlgâitul brandy-ului înghiţit şi tăiatul trabucurilor, iar după câteva secunde, primele pufăituri tentante ale unor trabucuri bune.

Dacă nu li se alătura în clipa aceea, se chema că şi el îi spiona.

Pe toţi dracii! S-o oprească pe Rosalind era cea mai bună modalitate de a proteja pe toată lumea.

Covorul gros absorbi zgomotul făcut de picioarele şi de bastonul lui. Pielea pantofilor îi făcu pe plac şi nu scârţâi. Bărbaţii erau momentan asurziţi de alcool şi de râsete, şi de orchestra zgomotoasă din sala de bal, şi în fond, de ce şi-ar fi încordat auzul pentru a-şi da seama dacă nu cumva cineva se *furişase* să asculte ce vorbeau?

Nici măcar doamna March nu-l auzi. Atât de concentrată îi urmărea pe bărbaţi.

După câţiva paşi, ajunse atât de aproape, încât îi simţi mirosul – nu doar de trandafiri, ci şi de ceva moale şi cald. Săpun, plante puse în locul unde îşi ţinuse rochia, ceva care îi era unic. Văzu un firav firicel alb strălucind în coafura ei aflată în penumbră. Simţi cum i se taie respiraţia. Nu avea nici 30 de ani, dar războiul şi surorile ei fluşturatice îşi lăsaseră amprenta asupra ei.

Toate lucrurile mărunte legate de Rosalind avuseseră mereu un impact puternic asupra lui. N-ar fi putut spune cu certitudine de ce. Dar toate păreau a spune povestea ei adevărată.

Ajunse la doar câţiva centimetri de ea, se opri şi aşteptă ca ea să-i simtă căldura trupului.

După câteva secunde, ea îşi îndreptă brusc trupul.

Ceea ce făcu ca trupul ei mătăsos să se lipească chinuitor de pieptul lui dur. Indiferent de circumstanţe, nu era *deloc* neplăcut.

Mâna ei înmănuşată se repezi spre gură pentru a-şi înăbuşi icnetul sugrumat. Îşi întoarse bărbia în încercarea de a se uita peste umăr, dar el se afla atât de aproape, încât îi fu imposibil.

Gâtul îi pulsă când ea înghiţi un nod. Ochii îi erau măriţi de spaimă, nările îi fremătau.

Niciunul dintre ei nu putu vorbi – de fapt, abia dacă respirau – pentru a nu risca să fie prinşi.

— … ea mi-a spus: „O să te călăresc până mâine!” Şi pe Dumnezeul meu, chiar a făcut-o!

— Asta care era? Mildred?

Păruse a fi vocea lui Callender.

— Nu, nu, cea mică. Cassandra! Când făceam pe piraţii.

Când făceau *ce?* Nicio femeie n-ar fi trebuit să asculte aşa ceva.

Însă pieptul lui Chase se încălzea delicios de la căldura frumoasei femei lipite de el, ceea ce îi distrăgea atenţia de la conversaţie.

— … m-a dus la etaj după aceea.

Niciun bărbat n-ar fi trebuit să-şi facă griji că o femeie

asculta asta.

— … un abonament. Exorbitant. Exclusivist. M-am decis că-i o treabă foarte deşteaptă. Acum, am început să mă gândesc la vânzarea acţiunilor pe…

Acela fusese Kinkade.

Firicelele fine de păr care se prelingeau ca nişte ferigi pe ceafa albă a lui Rosalind îl fascinau. Pulsul îi bătea vizibil în gât.

Se străduia din răsputeri să nu se aplece şi să nu lingă acel loc.

— … de unde dracu' o să obţii capitalul, Kinkade? Eşti înglodat în datorii până peste cap, nu-i aşa?

Fundul ei atinse începutul a ceea ce promitea să fie o erecţie impresionantă.

Sfântă Fecioară!

— … a fost o sirenă extraordinară…

Ce Dumnezeu? O *sirenă?*

Conversaţia nu avea niciun înţeles, dar părea fascinantă, iar în combinaţie cu senzuala femeie din faţa lui, care intenţionat – era sigur de asta – îşi frecase uşurel fundul de mădularul lui acum întărit, îl făcu să se simtă ca scufundat într-un vis indus de droguri.

Rosalind îşi întoarse din nou capul – dorea să-l vadă. Chase văzu că buzele ei erau uşor întredeschise, iar respiraţia îi devenise superficială. Pleoapele îi erau coborâte aproape complet, iar genele întunecate îi tremurau pe pomeţi. Lipite de el, coastele ei se mişcară.

Înghiţi şi el un nod. Îşi aplecase capul pentru ca respiraţia lui sacadată să fie estompată de părul ei strălucitor. Şi atunci, văzu ţesătura fină a rochiei sale mulate şi dezvăluind explicit formele fundului ei rotund, neted şi tare ca o piersică.

Fu sigur că nu purta nimic pe sub rochie, în afară de ciorapi.

— … Ireton a trebuit să fugă ca să scape. Dar a fost prins. Totuşi, a ajuns în Covent Garden!

Bărbaţii izbucniră în hohote de râs.

Pentru că, în momentul acela, păru un lucru firesc şi

de neevitat, îşi trecu uşurel un deget peste despicătura feselor dezvăluită de rochie.:

Rosalind încremeni de şoc, după cum presupuse el.

„Păcat, Rosalind”, gândi el. Repetă gestul, o atingere uşoară, începând din acel dulce şi diabolic de erotic loc de la baza spinării ei şi coborând prin dulcea despărţitură dintre fese.

Apoi, o făcu din nou. Ademenind-o. Tachinând-o.

Până când fundul ei se legănă, frecându-se deliberat de erecţia lui.

O, Doamne! El se împinse cu putere în ea, ceea ce era posibil să fi fost o greşeală, dar voinţa nu-l mai asculta, trupul lui făcând totul după placul său.

Oare ce începuse?

Concluzia lui nedemnă fu că *ea* începuse prin simplul fapt că se afla acolo.

Palmele lui coborâră pentru a-i cuprinde şi apoi pentru a-i strânge fundul, iar capul ei se lăsă pe spate, pe pieptul lui, oferindu-i o privelişte splendidă asupra sânilor care se ridicau şi coborau, se ridicau şi coborau.

El dădu drumul fundului ei şi îi cuprinse delicat antebraţele cu degetele, pentru a i le ridica. Braţele ei se ridicară fără a se opune.

Apoi, puse mâinile ei peste sâni. Şi i le plimbă cu mişcări circulare peste sfârcuri.

„Doar o sugestie, Rosalind. O sugestie *incredibil* de senzuală. O modalitate de a contribui la propria plăcere”.

Pentru că el era genul care planifica, avea planuri pentru mâinile *lui* şi pentru plăcerea ei.

— … l-am găsit la Tatersall’s[8], pentru nevastă-mea.

Chase începu să-i ridice partea din faţă a rochiei. Încet, încetişor, ca nu cumva să foşnească prea tare, dar, din fericire, alunecă uşor pe ciorapii ei de mătase şi pe pielea fină. O strânse îngrămădită într-o mână. Apoi, îşi

8 Înfiinţată în 1766, este cea mai mare casă de licitaţie pentru cai de curse din Marea Britanie şi Irlanda. în prezent, numele său e Tatersalls. (n.tr.)

trecu palma peste buclele mătăsoase şi – o, Doamne! — minunat de umede dintre picioarele ei.

Şocul o făcu să încremenească. Însă tot trupul ei avea să devină maleabil în câteva secunde. Ştia ce avea de făcut.

Încet, uşurel, degetul lui trecu prin îmbinarea dintre pliurile moi. Agăţându-se în acele bucle mătăsoase. Tacticos, pe îndelete, împletindu-se în ele în timp ce se freca de fundul ei.

Ea încă era rigidă. Însă respiraţia îi devenise sacadată.

— … calul ăla n-ar fi fost în stare să alerge nici ca să-şi salveze viaţa! obiectă cineva.

Vocile prietenilor lui Chase se auzeau acum parcă din altă lume. Degetul lui trecea prin acea căldură umedă de parcă o atrăgea într-un alt prezent. Încet de parcă nu erau deloc în primejdie să fie prinşi. Chinuitor de încet. Din nou.

Şi din nou.

Pielea ei pulsa la atingerea lui.

Din nou uşurel. Picioarele ei se depărtară, iar degetul lui intră în umezeala catifelată.

El aproape că şovăi.

Ea îi simţi respiraţia pe gât şi îi trase cu bruscheţe corsajul în jos, oferindu-i priveliştea sfârcurilor de un roz palid şi tari, pe care le apucase cu propriile degete.

El deveni foarte sigur că, niciodată în viaţa lui, nu fusese atât de excitat.

— … cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată, Kinkade.

Mirosul de mosc al dorinţei îi învălui. Genunchii ei începură să tremure.

El o cuprinse strâns cu un braţ, pentru a o susţine, apoi trupul lui preluă greutatea ei, iar el îşi strecură un deget adânc în ea.

— … iar eu am spus: „Acele acţiuni nu vor valora nimic după finalizarea căii ferate dintre Stockton şi Darlington…”

Ea îşi răsuci capul în umărul lui şi îşi muşcă buza de

jos, iar el îi văzu din nou dinţii albi înfipţi în buză, ca în seara petrecerii de la familia d'Aligny. Respiraţia ei rapidă era fierbinte şi umedă în cămaşa lui. Ochii ei erau strâns închişi. Iar când el îi văzu degetele pe sâni, frecându-i cu mişcări lente, îşi simţi excitarea ca un drog, ca o nebunie, atât de puternică, încât fu sigur că putea să o aibă acolo, să se cufunde în ea acolo, în spatele rafturilor cu cărţi.

Degetul lui intră în ea… şi ieşi. Intră, ieşi. O pătrunse cu putere, cu mişcări filigranate repetitive pe pielea ei fierbinte, ca satinul. Îşi dorea ca ea să conştientizeze ce dorea, să i-o ceară categoric cu trupul ei. Iar ea, în cele din urmă, începu să se frece de mâna lui şi împreună găsiră un ritm rapid şi primitiv, care avea să ducă la un final frumos şi inevitabil, şi de sperat, tăcut.

El începu să-şi imagineze cu febrilitate că o apleca puţin în faţă pentru a obţine unghiul potrivit ca s-o penetreze. Îi plăcu să-şi imagineze ce credea ea că va face el, pentru că suspansul era un stimulent pentru dorinţa lui, care devenise imperioasă.

Îşi retrase fără niciun chef mâna dintre picioarele ei şi începu să-i ridice rochia la spate.

Iar trupul ei încremeni brusc, devenind rigid ca o scândură.

Şi el încremeni. Uimit.

Apoi… cumplit şi sumbru de suspicios.

Coapsele ei erau foarte puţin îndepărtate, iar înainte de a apuca să le strângă, îşi strecurase o mână între ele – ceva voluminos şi vag strălucitor era prins de coapsa ei cu o pereche de jartiere din satin, una roz, alta albă.

Ea îşi strânse coapsele pe mâna lui – de fapt, doar încercă –, dar mâna lui deja se băgase acolo.

Urmări cu degetele conturul obiectului. Pentru o clipă, contrastul dintre pielea ei mătăsoasă şi metalul letal şi dur al armei fu fantastic de erotic, iar din cauza excitării absurd de intense, nu pricepu instantaneu semnificaţia faptului.

O clipă mai târziu, dorinţa se evaporă, înlocuită de şoc şi de furie.

Ce dracu' intenţiona ea să facă cu un *pistol?*

El încremeni.

La fel şi ea. Dorinţa ei cedase complet locul spaimei. După cum era şi normal. „Afurisită femeie!”

Cu degete delicate ca o pană şi cu inima bubuind de tensiune, şi cu dorinţa transformată în furie, făcu ce-ar fi făcut oriunde pe întuneric cu un pistol – se asigură că avea piedica pusă.

O avea.

Îşi îndepărtă mâinile de pe coapsele ei mătăsoase, iar rochia acum mototolită căzu nevăzută şi mâinile lui îi cuprinseră cu putere umerii.

*

Gura lui Rosalind era uscată de groază.

În ciuda acestui fapt, se simţea… neîmplinită. Simţea o fluturare rece în stomac şi în sinea ei, iraţional, regreta amarnic eliberarea zguduitoare care ştia că ar fi urmat. Ar fi trebuit să se simtă indignată de purtarea lui, însă ea participase activ – câtă deşănţare din partea ei! Când naiba începuse să i se pară normal – „De ce nu m-ar avea căpitanul Eversea în spatele rafturilor cu cărţi din bibliotecă?”

Dar tot felul de nebunii i se păreau fireşti când el era în preajmă.

Măcar dacă el nu i-ar fi ridicat rochia atât de *sus.* Poate că n-ar fi văzu pistolul.

Sfinte Dumnezeule! Chiar o luase razna? Slavă Domnului că îi ridicase rochia atât de mult, altminteri cine ştie ce-ar fi făcut ea. Iar dacă o femeie nu poate ascunde un pistol pe coapsă, unde altundeva să-l ascundă?

Chase o răsuci cu faţa la el. Încet.

Ea nu dorea să se întoarcă, dar nu era ca şi cum mâinile acelea i-ar fi dat de ales. Ochii ei ajunseră la nivelul lavalierei lui. Riscă să-şi ridice privirea.

Ochii lui licăreau cu căldura ţevii unei arme.

El rosti fără glas: „Du-te. Jos”.

O privi până când ea făcu ceea ce părea că aştepta de

la ea – dădu cu vigoare din cap, în semn că înţelesese.

„Încet”, adăugă el.

Nu adăugă „altfel o încurci”, dar cuvintele erau sugerate de expresia lui. Se întrebă ce intenţiona el să facă.

Chase nu putea ieşi pur şi simplu din spatele rafturilor, cu acea erecţie care încă nu-i trecuse.

Ea aşteptă.

El se retrase foarte încet de lângă ea, mergând pe lângă perete spre intrarea în bibliotecă. Exact aşa cum intrase ea. Cu câte un pas făcut cu grijă. Chase părea să asculte cu atenţie, iar Rosalind, cu răsuflarea tăiată din pricina tensiunii, ascultă şi ea, dar niciuna dintre voci nu-şi reduse volumul şi nici nu conteni sporovăială – nimic din ritmul reuniunii masculine aparent improvizate nu păru a sugera remarcarea faptului că cineva spiona sau se furişa de-a-ndărătelea, sau ceva.

El ajunse la uşă.

Apoi, imediat, Chase se năpusti înăuntru cu un însufleţit:

— Domnilor!

Rosalind tresări.

— Chiar ne întrebam când o să apari, E’ershea!

Cineva se îmbătase şi îşi pierduse capacitatea de a pronunţa anumite consoane.

— Chase, rosti altcineva pe un ton aristocratic.

Rosalind începu să se retragă încet, la fel cum făcuse Chase. Cu câte un pas uşor, foarte uşor, făcut cu mare grijă.

— Căpitane!

Se părea că avură loc multe bătăi bărbăteşti pe spate şi multe strângeri de mână. Fură schimbate salutări afectuoase, vulgare, nedesluşite, genul pe care ea le auzise cândva rostite de soldaţi.

Se retrase tot mai mult, simţind peretele rece pe decupajul în formă de semilună de la spatele rochiei.

Colţul după care putea să dispară şi coridorul erau chinuitor de aproape.

Chase vorbea:

— M-am rătăcit prin casă, domnilor, şi am dat de o veche prietenă, lucru care face parte din plăcerile oferite de Londra. Am stat cam mult de vorbă cu ea şi credeam că am timp să stau şi cu voi la taclale, dar mă tem că trebuie să plec. Am un alt angajament.

Se iscă un cor de proteste.

— Sigur nu există niciun alt loc unde ar merita să te duci în seara asta.

Fusese vocea rafinată a lui Kinkade. Rosalind o recunoscuse şi, pe toţi dracii, dorea să discute cu el, dar nu mai îndrăznea.

Nu auzi nimic din răspunsul lui Chase, probabil că fie făcuse cu ochiul, fie făcuse vreun gest masculin ilustrativ şi vulgar – îşi putea imagina asta cu uşurinţă –, fiindcă bărbaţii ceilalţi izbucniră în hohote de râs şi în huiduieli.

— Ai dreptate, Eversea, ăsta e un loc unde merită să te duci oricând. Kinkade vorbise şi păruse sincer. Dar îţi mulţumim că, pentru câteva clipe, ne-ai onorat cu prezenţa ta, căpitane. Şi călăreşte-o o dată şi pentru mine.

Pe toţi dracii! Pleca? Crezuse că el intenţionase să rămână cu ceilalţi şi pur şi simplu o alungase de-acolo.

Acela fu momentul în care o luă la fugă.

*

Vocile se stinseră în timp ce ea alerga prin coridor cu fusta ridicată şi strânsă în mâini, cu chipul în flăcări, cu stomacul ca un bloc de gheaţă din pricina spaimei care o motiva să plece cât mai repede de-acolo. Sfeşnicele aprinse de pe pereţi se perindară ca prin ceaţă când goni pe lângă ele.

Părul începu să i se desprindă – era atât de bogat, încât agrafele nu-l puteau ţine atât de mult, aşa că şuviţele îi căzură una câte una.

Aproape că alunecă atunci când dădu colţul coridorului. Dacă reuşea să fugă de el – fireşte că acum putea să fugă de el (ce gând nedemn!) –, nu mai trebuia să facă faţă mâniei lui.

Deocamdată, nu avea curajul necesar pentru asta.

În cele din urmă – slavă Domnului! —, ajunse la scară. Puse o mână pe balustrada rece, frumos lustruită. În suprafaţa ei strălucitoare, îşi văzu faţa schimonosită în timp ce se repezi pe treptele de marmură, pantofii ei răsunând cu putere, rochia strânsă cu nepăsare într-un pumn pentru a avea picioarele libere. Îşi privea pantofii cu grijă, atentă ca să nu cadă. Viteza cu care vârfurile lor loveau marmura o ameţi.

Şi se opri brusc.

Desigur, holul de la intrare şi uşa erau ticsite de o mulţime de oameni.

Fir-ar să fie!

Se năpusti în mulţime cu graţia unui înotător care plonjează în apă. Încercă o evadare curajoasă, strecurându-se printre oamenii spre uşa casei, unduindu-se ca un jucător de polo printre mătăsuri, între museline şi redingote, dând la o parte veşmintele care se agăţau de ea în timp ce îi împingea pe unii şi pe alţii pentru a-şi croi drum, o dată fiind lovită în ochi de o pană, lăsând în urmă icnetele indignate ale celor pe care îi lovea cu cotul.

Văzu uşa. Grupul de lachei. Micul dreptunghi negru al întunericului de-afară. Simţi o adiere a aerului serii.

Şi fu oprită cu o smucitură bruscă, de o mână mare şi fierbinte, care o apucă de cot.

O încercare vagă de a se elibera îi dădu de înţeles că nu avea nicio şansă.

Se uită peste umăr şi tresări când întâlni o pereche de ochi albaştri furioşi şi o gură strânsă cu fermitate.

Se smuci din nou, inutil.

De unde apăruse? Al naibii de iute mai era! Chiar că era „un adevărat Avraam”!

— Apleacă-ţi capul, îi porunci el.

Joasă şi rece, chiar la urechea ei, vocea nu admitea niciun refuz.

O scoase repede pe uşă – o *împinse* mai degrabă –, deschizând calea cu înălţimea lui, cu bastonul şi cu nepăsarea cu care îi călca pe ceilalţi pe picioare. Ajunseră

în aerul binecuvântat de răcoros, prin contrast, al serii, şi el cu capul aplecat în piept pentru a-şi ascunde faţa, ca să protejeze reputaţia ei.

Îi simţi şchiopătatul uşor în timp ce o trase pe scările casei.

Năucitor de puternice şi rapide, bătăile inimii îi accelerară circulaţia sângelui, iar urechile începură să-i ţiuie.

„De ce te temi de mine?” îl întrebase ea cu mulţi ani în urmă. Cât de neiertat de tânără fusese! Îl tachinase, flirtase cu el, îl testase pentru că ea se temea de el – căpitanul Eversea era atât de puternic, de sigur de sine. I se părea atât de inaccesibil.

În încercările ei de a-l dezarma, fusese ca o pisicuţă care se zbârleşte.

Ar fi trebuit să ştie că nu trebuia s-o facă. El avea limitele lui. Iar amândoi suportaseră consecinţele.

Ar fi trebuit să ştie că nu trebuia s-o facă nici acum.

Adevărul era că nu făcuse decât să-i pricinuiască durere lui Chase, iar amândoi aproape că se făcuseră de ruşine din nou.

Mâinile şi picioarele îi erau reci de frică, deşi seara era caldă. Nu-şi putea da seama ce intenţii avea el în privinţa ei. Comparativ cu a lui, furia ei era copilărească.

O scosese din mulţimea venită la bal, iar acum, se aflau pe stradă, strecurându-se printre tot felul de birje şi trăsuri de diferite vechimi şi calităţi. Degetele lui înmănuşate nu se putea spune că erau înfipte în braţul ei, dar nici bine nu se simţea în strânsoarea lui.

— Unde locuieşti, doamnă March? În apropiere? Ai venit cu o birjă?

De ce o întreba asta? Avea de gând s-o conducă acasă?

Speranţa şi o uşurare sălbatică o cuprinseră.

— La trei străzi distanţă. Dincolo de piaţetă. Am o mică…

Fu surprinsă când îşi auzi vocea. Subţire, fragilă.

Furia şi tensiunea lui o făceau să-i fie greu să

vorbească.

— Am o casă. Foarte aproape.

Capitolul 9

Plimbarea fu neplăcută, rapidă şi tăcută.

Recent instalate în cartier, felinarele cu gaz luminau mici petice de caldarâm, creând table de şah din lumină şi întuneric de-a lungul străzii. Braţul lui era rigid, el era alert ca o panteră gata să sară. Pasul îi era doar uşor neregulat. Ea avu pe jumătate impresia că el ar fi apreciat un alt atac, pentru că i-ar fi dat ocazia să-şi descarce o parte din furie.

Rosalind coti spre casă şi urcă scările. Cu mâna tremurând, căută la nesfârşit cheia, dar mâna lui rămase unde se afla, strângându-i braţul.

Deschise uşa. Se răsuci spre el cu o speranţă naivă.

— Mulţumesc, căpitane Eversea. Îţi doresc…

El o împinse în casă şi închise uşa cu o oarecare forţă.

Şi, în sfârşit, dădu drumul cotului ei.

Rosalind şi-l frecă în timp ce el îşi dădu jos haina şi pălăria şi le puse cu precizie rapidă pe masa unde s-ar fi aflat corespondenţa şi invitaţiile ei, dacă ar fi avut cine să-i aducă corespondenţa şi invitaţiile.

— De ce dracu’ ai un pistol legat de coapsă? rosti el cu o voce uşoară ca fumul, *mult* prea rezonabilă.

Ceva se întâmplase cu plămânii ei. Păreau deconectaţi de restul corpului. Nu putea respira. Dar în fond, nu putea nici să gândească şi nici să respire.

În schimb, îi auzi, ceea ce nu putea prevesti nimic bun.

— Te întreb din nou: De ce ai un pistol legat de coapsă, doamnă March?

— Eu…

Brusc, el se lăsă în genunchi în faţa ei, şi, înainte ca ea să poată icni, mâinile lui îi ridicară cu brutalitate rochia. Îi apucă rapid cu un deget jartiera şi o tăie cu un cuţit

înspăimântător de ascuţit, care păru să apară de nicăieri. Mătasea cedă ca untul sub tăişul lamei şi ajunse între degetele lui.

Procedă la fel şi cu cealaltă jartieră.

Arma îi căzu greoaie în palmă.

Vârfurile degetelor lui rămaseră pe locul unde fusese pistolul, pe pielea satinată şi vulnerabilă dintre picioarele ei. Le lăsă acolo, rochia ei fiind ridicată până la V-ul picioarelor despărţite doar cât fusese grosimea armei.

Ea tremura îngrozită.

Şi se strădui din răsputeri să nu-şi desfacă picioarele şi să nu-l invite înăuntru: „O, te rog, te rog!”

Cu mâna fierbinte încă pe coapsa ei goală, el îi privi chipul, îşi răsfiră degetele savurându-i pielea, chinuind-o. Tachinând-o. Înspăimântând-o.

Ochii lui se aprinseră incandescenţi când văzură expresia de pe chipul ei. Îşi coborî privirea, încercând să-şi domolească respiraţia. Şi cu un gest calculat, îşi coborî degetele tot mai jos pe pielea ei, retrăgându-şi-le în cele din urmă. Lăsându-i o dâră fierbinte pe piele, împiedicându-se puţin în marginea ciorapilor ei.

Apoi, îi coborî rochia.

Şi se aşeză pe un fotoliu.

Toate astea, în câteva secunde.

Ea rămase fără grai.

Iar el nu spuse absolut nimic.

Trecură câteva momente până când Rosalind îşi recăpătară stăpânirea de sine. Respiraţiile lor păreau nefiresc de zgomotoase în cameră.

Focul aproape că se stinsese, iar ea îşi dori să-l aţâţe puţin, dar ezita să se mişte deocamdată.

În acea lungă tăcere, nu-şi putu imagina ce-i trecea lui prin minte. Totuşi, îşi dădu seama când se instală o oarecare pace, când partea cea mai rea a furiei lui trecu. Fu ceva palpabil.

— Ceai? sugeră ea.

Gura lui se strâmbă.

Rosalind ieşi din cameră. În mica bucătărie, umplu un

ceainic şi îl puse la fiert. Menajera lăsase focul să ardă cu flacără mică.

Când se întoarse în salon, îl găsi studiind pistolul.

— E al lui Mathew, spuse el.

Ea îşi regăsi vocea. Îi ieşi firavă:

— Da. A fost al lui Mathew. L-am luat pentru a mă proteja.

— A te proteja, rosti el sec. A te proteja. Îşi înălţă capul şi o privi neîncrezător. Şi dacă se declanşa în timp ce dansai un cadril, ricoşa dintr-un bol de punci şi reteza lanţul candelabrului, care cădea şi zdrobea crema societăţii londoneze?

Cu siguranţă, era un scenariu posibil.

— Chestia cu „crema” este subiectivă, nu crezi?

Doi ochi de marmură albastră o priviră fix.

— Nu am fost tocmai invitată la bal, aşa că nu aveam de gând să dansez cadril.

Deci, n-ar fi putut să-l farmece în seara aceea. Ochii continuară s-o sfredelească.

— N-ai fost invitată? rosti el sec. Atunci, presupun că n-ai fost invitată nici la etaj, pentru a savura un brandy şi un trabuc cu gentlemanii.

— Dar dacă afurisitul *tău* de pistol pe care îl porţi permanent în cizmă ţi s-ar fi descărcat în picior în timpul unui viguros…

O, pe toţi dracii!

Fusese cât pe ce să spună „cadril”, dar zilele în care el dansa cadril probabil că erau de domeniul trecutului.

Chase îşi miji ochii. În copilărie, ea avusese un frumos şal spaniol, puţin cam ponosit, care fusese transmis în familia ei de la o fată la alta şi care provenea de la o mătuşă. Rosalind obişnuia să pretindă că faldurile sale lucioase o puteau face invizibilă.

Tare şi-ar fi dorit să aibă şalul în clipa aceea.

Deschise ochii fiindcă oricum trebuia s-o facă la un moment dat.

El o privea şi al naibii să fie dacă nu părea amuzat.

— Afurisit? repetă el cu voce moale.

Ea simţi că se înroşeşte din nou.

— Un viguros *ce,* doamnă March?

Acea voce joasă îi atinse simţurile ca o eşarfă de mătase. Era nedrept. Era nedrept!

— Ce-ţi imaginezi că fac cu vigoare în ultima vreme?

El avea un adevărat talent, o pricepere diabolică de a şti când Rosalind se simţea stânjenită, transformându-i apoi jena în ceva aproape chinuitor.

Fiindcă în clipa aceea, ea îşi imagină cu precizie ce ar face el viguros şi bine. Avu impresia că încă simţea cinci puncte fierbinţi în interiorul coapsei, acolo unde el îşi apăsase degetele. Îşi imagină degetele lui lungi şi calde pătrunzând-o. Pielea ei pulsă ca şi cum încă ar fi atins-o.

Dacă el n-ar fi găsit pistolul, poate că ea ar fi… el ar fi… ei ar fi…

Ei bine, poate că ea ar fi dormit în noaptea aceea mai bine decât o făcuse de ani de zile.

Se simţi brusc teribil de înspăimântată de repeziciunea cu care capitulase, de rapiditatea cu care simţurile ei cedaseră în faţa senzualităţii. O neliniştea să constate că cineva avea acel gen de putere asupra ei.

El o privea îndeaproape. Cu ochii atât de întunecaţi de fascinaţie de parcă ar fi urmărit desfăşurându-se în realitate tot ce îşi imaginase ea.

— Dacă pistolul s-ar fi descărcat accidental, probabil că m-ar fi ucis pe mine înainte de a omorî pe altcineva, îl asigură ea.

Încercând să pară relaxată.

Lumina dispăru instantaneu din ochii lui.

— Da.

Nu fusese un cuvânt, ci mai degrabă un şuierat printre dinţii încleştaţi. Ca şi cum un copil mai greu de minte ar fi găsit în sfârşit soluţia corectă la o problemă.

Aha, deci pentru el conta dacă ea s-ar fi omorât din greşeală.

— Dar pistolul avea piedica pusă…

— Da, am ştiut asta din clipa în care l-am atins.

Vocea fusese seacă şi ironică. „Când te atingeam pe

tine” erau cuvintele nerostite.

— Ştiu să-l încarc, să trag şi cum să nimeresc ţinta, căpitane Ev…

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mâna mea a ajuns în… Scutură cu putere din cap. Ştii că numele meu este Chase. Te rog, foloseşte-l!

Departe de ea gândul de a contrazice un argument atât de solid. Demonstrase clar că nu era suficient de respectabilă pentru a obiecta împotriva lipsei de formalism.

— Foarte bine, Chase. Ţintesc foarte bine. N-am fost cocoloşită. Nu sunt… *fragilă.* Nu sunt neştiutoare în privinţa armelor. Înţeleg foarte bine care-i rostul lor. M-am gândit că nu este înţelept să plec de-acasă fără el şi trebuia să-l pun undeva. În corsaj sau în săculeţ nu încăpea. Este un pistol bun şi solid.

— Dar de ce a trebuit să-l iei la tine? De ce l-ai spionat? Intenţionai să-l ameninţi cu pistolul pentru a-ţi da informaţii? Pe Kinkade? Intenţionai să-l fluturi în sala de bal şi să faci acuzaţii?

— Nu! Chiar crezi că sunt atât… de proastă şi de nesăbuită?

Tăcere.

O!

Ultima dată când o salvase de propria nesăbuinţă şi-ar fi putut distruge cariera – aproape că o făcuse. Schimbase vieţile amândurora pentru totdeauna.

Şi chiar şi în clipa aceea, durerea acelui moment, ruşinea, îndoielile lui legate de caracterul ei şi, da, vina licăreau în ochii lui.

Puţin din interesanta tensiune se risipi, iar o senzaţie dulce-amară îi luă locul. Iar ea se întrebă dacă ei vor pomeni vreodată de asta sau dacă se va interpune între ei pentru totdeauna.

Era pedeapsa ei.

— Îţi jur că nu aş face niciodată ceva atât de necugetat. N-am nicio intenţie să-mi fac rău mie sau să fac rău cremei societăţii londoneze ori domnului Kinkade. Dumnezeule, Chase! Este vorba de Lucy! Am dorit doar să

am ocazia să vorbesc cu Kinkade, fiindcă până acum n-am reuşit s-o fac. Pentru că a *refuzat* să stea de vorbă cu mine. Rostul pistolului era să-mi ofere protecţie.

— La un bal? De ce te temi? vru el să ştie. Rosalind? insistă el pe un ton mai dur, văzând că nu-i răspunde.

Sunase ca o ameninţare.

Ea trase aer în piept şi se ridică privindu-l cu atenţie.

Se apropie de cutia cu trabucuri şi scoase cele două scrisori. Amândouă miroseau vag a tutun, ceea ce însemna că miroseau vag a fostul ei soţ. Ezită să i le dea lui Chase, deoarece, fără îndoială, şi el avea să-şi amintească.

În cele din urmă, i le dădu.

— Pe asta am primit-o ieri. Mă aştepta când am venit acasă de la muzeu. Prima a sosit cu o săptămână mai devreme.

El le citi în tăcere.

— Sunt prosteşti, adăugă ea repede. Deliberat ambigue. Nu ştiu de ce ar crede cineva că aşa ceva m-ar speria. Dacă cineva chiar şi-ar fi dorit să-mi facă rău, pur şi simplu mi-ar fi făcut.

Totuşi, era evident că o înspăimântaseră din moment ce îşi legase un pistol de coapsă cu nişte jartiere, înainte de a ieşi în public.

Ea îi privi chipul. Nimic din expresia lui nu spunea că le considera prosteşti. De fapt, devenea tot mai dură pe măsură ce el studia cele două propoziţii scurte.

Ceea ce îi potolea şi nu-i potolea frica.

— Au fost scrise de aceeaşi persoană, rosti el în cele din urmă. Din câte îmi dau seama, scrisul e masculin. A folosit acelaşi tip de hârtie în ambele ocazii. Le foşni între degete. Vocea îi fusese îngândurată. Făcu o pauză. Laşii care speră să înspăimânte o femeie în acest mod merită împuşcaţi, rosti el preocupat.

— Aşa că mi-am luat pistolul.

Replica ei se dorise a fi o glumă.

El nu râse. Îşi ridică privirea spre ea.

— În locul tău, n-aş fi făcut-o.

Umbra unui zâmbet răutăcios apăru pe chipul lui.

Care dispăru când privirile li se întâlniră.

— Aceea a sosit la scurt timp după ce-am început să pun întrebări despre Lucy. Cealaltă a venit ieri. Ca scrisori de amenințare, sunt totuși foarte neutre, nu-i așa?

— Într-un mod care le face și mai sinistre.

El tocmai rostise cu voce tare ceea ce ea nu dorise să audă.

Apoi, rămase tăcut, pierdut în gânduri, dorindu-și ca acele scrisori să-i fi oferit mai multe informații.

Ceainicul începu să șuiere, ceea ce o făcu să tresară.

Se repezi în bucătărie. Îndeplinirea rutinei familiare o liniști – deschise cutia cu ceai și puse cu linguriță ceai negru chinezesc în ceainicul de porțelan chinezesc, delicat, dar nu cu pretenții, având un trandafir de un roșu strălucitor pictat în centru. Turnă apa clocotită peste frunzele de ceai. Privi gânditoare cum minunata negreală fortifiantă coloră apa și își aminti de vremurile când băuse ceai împreună cu Chase și cu soțul ei în Belgia. Fuseseră niște vremuri care, cel puțin la suprafață, păruseră mai pașnice. Însă știa că Chase prefera ceaiul fără zahăr și lapte – își amintea asta. Și știa asta deoarece, la un moment dat, adunase în tăcere toate detaliile pe care le cunoștea despre el, de parcă ar fi fost guinee. Din acest motiv, perioada petrecută în Belgia fusese în realitate la fel de pașnică precum o plimbare pe un podeț peste un râu de lavă.

Din fericire, ea nu mai era fetișcana de-atunci.

Aranjă pe o tavă ceainicul și două cești, apoi, încă îngândurată, o duse în salon și, cu un clinchet de porțelanuri plăcut de domestic, o puse pe mica măsuță dintre ei.

Turnă ceai în ambele cești.

Chase privi tava. Capul i se răsuci spre ceașca lui. Dar nu o luă. Părea preocupat.

Ea sorbi din ceai.

— Ar trebui să ne căsătorim, rosti el cu fermitate.

Rosalind se înecă, iar ceaiul din gura el fu împroșcat pretutindeni.

Își petrecu următoarele câteva secunde tușind

neelegant din pricina şocului.

Lacrimile i se revărsau fierbinţi din ochi. Chase se aplecă în faţă, evident gata să intre în acţiune dacă devenea necesar să o bată pe spinare. Mâna lui se ridică pregătită. Ea îşi flutură palma în semn că nu era cazul.

Iar după alte câteva clipe, îşi reveni.

După câteva clipe lungi.

Simţi nevoia să-şi tragă nasul şi să-şi şteargă ochii, fiind sigură că faţa i se înroşise, şi speră că nu-şi pătase rochia.

În încăpere se aşternu tăcerea.

El nu-şi ceru scuze. Dar de ce ar fi făcut-o? Nu avusese de unde să ştie că o cerere în căsătorie o va face să se înece.

Rămăsese nefiresc de încremenit. De fapt, părea să aştepte răspunsul ei.

— Eu… ei bine, presupun… *Poftim?* Ar trebui să… ne căsătorim?

El ezită puţin.

— Da.

Rosalind se holbă la el şi ceva apăru în ochii lui, ceva ce ea nu putu descifra. Oare se luase singur prin surprindere?

El rămase perfect nemişcat.

— Unul… cu altul?

Parcă fusese lovită de trăsnet.

— Da.

Inflexiunea vocii lui – mai bine zis, lipsa ei – era înnebunitoare. Habar n-avea ce să creadă şi nici ce gândea el.

Se cufundă într-o tăcere stupefiată. Tăcerea lui era indescifrabilă.

Faţa începu s-o mănânce – tusea îi zguduise coafura, iar părul i se desprinsese irevocabil şi ceaiul îi lipise de obraji câteva fire rătăcite.

— De ce?

O altă ezitare scurtă.

— Aş îndrăzni să spun că nu ţi-a displăcut ce s-a

întâmplat în biblioteca lui Kinkade, începu el.

Cuvintele nerostite fiind: „Şi nici ce s-a petrecut cu ani în urmă”.

Oh! O, Doamne! Îşi simţi faţa atât de fierbinte, încât nu s-ar fi mirat dacă ar fi început să se ridice aburi din ea.

Era *inimaginabil* de necivilizat!

Şi foarte adevărat.

Dar se părea *că* el nu terminase. Se părea că faţa ei stacojie era un răspuns suficient de bun la primul lui comentariu – nu, nu-i displăcuse. A plăcea, a displăcea – ce cuvinte palide din partea acestui căpitan Eversea de obicei categoric pentru a descrie ce simţea ea legat de cele întâmplate în bibliotecă.

— Iar eu va trebui să mă însor la un moment dat.

Ea îl privi fix şi îşi stăpâni un hohot de râs surprins. Numai căpitanul Eversea ar fi putut face o cerere în căsătorie care să sune ca un *ordin.* Ca o soluţie la o anumită problemă. Dar *care* problemă? Oare o cerea în căsătorie dintr-un sentiment al onoarei – pentru că ea îl tentase să-şi treacă mâinile peste coapsele ei, iar el cedase şi era clar că ar fi cedat la mult, mult mai multe şi s-ar fi implicat bucuros? Din dorinţa de a-i proteja onoarea? Din dorinţa de a rezolva onorabil cele petrecute între ei în trecut?

Rosti cu mare grijă, ca şi cum i-ar fi oferit un obiect încins:

— Chase… are vreo legătură cu ce s-a întâmplat între noi în… Belgia?

— Nu!

Sec şi prompt. Cu un licăr de avertisment în ochi şi stârnindu-i familiara senzaţie că se repezise cu capul înainte într-un zid.

Ah! Deci nu despre asta era vorba.

Îl privi fix. El era un bărbat al absolutului şi nimic nu era mai absolut decât căsătoria. În plus, simţea invariabil nevoia de a face ceea ce era *corect.*

Dar totul i se păru brusc greşit. Cu ce să înceapă?

— Chase, de ce Dumnezeu crezi că ne-am *potrivi?*

Of, bine! Se părea că nu reuşise să înceapă într-un mod diplomat.

El se foi puţin. Trase sesizabil cu putere aer în piept.

— Nu-mi pot imagina cine s-ar potrivi cu mine, dacă prin „potrivire” înţelegi să-mi împărtăşească preocupările şi să aibă un temperament similar. Sunt mult prea dificil şi am un mod de viaţă clar definit. Oricum, nu sunt sigur că „potrivirea” este suficientă pentru a te căsători cu cineva, fiindcă, în fond, cât de bine cunoaşte cineva persoana cu care se căsătoreşte? Bănuiesc că ne vom potrivi în anumite privinţe, iar în altele, nu.

Acele „anumite privinţe” erau evidente pentru amândoi.

Ea fu surprinsă să-i audă cuvintele atât de oneste şi de îndrăzneţe. Dar de fapt, erau în stilul lui.

Îl privi fix. El o privi la rându-i, calm, cu acel chip fascinant, înnebunitor de imposibil de descifrat. Şi cu toate că romantismul ei, atât cât mai avea, se simţi rănit mortal, trupul ei reacţionă – o furnicătură în zona sfârcurilor, un fior la ceafă, o mâncărime între picioare – de parcă îi oferea sugestii utile despre locurile pe care căpitanul Eversea era bine să le atingă data viitoare.

Simţi o presiune intensificându-i-se în piept. O ilaritate neîncrezătoare? Nevoia de a o lua la goană?

Îşi dădu seama că era o dezamăgire tot mai mare.

Deoarece, prin sugestia rostită cu voce calmă, căpitanul Eversea distrugea vestigiile chinuitei fantezii romantice legate de amintirea lui. În fragedă tinereţe, i se refuzase aşa ceva – petrecuse multe nopţi nedormite întrebându-se dacă ar trebui să cumpere cărbuni pentru a încălzi casa sau să cumpere peşte pentru a face mâncare, deoarece şi căldura, şi mâncarea erau un lux. Sărăcia şi caracterul practic îi impuseseră să accepte măritişul cu un colonel bogat, îndrăgostit de ea, în clipa în care acesta îi ceruse mâna. Dar nu-şi imaginase niciodată cu adevărat un „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi” cu căpitanul Eversea. Şi totuşi…

Mai *fusese* dorită. Mai fusese adorată.

Acum, îşi dorea să fie iubită. Şi să iubească la rândul ei.

Se uită la bărbatul acesta teribil de frumos şi nu putu asocia cu el delicatul cuvânt „iubire”.

„Dorinţă”, cu siguranţă.

Dar era posibil să existe o oarecare vulnerabilitate în el, *era posibil* să existe sentimente, nu doar mândrie şi dorinţă. Dar ea simţea că în acel bărbat inflexibil era ceva ce ea avea să-şi dorească mereu.

Da, era dificil şi avea un mod de viaţă clar definit.

El încă vorbea.

— … aşa că iată-ne, necăsătoriţi şi la vârsta căsătoriei, şi familiarizaţi unul cu altul…

— *Familiarizaţi* unul cu altul?

El îşi privi din nou ceaiul. Remarcase că ea îşi amintise cum îl prefera.

— … şi, după cum am spus, va trebui să mă însor până la urmă, aşa că aş putea foarte bine s-o fac acum, nu mai târziu. Şi nu există niciun motiv pentru care tu să nu te măriţi din nou. Eu te pot proteja de asta… Ridică scrisorile, indicând ameninţarea pe care o reprezentau… şi de tine. Şi am o avere rezonabilă.

Cu asta, discursul lui se încheie. Părea să-şi fi expus cazul – după cum îl considera el.

Şi din nou, adoptă o atitudine expectativă.

Ea se simţea năucită.

Rămase tăcută, căutându-şi cuvintele. Până la urmă, acestea ieşiră poticnite:

— Oricât… de profund măgulitor şi romantic este acest sentiment, Chase, şi în ciuda a ce… ei bine, a ce s-a întâmplat mai devreme în seara asta – lucru care nu putem îngădui să se repete –, şi… oricât de atrăgător ai prezentat… situaţia… astea nu sunt motive suficiente pentru a ne căsători.

Urmă o pauză.

— Nu sunt?

Vocea lui fusese ciudată. Ea nu-şi putu da seama dacă nu cumva vocea lui nu fusese amuzată. Sau uşurată. Sau

pur şi simplu exprimând curiozitatea în privinţa a ceea ce avea să spună ea în continuare.

Ochii lui licăreau straniu.

Ei îi displăcu faptul că nu reuşea să-i descifreze expresia şi avu din nou senzaţia că el era în avantaj, ceea ce părea teribil de nedrept având în vedere că ea tocmai îl respinsese.

Avu impresia că el aştepta un răspuns la ceea ce ea considerase o întrebare retorică.

— Nu. Nu sunt.

El nu spuse nimic. El îşi îndreptă privirea spre genunchii lui şi păru să-i găsească fascinanţi preţ de o secundă sau două. Apoi se uită din nou în ochii ei, cu o atitudine expectativă. Părea să se străduiască a rămâne foarte nemişcat, nefiresc chiar. Postura lui avea ceva stoic.

O, Doamne! Ar fi preferat să moară decât să-i rănească sentimentele – oare el avea sentimente? — sau mândria formidabilă. Strânse cu putere ceaşca de ceai în mâini. Încheieturile degetelor îi erau albe.

Iar tăcerea lui prelungită o sili să-i mărturisească şi alte adevăruri stânjenitoare.

— Şi oricât de mişcătoare este… cererea ta în căsătorie… nu sunt sigură că vreau să mă mai mărit. Îţi jur că ăsta e adevărul! Uitasem cum este să fii rezervată. N-am talent pentru dramatism, precum Lady d'Aligny sau… acea fată din Sussex care a ameninţat că se aruncă într-o fântână în urma unei dispute cu un pretendent la mâna ei…

— Violet Redmond, îi furniză el numele, pe un ton surprinzător de blând.

Toată lumea auzise acea poveste despre Violet Redmond.

— Violet Redmond. Şi nu sunt *bătrână,* ştiu asta. Totuşi, nu mai sunt chiar la vârsta măritişului. Dar ştiu că m-aş putea mărita din nou. Nu-i nevoie să-mi spui toate astea – sunt o femeie în toată firea şi văduvă pe deasupra. Nu am de gând să mă sinucid sau să mă martirizez, sau să fac altceva la fel de dramatic şi de prostesc. Dacă aş dori să mă mărit cu tine, aş face-o.

Isprăvise ce avusese de spus.

Se sprijini de spătarul fotoliului, strângând cu putere ceaşca. Mai era foarte puţin ceai în ea, printre câteva frunze rătăcite. Dacă ar fi ştiut să citească în frunzele de ceai, oare ar fi fost avertizată că va fi cerută în căsătorie şi astfel n-ar mai fi împrăştiat ceaiul pretutindeni?

El aşteptă. Ca şi cum n-ar fi fost foarte sigur dacă ea intenţiona să mai spună ceva.

Ea aşteptă pentru că era sigură că zisese tot ce dorise.

Dar se dovedi că el avea dreptate.

Tăcerea lui o făcu să renunţe la a ei. Îl văzuse făcând asta cu subalternii lui. El ştia întotdeauna când o poveste nu era spusă până la capăt. Chiar nu exista nicio apărare împotriva căpitanului Eversea când el se decidea să fie răbdător. Prin raritatea sa, răbdarea lui era, în anumite privinţe, mai puternică decât intoleranţa sa.

— Doar că… mie nu mi s-a permis niciodată să decid ce vreau, întotdeauna am făcut ce a trebuit să fac pentru ca eu şi surorile mele să avem cele necesare traiului – mâncare, un acoperiş deasupra capului şi alte cele. M-am îngrijit doar de nevoile momentului, fără a mă gândi dincolo de asta. Şi cu toate că ştiu că nu mă deosebesc de *alte* femei în această privinţă, s-ar putea să mă deosebesc de alte femei pe care le cunoşti tu. Iar acum… acum, am un venit de la fostul meu soţ, indiferent cât de modest este. Ceea ce îmi permite să fac cam ce vreau. I-am fost recunoscătoare lui Mathew şi l-am iubit, fiindcă a fost un om bun şi pentru tăria lui de caracter. Acum, mă aflu în situaţia în care trebuie să-mi dau seama ce vreau *eu.* Şi nu ştiu ce sau pe cine anume vreau.

Confesiunea o făcu să se simtă ciudat şi expusă.

Nu pentru că îi era ruşine de ea, ci fiindcă era prima dată când rostea astfel de lucruri cu voce tare. Era ca şi cum ar fi încercat să vorbească o limbă nouă, având grijă să pronunţe cuvintele corect. Se simţi pe jumătate supărată pe el pentru că o silise să-i spună toate astea.

Era ciudat ce putea obţine el pur şi simplu tăcând.

— Aşa că trebuie să-ţi refuz cererea în căsătorie. Dar îţi mulţumesc pentru… galanteria… de a o fi făcut.

— Cu plăcere, rosti el imediat.

Manierele reflexe ale familiei Eversea. Ochii lui erau aţintiţi asupra chipului ei, dar gândurile îi erau în cu totul altă parte. Faţa lui avea o expresie absentă. Nu părea deloc zdrobit de refuz. De fapt, nici nu părea s-o asculte. Ea începu să se simtă puţin iritată.

— Nu-i nevoie să pari atât de uşurat.

— Par uşurat?

Păruse surprins.

— Puţin.

Totuşi, expresia de pe chipul lui nu era chiar de uşurare. Era mai degrabă un amestec de sentimente, iar ea nu reuşi să le distingă unul de altul. În orice caz, clar nu era descurajat. Era posibil să fie surprins.

Şi nu fu tocmai zdrobit de refuzul ei.

Ea se întrebă în treacăt dacă nu cumva propriul gest îl surprindea. Însă el nu era genul de bărbat care să se pripească sau nesăbuit. Nu era ca fratele lui, care făcea serenade conteselor şi cădea de pe spaliere cu iederă sau ce mai spuneau ziarele că făcuse. Îl văzuse pe Chase luând adesea rapid decizii dificile, curajoase, *corecte,* în situaţii primejdioase. Ceea ce făcea ca propunerea lui să fie şi mai deconcertantă.

Îl privi la rândul ei cu calm.

Era de parcă lumina soarelui se reflecta într-un lac liniştit – acei ochi erau de un albastru atât de *nedrept.* Inima ei se strânse de plăcerea, de efortul de a se uita în ei.

— Peste două săptămâni, o să plec în India, rosti el pe un ton de conversaţie.

Ea tresări.

— Pentru a servi ca ofiţer în cadrul companiei Indiilor de Est. Presupun că la asta mă pricep cel mai bine – să-mi servesc ţara. Pentru asta am fost făcut. O să plec cu *The Courage.*

El avea să plece din nou. La fel de repede pe cât revenise în viaţa ei. Preţ de câteva clipe, simţi un regret

copleşitor.

Urmat de o acceptare care friza o uşurare profundă.

— Ei bine, rosti ea cu blândeţe, eu nu vreau să plec în India.

El încuviinţă scurt din cap.

— Presupun că asta lămureşte lucrurile.

De parcă tot ce spusese ea *nu* le lămurise.

El îşi privi ceaiul şi se încruntă de parcă încerca să se decidă dacă mai voia sau nu. Nu luă ceaşca.

O tăcere sufocantă se aşternu precum praful. Când deveni de nesuportat, ea râse uşurel pentru a o curma. Dorise ca râsul să fie relaxat şi să alunge atmosfera neplăcută, bizară, dar făcu exact contrariul.

Totuşi, îl subestimase pe Chase. În ciuda atmosferei bizare, când el vorbi, vocea îi fu naturală. Şi la fel de natural, dădu un ordin:

— Nu-ţi pot permite să umbli de colo-colo cu un pistol legat de coapsă.

Ea aproape că se enervă când auzi cuvântul „permite”.

Dar îşi aminti că el aşa vorbea şi aşa gândea – totul la el era legat de datorie şi de dat ordine, şi de protejare, şi de bine, şi de rău. Însă dacă avea vreo legătură cu ce simţea pentru *ea* sau cu sentimentul de responsabilitate, asta conta prea puţin în acel moment.

Tot ce conta era Lucy.

— Nu sunt atât de proastă, încât să refuz un ajutor sau protecţie, Chase, dacă ai de gând să-mi oferi asta. Îmi preţuiesc viaţa. Dacă cineva vrea să-mi facă rău, m-aş simţi mai în siguranţă ştiind că îmi porţi de grijă. Ţi-aş fi recunoscătoare pentru ajutor. Mi-ar plăcea să-mi văd nepotul crescând. Mi-ar plăcea s-o văd pe Lucy din nou. N-aş *suporta* să n-o mai văd pe Lucy niciodată.

El rămase tăcut. Oare ce se petrecea în mintea lui? Oare trebuia să-l întrebe? se gândi că de fapt nu prea îşi dorea să ştie.

— Nepotul tău are aproape un an acum? întrebă el.

— Da, rosti ea uimită.

— I-a ieşit vreun dinte?

El îşi amintise.

Ochii lui zâmbiră puţin văzându-i surpriza. Nu fusese un zâmbet adevărat, dar pe-aproape. Iar ea crezuse că el nu auzise nimic din ce spusese ea. Toate aceste mici surprize îi distrugeau de-a binelea echilibrul deja precar.

— O să vorbeşti cu Kinkade pentru mine?

Chase suspină.

— El este un om ocupat, Rosalind, şi nu-ţi ascunde nimic. Ţi-a răspuns la întrebări cât de bine a putut. Multiplică de o mie de ori întrebările pe care i le-ai pus despre sora ta şi îţi vei da seama cu ce se confruntă zi de zi. Toate petiţiile înduioşătoare încep să semene una cu alta. În fiecare lună, în Londra au loc sute, dacă nu chiar mii de infracţiuni grave sau mai puţin grave.

— Dar nu comise de sora mea, rosti ea cu o oarecare sfidare. Dacă a comis sau nu fapta s-ar putea să nici nu conteze.

Amândoi ştiau foarte bine asta.

Întreaga cârmuire era *determinată* de conexiunile dintre oameni. Oamenii trăiau şi mureau, prosperau sau decădeau, se ridicau sau cădeau în funcţie de reţeaua relaţiilor dintre ei. Ea fusese soţia unui colonel respectat, dar acum el era mort, iar ea nu avea decât un venit modest şi niciun fel de legături de familie.

Intenţiona să se folosească pe deplin de singura relaţie pe care o avea – Chase.

— Şi sinceră să fiu, Chase… nu ştiu dacă asta te scandalizează sau nu… dar nu-mi pasă dacă a furat sau nu. O să mă ocup de Lucy după ce o găsesc.

El se gândea. Bătând ritmic cu degetele într-un braţ al fotoliului.

— El o să facă asta pentru tine, Chase. O să depună un efort mai mare pentru a o găsi. Dacă nu o face pentru mine, pentru tine o va face.

— Spune-mi, Rosalind, rosti el brusc. Cine a arestat-o?

— Un poliţist din Covent Garden. Magazinul unde Lucy… a *probat* brăţara se află în Covent Garden. Cred că

s-a dus acolo pentru a se întâlni cu nişte prieteni cu care urma să meargă la teatru, dar nu ştiu de ce era singură. N-ar fi trebuit să fie.

Cuvintele nespuse erau: „Eu ar fi trebuit să fiu cu ea”.

— Este o femeie în toată firea, Rosalind. Oricât de mult dorim să ne protejăm fraţii, ei tot vor face lucruri care îi duc la Newgate.

Un umor sec din partea unui om al cărui frate ajunsese ştire de senzaţie la nivel naţional ca urmare a ceea ce *se presupunea* că făcuse. Chase ştia din proprie experienţă cum arăta interiorul unei închisori.

— Iar acel poliţist a dus-o pe Lucy în faţa unui magistrat? întrebă el.

— Iar apoi, se pare că a ajuns la închisoare, fiindcă acolo am văzut-o după aceea.

Degetele lui bătură mai departe ritmic în braţul fotoliului. Ca un metronom pentru torentul gândurilor sale.

În cele din urmă, trase aer în piept, expiră îndelung, apoi dădu din cap.

— Foarte bine. Mâine, o să-l întreb pe Kinkade despre Lucy. Dar tu *nu poţi* veni cu mine. Vreau să aflu adevărul *nedistorsionat,* iar mie mi-l va spune. O să vin la tine de îndată ce aflu ceva. Şi poţi conta pe mine pentru protecţie şi ajutor – după cum te-ai exprimat – până la plecarea mea în India.

Stilul lui de a da ordine în general o făcea să se răzvrătească.

— Mulţumesc, spuse ea în schimb, plină de demnitate. Ai recunoştinţa mea profundă.

„Şi jartierele mele tăiate”.

Se aflau acolo, atârnând inerte din pumnul lui. Se uită la ele.

El urmă direcţia privirii ei. Şi în loc să i le dea înapoi, le băgă destul de hotărât în buzunar. „Ca pe un trofeu”, se gândi ea.

— S-ar putea să afli despre sora ta lucruri pe care n-ai dori să le ştii.

— În general, e greu să fiu surprinsă. Mă voi baza pe

discreţia ta inegalabilă şi pe abilitatea ta desăvârşită de a-i interoga pe oameni.

— Inteligent din partea ta, confirmă el.

Îşi îndreptă brusc trupul şi se ridică în picioare sprijinindu-se cu o mână pe strălucitorul cap de cal din aur care forma mânerul bastonului său.

Se ridică şi ea, netezindu-şi fusta rochiei şi verificând pe furiş dacă nu o împroşcase cu ceai. Îşi îndepărtă alte câteva fire de păr pe care ceaiul i le lipise de obraji. Se întrebă dacă nu cumva avea ceai în gene.

Asta apropo de faptul că era greu să fie surprinsă. Era o minciună, fireşte – el tocmai o surprinsese din cale-afară. În clipele acelea, îşi căutase cuvintele cu disperarea cu care un supravieţuitor de pe o corabie scufundată ar fi căutat orice resturi plutitoare.

Să dorească pe cineva – o, şi cât de tare îl dorea pe acel cineva anume! — şi să dăruiască cuiva tot restul vieţii ei erau două lucruri complet diferite.

Şi adevărul era că se temea de ambele. Era mult mai simplu să nu-l facă pe niciunul.

Era bucuroasă că el avea să plece în India.

El îşi puse pălăria pe cap şi se întoarse din nou spre ea. Ochii îi erau indescifrabili deasupra lavalierei înfoiate şi albe ca zăpada. Gura îi era o linie dreaptă. Atitudinea îi era mult mai calmă decât ar fi preferat ea având în vedere că îi refuzase cererea în căsătorie. Pielea îi strălucea ca urmare a recentului bărbierit temeinic. Era complet stăpân pe sine, de încredere şi solid. Preţ de câteva clipe, îşi coborî spre ea privirea gânditoare, iar ea crezu că el avea să spună ceva despre faptul că îl respinsese şi se rugă în sinea ei să n-o facă pentru că atmosfera bizară abia fusese risipită de conversaţia lor.

Însă el o surprinse din nou – îşi trecu delicat un deget pe sub un fir de păr pe care ceaiul i-l lipise de buze şi pe care ea în mod evident îl ratase.

Îşi ridică privirea spre el şi fu prinsă cu putere în câmpul magnetic albastru al ochilor lui, în timp ce el îi îndepărta încet firul de păr de pe buze.

Iar asta fu cumva suficient pentru ca fiecare celulă din corpul ei să se aprindă rapid, una câte una, până când se simţi la fel de delicat şi de strălucitor aprinsă precum candelabrul din sala de bal a reşedinţei Callender. El apucă firul de păr între degetul mare şi cel arătător, şi le trecu peste el, apoi îl puse la locul lui, alături de celelalte care încadrau chipul ei.

Îl privi un moment, parcă pentru a se asigura că stătea la locul lui.

Zâmbi doar cu un colţ al gurii.

Îi atinsese doar părul.

Iar ea simţi brusc cum i se taie răsuflarea din dorinţă pentru el.

— Mă voi strădui să îndur dezamăgirea, Rosalind, spuse el încet.

Ea şi-ar fi dorit să afle dacă ironia amuzată din vocea lui era la adresa ei sau la a lui.

Iar el făcu o plecăciune şi plecă.

Capitolul 10

Chase dormi foarte prost. Toată noaptea, piciorul îl înjunghiase dureros la diverse intervale, iar gândurile şi planurile i se perindaseră la nesfârşit prin minte, ca nişte soldaţi mărşăluind spre câmpul de luptă.

Se trezi simţindu-se de parcă supravieţuise unui chef monstru, dar fără amintirile plăcute asociate cu aşa ceva.

Trecură câteva clipe până când se trezi de-a binelea, iar memoria îi reveni. Iar când se întâmplă asta, se cufundă şi mai adânc în pat, simţindu-se de parcă tocmai fusese ucis. Şi la fel de straniu cum se simţise cu ani în urmă, după ce o sărutase pe Rosalind March.

Cu un amuzament amar, se gândi că Rosalind March se născuse cu scopul expres de a-l umili pe el.

Dar în fond, de fiecare dată când se simţise de parcă tocmai fusese ucis, reuşise cumva să revină pe câmpul de

luptă.

Fu înclinat să dea din nou vina pe Colin. Când fratele lui îi spusese „ar trebui să te însori, Chase”, el cumva nu se gândise la posibilitatea de a fi respins atât de ferm odată ce se hotăra s-o facă, deşi *ar fi trebuit* să se gândească. Colin zisese asta de parcă era ceva la îndemâna oricui. Ceva de genul „ar trebui să te duci la Brighton”.

Pentru Dumnezeu, de ce o ceruse de nevastă cu o seară în urmă? N-ar fi putut să dea vina pe un impuls de moment – el în niciun caz nu era impulsiv, toate deciziile îi erau bine cumpănite. Dar în fond, cumpănirea lui era întotdeauna rapidă şi ţinea cont de instinct, iar el avea invariabil *dreptate...* şi invariabil i se dădea ascultare.

Aşa că avusese toate motivele să fie surprins când ea îl refuzase.

Cererea în căsătorie din seara trecută probabil că fusese reacţia lui la ce-i spusese instinctul, dar nu ştia la ce se referise acel instinct anume. La rezolvarea problemei de a o salva pe Rosalind de ea însăşi? La rezolvarea sentimentului de vinovăţie provocat de indiscreţia care îl bântuise atâţia ani? Sau la căpătarea certitudinii că ea avea să fie în patul lui pentru totdeauna?

Nimic din toate astea nu părea tocmai în regulă.

Suspină. Rosalind voia să-şi dea seama ce anume dorea *ea.*

Părea foarte rezonabil să vrei aşa ceva.

Fiindcă adevărul era că, în clipa aceea, el nu se gândise decât la ce dorea *el.* Şi de ce să nu vrea şi ea acelaşi lucru? În fond, el avea dreptate în general.

Iar apoi, ascultând-o, îşi dorise cu disperare, în mod pervers, ca ea să aibă tot ce voia.

Ceea ce, fireşte, era posibil să nu-l includă pe el.

Ceea ce nu era deloc ce dorea *el.*

Totuşi, *trupul* ei fusese foarte sigur că îl voia pe el. Iar asta putea fi cheia pentru a o convinge că, la urma urmelor, pe el îl dorea.

Trupul *lui* era foarte, foarte sigur că o voia pe ea. Mai mult chiar decât îşi dorea să respire.

Iar mai presus de orice, el voia ca ea să fie în siguranţă şi fericită pentru totdeauna.

Şi îşi dădu seama că era o dorinţă extraordinar de altruistă şi foarte surprinzătoare având în vedere că asta era posibil să însemne că nu va căpăta ce voia, iar el în general obţinea ce dorea pentru că avea grijă să se asigure că aşa se va întâmpla.

Şi astfel, se trezi cu o mahmureală provocată de logică frustrată, de dorinţă neîmplinită şi de surprinderea persistentă că – pentru numele lui Dumnezeu! — fusese în stare să facă o *cerere în căsătorie.*

Dar după cum promisese, târziu seara trecută, îi trimisese vorbă lui Kinkade, întrebându-l dacă îi putea face o vizită în dimineaţa aceea, fiindcă se părea că ea asta îşi dorea cu adevărat de la el.

Kinkade îi răspunsese prompt – Kinkade era mereu treaz la cele mai absurde ore –, propunându-i să se întâlnească la un local din Covent Garden. Fără îndoială, Kinkade intenţiona să-şi petreacă ziua cu o actriţă care locuia deasupra, ceea ce ar fi însemnat că nu trebuia decât să coboare câteva scări, pentru scurt timp.

Capul lui Chase bubuia de gânduri contradictorii, complexe, grele. Desigur, astea erau lucrurile lui favorite.

În mod pervers, în ciuda dezamăgirii şi a frustrării, nu se mai simţise de ani în şir atât de însufleţit de un scop şi coborî la parter atât de devreme şi atât de treaz, încât le uimi pe servitoare.

La micul dejun, găsi scrisoarea de răspuns a eficientei sale surori Genevieve, se pare livrată de un mesager foarte grăbit.

Dragă Chase,

Îţi mulţumesc pentru scrisoarea tipic exuberantă. Urgenţa mi s-a părut un pic alarmantă, însă numai mie, fiindcă mama este obişnuită cu lucruri alarmante din partea bărbaţilor familiei. Am fost foarte încântată să descopăr că te iniţiezi în artă. Tabloul chiar pare hidos. N-am auzit în

viaţa mea de Rubinetto şi nu-mi amintesc de acest tablou din colecţia muzeului Montmorency, deşi acolo există multe picturi respectabile. Te rog, cere cuiva să-ţi traducă numele în engleză, fiindcă mie mi-e jenă s-o fac în scrisoare. Sau îl ştii deja şi mă necăjeşti? Arată bine vărul nostru vicar? Acest lucru este foarte important! Să nu vii acasă până nu afli.

Cu multă dragoste, sora ta,

Genevieve

În ciuda faptului că fusese *alungat,* Chase zâmbi. Dintre surorile lui, Olivia era aprigă, iar Genevieve, blândă, dar el bănuia uneori că fetele aprige sufereau cel mai mult, iar cele blânde aveau nevoie doar de o pală de vânt potrivită din partea vieţii pentru a deveni aprige, îşi făcea griji pentru amândouă.

Ştia că Rubinetto însemna „cocoş” sau „penis”.

După ce bău aproape o stacană de cafea, ieşi în cele din urmă din casă.

Crezuse că aerul proaspăt avea să-i învioreze mintea şi spiritul, dar aerul era dens ca o pătură plină de transpiraţie, aşa că nu-i îmbunătăţi cu nimic starea de spirit. Până să ajungă la Kinkade, hainele probabil că aveau să i se lipească de trup, aşa că îşi dori să-şi fi luat la el o cămaşă curată, pentru a se putea schimba înainte de a se duce la Rosalind.

Îşi dori să arunce la o parte întreaga *lume* ca pe o pătură năduşită.

Totuşi, merse mai departe. Repede, abia şchiopătând.

Destinaţia lui din Covent Garden îl duse din nou pe lângă piaţeta părăginită de lângă muzeul Montmorency, unde ziua lui deveni mult, mult mai proastă.

Fiindcă un teatru de păpuşi fusese instalat acolo.

Încetini pasul, aşa cum ar fi făcut oricine dacă ar fi întâlnit un accident de trăsură cu trupuri risipite pretutindeni.

Şi nu era doar un oarecare spectacol cu marionete.

Ghinionul vru ca reprezentaţia să fie mult mai elaborată. Pe scenă, două păpuşi dansau spasmodic – cu braţele cumva împreunate, dând din picioare oarecum la unison, ceea ce el presupuse că însemna un păpuşar priceput, altminteri marionetele ar fi ajuns să se prăbuşească pe scenă într-o învălmăşeală de mâini şi picioare, lucru care pentru el n-ar fi contat deloc. Era însă stupefiat de faptul că îşi putea cineva *dori* să se facă păpuşar.

Îşi suprimă un fior visceral şi dădu să se întoarcă pe unde venise.

Dar în clipa aceea – sfinte Dumnezeule! —, auzi două oribile voci de marionete cântând în falset:

— Şi de-aţi crezut că nicicând nu veţi zări / Sfârşitul lui Colin Eversea, / Veniţi cu mine, flăcăi, şi veţi vedea / Cum frumosul flăcău e tare bucuros / Că mare dreptate-aţi avut – e liber! / Toată lumea! / Şi de-aţi crezut că nicicând nu veţi zări…

Ascultătoare, „toată lumea” începu să cânte.

Chase făcu un efort pentru a nu-şi acoperi urechile cu mâinile. Totuşi, îşi îndesă mai bine pălăria pe cap.

Pentru numele lui Dumnezeu! Povestea asta nu se mai sfârşea niciodată.

În orice caz, melodia era insinuantă, molipsitoare. În timp ce Colin fusese în puşcărie, iar eliberarea sa începuse să pară probabilă, Chase şi fraţii lui inventaseră propriile versuri, în general legate de apetitul lui sexual, de mirosul trupului şi de inteligenţa sa. Lucruri de acest gen. Îşi imagină că interpreţii din toată Anglia consideraseră că era păcat ca o melodie foarte bună să se irosească doar pentru că, până la urmă, Colin nu fusese spânzurat, după cum fusese programat, aşa încât continuaseră să inventeze versuri.

Într-un trecător moment de groază, Chase se întrebă dacă tot vor apărea diverse versiuni până când Colin va îmbătrâni.

Una îi veni pe loc în minte: „Şi de-aţi crezut că nicicând nu-l veţi zări / Pe sclipitorul Colin Eversea / Cu mâna pân’ la umăr într-o vacă… / Veniţi cu mine, băieţi!

Veniţi cu mine!”

Mulţimea ovaţionă şi bătu încântată din palme, iar marionetele făcură plecăciuni în stilul lor dezarticulat, clipind din pleoapele de lemn, punându-şi braţele din lemn pe pântecele din lemn în timpul plecăciunilor.

Se opri din drumul său prin mulţime. Făcuse doi paşi hotărâţi, sperând că înălţimea şi masivitatea lui îi vor face pe oameni să se dea la o parte. Apăruse o pălărie care părea să treacă din mână în mână, fără îndoială trimisă din spatele scenei, iar clinchetul monedelor aruncate în ea cu veselie se împletea cu râsete şi ovaţii.

Oamenii îl imobilizară între ei.

Studie mulţimea ca pe un câmp de luptă, pentru a evalua cel mai bun loc pe unde să-şi croiască drum, şi tocmai se gândea să-l lovească pe bărbatul de alături cu bastonul în fluierul piciorului – asta ca să înceapă de undeva – când marionetele începură un alt cântec.

Avu senzaţia că păpuşile îi zgâriau şira spinării cu degetele lor ca nişte gheare.

Incapabil să se abţină, aruncă o privire peste umăr. După cum constată, cântecul era însoţit de un dans vesel. Două marionete se apropiau şi se îndepărtau una de alta, pe scenă.

— Hei, tra-la-la, tra, / Pisica şi vioara, / Vaca sări peste lună, / Căţelul râse văzând aşa ceva, / Iar farfuria fugi cu lingura.

Nişte versuri de copil tâmpit despre intrigile de la curtea bătrânei regine Elisabeta. Chiar că era foarte ieftin să distrezi masele.

Încercă din nou să se mişte. Dar încă era bine prins la înghesuială, îşi întoarse umărul, gândindu-se că s-ar putea strecura pieziş, dar un domn voluminos păru să se reverse ca prin farmec în spaţiul creat de el.

O semilună vopsită în auriu apăru brusc deasupra scenei, răsucindu-se pe sârma sa, strălucind în soare ca un pumnal cu lama curbă. Urmară cinci stele, apoi se ivi inevitabila vacă. Şi aceasta era o marionetă, reprezentând un animal mare, dolofan şi blajin, care se pregătea să sară

peste semilună, mânuit de păpuşarul care trăgea sforile.

Chase îşi dori cu disperare să scape înainte ca nişte păpuşi înfăţişând o farfurie şi o lingură să se alăture petrecerii.

Cu un efort de voinţă, se strecură printre două femei mari şi un bărbat rotund, îmbrăcat cu o haină albastră, care, fascinaţi de spectacol, păreau înrădăcinaţi ca nişte copaci şi habar n-aveau de unica persoană din mulţime care încerca să se îndepărteze de scenă. Era nedemn de el, dar o făcu – îşi sprijini bastonul în semn de avertizare, dar fără să apese prea tare, pe gheata unui bărbat aflat alături. Omul se îndepărtă foarte puţin.

În această manieră necivilizată – strecurându-se, folosindu-se de coate şi de baston izbuti să ajungă la marginea mulţimii, moment în care începu alt cântecel:

— Hei, tra-la-la, tra, / Vaca-i la mijloc, / Iar heruvimul cântă. / Toţi domnii râd / De fetele-ntinse pe spate. / Toţi aflându-se sub semilună.

Chase încremeni.

Foarte ezitant, foarte încet, se răsuci spre teatrul de păpuşi. Perii fini de la ceafă i se zburliră. Îşi trase pălăria şi mai mult pe ochi, pentru a-i feri de soare, şi privi spre scenă.

Ceilalţi oameni zâmbeau şi aplaudau încântaţi de noul cântecel.

Bătăile din palme se stinseră în cele din urmă, iar mulţimea se risipi, oamenii îndepărtându-se unul câte unul sau în perechi fericite că se distraseră ieftin, încă râzând, unii încă fredonând.

În cele din urmă, doar el şi marionetele rămaseră în piaţetă.

De la cei aproape cinci metri la care se afla, vedea clar micul teatru de păpuşi.

Marionetele erau în continuare pe scenă, una lângă alta, parcă într-o bizară solidaritate păpuşească împotriva omului mare şi muritor, făcut din carne şi oase, care se uita la ele. În afara unei adieri care ridica poalele rochiei păpuşii feminine, marionetele erau perfect nemişcate, ceea ce

însemna că erau *ţinute* nemişcate din voinţa persoanei care le trăgea sforile, altminteri vânticelul ar fi legănat şi membrele lor fragile, făcându-le să se bălăngănească hidos, ca nişte condamnaţi recent spânzuraţi. În spatele greoaielor pleoape din lemn mărginite de mici gene zbârlite se aflau două perechi de ochi mari, turcoaz…

Care se holbau la el.

Studie păpuşile, inventariind detaliile pentru a-şi împiedica pielea să-l furnice. Marioneta masculină avea un nas formidabil, ca o vâslă. Nu era chiar semiluna pe care o formau nasul şi bărbia lui Punch, care se curbau în jos şi în sus, pentru a se întâlni, dar nasul era totuşi falie şi avea o diformitate deliberată. După părerea lui, nu era deloc amuzant. Feţele lor erau netede, de o luminozitate mată, sculptate şi şlefuite astfel încât să reprezinte o parodie exagerată a trăsăturilor omeneşti – cu bărbii prelungi şi ochi uriaşi. Chipurile le erau vopsite în culori strălucitoare – pometii proeminenţi erau purpurii, buzele cărnoase erau de un roşu intens, iar enormii ochi turcoaz aveau în centru o pupilă neagră. Părul de un galben strălucitor al păpuşii feminine era făcut din ceva fin, probabil fire de mătase, şi era pieptănat spre spate într-un stil pe care Genevieve l-ar fi apreciat, dar care nu i-ar fi reuşit niciodată.

Niciuna dintre păpuşi nu clipi.

Preţ de 30 de secunde lungi, Chase se uită la ele de parcă ar fi fost nişte spioni inamici. Ciudatele furnicături de la ceafă se amplificară. De parcă micile gene ţepoase ale marionetelor l-ar fi atins.

Brrrrr!

Se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi zgomotoşi pe caldarâm, din direcţia de unde venise, lovind pietrele cu bastonul. Avu impresia că simte în ceafă privirea de lemn a marionetelor.

„Vaca-i la mijloc”.

Cu siguranţă, era un cântecel de copii care fusese vulgarizat. Însă el nu avea copii, aşa că nu avea de unde să ştie cântecele la modă.

Îşi spuse că vacile erau capricioase. Şi omniprezente.

La urma urmelor, vaca sărise peste lună în primul cântecel, unul pe care îl ştia toată lumea. Nu era deloc de mirare că trebuise să facă alte lucruri în al doilea.

„Heruvimul cântă”.

Iar îngerii…

Ei bine, îngerii erau oriunde şi în orice. În sculpturile şemineurilor, la cornişe, în imnuri, pe ţesăturile care îmbrăcau altarele, în vitralii.

Tablouri. Bordeluri.

„Sub o semilună”.

Da, era o semilună în tabloul acela.

Toate acele lucruri erau în hidosul tablou de la muzeul Montmorency. Cel care, chipurile, ar fi fost donat de Kinkade. Cel de care Rosalind fusese fascinată.

„Toţi domnii râd de fetele întinse pe spate”.

Imaginea i se păru sinistră, dar asta poate din pricina faptului că versurile fuseseră cântate de marionete.

Era clar că mulţimea nu vedea lucrurile în acelaşi mod. Dar nici nu priveau prin lentilele prin care se uita el.

Chase se apropie de un bărbat corpolent, care freca un măr de partea din faţă a cămăşii sale cenuşii, în timp ce mergea. Îl recunoscu că se aflase în mulţimea care urmărise spectacolul păpuşilor. Bărbatul se opri şi, încet, calculat, deschise gura pentru a ghilotina mărul. Chase spuse:

— Sunt foarte reuşite, nu-i aşa?

Bărbatul închise surprins gura şi îşi ridică privirea spre înaltul căpitan Eversea, care se uita în jos. Rânji dezarmant. Chase reflectă că nu era reacţia obişnuită la vederea lui, dar poate că marionetele îl bine dispuseseră pe om.

Acesta arătă cu degetul mare spre spate, dar nu întoarse capul către teatru.

— Păpuşile? Aşa este! Sunt amuzante, nu-i aşa? Aţi auzit partea despre Colin Eversea? Bărbatul trase amenințător aer în piept – Chase se dădu îndărăt, pregătindu-se –, apoi izbucni voios: Oh, şi de-aţi crezut că nicicând nu veţi zări…

— Am. Auzit!

Bărbatul clipi surprins.

Chase îşi drese glasul – nu dorise să se răstească.

— Adică, *da,* am auzit, adăugă el repede, cu ceea ce spera că era o veselie convingătoare. La ta, la, toată lumea să cânte! De fapt, m-am oprit să privesc marionetele pentru că am auzit cântecul. Este una dintre melodiile mele preferate.

Fu uimit de faptul că, da, *se oprise* pentru că auzise cântecul.

Avu sentimentul că, deocamdată, trebuia să alunge gândul şi să-l examineze când avea să fie singur.

Sau poate că Rosalind îi afecta judecata.

— L-au cântat pentru spânzurarea lu' domnu' Eversea. Au făcut ca în realitate, la teatrul de păpuşi – cu un mic eşafod şi cu un laţ care se legăna…

— Foarte interesant, într-adevăr! exclamă Chase repede. Că exista un cântec care comemora evenimentul era una, dar că se punea în scenă episodul în care Colin aproape că fusese spânzurat i se păru cam deplasat. Îmi pare rău că am ratat asta. Cântă des cântecul despre Colin Eversea? La marionete, mă refer?

— Până azi, nu le-am mai auzit cântând cântecul ăsta. Domnu' Eversea e liber acu, că nu era vinovat deloc! Imaginaţi-vă una ca asta! Mă întreb ce mai face acu.

— Şi eu mă întreb. Domnule, despre păpuşari, ştiţi ceva?

Umerii bărbatului se ridicară şi coborâră a neştiinţă, apoi, ca şi cum nu s-ar mai fi putut abţine, mâna i se repezi spre gură, iar el muşcă o jumătate din măr. Următoarele lui propoziţii fură estompate de mestecarea fructului. Stropi fini de zeamă de măr îi însoţiră cuvintele, învăluindu-l pe Chase precum ceaţa din Sussex.

— Nu. Nu ştiu. Io numa mă uit şi le dau câte un penny când pot. La sfârşit, ei trimit pălăria prin mulţime.

Întinse cealaltă jumătate de măr spre Chase şi îşi ridică întrebător o sprânceană. Chase îl refuză cu o uşoară clătinare a capului. De data asta bărbatul ridică dintr-un singur umăr şi, spre uşurarea lui Chase, înghiţi.

— Vin des aici? Păpuşarii?

— De două sau de trei ori pe săptămână, dacă vremea e frumoasă.

Privi aprobator spre soarele care îi învăluia într-o căldură agreabilă.

Îi dăduse o informaţie utilă lui Chase.

— Mulţumesc, domnule.

— Martin mă cheamă şi poate c-o să ne mai vedem.

— Eu sunt… domnul Charles. Dacă vremea va fi frumoasă, o să vin mâine.

— Splendid!

Domnul Martin era încântat că întâlnise un alt admirator al marionetelor, aşa că se despărţiră după un schimb de plecăciuni politicoase, Martin fluierând vesel melodia despre fratele lui Chase, iar Chase realizând că avea s-o audă în minte toată ziua.

Colin s-ar fi amuzat teribil.

Martin se opri pentru a pocni din călcâiele ghetelor sale mari înainte de a intra vesel la Mumford Arms, exact când cineva era dat afară. Cineva care se aflase acolo toată dimineaţa, judecând după felul cum se clătină pe picioare ca o căruţă cu o roată strâmbă şi după cum îşi roti braţele ca o morişcă dizgraţioasă înainte de a ateriza pe jos.

Chase aruncă o ultimă privire peste umăr.

Orice urmă a teatrului de păpuşi dispăruse, iar piaţeta era goală, cu excepţia unei pisici negre, care se furişa pe lângă clădirile ponosite.

Intrând şi ieşind din burlane parcă doar din pură plăcere că era suficient de zveltă pentru a face asta.

Capitolul 11

Chase se gândi că The Final Curtain[9] era un nume sumbru pentru o cârciumă, dar, atâta vreme cât acolo se

9 Cortina finală

serveau băuturi tari, din partea lui n-aveau decât s-o numească şi Devil's Arse[10]. Era clar plină cu actriţe ambiţioase şi cu balerine, şi cu bărbaţi care îşi cheltuiau banii cu ele. S-ar fi putut renunţa foarte bine la jumătate din scaune, deoarece, din câte se părea, femeile preferau să stea în poala bărbaţilor.

Kinkade stătea în picioare în fundul încăperii, lângă o masă goală, de parcă o păzea. Poate că din deferenţă faţă de faptul că nu se mai văzuse cu Chase de peste un an, nu avea o actriţă în poală. Chase fu foarte impresionat de asta.

— Te-ai rănit la picior dansând, Eversea? rosti Kinkade pe post de salut, când îl văzu de Chase apropiindu-se de el.

— Ţi s-a spart oglinda când te-ai uitat în ea, Kinkade.

Şi cu aceste tachinări, legăturile afectuoase fură reînnodate, spre satisfacţia ambilor bărbaţi.

— Poftim!

Kinkade împinse cu piciorul un scaun spre Chase.

Pungile de sub ochi şi faţa cenuşie trădau orice plăceri de care va fi avut parte Kinkade noaptea trecută. Fără îndoială, trăsese un chef pe *cinste* în noaptea precedentă. Ceea ce era o contradicţie în termeni, după cum presupuse Chase. Asta era!

Chase se aşeză, iar Kinkade rămase în picioare pentru că cicatricele războiului erau pe spatele lui, iar şederea prea îndelungată era dureroasă.

Oricum, doamnele îl considerau mult mai atrăgător când stătea în picioare.

— Cum te-ai distrat, Eversea?

— Surprinzător de bine.

Ceea ce nu era întru totul o minciună.

— Ai de gând să-mi împărtăşeşti numele femeii?

— Nu intenţionez să împărtăşesc nimic din ea cu nimeni, rosti el criptic.

Bănuia că nici asta nu era întru totul o minciună. Bătu în masă cu putere, iar o ospătăriţă, care părea toată numai sâni, se apropie de ei.

---

10 Fundul diavolului

— Bere, iubito, decise el. Neagră.

Se gândi cu dor la chestia magică din halbele de la Pig & Thistle. Poate că şi la Final Curtain exista ceva băubil.

Kinkade adulmecă dispreţuitor un trabuc.

— Ce mizerie! Cadou de la un prieten, dar acum bănuiesc că mai degrabă şi-a bătut joc de mine decât că a vrut să-mi facă o plăcere, îmi aminteşte de colonelul March. Îţi aminteşti ce trabucuri oribile insista să fumeze? Un amestec de tutun care avea un gust unic. Şi îl miroseai pe om de la o poştă.

Chase îşi amintea foarte bine.

— Îmi amintesc. Nu l-am putut convinge să treacă la altceva. March ştia foarte bine ce voia. A fost un om bun.

Ce platitudine inutilă! Dar, în fond, platitudinile erau utile pentru a scăpa de sentimentul de vinovăţie şi a-l împiedica pe interlocutor să aprofundeze subiectul.

— Apropo de acele vremuri, continuă Chase pe un ton relaxat. Kinkade, am auzit de Lucy Locke. Este adevărat că a fost arestată? Parcă a fost un incident nefericit legat de o brăţară? Având în vedere poziţia ta la Ministerul de Interne, bănuiesc că ştii ceva despre asta.

Kinkade tocmai îşi aprindea trabucul şi se afla cu spatele la el. Încă zvelt în ciuda rigurosului stil de viaţă care presupunea băutură şi mâncare în exces, hainele îi erau strâmte pe corp. Arăta ca un crai, dar începea să fie prea bătrân pentru a fi un crai, iar peste un an sau doi, înfăţişarea lui demnă urma să aibă de suferit din această pricină. Surprins, Chase observă că părul prietenului său se rărea – îi văzu pielea albă a capului printre firele de păr blond.

Kinkade se răsuci spre el. Chipul îi era îngândurat. Suflă fumul.

— Mi-a părut rău de asta. N-am putut face nimic.

— Serios?

— Ei bine, bătrâne, fapt este că Lucy Locke a mai furat cel puţin o dată înainte de asta, iar eu am văzut-o. M-a implorat să nu suflu un cuvânt. Şi a fost al dracului de neplăcut având în vedere că a furat de la gazda unei

petreceri la care ne aflam.

Urâtă veste!

— Ce-a furat?

— Un fleac. A obţinut o invitaţie la o petrecere dată de soţii Burke – în Washington Square, cunoşti casa. A fost o petrecere mare. Lucy era adusă în înalta societate de Delilah Moreton, căreia îi place să se înconjoare de fete la fel de drăguţe ca ea, indiferent dacă au sau nu creier. Presupun că-i o chestie estetică. Am găsit-o pe Lucy în camera lui Lady Burke, palmând ceva de pe noptiera ei. S-a dovedit a fi un pieptăn.

Kinkade arătă spre părul său de parcă ar fi fost nevoie să ilustreze cuvintele.

— Un obiect de care tu nu vei mai avea nevoie peste vreun an.

— O, bună replică, bătrâne! Kinkade era încântat. Viril! Sunt viril! Cu cât mai chel sus, cu atât mai tare o durată mai mare jos. E un fapt dovedit. Acel pieptăn era de genul celor pe care femeile le folosesc pentru a-şi prinde părul. Era o podoabă scumpă. Din fildeş.

— Dar *tu* ce căutai în camera lui Lady Burke?

Chase o cunoştea pe Lady Burke. Ocazional, uita să-şi smulgă părul din aluniţa pe care o avea într-o parte a bărbiei, care părea să apară sezonier, precum grâul. În afară de asta, era destul de atrăgătoare, într-un mod destul de neglijent, şi avea o conversaţie acidă şi informată, ceea ce făcea ca aluniţa păroasă să fie cu atât mai surprinzătoare.

Kinkade ezită.

— Poate că o căutam pe Lucy, se confesă el. E o fată apetisantă, nu poţi nega asta, Eversea. Te provoc s-o faci. După cină, am văzut-o pe Lucy urcând pe furiş la etaj. Vezi tu, băusem puţin. De fapt, puţin mai mult. Am văzut-o urcând, iar câteva secunde mai târziu, mărturisesc că am cedat în mod necivilizat impulsului de a o urmări. M-am gândit că… o să-i fur un sărut. Că o să avem o conversaţie intimă, după cum se spune.

— Cât de *necaracteristic* pentru tine!

Berea lui Chase sosi. El strecură banii în palma barmaniţei, iar ea îi făcu cu ochiul.

— Nu-i aşa? fu Kinkade de acord într-un mod ironic. De obicei, cedez impulsurilor animalice în… locuri unde se cedează unor astfel de impulsuri.

— Un enunţ admirabil formulat!

— Mersi!

— Ea se dusese la etaj ca să fure?

Lucy Locke nu prea avea minte, dar niciodată nu-şi imaginase că ar fi o hoaţă. Gustă berea şi se strâmbă. Era cumplită.

— Nu pot să fiu sigur. Cred că a dorit să arunce o privire. Ea e ca o ciupercă – nu ştiu cum să zic altfel care a vrut mereu să vadă cum trăiesc copacii. Am văzut cu toţii asta. Dacă n-ar fi arătat cum arată, niciodată n-ar fi fost invitată în diverse locuri, dar n-are minte să se folosească strategic de frumuseţea ei. Spre deosebire de sora ei mai mare, care a pus mâna pe un colonel şi care a fermecat un regiment întreg, şi care ne-a ţinut pe toţi în frâu, nu-i aşa? Fără îndoială, când Lucy a văzut pieptănul n-a putut rezista, fiindcă ea nu şi l-ar fi permis niciodată şi ar fi putut să se fălească cu el în faţa fetelor bogate. Era suficient de mic pentru a-l băga în corsaj, aşa că acolo l-a pus. Dar bănuiesc că deja îşi făcuse obiceiul să fure. Şi avea şi datorii la jocurile de noroc. E posibil să fi căutat ceva care să poată fi amanetat.

Chase ar fi dorit să nu-i spună nimic din toate astea lui Rosalind.

— Şi tu ce-ai făcut?

— I-am zis să-l pună la loc, iar ea mi-a cumpărat tăcerea îngăduindu-mi să i-l scot din corsaj. Îl băgase adânc în el. L-am scos pe-ndelete.

Kinkade chiar vorbea serios?

— A fost sugestia ei sau a ta?

— Detectez vreo urmă de moralitate, Eversea?

Kinkade adulmecă şi strâmbă din nas.

— Ceea ce duhneşte este trabucul tău, Kinkade.

— Desigur. Ei bine, fireşte că a fost sugestia mea. Nu

sunt prost, gândesc cu capul, iar ea era prea înspăimântată pentru a mai gândi cu ceva.

Kinkade păru puţin prea încântat de sine.

Ceva nefamiliar se prelinse pe şira spinării lui Chase, o senzaţie subtilă şi nouă, şi dificil de identificat. Imaginea lui Lucy Locke, oricât de lipsită de minte era, îngăduindu-i lui Kinkade să-i scotocească prin corsaj nu era plăcută. Era respingătoare. Era mai degrabă un abuz de putere decât un flirt.

Chase se întrebă dacă nu cumva îmbătrânea.

Gustă din nou berea. Tot cumplită era.

— Ştii unde se află Lucy? Doamna Rosalind March mi-a spus că a dispărut. Totuşi, nu cred că ar fi uşor să ieşi de la Newgate fără ca nimeni să *bage de seamă.*

— Nu se ştie dacă a ajuns la Newgate, bătrâne. Dacă a fost acolo – ei bine, n-a fost înregistrată. Te asigur că am întrebat. N-am găsit pe nimeni care să afirme că a văzut-o acolo.

Acest lucru fu neaşteptat.

— Dar doamna March zice că şi-a vizitat sora la închisoare. Şi a fost o vizită neplăcută.

— Asta spune şi în scrisorile pe care mi le-a trimis. Nicio vizită la Newgate nu este plăcută. Dar, Eversea, acolo există sute, mii de infractori cărora trebuie să li se ţină socoteala. Multe sunt femei. La Newgate, când prizonierii mor, sunt îngropaţi repede sub var nestins. Toată coşmelia duhneşte din pricina asta. Din cauza lui Colin, ai petrecut ceva vreme în locul ăla mizerabil, aşa că ştii. Poate că, din greşeală, a fost înregistrată cu alt nume. Poate că a fost mutată din greşeală. E posibil să fi ajuns din greşeală pe o corabie care transportă deţinuţi – una a plecat spre Botany Bay cu două zile în urmă. Şi mai sunt şi corăbiile dezafectate care au fost transformate în închisori, în unele dintre ele sunt ţinute femeile care urmează să fie trimise în Australia. Astea sunt închisorile din ziua de azi. S-au mai făcut şi altă dată greşeli şi, având în vedere cum stau lucrurile, e de mirare că nu se fac mai des. E un lucru rău, însă la fel sunt şi infracţiunile.

Chase asculta cumva cu urechile lui Rosalind, iar cuvintele lui Kinkade i se părură şocant de nepăsătoare şi de crude. Dacă cineva ar fi vorbit atât de *raţional* despre dispariţia uneia dintre surorile lui, probabil că s-ar fi sufocat de furie. Dar înţelegea punctul de vedere al lui Kinkade.

Şi totuşi, nu era deloc în regulă.

— Dar Lucy Locke este prietena ta, Kinkade, rosti el calm.

Urmară câteva clipe de tăcere. Ochii argintii ai lui Kinkade îl priviră neutri.

— Defineşte „prietenă”, Eversea.

Rosti cuvintele pe un ton firesc. Dar o ambiguitate tensionată se remarcase dincolo de ele. Lui Chase nu-i plăcu pentru că, din experienţa lui, Kinkade nu avea *nimic* subtil.

— În regulă. Atunci, era o cunoştinţă.

— Din astea, am multe, iar multe sunt drăguţe, dar ea e singura pe care am arestat-o pentru furt – asta-i realitatea. Nu pot pretinde că i-aş fi foarte loial, dar *m-am interesat* de soarta ei, însă dincolo de asta nu ştiu cum aş putea s-o ajut pe Lucy. Dar cum Dumnezeu s-a făcut de ţi-a spus doamna March de Lucy?

— M-am întâlnit întâmplător cu doamna Rosalind March aici, la Londra, şi am întrebat-o ce mai fac surorile ei.

Nu era o minciună.

Kinkade rămase tăcut câteva clipe.

— Dar cealaltă soră ce mai face?

— Are un soţ şi un copil.

— Felicitări! rosti Kinkade absent.

Kinkade trase îndelung din trabuc, parcă sperând că va căpăta un gust mai bun pe măsură ce fuma din el.

— Mai merită să te uiţi la ea? întrebă el gânditor, după câteva clipe. La doamna March?

— Nu arată ca un gargui.

Chase simţi nevoia s-o protejeze pe Rosalind, să n-o amestece în conversaţie.

— Rosalind March… rosti Kinkade pe un ton meditativ. Îţi aminteşti că toţi eram îndrăgostiţi de ea?

— Nu, rosti sec Chase.

— Presupun că tu nu o vedeai aşa cum o vedeam noi, având în vedere că erai foarte apropiat de colonel. Un prieten drag al familiei şi toate alea.

Chase avu din nou impresia că detectează ironie în tonul lui. Şi totuşi, el îi auzea cuvintele prin filtrul propriei conştiinţe.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc, Chase! Ea era o adevărată apariţie. O frumuseţe. Tânără, remarcabilă, plină de viaţă. Mare noroc a avut Mathew, Dumnezeu să-l odihnească! Chestia e că vedeam o bună parte din sânii ei cu rochiile alea, dar m-am întrebat întotdeauna cum îi arată în special picioarele. Avea un semn din naştere – Kinkade arătă spre clavicula lui – aici. Îmi plăcea tare mult să-i aud vocea. Şi cum râdea. Râsul ăla suna ca speranţa, ca dezgheţul de primăvară.

— Foarte byronian din partea ta, Kinkade. Îmi faci inima să suspine.

— Nici nu-ţi pot spune de câte ori mi-am imaginat sfârcurile.

Chase îşi dădu seama că ar fi trebuit să râdă, dar dinţii i se încleştară şi scrâşniră în timp ce el îşi reprimă ceva sumbru şi feroce. Şi îl deranjă faptul că, brusc, se simţea neplăcut în preajma lui Kinkade, care pur şi simplu era aşa cum fusese întotdeauna, şi da, sfârcurile lui Rosalind March erau demne de fantezia oricărui bărbat.

Se strădui să zâmbească, un zâmbet care nu i se reflectă în ochi, şi fu sigur că Kinkade băgă de seamă. Chase se foi pe scaun, provocându-şi un junghi dureros în picior, şi speră că prietenul său avea să atribuie tensiunea acestui fapt.

— Le-ai desenat, încercă el.

„Ele” fiind sfârcurile.

— În minte, în fiecare seară, după fiecare bal. Dar n-am apucat niciodată să le schiţez în cărbune, pentru posteritate, dacă asta mă întrebi. Şi n-am păstrat nici celelalte desene.

— Nu-ţi face griji, Kinkade! N-am nevoie să mă uit la

desene sau la tablouri când Velvet Glove este la doi paşi. Apropo, Ducesa îţi trimite salutări.

— Serios? Ce drăguţ din partea ei!

Kinkade pufăi din trabuc. Apoi îşi înghiţi restul de bere din ziua aceea şi se strâmbă.

— Parcă-i pişat de porc, îl compătimi Chase. Şi se pare că lui Marie-Claude îi e dor de tine şi este îmbufnată din cauza asta. Tipa de la Velvet Glove.

— Marie-Claude se îmbufnează pentru efect. N-are inima frântă şi poate că regretă că punga îi devine tot mai uşurică. Dar te saturi de acelaşi lucru zi de zi, nu-i aşa? Covent Garden, bordeluri, tripouri, curse de cai. Simţi nevoia de *varietate.* De originalitate. De ceva care să facă viaţa să merite trăită. Trebuie să cauţi mereu noi modalităţi de a nu muri de plictiseală.

Interesantă opinie din partea unuia care nu părea să se fi schimbat deloc faţă de clipa când îl cunoscuse, cu excepţia părului, care i se rărea.

— Cred că ăsta-i motivul pentru care plec în India, spuse Chase. O să mă angajez la Compania Indiilor de Est.

— Am auzit de planurile tale. Numeşti asta „varietate”, Eversea? Încătuşat de armată. Încătuşat de o femeie. Kinkade scoase un ţâţâit. De ce atât de mulţi bărbaţi par a simţi nevoia să se *încătuşeze* de ceva? Tu eşti un *gentleman,* Eversea.

Păru indignat. Îşi desfăcu larg braţele, ceea ce Chase presupuse că însemna că voia să-i aducă aminte că lumea îi aparţinea.

— Structură, apartenenţă, scop, fraternitate, călătorie, lucruri interesante, rosti Chase. Un test pentru a vedea cât poţi îndura. Onoare, îi spuse el lui Kinkade cu un amuzament ironic. Astea sunt motivele.

— Sincer, eu aş prefera să văd câtă plăcere pot îndura, nu cât de mult pot suporta să dorm în noroi, alături de soldaţi care trag pârţuri.

— Tu le trăgeai cel mai tare, dacă îmi amintesc bine.

— Îţi aminteşti bine, zise Kinkade solemn.

— Ai fost un soldat bun, Kinkade.

— Am fost motivat de dorinţa de a supravieţui.

— Nu a fost doar asta.

Kinkade păru a se gândi la cuvintele lui Kinkade. La o masă alăturată, o femeie ţipă şi plesni fără convingere o mână care i se strecura sub rochie, iar bărbatul căruia îi aparţinea mâna începu să râdă şi să tot râdă.

Apoi Kinkade încuviinţă scurt din cap.

— În regulă. Nu a fost doar asta.

Trase aer în piept cu putere, părând că era nerăbdător sau că simţea un disconfort. Avea şi el răni vechi, mai puţin grave decât ale lui Chase, dar cicatricele de pe spinarea lui făceau dificile şederea şi statul în picioare un timp îndelungat. Luă un scaun, îl răsuci şi îl încălecă.

— Unii oameni devin bărbaţi în armată, Kinkade.

— Iar alţii sunt distruşi de armată. Iar dacă înlocuieşti cuvântul „armată” cu „femeie”, propoziţia este la fel de adevărată.

Chase avu impresia distinctă că Kinkade nu… nu îl lua chiar peste picior, dar îi atingea deliberat toate punctele sensibile. Oare îl testa?

Deşi, din nou, era posibil să confunde propria conştiinţă cu intenţiile lui Kinkade. Chase era conştient că slăbiciunea lui faţă de o femeie anume era posibil să-i fi distrus cariera. Admiţând că nu o făcuse, cu siguranţă îi modificase traiectoria, iar acesta era motivul pentru care se afla în clipa aceea în faţa prietenului său.

Însă Kinkade n-ar fi avut de unde să ştie asta.

— Chiar ar fi posibil? întrebă Chase pe un ton neutru. Crezi că o femeie te poate ridica sau distruge, Kinkade? Să te schimbe şi aşa mai departe? Nu te vezi, într-o bună zi, cu piciorul… se opri. „Piciorul încătuşat” îl făcu să se gândească la perioada pe care Colin o petrecuse în puşcărie, când picioarele fratelui mai mic se târau din cauza greutăţii nedreptelor lanţuri, aşa că renunţă la expresie. Nu te vezi însurat? Vei avea nevoie de urmaşi pentru a-ţi umple casele.

— O, fireşte că o să-mi iau o nevastă într-o zi. Una

blajină, nepăsătoare, plăcută privirii, latã în şolduri şi cu o zestre generoasă. Astfel, voi continua să trăiesc aşa cum am făcut-o întotdeauna. Distrându-mă după cum am chef. Am trecut printr-o baie de sânge, aşa că voi avea grijă ca viaţa mea să fie un monument de confort şi de dezmăţ.

— Eşti un romantic, Kinkade, rosti Chase ironic.

— E greu să-ţi dai seama.

Chase nu râse.

— Apropo de căsătorie, Colin ce mai face? Am auzit tot felul de lucruri.

— Face bine.

Nu dorea să vorbească despre Colin. Şi nici despre vaci.

Şi cu atât mai puţin despre căsătorie.

Îşi strecură mâna în buzunar pentru a pipăi jartierele. Preţ de o clipă, îşi imagină că încă aveau căldura pielii ei, satinul lor amintindu-i de satinul lăptos dintre picioarele ei, iar gândul îi făcu muşchii stomacului să i se strângă, nemaivorbind de efectul pe care îl avu asupra vintrelor.

O fi fost el ferm respins ca soţ, dar faptul că o dorea pe Rosalind March – şi că Rosalind March îl dorea pe *el* – rămăsese…

„Nu se mai poate repeta”, spusese ea.

Se întrebă cât de onorabil ar fi dacă încerca s-o convingă că dorea să meargă mult, mult mai departe decât o făcuseră în bibliotecă. Şi dacă asta ar fi înţelept pentru oricare dintre ei.

Nu dorea să vorbească despre căsătorie sau despre vaci. Dar jartierele îi amintiră de Rosalind, iar despre cai era dispus să vorbească, îşi trecu degetele peste acele jartiere şi îşi dădu seama că în părerea lui bună despre Kinkade apăruse o fisură.

Chase cedă curiozităţii şi găsi o modalitate de a începe.

— Apropo de desene, Kinkade, deasupra şemineului din biblioteca ta există tabloul unui cal – îţi aminteşti? Un roib înalt, cu cap frumos. E de Ward?

— Da. Tata l-a angajat pe Ward să-l picteze. Era calul

favorit al tatii. Îl chema Brandywine. A câştigat un derby sau două. A avut zeci de mânji. Presupun că tata se identifica, în privinţa asta, cu el. Cu calul, nu cu pictorul. N-am nici cea mai vagă idee câţi copii are *el.*

Kinkade era binecuvântat – sau blestemat – cu nenumăraţi fraţi.

— Genevieve, sora mea – parcă ai cunoscut-o sezonul trecut, nu? —, este pasionată de artă din familia noastră. Are multe cunoştinţe în domeniu. E în stare să cadă în extaz în faţa tablourilor. Eu am izbutit să evit cu totul educaţia în arte. Ştiu ce-mi place şi ce nu.

— Ştii întotdeauna, Eversea. Zâmbi vag. Şi ai ştiut întotdeauna.

Ospătăriţa se apropie de ei.

— Ai ceva care să nu aibă gust de urină de porc? întrebă Chase cu toată seriozitatea.

— Nu, iubire. Poate vrei să încerci pişatul de măgar.

— Adu-mi din ăla atunci.

Îi zâmbi, iar ea se schimbă la faţă de parcă ar fi primit o lovitură în cap. Ochii i se umplură de stele şi se topi toată.

— Du-te, iubito, rosti Kinkade cu blândeţe şi clătină din cap spre Chase.

Femeia se îndepărtă unduindu-se ameţită de fericire.

Chase îşi întoarse din nou privirea spre Kinkade.

— Tu ai *cumpărat* vreodată un obiect de artă? Eu n-aş şti de unde să încep.

— Obiectele de artă nu se *cumpără,* Eversea. Se *moştenesc.* Se primesc la pachet cu casele.

Kinkade îşi întinse picioarele şi îşi flutură apatic o mână, precum un dirijor care dorea ca viorile să înceapă a cânta. Casele şi proprietăţile familiile Kinkade erau pur şi simplu pretutindeni. Două case în Londra, un teatru abandonat, în Covent Garden, numit Mezza Luna, domenii în Northumberland, Plymouth şi Ţara Galilor. Nu aveau valoarea proprietăţilor familiei Eversea, fiindcă strămoşii acesteia deţineau domenii încă de când William Cuceritorul pusese piciorul pe ţărmul englez, dar anvergura lor era totuşi impresionantă.

— Şi dacă moşteneşti un tablou pe care nu-l poţi suferi? Ai datoria să-l păstrezi? Eşti obligat să păstrezi fiecare cal, câine sau strămoş? Îl donezi la British Museum?

Kinkade păru amuzat.

— Tu vorbeşti de strămoşi? Totuşi, eu nu-mi pot imagina să am sentimente puternice în privinţa unui tablou, într-un sens sau altul. Eu n-am făcut nimic cu tablourile moştenite – din partea mea, n-au decât să rămână acolo unde se află. Dar în privinţa caselor, nu prea ai de ales, nu-i aşa? Sau a domeniilor. E al naibii de scump să le întreţii pe toate.

Deci nu el donase tabloul de Rubinetto muzeului Montmorency.

Sau… minţea.

Chase îşi dădu seama că Kinkade nu avusese niciodată sentimente puternice faţă de nimic, în vreme ce el avea în general sentimente puternice, într-un sens sau altul, faţă de orice. Şi poate că tocmai de aceea, reuşiseră să se tolereze unul pe altul atât de mult timp, luând toleranţa drept prietenie.

Şi poate că tocmai această capacitate de a nu avea sentimente puternice îl ajutase pe Kinkade să aibă succes în rolul său de la Ministerul de Interne. Totuşi, în ciuda responsabilităţii lui de a hotărî soarta atât de multor oameni, prietenul lui era ciudat de neimplicat, după cum i se păru lui Chase, ceea ce îl făcea la fel de imprevizibil ca o cometă care se îndrepta spre Pământ – nu aveai de unde să ştii unde urma să aterizeze.

Desigur, putea şi orbita la întâmplare pentru totdeauna.

Se gândi că era un mod cumplit de a-ţi petrece eternitatea.

Dar în fond, probabil că acest lucru era valabil pentru mulţi dintre membrii răsfăţaţi ai aristocraţiei, neatinşi de realităţile financiare ale vremurilor sau de greutăţile îndurate de unii soldaţi după război.

Cum era posibil ca o fată să dispară pur şi simplu de la Newgate?

Oare era adevărată povestea lui Rosalind?

Fireşte că era! N-ar fi inventat o astfel de minciună despre surorile ei. Îşi dedicase viaţa bunăstării lor. Spre deosebire de Kinkade, ea *avea motive* să-i pese.

Urina de măgar sosi, iar Chase ridică paharul spre prietenul lui, care, la rându-i, îşi ridică paharul în care mai rămăseseră doar depunerile din bere.

— Mama doreşte ca un pictor la modă să ne facă tablourile, spuse Chase. Cunoşti vreun portretist în Londra?

— Îi cunosc pe toţi artiştii la modă, dar niciunul nu e portretist. Sau pictor.

— Păcat! Apropo de modă, Kinkade, a apărut cineva nou şi interesant, pe care ar merita să-l cunosc?

— Şi cam cine anume ţi-ar plăcea?

— Începe cu o listă a femeilor interesante.

— Credeam că deja te-a prins una în mrejele ei, Eversea.

— Cine spune că trebuie să-mi limitez interesul la o singură femeie?

— Păcat că a trebuit să pleci devreme aseară, fiindcă la bal a fost o contesă pe care ar trebui s-o cunoşti, deoarece, din experienţă îţi spun, îşi poate ridica picioarele deasupra capului…

Lista femeilor interesante fu lungă şi detaliată, fiindcă Kinkade era generos în privinţa definiţiei cuvântului „interesant”.

Conversaţia trivială îl potopi, permiţându-i lui Chase să gândească şi să participe în acelaşi timp, ţinându-şi mâna în buzunarul hainei şi trecându-şi printre degete cele două jartiere de satin.

Cel mai fascinant lucru din încăpere era ceasul de deasupra barului deoarece îi arăta că, peste două ore, o putea vizita pe Rosalind.

Ştia că va trebui s-o ducă direct la muzeul Montmorency.

Capitolul 12

Rosalind purta o rochie verde pentru că îi făcea ochii şi mai verzi şi pentru că făcea pupilele lui Chase să se dilate când se uita la ea, aşa cum ştiuse ea că avea să se întâmple.

Şi uitându-se la Chase, care umplea cu totul micul ei salonaş, decise că nu exista nimic pe lume care ar fi putut face ochii lui mai albaştri decât erau deja.

În afară de o anumită solemnitate a atitudinii, el nu dădea niciun semn că ar fi doborât de refuzarea cererii în căsătorie. Era plin de demnitate şi respectuos. Ea se simţi uşurată.

Dar starea de spirit i se întunecă atunci când el îi relată întâlnirea cu Kinkade.

— Nu mă va ajuta?

— El spune că a încercat să te ajute. Zice că nu există nicio înregistrare a lui Lucy la Newgate. Şi mai spune că nu a donat nimic nici unui muzeu.

Ea simţi cum îi îngheaţă palmele.

— Îţi jur, Chase, am văzut-o acolo. Am văzut-o, iar ea mi-a zis…

— Te cred!

— Nu se poate ca ea… să fi dispărut pur şi simplu. *Cineva* ştie unde se află. Cineva trebuie…

— Aşa este.

— Iar custodele de la Montmorency mi-a spus că un domn Kinkade a donat acel…

— Te cred.

Vocea lui avea ceva nespus de reconfortant. Era calmă, egală, sigură. Ea trase adânc aer în piept, inspirând forţa emanată de el.

Totuşi, acum ea nu mai avea nimic sau cel puţin aşa părea. Povara disperării îi apăsă pieptul, şi se pomeni brusc făcând eforturi de a respira. Dar ea nu renunţa *niciodată*

fără luptă, deşi toate drumurile păreau închise.

— Ce pot face? întrebă ea.

Încercase să pară puternică. Totuşi, o urmă de disperare se desluşise în vocea ei.

Avea să-şi dea seama mai târziu că fusese extraordinar din partea lui că aşteptase până când ea îşi înghiţise ceaiul şi pusese ceaşca pe farfurioară înainte de a-i răspunde:

— Aş vrea să te duc la un bordel.

Ea rămase foarte, foarte nemişcată.

Oare… *auzise* bine? Cu siguranţă, nu spusese…

Simţi dogoarea cuprinzându-i rapid obrajii. Îşi puse mâinile pe genunchi – o încercare de a-şi struni nervii. Era sigură că el avea acum în faţa ochilor o femeie roşie ca racul.

Şi totuşi… rostit de el, cuvântul „bordel” o atinsese la baza şirei spinării ca un deget lung şi cu vârful aspru.

Dintr-o coincidenţă, la fel cum erau şi degetele lui Chase.

— Dar… începu ea.

Dar? Dar ce? Răspunsul corect probabil că era o indignare justificată. Sau măcar un „de ce?”

El adăugă foarte serios şi cu o grabă ironică:

— Rosalind, nu fiindcă aş crede că ar trebui să ceri o slujbă acolo. Nu că aş intenţiona să insult puterea atracţiei tale.

Ochii care îi licăreau glumeţi contraziceau atitudinea solemnă.

— Nu-i nimic, rosti ea cu glas slab.

Afurisitul de el îi prelungi intenţionat confuzia câteva clipe în plus. O, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era o copilă. Trase aer în piept.

— Să presupun că această vizită are legătură cu Lucy?

Vocea îi fusese calmă şi rece, lucru de care era mândră, dar cam firavă, ceea ce era un neajuns.

— Ei bine, uite cum stă treaba: Sora mea Genevieve n-a auzit niciodată de un pictor pe nume Rubinetto. Şi te

asigur că ştie o grămadă de lucruri plictisitoare despre toţi pictorii importanţi şi neimportanţi, în special despre cei italieni. Ceea ce s-ar putea să fie important sau nu. Dar mi-am adus aminte…

Un moment.

— Sora ta e la Londra?

O ezitare.

— Sora mea e în Sussex.

Ceea ce însemna că el îi scrisese surorii lui pentru a o întreba de Rubinetto, imediat după ce se întâlniseră la muzeu. Fusese cel puţin foarte *curios.*

Pentru el, dacă nu pentru ea.

Totuşi, asta însemna ceva, iar ea îi zâmbi lent.

Deconcertat, Chase se încruntă sumbru la ea. Ştiind că ea îşi dăduse seama.

Ceea ce nu făcu decât ca zâmbetul ei să devină mai larg, pentru că era încântată să-l deconcerteze şi ea pe el.

— După cum spuneam, mi-am adus aminte că acel heruvim avea ceva *foarte* familiar. Iar acum ştiu. Cred că am văzut acel heruvim într-un tablou de la un bordel, un tablou cu un stil foarte asemănător cu al lui Rubinetto. La Velvet Glove.

Rostise cuvintele atât de firesc, încât ea le pricepu semnificaţia abia după câteva momente.

Velvet Glove?

— „O băutură tare şi o femeie”, murmură ea citându-l pe Liam.

Şi uitându-se pieziş la Chase.

— Poftim? rosti el politicos.

Ea preferă să nu-l lămurească. Îşi drese glasul:

— Şi tu… ai vizitat bordelul ăsta?

Acest lucru părea cât se poate de evident. Nu ştia de ce îl întrebase.

— De mai multe ori.

Se uită la ea cu o nepăsare înnebunitoare.

Ea ştia cum era cu bărbaţii şi cu bordelurile. Mai ales cu *soldaţii* şi cu bordelurile. Doar că era cumva groaznic de neplăcut să şi-l imagineze alegând o femeie la fel cum ea ar

fi intrat la *madame* Marceau ca să discute despre o pălărie nouă. Sau ca şi cum s-ar fi dus la măcelar să cumpere un cotlet.

Era groaznic de neplăcut să şi-l imagineze cu altă femeie.

— Rosalind?

— Da?

Fusese cufundată în gânduri, aşa că tresărise surprinsă.

— Ştii că sunt bărbat, nu-i aşa? rosti el cu blândeţe.

Ochii lui erau plini de licăriri de neiertat.

— E greu să treci acest fapt cu vederea, rosti ea sec.

El fu încântat de răspuns, aşa că îi adresă o jumătate de zâmbet scurt.

— Foarte bine, spuse el repede. Se bucura puţin cam prea mult de confuzia ei. Ar trebui să te avertizez că îngerul din acest tablou practică activităţi care, în mod normal, nu sunt asociate cu îngerii.

— Practică box? rosti ea încet.

Rosalind avu ciudata senzaţie că mai degrabă observa conversaţia decât participa la ea. Fără îndoială, o uşoară senzaţie de dematerializare pricinuită de faptul că discuta firesc despre un bordel.

Numit – Dumnezeule mare! — Velvet Glove.

— Instrumentul la care cântă este un organ, nu o harpă.

Mintea ei explodă instantaneu de întrebări tulburătoare şi nepotrivite, alungând toate gândurile raţionale.

El aşteptă răbdător ca ea să vorbească. Iar când îi fu clar că nu avea s-o facă, rosti cu răceală:

— Te las pe tine să decizi dacă vrei sau nu să-l vezi. Dar cred că ar trebui să-l vezi. Dar acum, cred că ar trebui să mai vizităm o dată muzeul Montmorency şi să punem nişte întrebări. Mergem?

*

Când coborâră din trăsura familiei Eversea, văzură că un băieţel murdar se distra sărind de pe o treaptă pe alta a scării de la intrarea în muzeu.

Curtea nu dădea niciun indiciu că înăuntru s-ar fi aflat hoarde de vizitatori. Sunetul picioarelor goale lovind piatra răsuna în jur.

Îi salută pe cei doi cu o extravagantă fluturare a braţelor. Chase reflectă că băieţeii îşi fluturau mereu braţele de parcă încă încercau a se obişnui cu faptul că le aveau.

— Liam, tu eşti tot timpul în faţa muzeului? întrebă Rosalind părând puţin îngrijorată.

Liam pufni ca şi cum ea ar fi spus ceva amuzant.

— Nimeni nu e mereu *undeva,* decât dacă zace într-un mormânt, nu-i aşa?

Chase şi Rosalind se uitară unul la altul. Filosofie de copil al străzii.

— Dar ăsta-i un loc unde vin bogătaşii, nu? Iar eu câştig din când în când câte un şiling.

Era un răspuns ciudat având în vedere că muzeul Montmorency păruse pustiu şi data trecută când fusese el acolo.

— Care bogătaşi?

— Callender, el plăteşte cel mai bine când ţin caii de la trăsură, răspunse Liam dând din mâini de parcă şi-ar fi pompat cuvintele din gură. *Ireton* niciodată. Nici măcar o juma de penny. Zgârcitul! Şi mai sunt şi alţii. Îi recunosc pe cei cu bani. Tu eşti bogat, îi spuse el lui Chase, demonstrând că într-adevăr îi recunoştea pe cei cu bani. Într-o zi, şi eu o să fiu.

Spusese asta cu o asemenea siguranţă de sine, încât Chase se văzu pe el la zece ani.

— De unde ştii că aceşti bogătaşi sunt Callender şi Ireton? întrebă Rosalind.

— După blazoanele de pe trăsurile lor. Callender are un landou, nu? Liam îi adresase întrebarea lui Chase, în mod clar gândindu-se că Rosalind, fiind fată, nu se pricepea la astfel de lucruri. Cu patru murgi?

Cu sprâncenele arcuite şi cu buzele strânse pentru a nu izbucni în râs, Rosalind se uită la Chase, în aşteptarea confirmării.

Chase reflectă un moment la felul cum era genul masculin al speciei lor – un bărbat putea să-l cunoască pe altul de 20 de ani, dar să nu-şi amintească numele soţiei acestuia, însă probabil că numele cailor să-i le ştia.

— Da, are un landou cu patru murgi.

— Are o lance pe scutul blazonului şi un leu, nu?

Liam îşi ridică ilustrativ braţele şi se prefăcu că rage.

Într-adevăr, blazonul lui Callender conţinea o lance, un scut şi un leu.

— Da.

— Are păr cenuşiu? E bătrân? Are un punct mare aici, pe obraz? rosti Liam arătând spre propriul obraz.

Chase presupuse că, prin „punct”, Liam se referea la „aluniţa” pe care lordul chiar o avea. Callender era cu vreo zece ani mai în vârstă decât el, ceea ce însemna că avea puţin peste 40 de ani.

— Dar… când i-ai văzut, Liam? Astăzi a venit vreun bogătaş la Montmorency?

— O, da! Chiar Callender a intrat. Şi cineva a ieşit din muzeu chiar înainte de răsărit.

— Vrei să spui că *a venit* la muzeu.

— Vreau să spun că *a ieşit* din muzeu.

Chase se uită la Liam cu privirea lui care smulgea adevărul.

— Uneori, ei intră, dar nu mai ies. Alteori, ies, dar nu intră, insistă băiatul cu încăpăţânare.

— Liam, rosti Rosalind cu blândeţe, de ce vorbeşti în dodii?

Liam fu atât de indignat, încât încetă a-şi mai flutura braţele şi se propti bine pe picioare.

— Ăsta-i *adevărul!*

— Dar tu nu eşti mereu aici pentru a-i vedea intrând şi ieşind, îi atrase ea atenţia.

— Da. Dar *uneori* sunt aci toată ziua. Iar în dimineaţa asta, am fost aci. Am primit un penny când bogătaşul a

ieşit prin spate şi a plecat. Am primit un penny şi de la Callender.

— Îţi aminteşti cum arăta bogătaşul?

— Nu l-am mai văzut niciodată. Hainele lui erau ca ale tale, dar avea încălţări ciudate. Cu barete. I se vedeau deştele! Atunci, de ce s-a mai ostenit să şi le pună? Liam era amuzat. Arătau ca nişte pantofi tăiaţi cu cuţitul.

— Purta *sandale?* Extraordinar! Ca un ţăran italian?

Băiatul se încruntă.

— San…?

— Nu contează.

— De când tot vin şi pleacă aşa bogătaşii ăştia? întrebă Rosalind pe un ton tăios.

— Întotdeauna sunt *nişte* bogătaşi care vin şi pleacă, spus Liam filosofic. Întotdeauna au fost. Dar în ultima vreme sunt mult mai mulţi. Chiar am reuşit să plătim *chiria* camerei în care stăm noi, adăugă el cu mândrie.

Cine era „noi”?

Intenţionat, nici el, nici Rosalind nu întrebară.

— Este posibil ca tu pur şi simplu să nu fi *văzut* pe cineva care a intrat şi a ieşit?

— Sunt două locuri pe unde se poate intra şi ieşi, căpitane Eversea. Liam îşi folosi ambele braţe şi arătă simultan spre poarta mare şi spre o poartă mai mică, aflată în dreapta, imediat după colţul clădirii – intrarea de serviciu, din câte se părea –, la care se ajungea coborând câteva trepte, care era încadrată de un gard scund şi dădea spre un grajd. Oricine o folosea putea fi văzut din curte. Ştiu asta pentru că, o dată pe săptămână, sora mea are treabă la muzeu. Şterge praful şi deretică.

— Mulţumim, Liam.

Liam ridică cu modestie din umerii osoşi şi întinse o mână pentru că, în ceea ce-l privea, „mulţumesc” însemna în general că trebuia să fie plătit pentru ceva, chiar dacă nu avea nici cea mai vagă idee cu ce le fusese de folos.

Chase se încruntă la băiat suficient de îndelung pentru ca feţişoara acestuia să înceapă a se strâmba îngrijorată. Abia apoi îi dădu o jumătate de penny.

— Mulţumirile mele, rosti Liam imitând aproape perfect accentul lui Chase, apoi băgă moneda în buzunarul pantalonilor murdari.

— Ce maniere alese ai, Liam, spuse sec Chase, apoi o luă pe Rosalind de braţ şi o conduse pe trepte.

— Da, de-astea am, confirmă băiatul după ce se gândi puţin, după care începu din nou să sară din treaptă în treaptă, în aşteptarea următorului bogătaş. De-astea am.

*

— Bună dimineaţa.

Funcţionarul de la intrare sări în picioare.

— MacGregor, *domnule!*

Chase încercă să nu zâmbească. În mod nepotrivit, îl salutase pe tonul cu care i-ar fi dat un ordin.

Domnul MacGregor îşi ridică privirea spre Chase, apoi se uită la Rosalind şi… clipi.

Apoi… ei bine, Chase crezu că de admiraţie, dar MacGregor încremeni şi păli vizibil. Asta dacă nu cumva era paloarea de după o beţie.

— În ce regiment ai fost, MacGregor? întrebă el cu voce joasă.

Ochii lui MacGregor licăriră surprinşi.

— Fifty-first Foot[11], domnule.

Chase nu-l întrebă pe MacGregor cum de ajunsese să lucreze la muzeu. Avea noroc că obţinuse o slujbă de orice fel – atât de mulţi soldaţi din clasa de jos nu aveau de lucru după război. Se simţeau pierduţi şi fără rost, trăind în sărăcie.

— L-ai cunoscut pe sergentul Beresford? Era un om tare bun.

— Da, l-am cunoscut bine pe Beresford, domnule. Aşa-i, era un om tare bun. Şi aţi fost comandantul unui prieten de-al meu, Percy Emry. Spunea că a fost o onoare.

---

11 Regiment de infanterie al armatei britanice, activ între anii 1755-1881 (n.red.)

Zicea că nu i-ar fi plăcut deloc să vă aibă drept inamic.

Chase îşi înclină capul, acceptând complimentul. Aşa cum era.

— Şi eu mă simt onorat că un soldat atât de viteaz vorbea cu respect despre mine.

Atât Beresford, cât şi sergentul Emry muriseră la Waterloo.

Cearcăne adânci de oboseală se vedeau sub ochii funcţionarului, care erau albaştri înconjuraţi de rozaliu, mai degrabă decât de alb.

— Te-ai culcat târziu noaptea trecută, sergent? întrebă el brusc.

Ochii acestuia se lărgiră de surpriză.

— Ăăă…

— Mi se pare că eşti puţin cam palid.

O ezitare.

— Nevastă-mea tocmai mi-a născut un copil, căpitane.

Naşterea unui copil era ultimul lucru de care dorea Chase să audă.

— Felicitările mele!

— Mulţumesc, rosti MacGregor cu un glas cam slab.

— Am o întrebare pentru tine, MacGregor. Familia mea doreşte să doneze câteva obiecte vechi unuia dintre muzeele londoneze bune. Consider că Montmorency este destul de interesant.

— O donaţie? MacGregor păru sincer surprins. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule. După cum probabil bine ştiţi, de obicei British Museum primeşte astfel de daruri. British Museum ne-a suflat laţul cu care urma să fie spânzurat domnul Colin Eversea, spuse el cu tristeţe. Fratele dumneavoastră, clarifică el inutil.

— Ăăă… ei bine, nu la genul ăsta de lucruri mă refeream când vorbeam de donaţie.

— Noi suntem invariabil neglijaţi în favoarea altora, zise MacGregor morocănos. Muzeul Montmorency.

Chase schimbă direcţia conversaţiei.

— Familia Eversea s-a gândit să doneze un tablou –

avem multe tablouri istorice care ar fi de interes pentru publicul britanic – sau o armură – pentru că avem mai mult de zece în casa din Sussex. Colecţia pe care o aveţi la Montmorency nu provine doar din moştenirea contelui de Bavelock, nu?

— Nu, domnule. Am completat-o ulterior şi cu alte lucruri.

— Cum sunt evaluate şi acceptate obiectele?

MacGregor ezită din nou.

— Ne-ar prinde bine o armură frumoasă.

Nu fusese tocmai un răspuns. Se eschivase? Ultimele grăunţe ale răbdării lui Chase se cerneau prin ochiurile sitei.

— Dacă ar fi să aducă cineva o căruţă în faţa clădirii şi să vă lase pe trepte câteva scaune, o roată de tors şi o schiţă a bunicii sale, aţi găsi loc pentru ele înăuntru? Poate, lângă marionete?

— Fireşte că nu, domnule! Comitetul decide dacă merită să fie expuse. Dar dacă ar fi să aduceţi hainele pe care mai tânărul domn Eversea le-a purtat în acea zi funestă…

Destul!

— Cine a donat tabloul de Rubinetto din aripa estică? se răsti el.

Sergentul MacGregor avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi reveni din şocul provocat de tonul răstit. Îşi adună puterile.

— Mă tem că nu-mi amintesc, domnule.

Chase avu grijă să nu se uite la Rosalind, căreia bărbatul din faţa lui îi spusese că toate tablourile italieneşti fuseseră donate de familia Kinkade.

— Păcat că ai o memorie atât de proastă, MacGregor.

— Mi-a părut întotdeauna rău din pricina asta, domnule.

Îl privi calm pe Chase, dar albul din jurul gurii căpătase o tentă verzuie. Genele lui blonde tremurau de nervozitate. Vârful nasului îi era roz. Chase îşi aminti de un şoricel pe care îl ţinuse în pumn, cu năsucul tremurând şi

cu ochişorii roz înspăimântaţi.

— De când atârnă tabloul pe perete?

— De câteva luni.

Un răspuns afurisit de vag din partea unui bărbat care probabil avea cunoştinţe enciclopedice despre întregul muzeu.

— Vezi tu, MacGregor, motivul pentru care te întreb asta este că parcă îmi amintesc că un alt tablou se afla pe acel perete şi am venit sperând că l-aş putea vedea. Dar este posibil să fi confundat Montmorency cu British Museum. Se decisese că era util să menţioneze un rival. Aţi schimbat cumva locurile tablourilor în muzeu? Familia Eversea are unul sau două tablouri italieneşti pe care ar vrea să le pună la dispoziţia publicului britanic.

— Nu-mi amintesc să fi schimbat locurile tablourilor, domnule. Suntem pur şi simplu bucuroşi că avem un tablou de un pictor de... calibrul lui Rubinetto, pentru a-l pune pe acel perete.

Un alt răspuns care nu era un răspuns.

Ceea ce, din punctul de vedere al lui Chase, era un răspuns. Cumva.

Bănuia că MacGregor fusese instruit de cineva să dea cât mai puţine informaţii. Dacă nu tuturor, atunci lui în mod special.

— Am întrebat de Rubinetto pentru că este pus într-un loc foarte bun. Sala are o temperatură potrivită şi nu există prea multă lumină, care ar face culorile să pălească. Donaţia noastră s-ar putea să depindă de atârnarea tabloului exact pe acel perete. Cuvintele lui conţinuseră o vagă avertizare plină de regret. N-am văzut niciun alt loc la fel de potrivit. Tabloul la care mă gândesc s-ar potrivi de minune în acea încăpere.

— Astfel de lucruri sunt decise de către comitet, domnule, rosti MacGregor precaut. Dar le voi comunica membrilor săi preferinţele dumneavoastră.

— S-ar putea să am prieteni în comitetul ăsta, prieteni care ar putea influenţa decizia. Spune-mi, te rog, numele câtorva dintre membrii comitetului.

— O, eu nu cunosc numele membrilor comitetului, domnule. Sunt doar un funcţionar.

În doar două zile, un om foarte îndatoritor devenise puţin comunicativ.

Chase se încruntă la el.

Funcţionarul tresări. Dar nu spuse nimic în plus.

Ce informaţii avea? Chase le inventarie. Poate că aveau legătură una cu alta, poate că nu. Parcă ar fi efectuat săpături arheologice. Deocamdată, aveau foarte puţin sens.

— Aş putea să vizitez din nou aripa aceea? Pentru a mă asigura că donaţia noastră s-ar potrivi cel mai bine acolo?

— Sunteţi mereu bine-venit să vizitaţi aripa aceea în timpul programului de vizitare, rosti MacGregor cu curaj.

Totuşi, Chase fireşte că ştia cum să profite de piciorul lui beteag, aşa că următoarea întrebare fu cu referire la şchiopătatul lui, ceea ce-l făcu să se simtă genial.

— Există cumva vreo ieşire mai convenabilă din muzeu, una mai apropiată de aripa estică? întrebă Chase cu delicateţe.

Şi se uită semnificativ la bastonul său. Apoi din nou la fostul soldat. Fără nicio ruşine.

— Mai este doar intrarea negustorilor – poate că aţi remarcat-o în dreapta clădirii, lângă partea din faţă? —, dar este încuiată tot timpul, mai puţin când aşteptăm o livrare de cărbuni sau de produse de curăţat şi dimineaţă, când aşteptăm personalul care se ocupă de curăţenie. Şi mă tem că intrarea negustorilor nu-i mai apropiată de aripa estică decât aceasta, domnule.

— Probabil că aveţi un adevărat batalion de oameni care fac curat. Tăcuţi şi discreţi. Încă n-am văzut nici măcar unul.

— Vă mulţumim pentru aprecierea dumneavoastră, domnule. Nu sunt chiar un batalion, ci doar vreo zece persoane foarte eficiente şi atente, care şterg praful şi lustruiesc totul în fiecare marţi, aşa că, dacă n-aţi fost aici într-o marţi, nu le-aţi văzut. Ocazional, mai vin şi meşteri

pentru diverse reparaţii şi întreţinere. Şi avem pe cineva care se ocupă de lumânări în fiecare dimineaţă şi seară.

Chase privi pagina la care era deschis registrul. Doar patru nume erau scrise acolo – niciunul cunoscut şi niciunul al lui Callender.

— Bănuiesc că nu cereţi personalului să se semneze în registru, nu?

— O, nu, domnule. Registrul este numai pentru oaspeţi.

„Uneori, ei intră, dar nu mai ies. Alteori, ies, dar nu intră”.

Chase făcu un adevărat spectacol din semnarea în registru.

Apoi Rosalind se apropie pentru a semna şi ea, dar se împiedică şi exclamă:

— O, Doamne!

Încercând să se sprijine, răsturnă registrul. Acesta ateriză pe podea, ratând milimetric cizma lui Chase.

— Vai, sunt atât de neîndemânatică! Îmi pare groaznic de rău!

Funcţionarul se aplecă să-l ridice, dar Chase fu mai rapid.

— Daţi-mi voie, doamnă Smithson.

Chase îl ridică fără grabă, ocazie cu care îl frunzări calm şi curios – speră că şi neobservat.

Privirea lui parcurse cu repeziciune paginile registrului.

Prima dată când îl răsfoise, nu văzuse numele lui Callender şi Ireton în registrul muzeului Montmorency. Nu le văzu nici acum.

Şi nu văzu nici numele altor „bogătaşi” – cel puţin, niciunul pe care să-l cunoască. Cercurile lumii bune londoneze şi mai ales cercurile frecventate de familia Eversea erau pur şi simplu ticsite cu bogătaşi.

Oare îi minţise Liam? Dar *de ce?* Pentru a-i impresiona cu cunoştinţele lui despre bogătaşi?

Puse registrul cel mare la loc pe masă şi îl deschise la pagina zilei respective.

— Mulţumesc, sergent MacGregor.

Rosalind îşi trecu numele în registru – „doamna Smithson”. Îi zâmbi lui MacGregor, care nu putu să nu-i zâmbească şi el, apoi îl urmă pe Chase în muzeu.

*

Un tur rapid al muzeului le dezvălui că nu mai exista decât un singur vizitator – o tânără care părea elevă sau pictoriţă şi care, aşezată în faţa unui tablou renascentist, desena grăbită, cu limba între dinţi.

Nu-l văzură nicăieri pe Callender.

Şi ajunseră din nou în faţa tabloului de Rubinetto.

Chase se uită în jur, pentru a vedea dacă nu cumva îi privea cineva, apoi ridică pe furiş marginea ramei. Peretele de sub tablou avea aceeaşi culoare ca în jurul acestuia.

Dacă tabloul ar fi fost pus acolo cu câteva luni în urmă, culoarea peretelui ar fi fost mai luminoasă în spatele lui, deoarece locul acela ar fi fost ferit de praf şi de alte lucruri care l-ar fi afectat.

Ceea ce însemna că tabloul nu se afla de foarte mult timp acolo.

Se uită la Rosalind, care îl privi la rându-i. Înţelesese ce făcuse el.

— În regulă, Rosalind. Uită-te cu mare atenţie la înger.

Marea bovină îi privea sentimentală din centrul tabloului, cu coada ridicată. Într-un colţ de sus, îngerul cânta în continuare la harpă, trupul fiindu-i arcuit atât de tare, încât degetele albe de la picioare îi erau îndreptate în sus, toga îi aluneca pe gambele dolofane, iar pieptul i se revărsa în faţă, expunându-i sfârcurile roz. Buzele îi erau arcuite de un zâmbet somnoros satisfăcut, iar o pereche de aripi albe şi vaporoase îl susţinea pe cer. Părul îi era negru.

— Dacă un înger ar avea astfel de aripi, ar cădea cu faţa într-o balegă de vacă. Chase era iritat. Ar trebui să fie cu cel puţin un metru mai late ca să se menţină în aer. Cu aşa ceva, n-ar putea zbura niciodată, darămite să mai şi ţină o *harpă* în timp ce zboară.

— Mulţumesc, Icar, rosti Rosalind. E fascinant ce spui.

El se răsuci încet spre ea şi îi zâmbi încântat. Şi ea îi zâmbi – ar fi fost imposibil să n-o facă. Îşi zâmbiră unul altuia probabil mai mult decât ar fi fost necesar.

— În regulă. Rosalind, dacă ai vedea îngerul într-un alt context, l-ai recunoaşte? Dacă ar fi pictat în aceleaşi culori, cu acelaşi… fizic… într-o… poziţie similară?

Ea ezită.

— E destul de deosebit, nu-i aşa?

— Categoric, deosebit este un mod de a-l descrie.

Ea avu grijă să nu se uite la Chase.

Deoarece contextul în chestiune se referea, desigur, la tabloul de la bordel, în care îngerul probabil că făcea ceva mult mai puţin inocent decât să cânte la harpă.

Se simţi brusc foarte ruşinată, foarte tânără şi se supără întrucâtva pe el pentru asta. Îi aminti de începuturile căsniciei cu colonelul March, când ea fusese într-o beznă totală în privinţa a orice – de la eticheta cuvenită la o cină formală la ce anume avea să i se întâmple în noaptea nunţii.

Nu putea să se prefacă a fi sofisticată. Şi ştia că Chase nu trebuia să se prefacă. Absolut deloc. Simţea magnitudinea pură a cunoştinţelor lui senzuale ori de câte ori o atingea.

Involuntar, gândurile îi îndreptară privirea spre sala alăturată, cea în care i se păruse că văzuse o fantomă şi în care zăbovise lângă patul maiestuos, arogant, senzual, cu baldachin. Trase scurt aer în piept când amintirea dorinţei o străfulgeră.

„Nu se mai poate repeta”, îi spusese ea cu o seară în urmă. Fiindcă în biblioteca lui Callender, începuse să simtă că plăcerea oferită de el nu s-ar sfârşi niciodată. Şi ştia asta pentru că simpla lui prezenţă – incitantă şi ademenitoare – îi dădea senzaţia, chiar şi în clipa aceea, că ar fi capabilă să facă orice i-ar cere. Iar ea nu îndrăznea.

Cu o expresie indescifrabilă pe chip, Chase se uită în direcţia privirii ei. Se uită semnificativ la pat. Apoi o privi din nou.

Rosalind îşi îndreptă ochii – şi faţa puţin înfierbântată – spre înger. Care părea în continuare mulţumit de lume. Însă părea că nici el nu avea răspunsuri. Despre nimic.

Rosalind îl privi. Apoi se uită la Chase cu un zâmbet jalnic, aproape spăşit.

I se tăie răsuflarea când văzu expresia care dispăru repede din ochii lui.

Înţelese că prezenţa ei era o permanentă biciuire a simţurilor lui şi, poate, o testare nedreaptă a capacităţii sale de autocontrol.

Cum de ajunsese să joace acest rol în viaţa lui – de femeie faţă de care trebuia să păstreze distanţa? De femeie care îl făcea să dea de necaz? Părea nedrept. Îşi dădu seama cât de mult o dorea el.

Se gândi cu amărăciune că viaţa era rareori dreaptă şi la fel de rar îţi oferea ce doreai.

— Probabil că-l voi recunoaşte, spuse Rosalind încet. Pe înger.

El încuviinţă scurt din cap.

— Dacă vrei să vezi îngerul de la Velvet Glove, trimite după mine mâine-dimineaţă, Rosalind. Nu uita că, dacă e acelaşi înger, s-ar putea să descoperim cine este Rubinetto, de ce tabloul lui se află aici şi dacă are vreo legătură cu dispariţia lui Lucy.

În ciuda formidabilei sale puteri de convingere, căpitanul Eversea îi oferea un dar – răbdător, o lăsa pe ea să decidă.

Capitolul 13

Când ieşiră din muzeu, îl văzură pe Liam stând pe trepte şi ţinând într-o mână murdară o bucată de pâine în care fusese îndesată o felie de brânză, pe care o ducea la gură.

Chase îl întrebă:

— Liam, ştii să numeri dincolo de zece?

Băiatul băgă sandvişul în buzunar, spre disperarea comună a lui Rosalind şi Chase.

— Da, ştiu. Dar nu pe degete. Doar cu şilingi şi penny. Ştiu să-i adun şi să-i scad, şi alte alea. Pot să vă arăt. Dacă aveţi şilingi şi penny.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi se legănă pe călcâiele murdare. Şi rânji. Zâmbetul îi era adresat în cea mai mare măsură lui Rosalind, poate deoarece considera că ea s-ar înmuia mai uşor.

— Foarte isteţ, Liam, rosti Chase. Câte mere se află pe rândul de jos al tarabei negustorului?

Arătă cu bastonul spre taraba aflată mai departe pe stradă.

— Cinci, spuse băiatul aproape instantaneu.

— Câţi porumbei mănâncă acum… ce-or mânca ei?

Arătă spre nişte porumbei care făceau ce fac porumbeii cel mai bine – se îngrămădeau lângă o băltoacă mare şi dădeau o petrecere de prânz în versiune proprie.

Liam făcu o plecăciune, iar degetul lui împunse aerul de opt ori, repezindu-se în direcţia porumbeilor. Băiatul ar fi trebuit să joace pe o scenă.

— Opt porumbei.

— Foarte bine. Am o însărcinare pentru tine.

— Însăr…

— O treabă.

Ochii băiatului se luminară. O treabă însemna bani.

— Îţi pot încredinţa o misiune importantă?

— Da, căpitane Eversea.

— Aş vrea să ştiu câţi oameni intră şi câţi ies din muzeul Montmorency cât stai aici. Ştii să scrii?

— Nu! Liam pufni.

La ce-i trebuia să ştie?

— Dar memorie pentru detalii ai?

— Detaliu înseamnă…?

Rosalind îl surprinse pe Chase apucându-l de braţ şi răsucindu-l dinspre băiat.

— Liam, ce culoare au ochii căpitanului Eversea?

— Albastru, răspunse băiatul instantaneu.

— Ce culoare au ochii doamnei March? continuă Chase.

Rosalind închise ochii imediat.

— Verde. Iar părul este maroniu-deschis. Are vocea blândă când nu-i furioasă. E înaltă pentru o faţă. Miroase bine, a trandafiri. Asta înseamnă detalii?

Chase se întrebă dacă nu cumva golănaşul îşi bătea joc de ei. Sau dacă nu le citea minţile.

Micul drăcuşor rânjea evident.

Rosalind deschise ochii. Dar obrajii ei căpătaseră culoarea trandafirilor menţionaţi.

Evitară cu grijă să se uite unul la altul.

Băiatul încă rânjea uitându-se la ei.

Chase îşi drese glasul.

— Foarte bine. Cred că ne-am lămurit că eşti atent la detalii, Liam. Aşa că aş vrea să-i numeri pe oamenii pe care îi vezi astăzi, să memorezi ce ţi se pare semnificativ şi să-mi dai raportul.

— Ştiu multe cuvinte, căpitane Eversea, dar „semeni cumva” nu-i unul dintre ele.

Chase n-avea de gând să se pună la mintea acelui puşti isteţ.

— „Semnificativ” înseamnă „important” sau, în acest caz, „neobişnuit”. Ţine minte cuvântul, fiindcă s-ar putea să-l mai folosesc. Ţine minte orice ţi se pare neobişnuit, iar mâine-dimineaţă, o să-mi spui ce-ai văzut.

— Dar dacă vremea e frumoasă, s-ar putea ca marionetele să vină în piaţetă. Îmi plac tare mult marionetele!

Dumnezeule mare! Chiar tuturor le plăceau marionetele? Ce era în neregulă cu lumea? Suspină.

— Atunci, o să discutăm după spectacolul marionetelor.

*

Anticiparea fu ca un gong. În mod neobişnuit, îl trezi pe Chase foarte devreme. Se năpusti grăbit pe scări,

aproape speriindu-i de moarte pe servitorii neobişnuiţi să-l vadă pe căpitanul Eversea la o oră atât de matinală şi mergând grăbit de parcă uitase de şchiopătat. Dacă le-ar fi spus că motivul era că aştepta un mesaj de la o femeie pe care spera să o ducă la un bordel, fără îndoială că toţi şi-ar fi făcut cruce.

Sau poate că nu. Cei mai mulţi lucrau pentru familia Eversea de decenii şi ajunseseră să se aştepte la aproape orice.

Dar niciun mesaj de la Rosalind nu sosise încă.

Resemnat, ieşi din casă.

*

Ziua era frumoasă – dacă se putea numi „frumoasă” o zi cu o căldură înăbuşitoare, fără niciun nor de ploaie pe cer, cu o adiere ca o respiraţie fetidă şi cu un strat generos de funingine îngălbenind cerul Londrei. Galben murdar – asta era culoarea Londrei. Albastrul era culoarea Sussexului când cerul nu era ascuns de ceaţă sau acoperit cu nori groşi de ploaie.

Îşi dori să-i poată spune lui Rosalind ce sacrificiu făcea pentru ea ducându-se la spectacolul de marionete. Nu îndrăznise să-i zică lui Rosalind că el avea impresia că *păpuşile* i-ar putea vorbi probabil despre tabloul de la Montmorency.

În sfârşit.

Oamenii se adunau deja încântaţi în piaţetă. Chase îşi înălţă capul – marionetele se bâţâiau trase de sfori, pe scena lor miniaturală. Privi cu oarecare neîncredere. Văzuse cândva un om cuprins de convulsii după ce fusese lovit de un fulger.

Să privească marionetele era la fel de plăcut.

Doar nevoia de a se agăţa de orice i-ar fi putut fi de folos lui Rosalind îl aduse mai aproape. Nu-l văzu pe Liam în mulţime, dar băiatul avea un talent aparte de a se contopi cu peisajul, mai ales dacă peisajul era murdar.

Auzi vocile stridente ale păpuşilor ridicându-se în

crescendo – probabil spunând o glumă –, apoi acestea fură acoperite de puternice hohote de râs.

Văzu un prieten în public şi îşi făcu loc cu coatele, iar o dată se folosi de botul calului de aur de la bastonul său pentru a lovi în fund pe cineva care nu voia să se dea la o parte. Ridică sobru dintr-un umăr când fundul se mişcă, iar un cap se întoarse pentru a se uita urât la el, apoi îşi continuă manevrele prin mulţime, exagerându-şi şchiopătatul.

Fără pic de ruşine. Dar avea un obiectiv.

Se apropie suficient de mult pentru a vedea ochii de un turcoaz aprins ai păpuşilor întorcându-se dintr-o parte în alta. Ar fi putut *jura* că îl căutau.

Se întrebă dacă astfel de gânduri însemnau că trebuia să bea mai mult sau că trebuia să bea mai puţin.

— Domnule Charles!

— Vai, domnule Martin!

Chase îşi duse mâna la borul pălăriei. Având capul gol, Martin dădu încântat din cap şi îi întinse un măr. Era un măr timpuriu – mic, de un galben palid, cu o formă superbă şi acoperit cu o tentă roşiatică. Chase se gândi la Rosalind şi la lobii urechilor ei, care deveneau roz când se înfuria, şi la chipul care i se îmbujora de dorinţă, şi la funduleţul ei dulce, fin, mic ca un măr şi care se potrivea de minune în mâinile lui, aşa că luă fructul cu plăcere şi îl strânse încet între degete.

Fu tentat să închidă ochii doar pentru o clipă, ca să retrăiască din nou fanteziile care îl ţinuseră treaz cea mai mare parte a nopţii. Senzaţia atingerii funduleţului ei ferm ca o piersică, fineţea pielii ei.

„Ah, Rosalind!”

Bănuia că, de-acum încolo era blestemat să o vadă metaforic în orice. În mere. În spinările femeilor dintr-o mulţime. În forma merelor. În tablouri. În culoarea verde.

Totuşi, probabil că nu şi în marionete.

— Le-am luat de la un negustor de pe Black Cat Lane. Le-a adus din Worcester.

În cele din urmă, Chase muşcă din măr. Domnul

Martin îl privi. Într-adevăr, era un măr foarte bun. Era un *pearmain,* un măr în formă de pară. Mai târziu în decursul toamnei, avea să fie prea dulceag, dar deocamdată avea un echilibru aproape perfect între dulce şi acrişor.

Şi din nou se gândi că asta i se potrivea şi lui Rosalind.

Chase ţinu în gură bucata de măr, savurând-o, şi simţi vaga provocare a competiţiei fiindcă pe domeniul Eversea exista o străveche livadă, la fel şi la ferma de care se ocupa Colin, unde merele erau coapte la începutul toamnei, când erau culese, iar apoi care pline cu fructe roşii erau trimise la Londra pentru a fi vândute celor precum domnul Martin. N-ar fi avut cum să crească la Pennyroyal Green fără să ştie câte ceva despre agricultură.

Categoric însă, nu ştia nici pe departe atât de multe pe cât părea Colin a dori să ştie. Dar cei din familia Eversea aveau agricultura în sânge, precum se pricepeau să facă prostii.

Se întrebă ce fel de fermier ar fi el dacă s-ar apuca de asta.

Dădu din cap apreciativ.

— Mulţumesc. Într-adevăr, e un măr foarte bun.

I-l dădu înapoi lui Martin, care păru flatat şi care făcu restul mărului să dispară dintr-o îmbucătură, apoi azvârli cotorul la nimereală peste umăr.

— Au! auziră ei din depărtare.

Martin avea un braţ zdravăn.

— Aţi fost soldat? întrebă Martin fără să se uite la Chase, din fericire împroşcându-i pe alţii cu suc de măr deoarece nu dorea să piardă nici măcar o clipă de distracţie.

— Am fost, rosti scurt Chase.

Era o concluzie uşor de tras având în vedere şchiopătatul şi vârsta lui.

— Eu lucrez la docuri. Descarc corăbiile care vin din America şi India, şi de prin alte locuri.

— Eu o să plec spre India peste vreo săptămână.

— Nu mai spuneţi!

Martin deveni curios.

— Voi lucra pentru Compania Indiilor de Est.

— Am văzut corăbiile sale venind şi plecând de ani în şir. Una dintre ele este în port acum.

— *The Courage.* Cu ea voi pleca.

— Da, asta, confirmă Martin. Atunci vă doresc mult noroc.

— S-a cântat deja cântecul?

Chase nu trebui să specifice *care* cântec.

— Nu. Domnul Martin îşi ridică privirea spre cer, probabil încercând să estimeze ora. L-au cântat doar atunci. A, şi văd că au trimis pălăria prin mulţime. Domnul Martin se ridică pe vârfuri, ca să vadă mai bine. Şi-au făcut treaba pe ziua de azi, iar acum pleacă. Socotesc că nu pot sta cât e ziua de lungă. Trebuie să găsească şi alt public. Am auzit că, din când în când, dau spectacole în Covent Garden şi la Grays Inn.

Probabil, era o întâmplare că se cântase cântecul despre Colin când stătuse la marginea mulţimii şi ascultase.

Chase se simţi uşurat.

Brusc, entuziasmul făcu mulţimea să freamăte, iar, pretutindeni în jurul lui, oamenii apucară nerăbdători braţele vecinilor – era clar că marionetele se deciseseră să repete isprava.

— Şi de-aţi crezut că nicicând nu veţi zări / Neamurile lui Colin Eversea, / Ei bine, priviţi-le cu-atenţie, băieţi! / Cântaţi cu mine! / Din cap până-n picioare, / Toţi îs nişte ticăloşi / Şi aşa au fost dintotdeauna!

Un cântec despre Colin era una, dar să fie insultat întregul clan era cu totul altceva. Indiferent dacă muzica era de calitate sau nu.

Şi fără îndoială era.

Ochii lui Chase aruncară pumnale către scenă, în vreme ce marionetele îi denigrau vesele familia, iar mulţimea se distra copios.

— Tare îmi place un ticălos adevărat! Domnul Martin se ridică entuziasmat pe vârfuri. Cei din familia Eversea par a şti să se distreze!

— Bis! strigă previzibil mulţimea, bătând zgomotos din palme.

Păpuşarii se conformară, şi un alt cântec strident începu, de data asta dansul fiind mai senzual.

— Georgie, Georgie, drac pursânge / Pupă fetele şi fă-le a plânge / Când lumea se duce la culcare / Lorzii îs adânc cufundaţi în pahare, / Iar îngerul priveşte stelele / Când ei fură fetele.

Chase încremeni.

Când ei fură fetele?

Un vers criptic şi al naibii de înfiorător, menit a intriga… şi iarăşi, un afurisit de înger.

Iar lui îi repugna să fie intrigat de marionete.

Se răsuci pe călcâie şi porni în direcţie opusă, după ce îşi atinse grăbit borul pălăriei uitându-se la Martin, care păru surprins de plecarea lui bruscă.

Totuşi, să înoate împotriva curentului mulţimii fu la fel de dificil precum străbaterea mulţimii de petrecăreţi de la Callender. Oamenii încercau să profite din plin de distracţia gratuită, simţindu-se total nemulţumiţi când cineva încerca să le răpească fie şi numai o clipă din ea, chiar dacă acel moment nu presupunea decât să-şi urnească fundurile.

— Căpitane Eversea! auzi el o mică voce stridentă, cu accent *cockney,* de undeva de lângă şoldul lui.

— Dumnezeule!

Liam fu încântat că îl speriase.

— De unde ştii că sunt căpitan? întrebă Chase ţâfnos.

— De la doua să doa’na March. Ea mi-a zis să-ţi zic „căpitan”. Că altfel o încurc, adăugă el admirativ.

— Chiar a zis că altfel o încurci? se miră el fascinat.

— Nu, dar ar fi putut s-o zică. Vorbeşte exact ca tine, spuse Liam plin de admiraţie.

— Dar înainte de asta, cum îmi ziceai?

Lui Liam îi căzu falca. În mod clar, fusese cuprins de veneraţie pentru inteligenţa lui Chase. Dar n-avea de gând să trăncănească despre *el.*

— Las-o baltă, Liam! Nu doar că am fost în armată, dar cândva şi eu am fost copil, şi am avut trei fraţi. Aşa că

te întrec în toate privinţele.

— Poate.

Chase se pomeni zâmbind la auzul concesiei precaute.

— Te distrează marionetele?

— Despre tine cântă? întrebă el cu viclenie. Deschise gura pentru a cânta: „O, de-aţi crezut că nicicând nu veţi zări…”

Chase se încruntă la el atât de sumbru, încât Liam închise gura instantaneu.

— Ai să-mi dai un raport, Liam?

— Da, căpitane. Şase bărbaţi au intrat. Nici o doa’nă. Trei bărbaţi au ieşit. Dar cei care au ieşit nu erau dintre cei care au intrat.

Ce naiba se petrecea acolo?

— Eşti absolut sigur? întrebă el cu asprime.

Fusese în muzeu. În anumite privinţe, era mai degrabă un mausoleu, atât de multă linişte era acolo. Lumea bună nu se îmbulzea acolo. Trebuiau să intre şi să arunce o privire pentru a-şi da seama ce se întâmpla acolo. După căderea întunericului.

Gândul de a face ceva împreună cu Rosalind după căderea întunericului îi stârni un fior de plăcere pe şira spinării.

— L-ai recunoscut pe vreunul dintre bărbaţi, Liam? Callender? Ireton?

— Nu, şi m-am ales doar cu o juma de penny, rosti Liam cu regret semnificativ. De la un bărbat care a intrat prin spate.

— Bună treabă, Liam!

Liam se lumină la faţă.

— Mersi, căpitane Eversea, spuse el grav.

Chase scoase un şiling şi îşi atinse borul pălăriei, pe jumătate sarcastic. Chase se gândi să se ducă pe Black Cat Lane şi să încerce a găsi o birjă.

Se părea că Liam nu credea că „mulţumesc” era sinonim cu „la revedere”, după cum sperase Chase.

Băiatul porni pe urmele lui.

— Sora mea nu s-a întors acasă aseară, rosti el pe un ton neutru.

Chase simţi o răceală ciudată la ceafă.

— Unde staţi? întrebă el reflex.

— Deasupra magazinului de colo.

Liam arătă atât de vag dincolo de piaţetă, încât Chase fu sigur că minţea.

Chase merse mai departe. Bizar de panicat. Nu dorea să afle mai multe despre băiat. Liam continuă să se ţină după el.

— Se întoarce mereu acasă seara?

Începu să-şi facă griji că sora lui Liam era prostituată. Îl irita faptul că-şi făcea griji.

Băiatul ridică din umeri. Chase se uită la el nedorind să-l întrebe, dar brusc incapabil să n-o facă. Ceea ce făcu ca întrebarea să sune mai aspră decât intenţionase.

— Cum o cheamă pe sora ta?

— Ortensia.

Chase suspină.

— Nu-i adevărat.

— Ba da! insistă Liam îndepărtându-şi picioarele şi proptindu-se mai bine în ele, de parcă ar fi vrut să facă faţă forţei puternice a siguranţei lui Chase.

Chase îl privi fix.

— O cheamă Meggie, îi mărturisi Liam. Dar aş vrea s-o fi chemat Ortensia. E tare plăcut să zici asta, nu-i aşa? Ortensia, Ortensia, Ortensia. Începu să ţopăie pe caldarâm în ritmul fiecărei silabe a numelui cântat.

— Liam!

Chase trebuise să-l întrerupă înainte de a o lua razna.

— Da, căpitane Eversea.

— Nu-ţi faci griji pentru sora ta?

— Nu. E grasă şi crudă.

— Chiar aşa?

Băiatul rămase tăcut. Ţopăind gânditor pe caldarâm.

— Seamănă cu mama.

— Şi mama ta unde-i?

— Ei bine, a murit, spuse el cu o oarecare resemnare.

— Serios? Îmi pare rău.

Liam nu zise nimic. Mai ţopăi o dată, fără chef, doar de dragul rebeliunii.

— Dar tatăl tău?

Băiatul ridică din umeri.

— Ai un nume de familie?

— Plum[12].

Ceea ce însemna că putea să fie adevărat sau nu.

— Chiar este Meggie grasă şi crudă?

— Nu, recunoscu Liam după câteva clipe. De fapt, e foarte drăguţă. E frumoasă. Frumoasă ca doa'na March.

Chase se îndoia foarte mult de asta, dar, în mod categoric, doamna March reprezenta standardul lui de frumuseţe, aşa că nu dezbătu subiectul.

— Şi unde crezi că se află Meggie.

O ezitare. O expresie chinuită trecu peste chipul lui Liam.

— O să vină acasă.

Rostise cuvintele cu încredere, ca şi cum s-ar fi adresat sieşi. Le însoţise cu un mic zâmbet. Ca şi cum el era singura persoană din lume care îl putea alina în absenţa lui Meggie.

Chase fu cuprins de revoltă, o presiune care i se intensifică în piept. Şi rămase complet şi cu răceală tăcut.

Nu era supărat pe băiat, ci pe felul cum era alcătuită lumea şi pe ceea ce se considera a fi justiţie, şi pe complicaţiile care păreau să i se aştearnă în cale cu două săptămâni înainte de a-i părăsi pe acel băiat şi pe Rosalind, şi familia, şi ţara.

Nu dorea să-i pese. Era neplăcut – sufletul îl durea, se crispa ca un muşchi nefolosit mult timp.

— Porţi o cămaşă nouă?

— Şi tu vezi detaliile, căpitane Eversea. E de la doamna Bandycross. Am cumpărat-o cu un penny. Am vrut una ca a ta.

Era mult prea mare pentru el, dar era o cămaşă

12 Prună (în limba engleză, în original) (n.tr.)

decentă şi curată, iar în această privinţă, probabil că putea fi considerată ca a lui. Chase îşi dădu seama că, probabil, fusese furată înainte ca Liam să o cumpere, fiindcă *totul* în Londra era un capital care putea fi furat, dat la schimb, vândut şi revândut, aşa că nu se osteni să întrebe cine era doamna Bandycross. Fără îndoială, o tăinuitoare de lucruri furate.

Cămaşa băiatului era curată, dar nu şi faţa lui.

— Liam, n-ai prefera să fii curat?

— Nu sunt? întrebă el surprins.

Cum să răspunzi la o astfel de întrebare?

— Într-o oarecare măsură.

Liam se prinse ce însemna asta.

— Da' o să mă murdăresc din nou, nu? Apa din fântâni e pentru băut, nu pentru baie. Şi pentru ceai, când ai ceai. Când Meggie vine acasă cu destui bani…

Şi dacă Meggie nu venea acasă?

Chase se uită la Liam şi se îngrozi de această posibilitate, şi ştiu că şi Liam simţea acelaşi lucru. Dar copiii aveau talentul de a-şi imagina imposibilul şi de a spera, iar acesta era imposibil de înfrânt. Dar era mic, iar lumea era indiferentă faţă de cei ca el şi Meggie, şi dacă nu mai exista nimeni între el şi lume, putea să fie zdrobit.

O birjă se apropie huruind.

Chase trebui s-o oprească, disperat să afle dacă acasă îl aştepta un mesaj de la Rosalind, să ştie dacă măcar pe ea putea s-o ajute. Să fie util măcar cuiva.

Să-i alunge îngrijorarea din ochi.

— Te duci la doa'na March? întrebă băiatul cu viclenie, frecându-şi degetele murdare ale unui picior de gamba celuilalt.

— A, deci ţi s-a prezentat, nu? Ţi-a spus cum o cheamă?

— Am stat la o şuetă plăcută, cu câteva seri în urmă, spuse Liam în vreme ce Chase urcă în trăsură. Despre tine!

Sări pentru o clipă pe scara birjei, pentru pura plăcere de a face o poznă.

Apoi se dădu jos, iar el şi rânjetul lui deveniră tot mai

mici şi mai mici în timp ce trăsura îl ducea pe Chase acasă.

Capitolul 14

Rosalind avu o senzaţie de ireal când urcă treptele bordelului, care scârţâiră acuzator.

„Tââârfă”, păreau scările să scârţâie. „Tââârfă!”

Chase se afla în spatele ei. Fără îndoială, urmărind cum i se legăna fundul.

În decurs de două zile de la reîntâlnirea cu căpitanul Eversea, ea îşi îndepărtase îndatoritoare picioarele pentru ca el s-o poată pipăi mai bine în spatele unor rafturi cu cărţi şi îi refuzase cererea în căsătorie, care probabil că i-ar fi salvat onoarea şi în ochii lui, şi în ochii ei.

Se gândi că urcarea treptelor scârţâitoare ale unui bordel în vreme ce zece perechi de ochi curioşi ai unor femei o sfredeleau era o urmare firească. Ba chiar îi fu prezentată unei femei al cărei nume părea să fie Ducesa.

Ducesa îi aruncă o privire înspăimântătoare lui Rosalind, apoi se uită la Chase şi spuse:

— Bărbaţii ne-au lipsit în ultima vreme, nu fetele, aşa că nu era nevoie să-ţi aduci una.

Să-şi aducă una? De parcă era un coş de picnic!

Chase se purta cu aplomb şi lejeritate în acel loc.

— Mă tem că astăzi este un alt soi de vizită. Vreau să te întreb ceva despre tablouri. Ai ceva de Rubinetto?

— Cine naiba e Rubinetto? Ducesa era amuzată. Tablourile noastre nu vin cu certificat de origine. Nici măcar nu ştiu sigur dacă sunt semnate. Le avem de la artişti, şi în special de la unul anume. Din când în când, ni le oferă la schimb, şi niciuna dintre fetele de-aici nu obiectează, pentru că e un diavol fermecător, şi nu au de ce să obiecteze în privinţa lui.

— Schimburile sunt o minunată tradiţie englezească, glumi Chase. Ei bine... Ducesă... asta ţi s-ar putea părea cam... neobişnuit...

— Ne mândrim cu faptul că nimic nu ni se pare neobişnuit.

— Dar ar fi posibil ca prietena mea să se uite la un tablou?

— Să se… „uite” la un tablou?

Sprâncenele ducesei se ridicară neîncrezătoare. Iar faţa lui Rosalind se încinse.

— Da. Este camera ocupată în clipa asta.

— În clipa asta, nu, dar, după cum evoluează lucrurile între Amanda şi domnul Lavay, ar trebui să vă grăbiţi cu… uitatul la tablou.

Aşa că urcară la etaj.

*

Desigur, primul lucru pe care Rosalind îl remarcă fu patul. O cuvertură de catifea roz era întinsă pe o saltea groasă, iar la capul patului se afla un morman de perne dolofane.

La vederea lor, înghiţi un nod.

— E acolo, rosti Chase încet.

Nu avu nevoie să se uite încotro arăta mâna lui. Văzuse tabloul de deasupra patului.

Încremeni.

Un gentleman – probabil că era un gentleman dacă avea bani de dat pe aşa ceva – stătea tolănit pe o canapea, cu genunchii ridicaţi, cu picioarele mari, albe şi păroase desfăcute, cu braţele întinse şi sprijinite pe spătar şi cu ochii daţi peste cap de extaz. Avea bucle byroniene.

Între picioarele lui era îngenuncheat un înger aproape nud, cu excepţia unor fâşii diafane care nu acopereau nimic din ceea ce în mod normal este acoperit de haine, şi aplecat cu atenţie spre el.

Penisul enorm al bărbatului era în gura fetei.

Rosalind avu impresia că nu mai poate respira.

Oricum, nu mai fu conştientă de funcţionarea plămânilor. Dar simţi brusc cum fiecare centimetru al pielii i se încinse şi deveni sensibil de parcă fiecare celulă a

trupului ei căpătase propria conştiinţă.

— Rosalind!

Ea tresări. Dar nu întoarse capul spre el. Dumnezeule, ce joasă şi catifelată era vocea aceea! Parcă i-ar fi lins ceafa.

— Eu… începu ea cu voce răguşită.

Nu putea vorbi. Nu putu să-şi ia ochii de la tablou. Izbuti totuşi să-şi coboare o clipă privirea pentru a căuta semnătura – nu exista niciuna. Apoi ochii îi reveniră imediat la partea interesantă a tabloului.

— Rosalind!

Fiindcă părea că nu se putea întoarce spre el, deoarece vederea lui probabil că i-ar fi copleşit simţurile şi mai tare, ceea ce era posibil să o facă să leşine, lucru care nu i se întâmplase niciodată în viaţa ei. Închise ochii.

— Eşti şocată? întrebă el cu blândeţe, părând îngrijorat.

Ea fu foarte sigură că, dacă ar fi găsit curajul să se uite în ochii lui, ar fi constatat că străluceau diavoleşte.

— Fi… fireşte că nu. Vocea încă îi era foarte slabă, dar izbuti să-i dea o tonalitate asemănătoare cu a indignării. Fireşte că am mai văzut astfel de lucruri.

Dumnezeule mare! De ce spusese *asta?*

Îşi dori instantaneu să fi purtat şalul care o făcea invizibilă. El o avertizase în privinţa tabloului.

El făcu eforturi pentru a-şi menţine vocea solemnă. Afurisit om!

— O! Serios?

Ea înghiţi un nod. Tot nu reuşi să-şi adune suficient curaj pentru a se întoarce spre el.

— Chiar este…

Vocea i se stinse.

— Chiar este… ce?

Ea se întoarse.

— Chiar este atât de plăcut cum pare din tablou?

Fu rândul *lui* să rămână fără grai. O privi câteva clipe cu gura căscată.

Închise gura. Apoi cuvintele îi ieşiră poticnindu-se,

fiindcă nu-i venea să creadă.

— Colonelul niciodată nu ţi-a cerut să… adică… tu n-ai…

Cum ar fi putut ea să supravieţuiască incendiului care îi cuprinsese obrajii? Nu spuse nimic.

— *Nu* ţi-a cerut?

Chase era total şi cu adevărat şocat.

Părea un motiv ciudat de a fi şocat.

Rosalind ştia că tăcerea ei răspundea la toate întrebările lui.

— Da, rosti el în cele din urmă, destul de calm, dar clar năucit. Este chiar extraordinar, cum înfăţişează tabloul.

O tăcere scurtă.

— O!

Se străduise ca vocea să-i fie neutră, dar exclamaţia îi ieşise ca o cârâială stridentă. Îi era greu să se comporte firesc când Chase se uita astfel la ea, iar el avea ochii ăia, mâinile alea, trupul ăla, gura aia, gura aia, gura aia…

Curiozitatea şi excitarea involuntară întrecură raţiunea şi ruşinea.

— Dar bărbaţii şi femeile care sunt *căsătoriţi…?*

— O, Dumnezeule mare! Fără îndoială, Rosalind, răspunse el instantaneu. Nu este ceva care se face doar în bordeluri.

Nu adăugă „este ceva foarte comun, prostuţă mică”, dar ea avu impresia că detectă acest gând printre cuvintele lui.

Preţ de câteva clipe, se strădui să absoarbă cele aflate.

— Să-ţi descriu plăcerea care se simte, Rosalind?

Avu impresia că vocea lui se auzise din ea. O simţi pe piele de parcă ar fi fost mâinile lui.

Răspunsul ei ar fi trebuit să fie „nu”.

Dar capul i se ridică şi îi coborî fără vreo permisiune conştientă.

— Ei bine, este aproape de nedescris. Căldura plăcută, umedă a gurii unei femei pe… socoteala… unui bărbat… şi suptul… şi linsul… Rostise cuvintele lent.

Chinuitor de lent. Aparent, pentru a-i permite, prevenitor, să-şi imagineze tot ce-i spunea el. Te înnebuneşte de… extaz. După cum zic poeţii, adăugă el cu o veselie diabolică.

Privind-o fix.

Ca hipnotizată, ea îi urmări buzele rostind cuvintele „căldura” şi „plăcută”, şi „umedă”, şi „suptul” şi se simţi ameţită de fascinaţie, iar părţile ei plăcute şi umede începură să zvâcnească de parcă el îi s-ar fi adresat lor.

— N-am ştiut, rosti ea în cele din urmă, aproape cu tristeţe.

— Şi Rosalind… vocea lui deveni catifelată de înţelegere. Imaginează-ţi că poziţiile îngerului şi a gentlemanului sunt… inversate.

Ea se uită din nou la ei. Apoi privi repede în altă parte.

La bărbatul din faţa ei, care era mult mai erotic decât tabloul, chiar şi prin simplul fapt că era real.

— Se poate face… Vocea îi ieşise piţigăiată din pricina tensiunii, îşi drese glasul… Şi asta? Îl privi în ochi cu curaj. Adică un bărbat îi poate… unei femei…?

El fu mult mai explicit.

— Nimic nu este mai erotic decât să îngenunchezi între picioarele unei femei pe care o doreşti şi… s-o guşti… s-o lingi… până când începe să se zvârcolească şi să ţipe de plăcere. Căldura şi umezeala, şi fierbinţeala…

Rostise toate astea cu convingerea absolută care ei îi era atât de familiară şi pe un ton cu care ar fi putut recita o listă cu rechiziţii.

Îi simţi pielea din nou febrilă. „Da, fă-mi asta”.

— Ţi… ţipă?

Era foarte sigură că ea nu ţipase nici măcar o dată cuprinsă de pasiune.

Oare chiar îi spunea adevărul?

Fireşte că da. Îşi dădu seama de asta bazându-se pe felul cum se simţise când el doar o sărutase. Şi chiar când doar fusese pe cale s-o sărute.

Brusc, simţi că i se înmoaie genunchii. Dădu să-şi acopere faţa cu mâinile. Apoi, din mândrie, le coborî. Dar

ştia cu certitudine ce culoare avea chipul ei, cât de firavă îi era vocea şi cum îi tresălta corsajul, trădând tot ce simţea ea. Îi era greu să respire în timpul neaşteptatului atac al lecţiei de educaţie erotică.

Apoi se instală tăcerea.

Privi lung îngerul, încă o dată.

— Rosalind…? spuse el cu blândeţe.

Îi rostise numele ca pe o întrebare. De parcă tocmai se gândise la ceva.

Ea îl privi nefericită. Se temea de întrebarea pe care avea să i-o pună.

Fu rândul lui să-şi dreagă glasul. Chipul îi era lipsit de expresie.

— El… te-a făcut să termini?

Avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege la ce se referea el.

— Desigur! rosti ea cu o loialitate indignată. De *cel puţin* cinci ori, din câte îmi amintesc!

Chase încremeni.

— De cinci ori… *la rând?*

Păruse tare abătut.

Ea se încruntă nedumerită de întrebare.

Apoi ochii lui se lărgiră, chipul i se lumină, capul i se ridică puţin şi coborî a înţelegere.

— *Ohhhhh!*

Arăta oarecum tulburat, apoi expresia indescifrabilă luă locul tuturor celorlalte.

Înţelese şi ea şi fu cuprinsă de un şoc rece.

— E posibil… aş putea…?

— De… fiecare… dată, spuse el cu fermitate. Ei bine, dacă se face ce trebuie. Uneori, de mai multe ori pe… ei bine, pe… Şi sunt atât de multe moduri de a…

Stop! Stop! Stop! Stop! *Stop!*

— Cum? Cuvântul se chinuise să iasă, dar fusese puţin cam sugrumat. Cum poţi să…? Care sunt…?

Ea nu ştia decât un singur mod.

Din câte se părea, la fel şi soţul ei.

— Nici nu ştiu de unde să încep. Pe spate, cu susul în

jos, la verticală, la orizontală, aplecată în faţă, cu partea greşită în sus, pe diagonală, goală, parţial îmbrăcată…

— *Cu partea greşită în sus?*

— Am vrut să văd dacă asculţi. Poţi s-o faci chiar şi singură.

Asta bănuise şi chiar o făcuse – la îndemnul lui –, participând la propria seducţie în spatele rafturilor cu cărţi.

— Eu…

— Rosalind…

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Aş fi bucuros să-ţi arăt toate astea. Oricând vrei. Meriţi să le ştii.

Cuvintele fuseseră delicate ca fumul, un cântec de leagăn senzual. Genunchii ei fură tentaţi să tremure, iar trupul, să se întindă pe patul spre care el privea grăitor.

Se lăsă o tăcere la fel de grea precum draperiile de catifea ale patului de la Montmorency.

— Dacă vrei, îţi poţi imagina că este patul lui Henric al VIII-lea de la Montmorency, Rosalind. Fiindcă şi fanteziile sunt importante. Iar eu îţi voi arăta.

— De unde… de unde ştii? şopti ea stupefiată.

— Ai fi surprinsă să afli câte lucruri ştiu.

Şi el vorbise în şoaptă.

— Mă îndoiesc.

El zâmbi cu ironie leneşă.

Ea închise strâns ochii. Era prea mult. Desigur, îi auzise pe soldaţi vorbind vulgar şi discutând despre sex şi nu fusese din cale-afară de tulburată de asta, fiindcă nu era o floricică fragilă. Dar toate acele lucruri fuseseră spuse foarte… *direct.* Conversaţiile erau pline de cuvinte în jargon care se refereau la sâni, penisuri, acte sexuale şi altele asemenea. Armata era categoric un loc foarte vulgar.

Dar ceea ce se petrecea în clipa aceea era ca şi cum ar fi nimerit într-o lume paralelă cu cea în care trăia, cu propriile reguli şi legi, şi peisaj, şi limbaj. Îi devenise clar că existau nesfârşite aspecte şi profunzimi ale senzualităţii care meritau explorate, iar Chase, foarte probabil, o putea conduce prin toate. Se simţi demoralizată şi ameţită, şi

furioasă. Ştia că el fusese intenţionat explicit – pentru a-i alunga reţinerile. Ceea ce era foarte nedrept având în vedere că el deja ştia ce-i putea face cu o simplă atingere.

Dar în realitate, aprecia că el o luminase.

Pentru că acum înţelegea ce îi lipsise. Şi ce avea să piardă dacă nu avea parte de toate astea.

Şi ce îşi dorea el cu adevărat de la ea.

Trase adânc aer în piept pentru a-şi veni în fire.

— Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit toate astea, izbuti ea să spună cu răceală.

Se simţi mulţumită când el o privi surprins. Porni spre uşă şi rosti cu fermitate peste umăr.

— Iar îngerul este categoric acelaşi.

Ducesa îşi ridică privirea când scârţâitul scărilor anunţă sosirea lor.

— Aţi aflat ce doreaţi să aflaţi? întrebă ea.

— Şi ceva în plus, confirmă Chase remarcând că Rosalind îl privea cu ochii îngustaţi. Îngerul de la etaj este fascinant.

O urmă pe scări, privindu-i legănarea încântătoare a funduleţului ei dulce şi tare ca o piersică şi regretând ce-i făcuse puţin mai devreme. O făcuse parţial deliberat, dar nu fusese deloc o comportare cavalerească, iar momentul fusese foarte prost ales.

Se gândi că bărbaţii îşi alegeau adesea prost momentele când îşi doreau ceva foarte mult.

— A, da. Îmi dau seama de ce, spuse Ducesa. Acel înger i-a inspirat pe mulţi gentlemani să se implice în adevărate probe de anduranţă şi cred că prezenţa sa a făcut multe scule somnoroase să se scoale, având în vedere ce-i face sculei gentlemanului din tablou. Totuşi, nu izbuteşte mereu, adăugă ea.

Dumnezeule! Era evident că Marie-Claude îi povestise Ducesei ceva despre el.

— Tabloul acela, continuă ea, şi cel de deasupra canapelei fetei tolănite sunt opera unui domn, pe nume Wyndham.

Wyndham? Nu auzise în viaţa lui de un pictor pe

nume Wyndham.

— Te-ar interesa să investeşti în artă erotică?

— S-ar putea, spuse Chase pe un ton neutru. Ştii unde îl putem găsi pe domnul Wyndham? Am vrea să stăm puţin de vorbă cu el despre lucrările sale.

— Locuieşte şi lucrează pe Bethel Street – pare-mi-se, deasupra unei cizmării. Nu cred că sunt multe cizmării pe Bethel Street.

— Îţi mulţumesc mult. Cum merg afacerile?

— Ceva mai bine de când o corabie americană şi *The Courage* au ajuns în port. Am auzit că o să te pierdem curând fiindcă te vei îmbarca pe acea corabie frumoasă, aşa-i? Gentlemanul bondoc de lângă şemineu e secundul de pe corabia americană. Domnul Lavay. Este hotărât să-şi cheltuiască toţi banii aici, iar noi nu putem decât să-l încurajăm.

— Mă bucur să aud că afacerile merg bine. Îi voi transmite domnului Kinkade salutările tale şi mai ales ale lui Marie-Claude.

— Îţi mulţumesc pentru gândul bun, căpitane Eversea. Încă îl aşteptăm să revină la noi.

Chiar dacă remarcase că Kinkade nu-i transmisese salutările sale în replică la ale ei, nu comentă nimic.

— Eşti sigur că nu te putem tenta să zăboveşti?

Ochii ei trecură de la Chase la Rosalind şi înapoi cu o viteză care îl făcu să se gândească la bilele de biliard.

— Desigur că mă puteţi tenta să zăbovesc, Ducesă, rosti el galant, dar mă tem că astăzi nu pot să stau.

*

Căzură de acord să se ducă imediat la domnul Wyndham.

Din câte ştia el despre artişti, aceştia locuiau în general la mansarde pentru că acolo chiria era mai mică. Însă pictorul căutat de ei stătea într-o zonă destul de respectabilă a oraşului şi, într-adevăr, deasupra unei cizmării. În timp ce urcau scările, auziră un bocănit ritmic,

semn că un pantof era făcut sau reparat.

Uşa fu deschisă de o femeie cu faţa agresivă şi cărnoasă, cu părul acoperit de o basma, care ţinea o mătură de parcă ar fi fost o suliţă.

— E sus, rosti ea făcându-le semn cu bărbia.

Primul lucru pe care îl văzură în camera orbitor de însorită fu un tablou mult mai mare decât mărimea naturală, care nu înfăţişa altceva decât kilometri de carne trandafirie şi lăptoasă. Era remarcabil mai degrabă pentru entuziasmul artistului faţă de subiect – un nud feminin tolănit – decât pentru fineţe.

— Un conte mi l-a comandat. Una peste alta, nu este un tablou foarte reuşit, spuse peste umăr, cu candoare veselă, cel care era probabil pictorul Wyndham.

Era cu spatele la ei şi căuta printre nişte borcane cu pigmenţi înşirate pe un raft, fiecare borcan fiind etichetat cu grijă, iar conţinutul fiecăruia fiind gata să fie zdrobit şi amestecat. Luă de pe raft borcanul pe care scria „Ocru”.

— A, dar ea e drăguţă, rosti Chase pe un ton apreciativ.

Rosalind studia curajoasă tabloul, fără să clipească. Femeia *era* cu adevărat impozantă: avea de două ori mărimea unei femei normale, stătea tolănită alene şi era rotundă peste tot – coapsele albe erau rotunde, pântecul era rotund, braţele erau rotunde, sânii, enormi, iar pe cap şi între coapse avea bucle luxuriante. O brunetă ostentativă. Un tablou foarte vulgar. Nu foarte atent lucrat şi absolut deloc sentimental.

Wyndham păru amuzat de faptul că Chase nu-i contrazisese afirmaţia despre tablou.

— Amanta unui om bogat.

— Un bărbat norocos.

Schimbară un rânjet masculin în vreme ce Rosalind făcea eforturi să pară sofisticată.

— Meseria mea nu e dificilă. Îmi permite să duc un trai echilibrat, în pofida aparenţelor actuale. Există perioade mai grele şi perioade în care o duc foarte bine. Aşa merge treaba.

— Aş dori să vă angajez pentru realizarea unui tablou.

— Să mă angajaţi pe *mine?* Probabil că frecventaţi bordelurile. Sau poate că vă gândiţi să deschideţi unul, domnule…?

— Charles.

Domnul Wyndham se răsuci complet ca să se uite bine la cei doi vizitatori.

Era un bărbat zvelt, palid din cauza vieţii petrecute înăuntru şi, din câte se părea, a nopţilor vesele de dezmăţ. Era plin de pete de vopsea de culori aprinse pe cămaşa largă şi veche din olandă, cu doi nasturi descheiaţi la gât şi cu mânecile suflecate. Părul îi era scurt – probabil pentru că aşa îi era mai uşor să-l ferească de vopsea, după cum presupuse Chase – şi doar o nuanţă mai închis decât blana unei vulpi. Ochii lui aveau culoarea vinului de Xeres, erau înguşti şi, în lumina puternică din încăpere, străluceau de neastâmpăr, deşi păreau cam obosiţi. Se părea că avusese nasul spart la un moment dat.

Ochii lui Wyndham se lărgiră.

— Vă rog să mă iertaţi. V-am întrebat cu toată seriozitatea – eram curios unde mi-aţi văzut lucrările sau de la cine aţi auzit de mine. N-am observat că aţi venit cu – o studie pe Rosalind o clipă, apoi se decise – o doamnă. Deşi mă îndoiesc că aş fi fost mai puţin direct, dacă aş fi ştiut de prezenţa ei.

Îi zâmbi şi îi făcu o plecăciune, iar Rosalind îi zâmbi şi ea. Chase o *simţi* cum se pregătea să flirteze. Dar îşi zise că, practic, era singurul mod în care o femeie putea să comunice cu acel bărbat.

— E cumva o vizită socială? Wyndham se răsuci brusc şi strigă către scări: Doamnă Pomfrey! Te rog, adu-mi ceai pentru trei persoane.

Flirtând clar.

— Nu mi-ai dat niciun ban pentru piaţă, ticălos împuţit! Răcnetul feminin se auzi de undeva dinăuntrul casei. Nu pot cumpăra ceai cu *aer!* Bea *vopsea* dacă ţi-e sete!

— Mă tem că nu vă pot oferi ceai, confirmă Wyndham

pe un ton grav. Dar am... se uită prin încăpere. Brandy! Îl reperă pe un raft de sub fereastră, între două borcane cu ulei. Este un cadou de la un prieten. Care e conte, aşa că brandy-ul se poate bea.

Îşi şterse mâinile cu o cârpă prinsă la betelia pantalonilor pătaţi cu vopsea şi se uită în jur, aparent în căutarea paharelor, dar nu văzu niciunul, aşa că ridică din umeri, duse sticla la gură, trase o duşcă, apoi i-o întinse lui Chase, care ridică şi el din umeri, luă o înghiţitură, după care îi întinse sticla lui Rosalind.

Care îl privi cu ochii în flăcări, nevenindu-i a crede.

Chase îi dădu înapoi sticla lui Wyndham, care o puse pe masa care se clătina, fiindcă avea un picior în mod clar mai scurt decât celelalte, asta dacă nu cumva podeaua mansardei nu era înclinată.

— Îmi cunoaşteţi lucrările, domnule? Unde le-aţi văzut?

— La Velvet Glove.

— Desigur, desigur. Unul este deasupra canapelei, iar alte câteva sunt în camerele de la etaj, confirmă pictorul.

— Unul cu un înger...

Chase lăsă propoziţia neterminată.

— Ei bine, nu este *chiar* un înger, îl corectă Wyndham, având în vedere ce face.

Cei doi bărbaţi schimbară alt rânjet masculin, timp în care Rosalind căută cu disperare un loc sigur spre care să se uite. Însă pretutindeni erau nuduri şi bărbaţi care zâmbeau semnificativ.

— Dacă mi-aţi văzut îngerii, probabil că aţi fost într-un bordel, spuse Wyndham mulţumit de sine.

Apoi întoarse capul pentru a o admira cu îndrăzneală pe Rosalind.

Ea îi întoarse calmă privirea, măsurându-l.

— Bănuiesc că nu doriţi să-i explicaţi prietenei dumneavoastră, domnule. Mă tem că nu. Şi printre cunoştinţele mele apropiate se numără tot felul de bărbaţi şi de femei. Doriţi s-o pictez? Sau poate doriţi o sculptură? Sau poate... Mai bine tac şi vă las să-mi explicaţi de ce un

om cu evidentă stare se află aici însoţit de o femeie frumoasă de condiţie bună.

— Mi-aţi putea adresa mie întrebările, domnule Wyndham. Mă aflu chiar în faţa dumneavoastră.

Şi Rosalind putea fi dură.

El o privi sincer surprins.

— Îmi cer scuze, doamnă! De obicei, genul de femei care îi însoţesc pe domni în mansarda mea preferă să lase vorbitul în seama lor. Aş fi încântat să vă adresez dumneavoastră *toate* întrebările.

Fusese o afirmaţie sugestivă – „genul de femei” –, dar o rostise pe un ton atât de dezarmant, încât probabil că razele farmecului său ajunseseră tocmai pe malurile Tamisei. Cu siguranţă, oamenii erau învăluiţi de ele chiar în clipa aceea.

Probabil că domnul Wyndham putea să scape basma curată din aproape orice.

Chase îl plăcu din simplul motiv că omul părea pe de-a-ntregul el însuşi.

De asemenea, fu sigur că nu l-ar îngădui vreodată pe Wyndham în preajma surorilor lui.

— Vă admirăm tehnica, domnule Wyndham, rosti el domol. Aţi pictat vreodată şi altceva decât artă de bordel? Ne gândeam că ne-ar plăcea ceva mai… pastoral. Pentru o casă aflată la ţară. Ducesa este sigură că talentul dumneavoastră depăşeşte…

— Nivelul togilor şi al sânilor?

— Exact.

— Pastoral, hm?

Wyndham îi studie cu o privire pătrunzătoare. Intrigată. Amuzată.

— Mie îmi plac vacile, spuse Rosalind pe un ton vesel.

— Îi plac vacile, repetă Chase.

— De fapt, am pictat vaci, recunoscu Wyndham.

Şi nu mai adăugă nimic.

Rosalind se încorda de nerăbdare.

Cu câteva zile în urmă, în timp ce îl asculta pe Colin, lui Chase nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte că o discuţie

despre vaci îl va face atât de dornic să afle detalii. Dar îşi dădu seama că trebuia să se poarte cu grijă. Domnul Wyndham nu era prostul nimănui şi avea aerul că nu părea să dea doi bani pe părerea cuiva despre el. Ceea ce însemna că era greu de speriat sau de controlat.

— Am putea vedea acest tablou pastoral sau ceva asemănător, ca să-mi dau seama dacă puteţi să pictaţi ce ne-am dori?

Tocmai reuşise să imite de minune o persoană pedantă. Genevieve ar fi fost mândră de el.

— Ei bine, adevărul este că am pictat nişte peisaje pentru contele de Rawden, care Dumnezeu ştie ce a făcut cu ele, că prin casă nu le-am văzut atârnate. Şi am mai pictat unul, mult mai mare şi mai complex, cu vaci, pentru un gentleman pe care adevărul este că nu l-am întâlnit niciodată. Însă am fost fericit că i-am luat banii. Un gentleman m-a abordat şi mi-a cerut să pictez ceva care să poată trece drept opera unui renascentist italian. Ha! M-a amuzat! M-a informat că era pentru un client bogat, a cărui amantă era cam snoabă, dar nu foarte educată, prin urmare, nu ar fi sesizat diferenţa. Şi mi-a mai spus că voi primi şi alte comenzi dacă sunt discret, fiindcă nu dorea să se ştie că aflase de mine de la Velvet Glove. Îmi imaginez că era însurat. Aşa că am pictat vaci şi cai, şi heruvimi şi am pus şi un înger pentru că mi-e uşor să-i pictez, iar el şi-a dorit unul. A vrut să adaug şi o lună, iar lunile sunt şi ele uşor de pictat. Doar o… Trasă prin aer o linie curbă. La aşa ceva vă gândiţi?

Tocmai descrisese în amănunt tabloul de Rubinetto de la Montmorency.

Însă Chase ştia că nu-l putea întreba pe Wyndham de ce îl semnase cu alt nume fără a dezvălui ce ştia deja.

De asemenea, era foarte posibil ca domnul Wyndham să nu fi semnat el însuşi tabloul. Semnătura „Rubinetto” era posibil să fi fost adăugată mai târziu.

Aşa că puse o întrebare pe care domnul Wyndham o putea considera de înţeles:

— Păstrarea discreţiei are un preţ?

Domnul Wyndham îşi lăsă capul pe spate în semn de apreciere a modului de abordare. Zâmbi lent.

— La cât anume vă gândiţi, domnule?

— Zece lire.

— Mi-a fost comandat de un domn, pe nume Welland-Dowd[13].

Chase se holbă la el.

— Am etica şi loialitatea unei pisici, mărturisi el. Şi trebuie să-mi plătesc menajera.

— Îi al naibii de sigur că tre' să-ţi plăteşti menajera!

Vocea răsunase deranjant de aproape. Zgomotul unei mături trecute cu violenţă printr-un colţ se auzi de la baza scării. *Poc, poc, poc!*

— Treceţi printr-o perioadă dificilă? întrebă Rosalind cu dulceaţă în glas.

— Îşi exprimă prin intermediul măturii dragostea frustrată pe care mi-o poartă, explică domnul Wyndham cu voce joasă.

— Aveţi idee unde locuieşte domnul Welland-Dowd? Ştiţi ceva despre el? Aş vrea să văd tabloul. Mă întreb dacă nu cumva îl cunosc sau dacă n-aş putea să-i fiu prezentat fiindcă numele mi se pare familiar.

— Hm. Nu ştiu unde locuieşte, dar vă pot spune că are o înfăţişare comună. E slab şi are nasul cam ascuţit, dar descrierea asta se potriveşte pentru jumătate din englezi. Avea ochii mijiţi, dar era multă lumină aici în cele două dăţi când l-am văzut, aşa că nu sunt sigur că asta îl caracterizează. Nu era îmbrăcat scump. Sau interesant. O haină albastră, încălţări de provenienţă incertă. Una peste alta, cam modest. Caracteristica lui favorită din punctul meu de vedere au reprezentat-o buzunarele adânci.

Wyndham îi făcu cu ochiul.

Se auziră sunetul clopoţelului de la intrare, zgomotul unei mături azvârlite, paşi grăbiţi şi o uşă deschisă violent. *Bum!*

---

13 În limba engleză, se pronunţă similar cu *well-endowed* (bine dotat), (n.tr.)

— O curvă a venit să te vadă, neisprăvit amoral, împuţit şi inutil! strigă de jos menajera.

— Amoral! rosti Chase impresionat. Un cuvânt nu prea folosit.

— Devine categoric shakespeariană după ce bea mai mult decât trebuie. Dar găteşte acceptabil, când are din ce, şi ţine casa curată. Parcă nu se poate abţine să nu deretice, chiar şi când nu e plătită. Se răsuci spre uşă şi strigă la rându-i: *Care* curvă, doamnă Pal… A, bună, Minette! spuse el văzând capul unei femei apărând pe scări. Nu e curvă, le explică el lui Chase şi Rosalind. E model.

Minette dădu repede din cap pentru a-i confirma spusele, apoi le zâmbi şi făcu o reverenţă.

Privind-o mai atent, lui Chase îi fu clar că aveau în faţă îngerul de la Velvet Glove şi, după cum dorise soarta, din tabloul de Rubinetto.

Se întrebă dacă şi Rosalind o recunoscuse. Avu impresia că o zări aruncând o privire pe furiş către pieptul ei, apoi spre chip şi, da, da, iată expresia recunoaşterii.

Şi o expresie de fascinaţie nu tocmai cordială.

— Să plătesc îngerii sau s-o plătesc pe menajeră? Cum ar putea cineva să aleagă, domnule Charles? rosti Wyndham apropiindu-se de Minette, făcându-i o plecăciune, luând-o la braţ şi conducând-o spre ei.

Aduse cu el şi un miros interesant de desfrâu – ulei şi ceară de albine, diverse lucruri pe care artiştii le amestecă cu pigmenţi pentru a face vopsea, brandy, un pic de sudoare stătută şi fum de trabuc.

— Eu ţin cu îngerii, domnule Wyndham.

— Mă gândeam eu că de partea lor veţi fi.

Minette îi zâmbi lui Chase, iar în obraji îi apărură gropiţe.

Rosalind nu păru încântată să aleagă între îngeri şi menajeră, dar se încordă ca o pisică gata să atace.

Ceea ce lui Chase îi plăcu întrucâtva.

Scoase zece lire din buzunar – o adevărată avere pentru pictor – şi i le dădu.

— Mulţumesc pentru consultaţie, domnule Wyndham.

— Anunţaţi-mă ce veţi decide în privinţa vacilor, spuse Wyndham destul de ironic. Acum, Minette, draga mea, azi vei poza ca sirenă…

Capitolul 15

Reuşiră s-o evite pe menajera cu mătură periculoasă şi ieşiră din casă. Femeia îi fulgeră cu privirea.

— Bună ziua, rosti ea cu o oarecare demnitate.

Dar trânti uşa în urma lor.

— Casa era impecabilă, recunoscu Chase în timp ce coborau treptele.

— Ai remarcat?

— Am fost soldat. Am fost antrenaţi să păstrăm lucrurile în ordine şi să remarcăm când nu sunt. Ceea ce este ironic având în vedere că, în acelaşi timp, am fost învăţaţi şi să dormim în noroi şi praf. Dar lucrurile mici sunt cele care ne ajută să ne păstrăm echilibrul. Vechile obiceiuri dispar foarte greu.

Rosalind ştia că acest lucru era adevărat, mai ales în privinţa lui Chase.

— Crezi că Kinkade este Welland-Dowd? întrebă ea.

Chase izbucni într-un râs atât de necontrolat, încât toate capetele de pe stradă se întoarseră surprinse.

O, Dumnezeule! Înţelesese abia când rostise numele cu voce tare.

Welland-Dowd.

Well-endowed.

— Ei bine, nu sunt eu omul care să-l judece, iar în comparaţie cu *mine,* nimeni nu este *aşa,* dar am înotat împreună cu el şi pot spune că nu are de ce să se ruşineze în privinţa…

— Nu, nu, *nu!*

Rosalind îşi acoperi urechile.

El râdea în continuare. Soldat obscen afurisit!

Nu se putu supăra pe el – râsul lui era magnific şi se

gândi că rar îl văzuse manifestându-se astfel în ultimele zile. Îşi simţi inima ca un zmeu de pânză care plutea şi plutea tot mai departe în văzduh. Era neobişnuit şi puţin înspăimântător să se simtă atât de uşoară, de liberă, de tentată să renunţe la control. Cu un efort, îşi struni inima, care se strânse din nou de îngrijorare.

Lucy!

Dacă aveau noroc, fiecare indiciu avea să-i ducă tot mai aproape de Lucy.

— Ştim că tabloul a fost comandat cu un scop, spuse el, un scop care se pare că nu i-a fost comunicat domnului Wyndham. Dacă ar fi încercat să ne ascundă ceva, ar fi minţit. Aşa că Rubinetto a fost pictat de un artist de bordel şi pus într-un muzeu în care se pare că bărbaţii intră, dar din care nu ies sau din care ies fără să fi intrat. Trebuie să aruncăm o privire prin muzeu după lăsarea întunericului, în noaptea asta. Ceva este categoric în neregulă.

— Să aruncăm o privire prin muzeu în noaptea asta? După ce se *încuie?*

— Probabil că am putea intra pe uşa de serviciu. Cred că aş putea-o descuia cu uşurinţă sau, dacă nu, o voi forţa. Dacă nici aşa nu reuşesc, o să încerc cu o fereastră.

Observă că ea îl privea surprinsă.

— Când Dumnezeu ai învăţat să descui uşi fără să ai cheie?

— Fraţii mei m-au învăţat. Dar poate preferi să nu mă însoţeşti, adăugă el gândindu-se că, în fond, probabil nu era înţelept să o ia cu el.

Însă ea nu era o floricică plăpândă.

— Te voi însoţi, rosti ea. După câteva clipe, întrebă: Oare ce înseamnă asta? *Nu* mă refer la nume, îl lămuri ea, văzând că el se uită la ea cu ochi strălucitori, pregătindu-se să-i explice cu ceea ce ea fu sigură că avea să fie o abundenţă de detalii fizice.

El ezită.

— Nu sunt sigur ce înseamnă, asta admiţând că înseamnă ceva. Bărbatul descris de el nu seamănă deloc cu Kinkade. Doar ştii cum arată Kinkade.

Într-adevăr, ştia.

— De ce să comande cineva tabloul, pentru ca apoi să-l doneze unui muzeu? Iar muzeul de ce să-l *expună?*

— Pentru că este un Rubinetto autentic, iar din câte am înţeles tablourile de Rubinetto sunt foarte rare.

Rosalind râse.

— Mi-ar plăcea să am unul.

— Serios?

Chase rosti cuvântul pe un ton de parcă Rosalind i-ar fi dezvăluit un aspect tulburător al caracterului ei.

Ea zâmbi. Se întrebă dacă Chase îşi dădea seama cât de mult îi păsa lui de orice.

— Pare atât de… paşnic.

Nu era exact cuvântul pe care îl dorise. Asemenea amantei la care Wyndham făcuse referise, nici ea nu ştia nimic despre artă. Dar faptul că domnul Wyndham era mulţumit de soarta sa se reflecta în lucrările lui.

— Paşnic?

Numai Chase putea să facă ca acel cuvânt să pară dezgustător. Nu seamănă cu nimic din lumea asta sau din cealaltă.

Vorbise de parcă asta era o trădare. Ceea ce o făcu să zâmbească din nou. Fu pe cale să-l întrebe ce ştia *el* despre lumea cealaltă, dar se abţinu. Ascultase delirul oamenilor chinuiţi de febra căpătată din cauza rănilor, ştia că aveau viziuni cumplite sau minunate. Îi auzise vorbind cu cei dragi chiar înainte să moară. Nu dorea să afle ce văzuse Chase la hotarul dintre viaţă şi moarte, pentru că şi-ar fi amintit de toate celelalte urmări posibile ale bătăliei de la Waterloo.

În niciuna dintre ele, Chase nu s-ar fi aflat în clipa aceea lângă ea. Simţi în ceafă fiorul rece al acestei posibilităţi.

— Exact, fu tot ce spuse.

El se uită încruntat la ea – îl derutase. Ei nu-i păsa. Din fericise, cu ani în urmă ea nu simţise nevoia de a se explica, iar fetişcana care fusese nu mai era. Părea mulţumită să străbată o stradă destul de rău famată, alături de un bărbat cu o reputaţie destul de proastă, care mai şi

şchiopăta puţin. Capul auriu al bastonului său licări aproape vesel în soare.

— În Derbyshire nu e paşnic? dori el să ştie.

Ea fu tentată să-i povestească despre pământ, despre floricelele care creşteau frumos chiar lângă casa ei, despre vecini, care erau gălăgioşi şi vorbăreţi, însă doar câteodată interesanţi, despre casa care îi aparţinea acum, datorită fostului ei soţ, dar pe care niciodată nu o simţise cu adevărat a ei. Doar pentru a-l tortura cu detalii. Pentru a vedea cât de mult putea el suporta.

Apoi îşi dădu seama că detaliile nu erau necesare şi că nu aveau nicio legătură cu răspunsul ei.

— Nu e genul meu de paşnic.

Nu realizase asta până când nu o spusese cu voce tare.

— Genul tău de paşnic?

Ea îşi dădu seama că el îi cerea să-i explice. Dar nu era sigură cum s-o facă.

— Am impresia că… deşi tabloul este disperat de bizar şi de fantezist, fiecare creatură din el pare mulţumită de situaţie şi pare a o accepta, şi e puţin… puţin visătoare. De parcă ar şti că totul este bine, că va fi bine mereu. Este plin de viaţă şi ciudat, şi puţin… ei bine, supranatural. Şi e foarte plin de culoare.

În mod inexplicabil, Chase se simţi fermecat până în măduva oaselor de acea listă de motive pentru care ei îi plăcea tabloul.

Dacă Genevieve ar fi auzit-o, s-ar fi holbat năucită la Rosalind, preţ de câteva clipe, apoi ar fi pus cu blândeţe o mână pe braţul ei şi ar fi rostit îngrozită: „O, nu! O, nu, nu, nu! Dumnezeule mare, draga mea! Nu!” Genevieve i-ar fi explicat cu exactitate motivele pentru care tabloul era hidos, în vreme ce lui Chase instinctul îi spunea că este hidos. Nici măcar domnul Wyndham nu-şi făcea iluzii în privinţa propriului talent.

Apoi Chase începu să înţeleagă. „Fiecare creatură din el pare mulţumită”, remarcase ea.

Viaţa lui Rosalind fusese agitată şi plină de culoare, şi

violentă, iar ea văzuse mai mult din lume decât surorile ei. După cum îi mărturisise ea, făcuse ce trebuise să facă. Iar acum îşi dorea să poată *alege ce* va face.

Înţelese mai bine în ce măsură fusese ea silită să cedeze circumstanţelor, neavând de ales. Dar înţelese şi ce mare satisfacţie îţi oferea îndeplinirea datoriei. Calea ei către maturitate nu fusese deloc netedă, dar o străbătuse cu un curaj înnăscut. Nu dăduse înapoi în faţa sângelui, a morţii şi a războiului.

Avea un simţ al datoriei la fel de puternic ca al lui. Şi era foarte curajoasă.

Curajoasă rima cu frumoasă.

Fusese singurul impuls poetic pe care îl avusese în viaţa lui. Îşi propuse să fie şi ultimul, pentru că îl făcuse să se simtă ca un prost.

Măcar dacă n-ar fi admirat-o la fel de mult pe cât o dorea. Şi brusc, simţi ceva cu totul nou – se temea s-o seducă la fel de mult pe cât dorea s-o seducă şi la fel de mult pe cât suspecta că putea fi sedusă.

Pentru că apoi ar fi trebuit s-o părăsească. Şi sincer, nu credea că ar fi fost capabil să renunţe la ea.

Şi nu credea că putea face dragoste cu ea fără să fie a lui.

Iar ea îi spusese foarte clar că nu dorea asta. Cu toate astea dorea ca ea să poată alege.

Aşa că simţi o fericire ciudată, plăcerea simplă de a fi cu ea amestecată cu o dezolare stranie. Precum acele raze de soare care reuşiseră să străpungă norii de ploaie în prima zi în care ajunsese la Londra, ziua în care fusese atacat.

Cu toate astea, era o senzaţie ciudat de paşnică.

— Chiar este plin de culoare, acceptă el cu blândeţe. Tabloul.

— De ce zâmbeşti? îi suspectă ea blândeţea.

El ridică din umeri cu inocenţă. Merseră mai departe.

— În Sussex este paşnic? întrebă ea. La Pennyroyal Green?

— La Pennyroyal Green nu este niciodată paşnic, rosti

el încruntat. Să nu crezi pe nimeni care ţi-ar spune altceva.

— Fără îndoială, asta pentru că *tu* locuieşti acolo.

Fu rândul ei să zâmbească.

Ochii ei dispărură când zâmbi, obrajii i se rotunjiră, chipul i se lumină, iar gura formă un fel de V. Zâmbetul ei fu total dezinvolt şi o transformă din delicată, senzuală şi frumoasă în simplă, dar veselă, luminoasă.

O privi tulburat.

— Motiv pentru care abia aştepţi să te întorci, adăugă ea.

El ignoră comentariul.

— Sunt sigur că, prin comparaţie, India va fi semnificativ mai paşnică.

— De ce nu e paşnic în Sussex? În afară de faptul că amorala familie Redmond locuieşte acolo.

— Ah! Foarte bună utilizare a cuvântului „amoral”.

Ea ridică din umeri cu modestie.

— Ei bine, familia Redmond locuieşte la Pennyroyal Green. Asta în primul rând. Probabil, ştii ce părere au ai mei despre familia Redmond. Tot acolo locuieşte şi fratele meu Colin, despre care e posibil să fi auzit câte ceva – acum e însurat şi a devenit o nesuferită autoritate în materie de vite. Şi mai este şi Academia pentru fete a domnişoarei Marietta Endicott, pe care noi o numim Şcoala de fete recalcitrante, fiindcă chiar asta este – toate fetele indisciplinate din Anglia sunt trimise acolo, ceea ce înseamnă că toţi băieţii din oraş dau târcoale. Polly, fiica lui Ned Hawthorne – familia lui are de secole cârciuma Pig & Thistle pare că nu-l poate ierta pe Colin că nu s-a însurat cu ea şi are doar 17 ani, adică vârsta la care astfel de lucruri sunt luate foarte în serios şi sunt foarte dureroase. Uneori, din acest motiv, am probleme să fiu servit la Pig & Thistle.

— Nu mai spune!

— Sora mea Olivia susţine că nu are de gând să ajungă fată bătrână doar pentru că ticălosul de Lyon Redmond a dispărut cu câţiva ani în urmă, dar, pe zi ce trece, devine tot mai slabă, iar ochii îi strălucesc tot mai tare.

— Şi tu îţi faci griji din cauza ei.

El ridică din umeri.

— Ian pare să calce pe urmele lui Colin. De pe vremea când atârna de balcoanele conteselor.

— Pare un peisaj plin de culoare.

Chase zâmbi din nou.

— Şi e chiar şi mai interesant de-atât. Eu am fost trimis la Londra, chipurile, pentru a verifica dacă un văr îndepărtat este potrivit pentru rolul de vicar la Pennyroyal Green, dar în realitate fiindcă familia nu mai suportă prezenţa mea. Nici nu m-am întâlnit cu el până acum.

Rosalind îl privi surprinsă.

— Familia ta îi angajează pe oamenii din Pennyroyal Green?

Îl amuză că ea nu se repezise să-l contrazică în privinţa faptului că familia lui nu-l mai suporta.

— Da. Oricât de improbabil ar părea. Se pare că el îmi este văr. De-a douăsprezecea spiţă, dar numele lui de familie este Sylvaine, la fel ca al mamei. Domnul Adam Sylvaine. Este al doilea nume al meu.

Rosalind se opri şi îl privi neîncrezătoare. Ei bine, de fapt se uită urât la el. Se opri şi el.

— Ce-i? întrebă el iritat.

— Chase, trebuie să te duci imediat la el! Sunt convinsă că vrea să afle dacă va avea ce să mănânce sau dacă va putea să-şi întemeieze o familie, sau dacă se va muta într-o casă nouă. Dacă tu nu îl consideri potrivit, poate că va primi o altă ofertă.

Părea consternată de lipsa lui de consideraţie.

Realitatea era că nici el nu se simţea mândru de sine.

Dar era vina ei. Se gândise exclusiv la *ea.*

Cu toate astea, o privi cu căutătura lui încruntată de căpitan, trufaş şi ofensat.

În replică, ea se uită la el cu o privire verde implacabilă, rece şi poruncitoare.

— De unde Dumnezeu să ştiu dacă e potrivit ca vicar? O astfel de decizie presupune o responsabilitate enormă. E clar că tata nu era în toate minţile când mi-a încredinţat

tocmai mie această sarcină blestemată – da, îmi dau seama că pare o contradicţie de termeni. De ce zâmbeşti?

— De ce o consideri tu o responsabilitate enormă. Hai să fim serioşi! *Câţi* oameni ai avut sub comanda ta?

El rămase tăcut.

Ea porni mai departe.

— Nimeni nu se aşteaptă să ştii *totul,* căpitane Eversea.

Rosalind zâmbi pentru sine.

Chase avu grijă să nu se uite la ea. Era revoltător de deconcertant să înţeleagă cineva ce gândea în realitate.

*

Ciudat era că nu-l deranja că i se bătuse obrazul pentru a se duce la vărul lui, ci faptul că Rosalind îi bătuse obrazul.

Îi trimisese un bilet vărului său, cerându-şi scuze pentru întârziere şi spunându-i că fusese reţinut şi că nu putuse scăpa, ceea ce nu era întru totul o minciună, iar în replică, vărul său îl invitase degrabă la el.

Cum Dumnezeu să-şi dea seama dacă era „potrivit” ca vicar?

Cunoştea Biblia – părinţii insistaseră ca toate progeniturile să meargă în fiecare duminică la biserica din Pennyroyal Green, deşi el era absolut sigur că îl văzuse pe taică-său dormind cu ochii deschişi nu doar o dată. De fapt, într-o vară, o muscă executase exact şase opturi aeriene – Chase le numărase – înainte de a se aşeza pe nasul tatălui său în timpul slujbei, moment în care acesta, mormăind, îşi îndreptase brusc trupul, lovind strana din faţa lui şi strâmbând pălăria doamnei Notterley. Asta în ciuda faptului că avusese ochii deschişi şi *toată lumea* putuse să vadă unde avea să aterizeze musca.

În orice caz, dormitul cu ochii deschişi era un talent foarte util când aveai o droaie de fraţi puşi pe şotii.

Se întrebă dacă acel vicar era în stare să-şi menţină enoriaşii treji, şi cum Dumnezeu avea să-şi poată da el

seama dacă era capabil de asta. Poate că ar trebui să-i ceară să ţină o predică, iar el să-l urmărească, precum un învăţat de la Oxford, evaluându-l fără să zâmbească şi lovindu-şi palma cu o riglă. Sau să se uite la el cu privirea dură cu care un căpitan inspecta un subaltern.

În fond, îl putea provoca pe vărul lui la un joc de cărţi. Dacă era un membru respectabil al familiei, avea jocul în sânge.

Deloc de mirare, având în vedere cartierul şi locuinţa, Adam Sylvaine însuşi deschise uşa.

Lumina unei lămpi îi îngădui să-l vadă pentru prima dată pe vărul său, ai cărui ochi erau aproape la nivelul ochilor lui. Era înalt. Blond. Surprinzător. Nu mai întâlnise vreun alt membru al familiei care să fie blond. Avea un chip prelung, elegant şi ochi de culoare deschisă, care păreau însufleţiţi pe fundalul tenului alb. După toate probabilităţile, erau albaştri.

— Charles Eversea, rosti Chase şi făcu o plecăciune.

— Căpitane Eversea… vere! spuse Adam cu căldură, creând imediat o relaţie între ei. Mă bucur tare mult să te cunosc.

O voce plăcută. O plecăciune politicoasă. Deloc slugarnică. N-ar fi suportat slugărnicia. Niciun entuziasm exagerat. Părea sincer încântat să-l cunoască.

Adam se dădu la o parte şi îl pofti pe Chase înăuntru, luându-i haina şi pălăria. Chase nu-i dădu şi bastonul.

— Îmi cer scuze pentru…

Adam arătă cu o mână spre încăperea simplă.

Chase văzu un salonaş unde ardea un foc mic, care, dimineaţa, era folosit şi pentru prăjit pâinea. Fără îndoială, dormitorul era minuscul ca o celulă, iar coridorul, îngust.

— Am intenţionat să rămân la Londra doar câteva zile, iar acest apartament este aproape de o bibliotecă. Iar de mâncat, mănânc în localul de vizavi.

Chase detesta când oamenii simţeau nevoia să se scuze pentru ceva ce nu era vina lor, dar îşi dădea seama că asta făcea parte din schimbul de amabilităţi. Apartamentul era perfect adecvat pentru cineva care

implora un văr mult mai bogat să-i dea o slujbă şi perfect adecvat ca locuinţă temporară, şi totodată perfect adecvat pentru un om care dormise în noroi – aşa cum făcuse el. Probabil că iritarea i se citi pe chip, pentru că sprâncenele vărului său se ridicară aproape unindu-se. Şi mama lui putea face asta. Interesant talent!

— Ce vreau să spun este că te-aş fi primit la Whitehall, dar regele a avut nevoie de anticamerele sale.

Chase râse. Fusese o tentativă decentă de a glumi, dar vărul Adam era tensionat.

Se aşternu tăcerea. Lui Chase, tăcerea îi conveni pe moment. Când se tăcea, oamenii aveau tendinţa de a dezvălui diverse lucruri despre ei.

Şi Adam o făcu. Avea degete lungi, de erudit, cu care, din când în când, bătea ritmic în genunchi, de parcă acestea ar fi preferat să întoarcă paginile unei cărţi. Era slab – cămaşa atârna puţin cam prea largă pe el –, ceea ce era de aşteptat din partea cuiva care probabil că citea mult şi uita să mănânce făcând asta. Pantofii îi erau vechi, cu crăpături la vârfuri, dar fuseseră lustruiţi recent. Mai observă că Adam avea umerii largi, la fel ca toţi membrii familiei.

Chase rar ştia cum să discute cu un erudit. Miles Redmond ar fi ştiut, fiindcă şi el era un intelectual excentric. Îşi petrecuse mult timp aplecat asupra unei table de şah în faţa şemineului de la Pig & Thistle, cu domnul Culpepper şi cu domnul Cooke, şi plănuind o altă călătorie în Mările Sudului. Plecase, se însurase cu o femeie pe care nimeni nu o cunoştea, o femeie încântătoare, despre care Chase n-ar fi crezut în ruptul capului că s-ar uita de două ori la Miles Redmond, şi o adusese la biserică, fapt care făcuse ca multe gâturi să tremure în efortul de a se lungi pentru ca oamenii să se zgâiască mai bine.

În ultima vreme căsătoriile deveniseră o *epidemie* la Pennyroyal Green.

Poate că de aceea simţise impulsul de a o cere pe Rosalind în căsătorie – se molipsise.

Alungă gândul şi se uită plin de speranţă prin

încăpere. Văzu doar un ceainic şi două ceşti aranjate frumos pe o tavă, gata să fie umplute, câteva prăjituri cu lămâie aranjate pe o farfurie, dar nicio sticlă cu brandy. Nici măcar una cu vin de Xeres.

Întoarse încet capul spre vărul său şi îl privi curios.

Adam îşi drese glasul:

— Îmi imaginez că ai venit ca să vezi dacă sunt potrivit pentru postul de vicar.

— De ce ai ales biserica? întrebă Chase fără vreun preambul.

— De ce ai ales armata?

Ia te uită! Un punct pentru vărul Adam, fiindcă nu se aşteptase să i se răspundă cu o întrebare. Asta dacă nu cumva era o modalitate de a evita să-i răspundă la întrebare, ceea ce era un truc nesuferit al erudiţilor.

— Pentru că asta mi se potriveşte cel mai bine, continuă Adam. Mi s-a părut firesc să fac asta.

Chase nu-şi pusese niciodată în viaţa lui această întrebare şi nici nu se gândise la motive.

Iar în privinţa preoţilor, din experienţa lui, oamenii se făceau preoţi pentru că nu aveau de ales.

— Tu de ce ai făcut-o? întrebă vărul lui.

Îl întrebase pe un ton atât de firesc, încât îi răspunse fără a se gândi măcar puţin:

— La asta mă pricep cel mai bine. Să fiu soldat şi să-mi comand oamenii în bătălie pentru un scop bun. Să lupt pentru a apăra lucrurile care contează – familia şi ţara. Pentru menţinerea păcii şi libertăţii. Să păstrez ordinea şi disciplina, şi loialitatea, şi camaraderia în onoarea tuturor acestor lucruri.

Spre deosebire de fraţii lui, Colin şi Ian, armata lăsase asupra lui urme şi la propriu, şi la figurat. Şi tot spre deosebire de Colin şi Ian, părea a nu-şi mai găsi locul nicăieri.

— Cred că eu mă pricep cel mai bine la religie. Oricât ar părea de ciudat, din motive similare.

Îl privi fix pe vărul său.

Care, la rându-i, îl privi fix. Apoi luă o prăjitură.

— Deci, vere Adam…

Adam îşi îndreptă alert trupul auzind tonul lui Chase. Care fusese provocator.

Exista ceva ce Chase dorea să afle.

— În profesia ta există nişte reguli, nu? Iubeşte-ţi aproapele şi aşa mai departe. Reguli pe care trebuie să le inoculezi enoriaşilor şi după care să trăieşti.

— Presupun că lucrurile pot fi privite şi aşa. Deci… voi spune că da, rosti Adam aşteptând atent, gândindu-se că era posibil să fie un test.

Dar Chase observă că părea şi puţin amuzat.

— Şi dacă nu-ţi dai seama cum se aplică regulile într-o anumită situaţie? Dacă făcând bine într-o privinţă, faci rău în alta? Şi o greşeală gravă anulează tot binele făcut?

Desigur, se gândea la Rosalind, la Kinkade şi la colonelul March.

— Când regulile, aşa cum le înţelegi tu, regulile *tale,* nu se pot aplica într-o anumită situaţie, spuse vărul lui, trebuie să laşi instinctul să te ghideze către binele superior. Trebuie să ai încredere că bunele tale intenţii te vor îndruma să faci ce este corect, să faci ce consideri tu că e corect, şi mai mult de-atât nimeni nu poate face. Nimeni nu cunoaşte cu adevărat consecinţa finală a acţiunilor sale.

Chase îşi privi îndelung vărul.

Adam Sylvaine se uită calm la el.

În cele din urmă, Chase suspină.

— O, cred că eşti potrivit pentru slujba asta, Adam, rosti el cu amărăciune.

Adam îi zâmbi. Chase observă că avea zâmbetul mamei sale, în mare în orice caz.

— Îţi mulţumesc, căpitane…

— Te rog, spune-mi Chase!

Vorbiră puţin despre familie, apoi Chase se decise că era timpul să plece.

— Caută-mă dacă intenţionezi să mai rămâi în oraş, Adam.

— O să mai stau cam o săptămână, apoi mă duc să-mi iau lucrurile şi mă mut la vicariat. Abia aştept să cunosc

restul familiei.

Chase se gândi că ar trebui să-l avertizeze pe Adam Sylvaine în privinţa familiei Redmond. Era o poziţie interesantă pentru cineva din familia Eversea – să aibă în grijă o turmă de credincioşi din care făcea parte familia Redmond era ca şi cum i-ar fi cerut unei pisici să se îngrijească de bunăstarea spirituală a unor câini. Era posibil ca vărul lui să ajungă să se confrunte cu o dilemă morală, iar asta îl înveseli pe Chase, care adora să ofere cuiva o provocare interesantă.

Strânse mâna vărului său – strângerea de mână a lui Adam era puternică, fiindcă şi el avea fraţi cu care se luptase – şi porni spre uşă.

Abia când ajunse la ieşirea din micul apartament, observă că piciorul nu-l durea. *Deloc.*

Că avusese în mână bastonul, dar nu-l folosise.

Încremeni complet.

Chase rar cunoscuse frica adevărată.

O, există diverse tipuri de spaime. De pildă, teama de confruntarea cu un inamic bine înarmat, care îi era familiară. Era tolerabilă. Ştia cum să se poarte într-o atare situaţie. Exista ceva cunoscut într-o situaţie necunoscută.

Dar asta era *cu totul* altceva. Era teama că înnebunise.

Îşi simţi inima sărind din piept. Se simţi din nou nesigur ca un copil, senzaţie pe care o detesta pentru că el nu simţise asta absolut niciodată ca adult.

Adică exceptând momentele petrecute cu Rosalind, desigur.

Se opri la uşă şi se răsuci pentru a se uita la vărul Adam.

Poate că îşi imaginase. Poate că fusese un joc al luminii.

Dar avu impresia că Adam păruse îngrozit.

Totuşi, oricare fusese expresia pe care Chase credea că o surprinsese pe chipul vărului său, aceasta se transformă rapid în zâmbet.

Chase ridică o mână în semn de rămas-bun. Adam

ridică o mână în semn de rămas-bun.

Şi, până să ajungă acasă, pe Chase începu din nou să-l doară piciorul.

Capitolul 16

A doua zi – o altă zi de vară londoneză, lipicioasă şi cu cerul de culoarea lămâii –, o luă pe Rosalind şi se duseră din nou la muzeul Montmorency, care, ca de obicei, nu prea forfotea de activitate.

Cel puţin nu una care să-i fie vizibilă cuiva din exterior.

Deloc surprinzător, Liam şedea pe trepte. Dintr-un anumit motiv, în ziua aceea părea foarte mic pe lângă faţada muzeului, aşa cum nu mai păruse niciodată. Iar Chase îşi dădu seama că asta era din cauză că băiatul era permanent în mişcare – nu-l văzuse nicicând stând cu adevărat locului.

Liam îşi ridică privirea ca şi cum capul începuse brusc să-i fie de două ori mai greu. Braţele îi erau întinse în faţă, sprijinite pe genunchi.

Când se apropiară, el răsfiră cele cinci degete de la o mână fără a ridica braţul, de parcă efortul ar fi fost prea mare pentru el.

— Nu vrei să ne lămureşti, tinere?

În cele din urmă, Liam îşi ridică de-a binelea privirea, iar Rosalind simţi cum i se taie respiraţia.

Ochii băiatului erau complet stinşi. Chipul îi era inexpresiv, împietrit. Ca şi cum încasase o lovitură.

— Lămu…?

Apoi se opri. De parcă nu-i păsa dacă avea să mai rostească vreodată un cuvânt sau nu.

— A ne lămuri înseamnă să ne spui, te rog, ce înseamnă *asta.*

Chase îşi răsfiră degetele la fel ca Liam. Rosalind desluşi subtila tensiune din vocea lui Chase, dar băiatul nu.

Deşi nu dorea, Chase era îngrijorat.

Auzind tonul vocii lui Chase, Liam îşi îndreptă puţin trupul. Rosalind se gândi că acel ton era ca un ghimpe care putea trezi din amorţeală pe oricine.

— Ieri, cinci bărbaţi au intrat în muzeu, căpitane Eversea. Doi au ieşit.

Chase schimbă o privire cu Rosalind.

— Liam! rosti Chase cu o voce joasă, dar fermă, care vibra de încordare. Avu grijă să nu fie prea blândă fiindcă simţea că băiatul s-ar împotrivi. Te rog, uită-te la mine!

Capul lui Liam se ridică. Ochii aceia goi erau insuportabili. Rosalind se simţi inexplicabil de înspăimântată.

— Eşti bolnav? întrebă Chase cu voce calmă.

Şi atunci, ea ştiu că şi Chase era speriat. Rosalind şi Chase avură mare grijă să nu se uite unul în ochii celuilalt pentru că, în clipa aceea, amândoi pricepură că li se întâmplase ceva irevocabil – îşi îngăduiseră să le pese de Liam.

Liam păru să-şi muşte interiorul buzei. În cele din urmă, vorbi:

— Mi-a zis că ea a furat o bucată de pâine. A chemat poliţia. Şi au luat-o.

O, Doamne! Îşi dădură seama că el se referise la Meggie.

Cel mai rău era că băiatul nu plângea. Avea expresia cuiva care suferea mult dincolo de lacrimi. Era năucit, dar totuşi stoic, iar Rosalind abia putea respira din pricina panicii pe care o simţea în el.

Niciun băieţel de zece ani n-ar fi trebuit vreodată să arate astfel. Şi totuşi, el aşa arăta, încercând să facă faţă unei alte pierderi, copleşit de faptul că viaţa îi răpea şi puţinul pe care îl mai putea numi al lui. Acum, era complet singur.

„Atât de puţin îl desparte pe *oricare* dintre noi de o asemenea durere!” gândi ea. „Ceea ce face ca viaţa să aibă sens sunt oamenii pe care îi iubim”.

— Vorbeşti despre Meggie? Chase punea numai

întrebări la obiect. Cine ţi-a spus asta?

Liam părea să nu asculte întru totul.

— Până la urmă, n-o să se mai întoarcă acasă, mărturisi el ruşinat.

— Liam! Răspunde-mi! Cine ţi-a spus asta? *E posibil* să fi furat o bucată de pâine? Unde au dus-o? *Cine* a luat-o?

Liam ridică din umeri.

— Se poate s-o fi furat. A mai făcut-o şi altă dată. Când nu câştigam suficient pentru a cumpăra mâncare. Toată lumea de la pensiune mi-a zis.

Avea dreptate. Nu conta. Furtul era furt şi era greşit să furi, iar sistemul de justiţie părea mult prea adesea nedrept. Spânzurarea era considerată un instrument de descurajare a infracţionalităţii. Englezii preferau să elimine infractorii trimiţându-i pe alt continent sau ucigându-i, după cum discutaseră el şi Kinkade.

Iar în armată, soldaţii erau adesea biciuiţi pentru furtişaguri. Şi Chase fusese nevoit să ordone biciuirea câtorva pentru diverse fapte reprobabile.

Dar acum nu erau la război.

Iar foamea era şi ea greşită.

Şi dispariţia surorilor era greşită.

Brusc, binele şi răul îşi pierdură semnificaţia convenţională, iar el se gândi la cuvintele vărului său şi fu extrem de bucuros că le auzise.

— Unde s-a întâmplat asta? Şi ştii cum îl cheamă pe acel poliţist?

— Da. Patrulează prin Covent Garden în mai toate serile. Îl cheamă Buckthwaite. Toată lumea îl cunoaşte. Da' ea nu-i la Urciorul de Piatră, nimeni n-a văzut-o acolo. Am încercat s-o găsesc. Am încercat…

Vocea i se stinse.

Amândoi ştiau că „urciorul de piatră" însemna Newgate.

Chase şi Rosalind făcură un schimb de priviri. Ochii lui Chase erau aproape negri de furie, dar ceva stoic şi hotărât îi înăsprea trăsăturile.

Rosalind îl privi rugătoare. El se uită la ea cu o

expresie indescifrabilă.

Apoi amândoi se uitară în altă parte.

Fiecare înţelese ezitarea de a face ceea ce făcură în continuare, dar nu se puse nicio clipă problema să n-o facă.

— Vino, Liam!

Băiatul se uită cu o surprindere apatică la Chase. Ca şi cum, în ziua aceea, îi luă mai mult să priceapă cuvintele.

Chase se aplecă, îl ridică, îl puse sub un braţ – abia dându-i răgaz să scâncească – şi îl băgă în trăsură.

*

Îl duseră acasă la Rosalind, pentru că era mai aproape şi pentru că, exceptând-o pe menajeră, nu avea alţi servitori care să fie scandalizaţi de apariţia unui băiat foarte murdar, şi pentru că adevărul era că niciunul dintre ei n-ar fi putut suporta mirosul lui Liam pe parcursul unui drum ceva mai lung. Amintirea lui probabil că avea să zăbovească în tapiţeria trăsurii până când avea să fie spălată şi aerisită.

Pe drumul către casă deveni tot mai clar că Liam va trebui frecat bine pentru a putea fi tolerat în apropiere şi că probabil lăsase amintirea mirosului său unic în orice loc pe care îl vizitase până atunci.

Aşa că Rosalind puse la fiert patru cazane cu apă şi le vărsă într-o cadă mare din aramă, apoi turnă apă rece pentru a pregăti o baie perfectă pentru un băieţel.

După care, îi chemă pe Chase şi pe Liam la bucătărie.

Luă o bucată de săpun – fie că voia sau nu, Liam avea să miroasă a lavandă – şi o trânti în palma lui Chase.

El o privi rugător.

— Tu trebuie s-o faci, ştii asta. Doar… arată-i cum se face, dacă nu ştie.

Chase suspină prelung. Bărbatul şi băiatul se închiseră în bucătărie.

Se auziră apă revărsată şi multe înjurături grosolane, apoi, din fericire, ca prin farmec izbucniră râsete, în vreme ce Rosalind asculta în salonaş, şezând într-un fotoliu, cu

draperiile puţin trase la o parte pentru a îngădui soarelui să-i încălzească faţa. Se simţea inexplicabil de epuizată, inexplicabil de senină, ciudat de neîngrădită. În clipa aceea, nu ştia deloc ce să creadă despre tot ce se întâmpla, dar îi era cumplit de dor de Lucy şi era bucuroasă să-i aibă pe Chase şi pe Liam acolo, deşi ei nu însemnau pentru ea decât incertitudine şi posibilitatea de a-i frânge inima, dar era prea obosită ca să-i mai pese de asta. Era o senzaţie dulce şi dulce-amăruie şi era mult mai bine decât dacă ei n-ar fi fost acolo.

Doar că ei n-ar fi fost acolo dacă Lucy n-ar fi dispărut.

Aproape că aţipi ascultând vocea în surdină a lui Chase, care era ciudat de liniştitoare, deşi, fără îndoială, îi spunea lui Liam poveşti sângeroase din război.

În mod straniu, era atât sunetul siguranţei, cât şi al unei spaime pe care nu o putea defini.

*

O jumătate de oră mai târziu, Chase pe jumătate îl cără, pe jumătate îl împinse pe Liam afară din bucătărie, băiatul oarecum ruşinat fiind învelit într-o pătură, şi îl depuse fără nicio ceremonie în faţa focului, de parcă era un maldăr de rufe ude sau de vreascuri.

Preţ de un minut, Liam se luptă să ţină ochii deschişi. Urmăriră cum capul îi cădea în piept, cum îşi îndrepta repede trupul, surprins să se pomenească picotind, apoi iarăşi aţipind şi trezindu-se.

Povestea se repetă de cinci ori până când, în cele din urmă, adormi de-a binelea.

Într-o clipă, se cufundă în somnul adânc, cu zvârcoleli chinuite, de care au parte doar copiii.

Privindu-l, Rosalind aproape regretă că-l puseseră să facă baie. Fără stratul de murdărie pe post de armură necesară pentru camuflajul stradal, arăta ca oricare alt băieţel – mic, vulnerabil, obişnuit, palid. Un băieţel care putea fi rănit şi abandonat, şi uitat.

Simţi o teroare mută, un sentiment de posesivitate,

pe care le recunoscu ca făcând parte integrantă din ataşamentul faţă de cineva.

Pe toţi dracii!

Să te ataşezi de cineva îţi distrugea inima şi nervii. Nu era de mirare că se învăţase să nu se ataşeze de oricine. Preţul era prea mare.

Când băiatul începu să sforăie uşurel, Chase îl ridică fără o vorbă şi îl duse direct în dormitorul ei.

Se întoarse câteva momente mai târziu, se aşeză în fotoliul din faţa ei şi îşi întinse cu grijă piciorul.

— E uşor ca un fulg, spuse el.

Rămaseră în tăcere. Ştiind că amândoi renunţaseră iremediabil la siguranţa distanţării faţă de copil. Îi îngăduiseră să însemne ceva pentru ei. Niciunul dintre ei nu era încântat de asta, dar niciunul n-ar mai fi renunţat la el pentru nimic în lume.

Focul trosni zgomotos. Rosalind tresări.

Chase nu tresări. Era cu totul altundeva, cufundat într-o stare de spirit foarte, foarte sumbră. Şedea în fotoliul său, cu faţa dură precum granitul, cu gura strânsă într-o linie ameninţătoare, cu ochii întunecaţi ca gheaţa neagră, bastonul său bătând înnebunitor în podea la intervale regulate – *buf... buf... buf!*

— Şi tu pari mai curat, încercă ea.

El tot nu se uită la ea.

— Dacă sunt mai curat, s-a întâmplat accidental.

Buf... buf... buf, continuă bastonul.

— Şi miroşi frumos, insistă ea.

În cele din urmă, el se uită la ea.

— Şi tu la fel. Mereu miroşi frumos.

Complimentul lui simplu o şocă.

El zâmbi vag, mulţumit că o lăsase fără cuvinte.

— A trandafiri, adăugă el cu voce joasă, susţinându-i privirea.

— Da, rosti ea încet după un moment de tăcere surprinsă, simţindu-se *complet* dezarmată.

— Aşa mă gândesc la tine. Mirosind a trandafiri.

Bine.

„Şi cum altfel te gândeşti la mine, căpitane Eversea?”

Îi trecu prin minte că, deşi îl plictiseau detaliile, Chase Eversea remarca detaliile care contau. Asculta mult mai mult decât vorbea. Îi păsa de ceea ce era cu adevărat important.

Şi fusese atât de total şi de nefiresc de răbdător cu ea, iar toate astea erau foarte *cuviincioase,* blestemat şi binecuvântat fie el, toate privirile înflăcărate şi atenţia cu care o trata şi distanţa pe care o păstrase după momentul de la bordel. Partea din faţă a cămăşii lui era atât de udă, încât devenise transparentă. Putea vedea prin ea planurile dure ale pieptului său, părul negru şi ud buclându-se sub ea, gâtul neted şi bronzat înălţându-se din ea. Mânecile îi erau suflecate până la coate, iar antebraţele groase, musculoase şi acoperite şi ele cu păr negru bărbătesc păreau extraordinar de fascinante. Din pricina apei, părul i se lipise de frunte.

El observă că ea îl privea, aşa că îşi ridică mâna şi îl dădu spre spate, unde rămase. Dar cam strâmb.

— E mai bine aşa?

— Bănuiesc că depinde de ce înţelegi tu prin „bine”.

Adevărul era că nu se uita la fruntea lui. Îşi imagina că îi dădea cămaşa jos şi că torcea „n-ar trebui să ne dăm jos hainele ude?”, iar apoi îi ştergea încet pieptul în faţa focului. Sau poate că îl lingea până se usca, precum o pisicuţă. După aceea, el i-ar putea întoarce favoarea fiindcă, până atunci, şi ea ar fi udă.

În anumite locuri.

Tăcerea deveni atât de densă, încât ai fi zis că începe să trosnească.

Rosalind remarcă faptul că niciunul dintre ei nu-şi îndepărtase privirea din ochii celuilalt şi se întrebă din nou dacă nu cumva el îi putea citi gândurile pentru că ochii lui deveniseră teribil de negri şi *fantastic* de interesaţi.

Îşi dori ca el să vină la ea.

Şi îşi ţinu răsuflarea pentru că, brusc, se temu că el asta va face.

Chase se ridică. Puţin cam anevoie.

Apoi, foarte încet, se îndreptă spre ea aşa cum cineva s-ar fi apropiat de un animal înspăimântat. Ea se ridică din fotoliu cu răsuflarea tăiată, încet, ca şi cum modul lui de a se mişca îl dicta pe al ei.

Totuşi, într-un colţişor al minţii ei, nu era sigură dacă să-l întâlnească la jumătatea drumului sau s-o ia la fugă.

El se opri şi se uită la ea. Mâinile îi păreau nefiresc de inerte pe lângă trup, şi fu sigură că motivul îl reprezenta faptul că nu dorea s-o atingă. Sau că nu se putea decide de unde să înceapă a o atinge.

Sau nu ştia sigur dacă atingerea lui era cu adevărat dorită.

La urma urmelor, ea îi refuzase ferm şi în detaliu cererea în căsătorie, ceea ce ar fi însemnat acces la trupul lui pentru tot restul vieţii ei.

El trase adânc aer în piept.

— Mă duc să vorbesc cu poliţistul, spuse el. Cu Buckthwaite.

Ea clipi. Preţ de o secundă, rămase mută de o dezamăgire profundă. Îşi regăsi vocea.

— Dar vreau să fiu cu tine când vorbeşti cu el.

— În mod categoric, nu vii cu mine!

— Dar… s-ar putea să fie primejdios.

— Dumnezeule mare! Atunci, mai bine nu mă duc! Primejdia e *înspăimântătoare!*

Ea se înfurie că el se amuza pe seama ei.

— Nu glumi!

— Rosalind, primejdia este doar în ochii privitorului. E doar un poliţist. Un om al legii. Nu vom face decât să purtăm o… conversaţie.

Ei nu-i plăcu felul cum rostise el cuvântul „conversaţie”. Îl tărăgănase puţin cam sumbru şi cu puţin cam prea multă plăcere.

— Dar…

— Mai întâi, Lucy, iar acum, Meggie Plum. Rosalind, e acelaşi poliţist care patrulează în zona din Covent Garden unde a fost arestată Lucy. Ştiu asta. Ceva e în neregulă. Trebuie s-o fac în seara asta. Mai târziu, vom merge la

Montmorency, după cum am plănuit, iar tu vei avea parte de primejdie acolo. E bine aşa? spuse el sec. Îl voi ruga pe vărul Adam să aibă grijă de Liam cât vom lipsi – în fond e un membru al familiei, aşa că s-ar putea face util. Dar *tu* vei rămâne aici până mă întorc şi vei ţine uşa zăvorâtă până atunci.

Făcând rapid planuri, asumându-şi responsabilitatea fără a se plânge o clipă, luând decizii pentru toată lumea, punându-i pe toţi la treabă cu certitudinea lui. Ăsta era căpitanul Eversea.

— Foarte bine, rosti ea cu glas moale.

— Cum poate îndrăzni cineva, spuse el aproape de parcă ar fi vorbit cu sine, să vă facă rău ţie, lui Liam şi lui Lucy?

Zâmbi vag, neliniştitor. Cuvintele lui nu păruseră indignate, ci mai degrabă sumbru amuzate. Afirmând că pedeapsa era inerentă. De parcă aproape îl compătimea pe cel care încercase să-i facă rău cuiva la care el ţinea.

Brusc, subtil, rapid, fără ca ea să-şi dea seama, el ajunse atât de aproape de ea, încât umezeala cămăşii lui îi atinse sânii. Fu instantaneu şi pe neaşteptate învăluită într-un miros de lavandă, sudoare şi o vagă urmă de ceea ce ar fi putut să fie Bay Rum. Olandă udă. Bărbat. Chase. El era atât de aproape, încât se miră că nu începea să i se ridice abur din corsaj ca urmare a *apropierii* lui.

Totuşi, mâinile lui rămaseră coborâte pe lângă trup.

Încet, încetişor, chipul lui coborî spre al ei. Ea încercă, dar nu-şi putu împiedica ochii să se închidă. Într-un mod plăcut, îi era greu să respire, anticipaţia blocându-i plămânii.

Foarte uşurel, el îşi lipi obrazul de al ei, iar ea simţi căldura pielii lui, începutul perciunilor, maxilarul dur. Fierbinte şi uşoară, respiraţia lui îi atinse lobul urechii, apoi buzele lui ferme poposiră pe el, abia atingându-l, iar broboanele pielii de găină începură să danseze pe braţele, pe picioarele, pe şira spinării şi chiar pe sufletul ei.

— Dumnezeule, cât de mult te doresc! şopti el.

Genunchii ei începură să tremure.

Apoi, foarte încet, el îşi îndepărtă obrazul.

Se retrase puţin şi studie gânditor chipul ei pe care în mod cert se vedea ameţeala.

După aceea, dădu din cap o dată, de parcă trăsese o concluzie sau luase o decizie, îi adresă una din acele jumătăţi de zâmbet – diavolul! —, apoi plecă.

*

În Covent Garden era haosul obişnuit într-o zi de leafă. Adesea, bărbaţii erau plătiţi în localuri, ceea ce făcea să le fie mai uşor să-şi bea banii primiţi, apoi începeau să se bată, luptele revărsându-se pe străzi, unde prostituatele îi ovaţionau şi le făceau invitaţii celor care rămâneau în picioare după ce totul se termina.

Prostituatele îi strigară şi lui Chase invitaţii vesele şi vulgare, pe care abia le putu înţelege dat fiind faptul că rămăsese puţin în urmă cu deprinderea accentului cockney. Dar ştia că să întrebe o prostituată era modul în care putea afla unde era Buckthwaite, aşa că asta făcu pentru că prostituatele ştiau mereu unde erau poliţiştii.

— E la Queen of Bohemia, iubire. După ce termini cu el, grăbeşte-te să te întorci la mine.

Localul Queen of Bohemia era plin de o mulţime gălăgioasă, care bea gin până cădea sub masă. Cârciuma duhnea a trupuri nespălate de mult timp, a alcool vărsat şi a diverse varietăţi de fum. Duşumeaua era tocită şi zgâriată de lupte şi de secole de tras scaune şi mese pe ea, şi călcată în picioare de ghete. Tavanul era jos. Unul dintre stâlpii de susţinere avea o latură carbonizată de un incendiu izbucnit cu multă vreme în urmă. Queen of Bohemia avea sute de ani vechime, dar se ţinea bine.

Îl găsi pe Buckthwaite după ce întrebă o altă prostituată, care era călare pe un client a cărui respiraţie mirosind a gin îi umplu lui Chase ochii de lacrimi.

Buckthwaite avea o masă numai a lui, o mică insulă de aplicare cinică a legii în mijlocul haosului, şi era gata să intervină dacă armele erau scoase sau dacă moartea părea

iminentă, fiindcă slujba sa era o luptă dificilă, şi el alegea încăierările implicate în această luptă. Era un bărbat solid, cu un aer că văzuse de toate şi, asemenea clientelei, nici el nu era foarte curat. Părul îi era rar şi unsuros. Cămaşa îi era gri, deşi ar fi trebuit să fie albă. Poate că acela era modul lui de a se încadra în peisaj.

Îl privi neimpresionat şi îi zâmbi superior lui Chase când acesta se opri lângă masa lui.

Apoi se uită mai bine.

Privirea i se fixă asupra lui Chase. Părea evident că nu se putea decide cine sau ce era Chase, dar, cu siguranţă, nu se potrivea la Queen of Bohemia şi nu venise acolo pentru a-şi primi leafa sau pentru a bea gin. Faţa lui înroşită de bere şi de soare deveni dură şi precaută, îşi ridică ironic halba de bere, în semn de salut. Interesant era că părea singura persoană de-acolo care nu era exuberant de beată.

— Eşti domnul Buckthwaite? întrebă Chase politicos.

Buckthwaite nu se ridică.

— Da, domnule, rosti el tărăgănat, cu gravitate batjocoritoare. Dumneata cine eşti?

— Căpitanul Charles Eversea.

— Sunt necazuri afară, căpitane? Rostise cuvintele pe un ton ironic, având în vedere că, desigur, afară nu erau *decât* necazuri. Ai nevoie de ajutorul meu.

— Mă aflu aici pentru a mă interesa de Meggie Plum şi de Lucy Locke.

Ezitarea fu infinitezimală. La fel ca privirea aruncată rapid şi încremenirea trupului. Apoi, cu un gest relaxat, Buckthwaite luă halba şi o duse la buze. Şi bău jumătate din ea, în timp ce Chase îl privea. Buckthwaite se şterse la gură şi spuse:

— Mă tem că nu cunosc vreo Meggie Plum sau vreo Lucy Locke, căpitane Eversea.

Chase îl privi gânditor câteva clipe. Buzele sale schiţară un zâmbet vag.

Reflex, Buckthwaite începu să zâmbească şi el.

Chase întinse o mână, îşi încleştă pumnul în partea din faţă a cămăşii omului şi, cu o smucitură brutală, îl ridică

în picioare. Scaunul se prăvăli spre spate.

Îl trase pe Buckthwaite aproape de gura lui şi şuieră cuvintele lent, şoptit şi înveninat, direct la urechea poliţistului:

— Nu. Mă. Minţi. Buckthwaite.

Se afla suficient de aproape pentru a vedea vinişoarele feţei bărbatului, tâmplele sure, ridurile de la colţurile ochilor şi nasul care fusese spart cândva. Nările omului fremătau de spaimă. Pulsul îi bătea în gât. Privirea însă îi rămase destul de calmă.

— Sunt om al legii, domnule, rosti Buckthwaite fără a părea ameninţător şi cu puţină convingere. Poate că n-ar trebui să vă puneţi cu mine.

Părea că voia să-l testeze pe Chase.

Chase îl eliberă din strânsoarea sufocantă, iar Buckthwaite aproape că îşi pierdu echilibrul. Făcu un pas îndărăt şi, aproape reflex, îşi îndreptă cămaşa. Îl privi pe Chase.

— De cine îţi este frică mai tare în clipa asta, Buckthwaite? Care dintre noi crezi că este cel mai dispensabil? Care dintre noi crezi că este mai credibil? Care dintre noi crezi că este cel mai capabil să-şi cumpere credibilitatea?

Buckthwaite râse scurt. Categoric, cu înverşunare.

— Avem martori, căpitane.

— Atunci, nu te osteni să-ţi scoţi pistolul. Al meu este îndreptat spre tine.

Şi chiar era, pe sub haină.

Buckthwaite trase adânc aer în piept şi renunţă resemnat.

— O să discutăm afară, spuse Chase.

*

Afară nu era mult mai multă linişte decât la Queen of Bohemia.

Un hohot de râs răguşit izbucni mai departe pe stradă, unde nişte bărbaţi păreau să compare picioarele

unei prostituate cu ale alteia.

Ambele femei îşi ridicaseră îndatoritoare fustele. Pe trotuarul de vizavi de afla teatrul gol al lui Kinkade, Mezza Luna, având geamurile acoperite cu scânduri.

Buckthwaite şi Chase se sprijiniră de peretele clădirii şi priviră nepăsători. O seară acolo semăna foarte mult cu celelalte.

— Ai arestat-o pe Meggie Plum pentru că a furat o pâine, rosti Chase, dar se pare că fata a dispărut. Lucy Locke a ajuns la Newgate, fiindcă ar fi furat, chipurile, o brăţară, şi nu a mai fost văzută de o săptămână. Toată lumea neagă că ar fi fost acolo. Însă sigur a fost pentru că cineva a cărei onestitate este mai presus de orice îndoială – cineva care n-are nicio legătură cu sistemul nostru de justiţie deosebit de încâlcit şi de haotic, şi de corupt – a văzut-o acolo şi a vorbit cu ea. Cineva care ţine la ea. Iar tu ai fost ultima persoană care le-a văzut pe aceste femei înainte de dispariţia lor.

— Lucy n-ar fi trebuit să ajungă la Newgate, spuse Buckthwaite absent, după câteva clipe. A fost o greşeală.

Chase întoarse încet capul spre el.

— Explică-mi.

Buckthwaite scoase nişte tutun dintr-o tabacheră aflată în haina lui şi îl băgă în gură. Păru să aştepte ca acesta să-l fortifice înainte de a vorbi.

— Căpitane, cred că amândoi suntem de acord că treaba mea este să aplic legea. Iar legea în privinţa furtului e clară. Aşa că, atunci când cineva este acuzat de o infracţiune, iar acuzaţia se susţine, treaba mea e să-l arestez. Ambele femei au fost acuzate de furt de către bărbaţi cu o reputaţie bună. Iar eu le-am arestat.

— Unde se află acum? De ce nu sunt la închisoare?

— O, chiar aţi fi vrut să fie la închisoare? Parcă nu credeaţi în justiţia engleză, căpitane Eversea? Sau poate că… *exageraţi* puţin. Nu există un cântecel drăguţ despre fratele dumneavoastră? „O, de-aţi crezut că nicicând nu veţi zări…”

Dumnezeule! Era cea mai groaznică versiune a

cântecului despre Colin pe care o auzise vreodată.

— Spune-mi unde sunt fetele!

Poliţistul ezită. Chipul îi era alb din pricina poverii numeroaselor sentimente şi motive contradictorii.

În faţa lor, un beţiv dădu să-l lovească pe alt beţiv, dar o făcu extrem de lent, rată pe departe şi îşi pierdu echilibrul cu această ocazie.

— Iată cum stă treaba, căpitane! Buckthwaite se întoarse spre Chase, îşi scoase cămaşa din pantaloni şi o ridică. Pieptul îi era şocant de brăzdat de cicatrice groase şi albe, de parcă cineva încercase să-şi croiască drum în el. Fără îndoială, aveţi porţia dumneavoastră de cicatrice. N-aţi ajuns întâmplător să şchiopătaţi, nu-i aşa? Ştiţi cum le-am căpătat eu? Am fost atacat când încercam să arestez doi infractori. Erau nişte criminali. Eu îmi făceam meseria. M-au atacat cu cuţitele. Aproape că am sângerat de moarte şi mi-au trebuit luni în şir ca să-mi revin. Toată lumea s-a mirat că am supravieţuit, iar eu, cel mai mult dintre toţi. Ştiţi cu cât am fost plătit în perioada aceea, pentru suferinţa mea? Zâmbi ironic din nou. Cu nimic. Mi-am făcut meseria şi aproape că am fost concediat, fiindcă era să mor pentru ea. Aşa este apreciată aplicarea legii în Londra. Sunt un adevărat Sisif.

Chase îl studie rapid.

— Deci cineva te plăteşte pentru ca tu să faci ceva cu aceste fete. Acesta este motivul pentru care o faci. Ai nevoie de bani.

Tăcerea lui Buckthwaite îi confirmă spusele.

— Ca să faci *ce* cu aceste fete?

Răbdarea lui Chase era pe cale să se transforme în furie.

— Este foarte riscant să vă spun, căpitane Eversea.

— Buckthwaite, ai impresia că n-ai de ce să te temi de *mine?*

— A, dar sunteţi un om de onoare… căpitane Eversea, rosti el ironic.

Ca şi cum considera onoarea subiectivă şi vrednică de dispreţ.

— O, da! spuse Chase. Trista ta poveste este foarte, *foarte* mişcătoare. Apreciez un om care îşi face meseria în ciuda primejdiei şi a ingratitudinii. Dar nu te las până nu-mi dai această informaţie, iar dacă descopăr că m-ai indus în eroare în vreun fel… ei bine… Chase privi cu interes cum un bărbat din faţa lor se certa în privinţa preţului cu o prostituată indignată, care îi arătă pumnul… nu mi-ar plăcea să fiu în locul tău mâine, încheie el calm.

Întoarse capul şi îi zâmbi lent, înnebunitor, zâmbet care clar îl zgudui pe poliţist.

— Unde sunt fetele, Buckthwaite? Mai trăiesc?

Buckthwaite rămase tăcut câteva clipe.

— Nu ştiu, căpitane. Mi s-a spus că nu li se va face nimic rău. Că probabil le va fi mai bine decât dacă ar ajunge în faţa unui judecător. Domnule, nu sunt din fire un om corupt, dar meseria are un fel… Vocea i se stinse. În clipa asta, ar fi legate în lanţuri sau ar muri pe o corabie în drum spre Botany Bay, iar dumneavoastră ştiţi asta. Nu aveau pe nimeni, nu? Erau nişte *nimeni.* Nu aveau conexiuni.

Pe nimeni.

— Mă. Au. Pe. Mine.

Chase nu simţise niciodată o furie atât de crâncenă. Aproape că era ca o miasmă, o ceaţă care i se puse pe ochi. Probabil că îi schimbase înfăţişarea, făcându-i chipul să arate precum craniul morţii.

Pentru că Buckthwaite păru şocat – albul ochilor i se aprinse o clipă, luminând întunericul.

Furia aproape că îl împiedică pe Chase să respire şi îl făcu să vorbească foarte încet, şuierând:

— Câte sunt? Cum le cheamă? Care este rolul tău? Unde sunt fetele?

Buckthwaite ezită din nou, înnebunitor.

— Căpitane, v-aş fi îndatorat dacă…

— Ia-mă de mână, rosti Chase cu răceală.

Buckthwaite se holbă surprins la pumnul pe care Chase îl întinse spre el.

— Ţi-am spus să mă iei naibii de *mână!*

Buckthwaite îi dădu ascultare şi se pomeni ţinând în palmă mai multe bancnote pe care Chase le scosese din buzunar.

— În preţ este inclus şi faptul că nu veţi menţiona numele meu, da? Buckthwaite zâmbi ironic şi scuipă spre gleznele unei prostituate care trecea pe lângă ei. Femeia îl înjură. Căpitane, rolul meu este să le găsesc pe cele mai drăguţe infractoare şi să mă asigur că nu ajung la închisoare.

— Dar unde ajung?

— Sincer, nu ştiu. Tot ce vă pot spune este că treaba mea e să le aleg, iar eu chiar mă pricep să le aleg pe cele mai drăguţe. Şi sunt plătit pentru fiecare fată care este considerată potrivită. Nu le duc la tribunal. Dar la arestarea lui Lucy a existat un martor, aşa că a trebuit s-o duc în faţa unui judecător, iar apoi la Urciorul de Piatră.

— Până acum, câte au fost considerate potrivite?

— Trei. Lucy Locke, Meggie Plum şi Cora Myrtleberry.

Chase habar n-avea cine era Cora Myrtleberry.

— Sunt în viaţă?

— N-aş putea spune, căpitane. Bănuiesc că da.

— La *cine* le duceai pe fete? Vreau un nume!

Buckthwaite păru a face eforturi să ia o decizie.

— Nu l-am văzut niciodată. Doar am auzit de el.

— *Numele,* Buckthwaite, sau, să mă ajute Dumnezeu…

Pistolul său deja avea piedica trasă, iar Chase se asigură că Buckthwaite văzu asta.

— Oh, penisul meu e mare[14].

Buckthwaite rostise cuvintele cu o hotărâre sumbră, iar pentru o fracţiune de secundă în care se simţi dezorientat, Chase crezu că omul pur şi simplu îi dădea o informaţie personală. Sau mai degrabă, refuza să-i răspundă. Sau, infinit mai rău, îi dădea un indiciu despre ce se întâmpla. La câţiva metri distanţă, o prostituată se lupta cu un client care îi trăsese corsajul în jos şi îi scosese din el

14 În original, *Oh, my cock is big* 188

un sân, iar ea părea a dori să-l taxeze suplimentar pentru asta.

După o clipă, Chase pricepu.

Dar poliţistul clarifică oricum:

— Ăsta-i numele, căpitane Eversea. O. McCaucus-Bigg.

Capitolul 17

Chase îi spuse tot ce aflase de la poliţist, îi zise despre McCaucus-Bigg şi despre Kinkade, şi despre desene.

În trăsura familiei Eversea plutea tensiunea şi o tăcere gânditoare. Ca de obicei, Chase refuzase să piardă timpul cu speculaţii sau să tragă concluzii până nu ştia cu siguranţă cum stăteau lucrurile.

La porunca lui Chase, vizitiul micşorase flacăra felinarelor, iar când ajunseră lângă piaţetă, Chase bătu în acoperişul trăsurii. După ce aceasta se opri, o ajută pe Rosalind să coboare.

Merseră pe jos restul drumului, păşind cât mai puţin zgomotos posibil, ţinându-se pe lângă gardul muzeului pentru a profita de întunericul de lângă el.

Rosalind abia respira de frică.

Zgomotul estompat al bastonului făcut de bastonul lui Chase pe caldarâm abia se auzea, iar pe întuneric, se auzea ca ecoul făcut de un obiect aruncat într-o fântână goală. Vocea ceasului ajunse la ei prin aerul nopţii, dar ora bătută nu fu clară. Rosalind nu auzi decât că era „fix”.

Noaptea, curtea muzeului se căsca practic în spatele zăbrelelor – mult prea mare şi goală, fără nimic după care să te poţi ascunde, fără nicio mişcare, fără oameni, copaci sau umbre. Norii treceau nervoşi peste o semilună strălucitoare.

Gardul cu ţepi i-ar fi străpuns dacă ar fi încercat să se urce pe el. Iar drumul peste pajişte părea nesfârşit, şi, în afară de respiraţia lor, nimic nu întrerupea tăcerea,

respiraţie care părea să fi căpătat un volum şi o semnificaţie mult mai mari în liniştea deplină. Respiraţia şi paşii lor atenţi. Calculaţi precum ticăiturile ceasului.

Poarta mai mică dădea spre o grădină mică, neglijată, cu un dud foarte mare şi bătrân, înconjurat de tufe crescute neîngrijit, în spatele cărora s-ar fi putut ascunde tot felul de atacatori.

Rosalind simţea că inima îi bătea în tot corpul şi îi făcea urechile să-i ţiuie. *Niciodată* în viaţa ei, nu-şi imaginase că avea să intre prin efracţie într-o clădire, având la ea un pistol.

Însă Chase se afla acolo, iar pistolul ei avea piedica trasă şi ea nu era sigură că nu avea să tragă în primul lucru necunoscut care mişca.

Bine că nimic nu mişca.

Reuşi să treacă peste poartă după ce îşi ridică în mod neelegant rochia, expunându-şi picioarele acoperite de ciorapi aerului nopţii şi, desigur, privirii lui Chase. Reuşi să nu-şi rupă ciorapii, lucru de care fu absurd de bucuroasă în clipa aceea.

Bâjbâi pe întuneric în căutarea zăvorului, pe care izbuti să-l tragă cu uşurinţă. Jubilând, împinse mica poartă.

Balamalele scârţâiră de parcă ea ar fi înfipt un pumnal în inima porţii.

Sfinte Dumnezeule!

Preţ de o clipă, inima ei încetă să bată. Avu impresia că îi sare din piept şi cade cu o bubuitură, ca o piatră.

Închise ochii, respiraţia fiindu-i primejdios de superficială din pricina terorii. Aflat dincolo de poartă, Chase o apucă de mână – a ei ca gheaţa, a lui caldă şi puternică.

I-o ţinu câteva clipe, trăgând-o pe Rosalind aproape de el, şi amândoi, fără a spune nimic, ascultară cu atenţie, în timp ce el o încălzea cu trupul lui.

În plină noapte, sunetele se auzeau ciudat, iar ea avu impresia că aude zgomot de copite din depărtare. I se păru că aude declamaţiile unui beţiv şi două voci ridicate care se certau. Se părea însă că paznicul muzeului avea lucruri mai

bune de făcut, mai ales că exista un gard metalic cu ţepi.

Ea deschise ochii din nou, încă agăţându-se de mâna lui Chase, îi simţi pulsul – era puternic şi ritmic, şi remarcabil de normal. O linişti.

El era foarte nemişcat, pur şi simplu privind-o. Fascinat de chipul ei. Sau poate de faptul că se uitase îndelung la picioarele ei lungi. Ochii lui albaştri străluceau ca stelele în noaptea lipsită de stele.

Iar chipul lui – dur, aspru, hotărât, captivat – îi făcu inima să-i tresară din nou, de data aceea de anticipare primordială. „Te doresc”, spusese el mai devreme în seara aceea.

Iar ea nu se îndoia nici măcar o clipă că el nu căpăta întotdeauna ceea ce dorea.

Se întrebă ce va face el pentru a obţine asta.

Şi dacă ea chiar intenţiona să-i ofere ce-şi dorea.

Chase o strânse rapid de mână – fusese o întrebare. Rupsese vraja.

Ea dădu din cap: „Mi-am revenit”.

El se strecură pe poartă strângându-şi haina pe lângă trup pentru a nu se agăţa de ea. Nu o închiseră la loc, pentru ca blestemăţia aia să nu scârţâie din nou.

Înainte de a se îndepărta de ea, Rosalind îi aruncă o privire dezgustată, de parcă ar fi fost o trădătoare.

După doi metri, ajunseră la intrarea de serviciu, iar Chase îngenunche şi petrecu câteva clipe lungi încercând să descuie broasca. Ascultând cu atenţie zgomotele acesteia. După un clic discret, broasca se descuie. El se întoarse spre Rosalind şi făcu un gest care însemna *„voilà!”*

Împinse uşa cu un deget. Aceasta se deschise doar puţin. O împinse din nou. Se mai deschise câţiva centimetri.

„Binecuvântate fie servitoarele care au grijă să ungă balamalele!” se gândi Rosalind.

Apoi Chase trase cu zgomot aer în piept şi deschise complet uşa. Tăcere, întuneric şi un aer stătut îi năpădiră.

Instantaneu, părură să-i lase fără grai, absorbindu-l parcă din ei ca o pompă.

Cu mare grijă, închiseră foarte, foarte încet uşa în

urma lor.

Uşa se închise cu un clic.

Bezna îi cuprinse.

Ea bâjbâi în căutarea lui – câteva raze de lună rătăcite căzură pe pistolul lui, care avea piedica trasă, iar ea îl apucă de haină.

Rosalind auzi un foşnet. O scânteie se aprinse pe o lamă – Chase frecase o bucată de cremene de cuţitul său pentru a aprinde un rest de lumânare de mărimea degetului său mare. Lumânarea începu să ardă cu o flacără slabă. Era o lumină total inadecvată, dar era singura lumină care nu arunca pe tavan umbre ce puteau fi văzute dacă cineva s-ar fi uitat pe acele geamuri mari. Lumânarea nu lumina decât câţiva centimetri în faţa lor, aşa că aveau să înainteze încet.

După cum conveniseră, îşi scoaseră pistoalele care deja aveau piedicile trase. Dacă le-ar fi tras acolo, zgomotul ar fi răsunat ca o împuşcătură în liniştea aceea.

Chase îi dădu lumânarea lui Rosalind şi îi făcu semn s-o ia în faţă. Dorea s-o protejeze de orice s-ar fi furişat în urma lor, aşa că ea avea să stabilească traseul recunoaşterii pe care o făceau.

Coridorul de serviciu îi duse într-un hol plin cu tablouri renascentiste, o bogăţie de culori pe pânze puse în rame inutil de grele şi de somptuoase. Trecând pe lângă ele, lumânarea lumină fragmente de feţe, mâini, cai, îngeri şi copaci. De acolo, intrară în muzeul efectiv.

Chase o urmă cu paşi neregulaţi, bastonul său atingând uşurel podeaua, iar o mână atingând permanent talia ei. Şi în ciuda delicateţii atingerii, ea îi *simţi* furia şi hotărârea concentrată. Din căldura trupului. Din respiraţia sacadată care îi atingea vag ceafa.

El dorea ca totul să fie bine pentru ea, pentru Liam, pentru toţi cei care fuseseră nedreptăţiţi vreodată, pentru el.

Iar *ea* dorea să fie atentă, să caute indicii care să-i spună ce legătură avea muzeul cu Lucy şi cu celelalte fete care dispăruseră. Dar nu văzu nimic. Iar mirosul lui Chase,

care se afla în spatele ei, începu să-i ameţească simţurile. Parfumul floral al săpunului de lavandă pălise şi devenise astringent, iar el mirosea acum a bărbat, a fum de trabuc impregnat în haina lui şi poate puţin a cal… şi a moscul dorinţei.

Dădură un colţ şi intrară într-o sală plină cu insecte.

Era o încăpere mare şi avea unul dintre acele geamuri înalte, cu partea de sus rotunjită, prin care s-ar fi revărsat lumina dacă nu s-ar fi interpus alte clădiri şi norii. Un nor dezvălui luna pentru câteva clipe, iar insectele părură groaznice în razele care găsiră fereastra – fluturi enormi încremeniţi, încă irizaţi în moarte, cu aripi fragile întinse pentru ca toată lumea să le poată admira. Mari scarabei întunecaţi, cu picioarele ţepoase arătând ca nişte spini falnici şi cu antenele părând a avea câţiva centimetri lungime datorită magiei umbrelor. Perişorii minusculi se mişcau de parcă insectele chiar se deplasau.

Mirosul lumânărilor stinse zăbovea în sală, captiv în aerul dens şi aproape încremenit. Rosalind avu impresia că simte fum de trabuc, altul decât cel din haina lui Chase. De fapt, mirosea ca trabucurile răposatului ei soţ.

Se opri. Se încruntă.

Se opri şi el, atent, uitându-se întrebător la ea – de ce se oprise?

Ascultară. Ceea ce li se păru o eternitate. Rosalind se gândi că nu aveau să ştie niciodată cât pentru că timpul părea să se fi oprit în loc în interiorul muzeului.

Nu auziră nimic în afara respiraţiilor proprii. Ea îşi imagină că îşi auzea părul crescând. Se rugă să nu-i vină să strănute, apoi, fireşte, aproape că simţi această nevoie, iar ochii i se umplură cu lacrimi din pricina efortului de a şi-o reprima.

Ridică din umeri. Desigur, fără să spună nimic. Porniră mai departe.

Trecură prin sălile egiptene, chipurile solemne de pe sarcofage părând cenuşii şi obosite, şi cumva deloc înspăimântătoare în întuneric. Se uitară în spatele lor, dar nu văzură decât pereţii. Nicio mumie nu apăru din ele.

Trecură pe lângă lespezi din piatră în care erau gravate cuvinte străvechi. Lista de cumpărături a cuiva? Un poem? Nu mai conta, erau pentru totdeauna profunde pentru că fuseseră dăltuite în piatră.

Dar nu văzură absolut nimic care să le trezească interesul.

Ea se opri brusc. De data aceea, doar de plăcerea de a simţi trupul dur al lui Chase lovindu-se de al ei. Iar de data aceea, el zăbovi lângă ea. Ca şi cum nu s-ar fi îndurat să se îndepărteze.

Preţ de câteva clipe, rămaseră nemişcaţi, neajutoraţi în subjugarea care pusese stăpânire pe ei. Degetele lui îi atinseră doar superficial talia. Oricare alt bărbat probabil că ar fi încercat măcar s-o sărute pe gât. În mod ciudat, exact când se decise că răbdarea nu-i era caracteristică lui Chase Eversea, îşi aminti că războiul era pe jumătate aşteptarea să se întâmple ceva, iar autocontrolul făcea parte integrantă din caracterul lui.

La fel şi onoarea. Ştia că Chase dorea ca ea să vină la el. Să fie alegerea ei.

„Vreau să pot decide ce îmi doresc”, îi spusese Rosalind.

El avea să plece în curând. Acel gând îi provocă o panică ciudată.

Merse mai departe.

Înaintară încet pe coridorul care ducea spre sala cu armuri strălucitoare şi suliţe. Niciuna dintre armuri nu se repezi brusc la ei, nicio pereche de ochi nu se văzu licărind pe sub viziere.

Totuşi, ea îşi încetini paşii. Şi se opri din nou.

Inspiraţie… expiraţie. Inspiraţie… expiraţie. Sunetul respiraţiei lor. Putea la fel de bine să fi fost sunetul nopţii pentru că nu se mai distingea de aceasta. Şi tensiunea din el era altfel, se schimbase complet. Cu un efort foarte mare – de parcă s-ar fi luptat să se opună gravitaţiei, fiindcă trupul ei ştia exact unde dorea să zăbovească –, porni mai departe.

După ce ieşiră din sala armurilor, trecură prin holul

plin de marionete hidoase – pe feţele lor stridente se întretăiau raze de lună rătăcite. Rosalind constată că Chase o grăbi puţin prin acel loc.

În cele din urmă, ajunseră în sala cu tablouri italiene pastorale.

Dincolo de ea era încăperea cu patul acela uriaş cu baldachin din catifea, cu oglindă, în care văzuse bărbatul fantomatic.

Nu dori să se uite într-acolo. Căpătase o semnificaţie prea tulburătoare.

Ca de obicei, tabloul nu le spuse nimic.

Începu să pară că n-ar fi contat dacă se apucau să danseze o gigă veselă prin clădire, încălţaţi cu saboţi din lemn. În afară de eventualele fantome, după toate aparenţele erau singuri în muzeu. Aveau să plece fără a fi aflat nimic în plus faţă de ce ştiau când intraseră.

Liniştea îi învălui, apoi deveni apăsătoare. Parcă instinctiv de comun acord, se opriră. Apoi, Chase trase îndelung aer în piept.

Sunetul parcă ar fi fost un tunet. Semnală o schimbare în atmosferă. Chase expiră cu o forţă care îi zburli lui Rosalind părul fin de pe ceafă. Pielea de găină îi apăru instantaneu pe ceafă şi pe braţe.

Şi dispăru câteva momente mai târziu, când el îşi puse cu hotărâre mâinile pe umerii ei. Ea rămase nemişcată ca o pisicuţă apucată de ceafă.

Chase o răsuci încet spre el. Nu cu blândeţe. Nu cu brutalitate. Cu *hotărâre.* De parcă se decisese că era vremea să rezolve o problemă şi ştia exact cum să o facă. Pe scurt, aşa cum făcea totul căpitanul Eversea.

O ţinu la un cot distanţă, cu mâinile pe umerii ei, strângând-o aproape acuzator, de parcă o prinsese comiţând o infracţiune.

Ea riscă să-şi ridice privirea spre ochii lui, a căror strălucire abia se distingea în întuneric. Semiîntunericul crea o mască de arlechin pe chipul lui. Nu reuşi să-i distingă expresia. Nu conta. Tremurul degetelor lui trăda încordarea ca de arc a trupului său.

Iar în câteva secunde, căldura corpului lui, încă aflat la câţiva centimetri de al ei, o făcu să se simtă toropită. Rămaseră în poziţia aceea, uitându-se unul la altul până când li se tăie respiraţia.

Şi apoi… şi apoi, degetul lui mare rupse ezitant rândurile strânsorii disciplinate.

Şi o dată, de două ori, apoi iarăşi, el o mângâie cu o mişcare delicată ca o pană pe clavicula fină. Cu gingăşie, făcând din nou cunoştinţă cu textura pielii ei. Nesigur dacă era bine-venit.

Devastator.

Un suspin lung ieşi cutremurându-se din cuptorul care deveniseră plămânii ei, iar ea simţi nevoia să închidă ochii pentru o clipă. Simţi efectiv că ia foc. Cu doar câteva zile mai devreme, un astfel de gând i s-ar fi părut comic. Ce exprimare *exagerată!*

Apoi se gândi că, în fond, toate clişeele erau iniţial cugetări profunde. Ajunseseră clişee pentru că erau adevăruri universale incontestabile. Aşa că asta era – i se aprinseseră călcâiele după căpitanul Charles Eversea.

El o privea. Ea îşi dădu seama că el aştepta un răspuns.

Aşa că trase aer în piept. Şi expiră.

Şi încuviinţă scurt din cap.

Apoi se aplecă brusc.

Sărutul fu apăsat – simţi cum perciunii lui scurţi îi zgâriară obrazul, buzele şi dinţii li se ciocniră, iar apoi, iar apoi, Dumnezeule mare, simţi gustul lui incomparabil, întunecat, dulce, fierbinte. Gemu sub apăsarea gurii lui. Mai degrabă o devoră decât o sărută – ea îl gustă, duelându-se cu el de la egal la egal. Se savurară unul pe altul. Aşteptaseră ani lungi şi se părea că nu se puteau sătura unul de altul.

Când el o lipi repede şi inexorabil de scrinul antic, ea îşi dădu seama că şi posedarea avea să fie brutală. Totul la el era atât de implacabil de dur şi de incomensurabil de puternic, încât ea ştiu că n-ar fi putut scăpa dacă ar fi încercat. O parte minusculă din ea se întrebă dacă el i-ar fi

îngăduit să scape în caz că încerca, atât de mare era forţa lui în clipa aceea, forţa dorinţei acumulate în ani întregi.

Iar toate astea ar fi trebuit s-o înspăimânte.

În schimb, ea îl ajută.

Respiraţia ei deveni superficială şi sacadată de nerăbdare în timp ce îşi ridică partea din faţă a fustei cu mâini tremurătoare, iar mâinile lui i-o ridicau la spate. Braţele lui erau în spatele ei, mâinile lui coborâră grăbite pe şira spinării ei spre fund, pentru a o ridica şi a o lipi de mădularul lui mărit şi tare, deja atât de tare, încât aproape o duru, însă o străbătu şi un fior puternic, iar ea ştiu că avea să termine mai curând decât dorea, dar nu suficient de curând.

El tremura, stângaci din cauza dorinţei şi, pentru o clipă, se opri pentru a-şi băga bărbia în scobitura gâtului ei, în vreme ce ea îşi înfipse cu putere degetele în părul lui moale, mângâindu-l, alinându-l, deşi era inutil. Acest bărbat avea în el bătălii, purta în el violenţe îndurate pentru poporul şi ţara lui iubite, furie faţă de nedreptăţile vieţii, faţă de neputinţa lui de a face să le fie bine tuturor. Iar aceasta putea fi pur şi simplu o eliberare pentru el, dar de ce o dorea nu conta deloc. Conta doar faptul că ea îi putea oferi ce îşi dorea el, pentru că exact asta îşi dorea şi ea.

Nevoia clocoti în ea.

El îi întredeschise buzele, iar limba lui atinse locul unde inima ei bătea în gât, sărutând-o umed acolo – buze, limbă, răsuflare, limbă. Era de o mare fineţe, dar în clipa aceea Rosalind nu avea nevoie de fineţe. Îşi puse propria mână eficientă pe mădularul lui umflat şi i-l ceru cu o mângâiere îndrăzneaţă şi apăsată.

Brusc, el îşi lăsă de plăcere capul pe spate, iar răsuflarea îi ieşi şuierând printre dinţi. Chase îi îndepărtă mâna din pantalonii lui, ca de obicei manifestându-şi eficienţa şi hotărârea – îşi putea descheia mult mai repede nasturii, operaţiune pe care o încheie câteva secunde mai târziu, cu o viteză impresionantă.

Ea începu să se lupte fără eleganţă cu kilometrii de olandă ai cămăşii lui şi începu să creadă că era ca un fel de

truc al unui magician crud, care scotea la nesfârşit o eşarfă dintr-o pălărie, iar el îşi reprimă un hohot de râs.

În cele din urmă, cămaşa fu dezbrăcată, iar ea îşi putu băga mâinile în pantalonii lui descheiaţi şi îi împinse în jos.

Muşchii lui se încordară când, mai întâi, palmele şi vârfurile degetelor ei începură să parcurgă conturul şoldurilor lui înguste, suprafaţa dură a pântecului, părul fin care îi începea de sub adâncitura buricului, pielea delicată de dedesubt – făcând cunoştinţă cu trupul lui –, iar apoi, palma ei îi cuprinse mădularul umflat şi trecu peste el, savurând căldura şi puterea lui.

El îşi lăsă brusc bărbia în piept, iar în suspinul lui probabil că se împletise numele ei sau o înjurătură de plăcere, însă ei îi fu imposibil să-şi dea seama. Rochia ei era strânsă în pumnii lui, şi amândoi reuşiră împreună s-o ridice deasupra taliei ei, şi pe sub rochie, ea nu mai rămase decât cu aerul fierbinte şi nemişcat din muzeu.

Până când nu-i spusese el, ea nu ştiuse că un astfel de lucru se putea face în picioare, dar siguranţa lui Chase era, ca de obicei, molipsitoare, aşa că o convinse, o făcu să i se pară în regulă, ba chiar deosebit. Îi simţi pe fund palmele puternice şi fierbinţi, degetele lui alunecând pe pielea ei fină, mângâind-o, excitând-o, apoi o tachină strecurându-şi un deget în despicătura ei, verificând-o şi descoperind că era umedă şi pregătită, la fel cum fusese cu două seri în urmă, iar corpul ei vibra sub atingerea lui.

Apoi mădularul lui ajunse acolo, capul său fiind neted şi umflat, şi fierbinte. Ea şopti inutil, cu disperare:

— *Acum, acum, Dumnezeule, acum!*

El intră încet mai întâi… apoi, o penetră.

Forţa pătrunderii o împinse spre spate, apoi o trase în faţă. Îşi înăbuşi un geamăt la pieptul lui.

Încleştaţi, el se opri. Se aplecă şi o sărută.

Ea îşi întoarse capul. Şopti cu hotărâre:

— *Acum*!

Îi ceruse asta şi pentru el, şi pentru ea – nu avea nevoie să fie sărutată. Voia să facă imediată dragoste cu ea.

Prea mult timp, trecuse prea mult timp.

Iar căpitanul Eversea, atât de obişnuit să dea ordine, îl ascultă pe al ei.

Iar când el se mişcă, alunecarea lui în ea o orbi.

Orgasmul o lovi ca un fulger – simţi că ia foc, că devine lumină şi flacără. Îşi înăbuşi la pieptul lui extazul incredibil, stânjenitor, în vreme ce trupul ei pulsa împreună cu al lui. Probabil că oasele ei erau incinerate fiindcă aproape că nu mai reuşi să se ţină de gâtul lui, pentru că amândoi erau înfierbântaţi, iar sudoarea le făcea pielea alunecoasă, mâinile ei desprinzându-se una de alta de după gâtul lui.

Dar el o avea. O avea.

Chase nu avea să-i dea drumul niciodată pentru că era hotărât să nu renunţe la propria plăcere. Mâinile lui o ţineau strâns, iar mâinile ei se găsiră din nou una peste cealaltă şi se încleştară pe după gâtul lui, iar părul lui umezit de transpiraţie îi mângâie dosul palmelor.

Respiraţia lui şuiera la urechea ei în vreme ce şoldurile lui îi împingeau mădularul în ea cu o ferocitate născută din nevoia de a şterge tot ce se întâmplase în război, tot ce se întâmplase între ei, toată furia şi dorinţa. Îl simţea pretutindeni în trupul ei.

Rosalind n-ar fi crezut că era posibil, dar nimic nu era imposibil în clipa aceea, în acel muzeu şi în acel moment – un alt orgasm izbucni cu puterea unui foc, aprinzându-i fiecare celulă din corp. Ea îl lovi cu pumnul în umărul dur, de fericire nebună şi de furie că el o putea face să simtă aşa ceva, că o putea determina să facă orice, că o putea face să-l dorească tot mai mult, deşi era deja în ea. Ritmul şoldurilor lui deveni frenetic, ciocnirea trupurilor lor fiind insuportabil de erotică.

Apoi simţi ceva unduindu-se în ea, de o profunzime seismică, abisală, zdrobind-o de plăcere. Capul îi căzu greu la pieptul lui.

Respiraţia lui sacadată se frânse, iar el îşi dădu capul pe spate şi îşi muşcă buza pentru a nu urla. Vederea ei era ciudat de înceţoşată, dar zări strălucirea sudorii pe muşchii

încordaţi ai gâtului lui.

Corpul lui încremeni. Ea îi simţi tremurul, trupul ei îi simţi cutremurarea de parcă ar fi fost a ei, atunci când el îşi dădu drumul fierbinte în ea.

Nu mai făcură altceva decât să respire.

Ar fi trebuit să simtă pace şi împlinire, şi satisfacţie.

Dar Rosalind nu simţise niciodată o pace deplină în preajma lui Chase. Nu simţi nici în clipele acelea.

În ciuda faptul că încă îşi simţea trupul lipsit de oase, cald şi moale precum ceara şi că stătea dreaptă doar pentru că el o susţinea.

Simpla lui existenţă o solicita atât de mult!

Respiraţia îi reveni la normal, şi îşi ridică privirea spre el. O studia puţin încruntat. Îi lăsă încet piciorul jos şi îşi luă mâinile de pe coapsele ei. Ezită.

Apoi o mână i se ridică spre faţa ei.

Spre stupefacţia ei, îi şterse cu degetul mare lacrimi de sub ochi.

Oh! Asta explica vederea ei înceţoşată.

Fu surprinsă, dar totuşi nu foarte surprinsă – la urma urmelor, el o zguduise până în măduva oaselor, iar ea era femeie şi nu-şi dedicase viaţa stoicismului, aşa cum făcuse el, aşa cum făceau bărbaţii.

Ridică aparent nepăsătoare dintr-un umăr. Dintr-un anumit motiv, un colţ al gurii lui se ridică.

Îşi coborî privirea spre mâna lui şi îi frecă cu delicateţe, lent degetul mare de arătător. Băgându-şi în piele lacrimile ei.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Ei bine, am făcut-o şi pe asta, şopti el.

Rosalind îl privi fix. *Nu* erau deloc cuvintele pe care le-ar fi ales *ea.* Nu erau nici pe departe o declaraţie de iubire. Dar la ce se aşteptase, în fond? Dintre toate lucrurile imposibile care se întâmplau în seara aceea, ea se gândi că a-l iubi pe el era posibil să se dovedească a fi cel mai imposibil.

„Iubire”. Se feri de acel gând de parcă s-ar fi repezit brusc la ea, din întuneric.

— Vino! şopti el.

Şi se furişară afară din muzeu pe unde intraseră. Iar drumul până afară i se păru şi o eternitate, şi doar câteva secunde. Trupul ei încă nu era al ei. Era al lui. Încă îl simţea pretutindeni şi aprecie liniştea şi întunericul care îi permiteau să savureze netulburată toate senzaţiile.

Când trecură din nou prin camera cu picturi italiene, Rosalind avu impresia că simte din nou mirosul trabucurilor pe care le fuma soţul ei.

Se întrebă dacă era mirosul vinovăţiei sau al eliberării.

*

După cum fusese instruit, Phillips, vizitiul lui Chase, veni să-i ia la doar o oră după plecarea lor – chiar trecuse numai o oră? —, iar ei urcară în trăsura care încă nu se oprise.

În interiorul frumos aranjat al vehiculului bine întreţinut – care, după cum remarcă Rosalind, încă mirosea puţin a Liam înainte de a se spăla distanţa dintre ei deveni clară, de parcă fiecare simţea nevoia să se izoleze cu gândurile lui.

Pentru a-şi recăpăta echilibrul.

Ea se gândi că era ca şi cum ar fi epuizat conversaţia după încheierea cu lăcomie şi violenţă a unui post. Iar pentru ea, chiar se încheiase un post.

— Îmi pare rău că n-am găsit nimic.

El se gândea la faptul că nu găsise răspunsuri – el, care întotdeauna avea răspunsuri –, şi nu la ea.

Ea zâmbi puţin, cu amărăciune.

— Ai… ai simţit miros de trabuc în muzeu? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

— De ce?

— În noaptea asta, am simţit miros de trabuc. Deşi nu era nimeni acolo.

„Poate că e doar conştiinţa mea, care se manifestă”, gândi ea.

Capitolul 18

Ea aproape că moţăia doborâtă de oboseală când vizitiul opri caii în faţa micii ei case cu uşă roşie. Chase coborî, apoi dădu să întindă mâna pentru a o ajuta să coboare.

— Phillips, poţi aprinde felinarele! Vocea lui era aproape un murmur. Îţi mulţumesc.

Vizitiul coborî pentru a face ce i se spusese, şi, după câteva momente, trăsura păru să capete ochi strălucitori. Chase întinse mâna spre Rosalind, iar ea – cu trupul cuprins de o durere delicioasă, încântat să fi fost tratat aşa cum un trup de femeie *ar trebui* tratat – i-o luă şi coborî.

Cerul era de un cenuşiu perlat. „Zorii”, gândi ea somnoroasă.

— Rosalind, aş dori să-ţi vorbesc în particular câteva clipe. Pot intra?

Cât de teribil de formal având în vedere că trupurile lor se împreunaseră cu doar câteva minute în urmă.

I se păru ciudat să vorbească cu voce normală după ce vorbise atât de mult în şoaptă.

Se simţi ciudat de uşurată că el avea să plece. Dorea să rămână singură ca să rememoreze acele momente zguduitoare. Pentru a-şi da seama dacă curiozitatea ei fusese satisfăcută. Dacă nevoia îi fusese satisfăcută. Dacă fuseseră doar curiozitate şi nevoie.

Şi se temu că el va repeta cererea în căsătorie.

Poate că onoarea îi impunea să o ceară de soţie ori de câte ori o atingea. Nu i-ar fi plăcut să-l refuze din nou.

— Foarte bine, rosti ea încet.

Chase o urmă înăuntru.

Rămase în picioare şi o privi timp de câteva clipe, cât ea se ocupă de câteva treburi domestice. Focul aproape că se stinsese, aşa că îl aţâţă, reuşind să mai obţină puţină căldură de la cărbunii aproape consumaţi. Aprinse două

lămpi. Cercul de lumină creat de ele, care se lărgea încet, era precum răsăritul soarelui prin contrast cu ora pe care o petrecuseră în întuneric şi linişte.

El aşteptă în tăcere până când ea făcu toate astea.

Apoi Rosalind se întoarse spre el şi tresări. El era foarte nemişcat, cu faţa albă şi buzele strânse. Inima ei zvâcni în piept. Recunoştea durerea când o vedea.

— Chase, aşează-te, îi ceru ea încet.

Cu o mişcare rapidă, trase alături de el vechiul fotoliu cu perna moale.

El se aşeză şi întinse piciorul, iar ea urmări cum el îndură în tăcere durerea cu care se alesese în Belgia. Ea ştia că medicii de pe câmpul de luptă făcuseră tot ce putuseră. Îl cususeră pe Charles Eversea, nu-l lăsaseră fără picior. Dar durerea îi rămăsese.

Ea se aşeză pe fotoliul aflat alături. O clipă mai târziu, îşi puse cu grijă mâinile pe piciorul lui, încercând să-l aline cu căldura lor. Pentru a-i face lui bine, dar pentru a-şi face şi ei. Nu putea îndura albeaţa din jurul gurii lui.

El o privi pe sub pleoapele coborâte, cu respiraţia puţin cam neregulată.

— Poate că, dacă îţi înfigi degetele puţin…

Ea îşi înfipse degetele puţin şi îi masă muşchiul mare aflat acolo.

După câteva momente, Chase suspină, o parte din albeaţa din jurul gurii dispărând.

— E mai bine, murmură el. Mulţumesc.

Îşi luă mâna de pe piciorul lui. În clipa aceea, amândoi părură să se retragă din nou în sine, stânjeniţi de intimitatea care părea cumva mai intimă decât sexul.

— Ştii, Rosalind…? Se opri, gândindu-se la ce dorea să spună. Aseară, când am plecat de la vărul meu, n-am simţit deloc durerea.

Poate că era mai bine să renunţe la a anticipa ce urma să spună el. Încă nu se dumirise foarte bine cum îi funcţiona mintea.

— Ai… băut cu vicarul?

Se părea că, în ultima vreme, Chase bea cu toată

lumea.

— Nu a fost un eufemism. Nu mi-a oferit decât un ceai. În camera lui, n-am văzut nici măcar o sticlă de brandy. Chase rostise cuvintele de parcă asta era culmea necuviinţei. Am vorbit cu el, m-am bucurat de compania lui cât de mult m-aş putea bucura de compania cuiva cu care am o îndepărtată legătură de sânge, dar el e totuşi un străin pentru mine. Dar efectiv, când am plecat, timp de câteva momente, n-am simţit nicio durere.

El încerca să-i spună ceva important, ceva pentru care nu avea cuvinte ca să se exprime.

Dar auzindu-i ultimele vorbe, mintea ei îngheţă brusc, iar stomacul i se strânse.

— Te doare… tot timpul?

Avusese grijă să-mi menţină tonul calm şi neutru investigativ, ca al unui medic. Însă îşi simţi cu precizie contururile dureroase ale inimii în piept.

Când durerea lui devenise durerea ei?

Alungă acel gând.

El ezită puţin, ceea ce ei nu-i plăcu.

— Nu mă doare *tot* timpul. Se prefăcuse suficient de bine când rostise cuvintele, pentru ca ea să-l creadă, iar Rosalind eliberă respiraţia pe care îşi dădu seama că şi-o ţinuse. Variază. De la… Făcu o pauză şi clătină din cap cu putere, un substitut elocvent al cuvântului „insuportabilă”, la… aproape inexistentă. Dar atunci a fost altfel. A fost ca şi cum… nu existase niciodată. Dispăruse cu totul. Dintr-un anumit motiv, păruse posomorât. Şi te asigur că există o diferenţă substanţială.

El nu era un om care să trăiască cu fantezii. Nu era genul care să se grăbească a interpreta ceva drept o experienţă religioasă. Ea se simţi la fel de dezorientată cum probabil că se simţise el.

— El… te-a atins?

— Da, admise el cu un amuzament sumbru.

Ea nu ştiu ce să zică. Îi împărtăşi minunarea şi scepticismul. La fel ca el, nici ea nu avea înclinaţii spre fantezie.

— Nu a fost ca şi cum ar fi pus mâinile pe mine sau ceva de genul ăsta. Doar ne-am strâns mâinile înainte să plec. M-am întors, am făcut cam patru paşi spre uşă şi abia atunci am remarcat. Mărturisesc că m-am simţit ca trăsnit de fulger. M-am răsucit şi m-am uitat la el... Părea *înspăimântat.* Poate că a fost un joc al luminii, dar totuşi nu cred. Însă cred că şi-a dat seama ce simţeam. Adică... absolut nimic.

Asta era ceva ce depăşea puterea de înţelegere a lui Rosalind şi clar şi pe a lui Chase. Îşi imagină tulburarea lui având în vedere ce considera el că era posibil şi ce nu era. Având în vedere sentimentul absolutului pe care îl avea el.

— Ţi-a plăcut de el? întrebă ea.

— Are darul vorbirii. Va fi apreciat de doamnele din localitate. Bănuiesc că se vor da la el cu mare amabilitate şi strategic, invitându-l la cine şi târguri locale, şi la alte chestii de-astea. O să se îngraşe rapid de la atâtea mese la care o să fie invitat. Stranele vor geme de mulţimea enoriaşilor care vor veni la slujbele de duminică. Genevieve va leşina de încântare.

— Arată bine?

— Da, spuse el cu nepăsarea unui bărbat care ştia că propria frumuseţe era inegalabilă.

— E fermecător?

— Se descurcă.

Ea zâmbi.

— Ţi-a plăcut de el?

— Bănuiesc că da. Îmi este rudă din partea mamei. Făcu o pauză. Sper că mi-am imaginat. Pentru binele lui.

Rosalind ştiu că el pentru binele lui spera că îşi imaginase.

— Chiar crezi că el poate...

— Habar n-am ce să cred.

Rostise cuvintele pe un ton atât de categoric, încât ea îşi dădu seama că el se temea să creadă că îi putea alunga cineva durerea fiindcă a crede că aşa ceva era posibil ar fi fost chinuitor pentru oricine trăia cu o durere persistentă.

Părea o putere fantastică – puterea de a vindeca. O

putere care impunea respect. Posibil, ciudată şi primejdioasă. *Cu siguranţă,* nu era adevărat. Poate că Chase, discutând cu vicarul, uitase de sine. Poate că, în mod miraculos, uitase cu totul de durere.

— Dar este interesant. Unii dintre noi poartă povara rănilor vechi. Cum o fi oare să porţi povara… vindecării? Dacă despre asta e vorba.

— Cred că, într-un fel, cu toţii purtăm povara unor răni vechi. Iar în alt fel, toţi avem puterea de a le vindeca, rosti ea cu grijă.

El ridică brusc capul.

O privi fix, cu ochii îngustaţi.

Nu era deloc prost. Recunoscuse aluzia indirectă la imprudenţa pe care o comiseseră cu ani în urmă. Se părea că indirect aveau să vorbească despre asta mereu.

— Rosalind, ştiu că tu crezi că sunt rigid, inflexibil şi aşa mai departe. Nu, nu protesta!

Ea nici nu avusese de gând. Ceea ce îl făcu să zâmbească, deşi în zâmbet i se desluşi prea puţin amuzament.

— Însă este *necesar* să fii aşa în vremuri de război. Vieţile depind de ordine, disciplină, certitudine şi decizii neclintite. Într-un astfel de context, slăbiciunea şi judecata proastă sunt de neiertat, mai ales când poţi alege să *nu* fii slab. Mai ales când vieţile, *ţările* depind de înţelepciunea şi de consistenţa judecăţii tale.

— Uneori, nu putem alege să nu fim slabi. Slăbiciunea ne alege pe noi. Şi fiecare are o definiţie proprie a slăbiciunii.

El pufni. Tăcerea se instală.

— Războiul s-a încheiat, Chase, rosti ea cu mare blândeţe.

El o privi cu intensitate câteva clipe. Apoi suspină. Posibil, de exasperare. Sau de oboseală. Sau de orice de fapt.

— Se pare că muzeul Montmorency rareori are vizitatori, spuse el.

O schimbare a subiectului.

— Prima dată când l-am vizitat, am văzut doar trei oameni, zise ea. Unul dintre ei fiind tu.

Capul lui se ridică brusc.

— Cine erau ceilalţi? vru el să ştie. Nu a fost o zi de marţi, aşa că nu făceau parte din personalul care se ocupă de curăţenie. MacGregor a spus că oamenii care fac curăţenie vin doar marţi. L-ai recunoscut pe vreunul dintre ei?

— Nu, nu-i cunosc. Iar pe unul dintre ei… ei bine, ca să fiu sinceră, cred că mi l-am imaginat. Am avut impresia că am văzut un bărbat îmbrăcat precum regele Henric al VIII-lea. Cu ciorapi lungi şi o pălărie mare. A trecut grăbit prin încăperea în care se află… patul cel mare.

Chase nu spuse nimic preţ de câteva clipe. Se încruntă la ea, privind-o ironic. Ea aproape că reuşi să audă cum i se învârteau rotiţele minţii.

— Şi celălalt?

— Celălalt era un meşteşugar mic şi ciudat, un păpuşar care se ocupa de o marionetă hidoasă.

Chase rămase nemişcat.

Înspăimântător de nemişcat.

Apoi începu să se aplece încet în faţă, de parcă o îndemna să continue. Sau de parcă voia să se ridice din fotoliu.

Rosalind îl privi cu nervozitate.

— Continuă, îi ceru el pe un ton ciudat.

— Remarcase că m-am uitat la Rubinetto. M-a întrebat de ce, iar eu i-am spus că îmi amintea de sora mea. El mi-a zis că lui tabloul îi amintea de fiica sa. Şi a mai spus că… nu-i place.

Chase rămase încremenit. În ochii lui strălucea un sentiment bizar de triumf.

— Rosalind?

Vocea lui fusese atât de stranie, încât bătăile inimii ei se poticniră.

Urmă o pauză, timp în care ea începu să se îndoiască de sănătatea lui fizică şi psihică.

— În dimineaţa asta, aş vrea să te duc la un spectacol

de marionete. Dacă vremea e frumoasă.

Din nou, ea n-ar fi ghicit nici în ruptul capului că el avea să spună asta.

— Foarte bine, acceptă ea cu o oarecare uşurare.

El se sprijini de spătarul fotoliului. Îşi puse mâna lui mare pe picior şi începu să-l maseze uşurel.

— Deci durerea ţi-a revenit?

Fusese mai puţin o întrebare, ci mai degrabă ceva de spus.

— Nu o simt deloc când fac dragoste.

Instantaneu chipul ei fu cuprins parcă de flăcări.

Se uită şocată la el. Afurisitul era atât de *direct* şi se pricepea atât de bine s-o ia prin surprindere.

O privi cu tristeţe. Rosti pe un ton egal, cu vocea lui uşoară ca fumul:

— Poate că am putea să fim amanţi până plec în India.

Tare bine se pricepea căpitanul Eversea să facă planuri! Dorea mereu să ştie ce avea să se întâmple în continuare.

— Eu… rosti ea anevoie.

„Amanţi”. Oare ce presupunea asta? Părea atât de sofisticat. Oare avea să aibă nevoie de neglijeuri? Trebuia să apeleze la croitoreasa ei, *madame* Marceau, ca să se pregătească pentru asta?

Ce se întâmplase în noaptea aceea păruse… necesar pentru amândoi, inevitabil. Un apogeu şi o eliberare. Nu ştia cum să gândească mai departe, dar trebuia s-o facă în absenţa lui.

Şi dorea să se gândească la Lucy. *Trebuia* să se gândească la Lucy.

— Ai tot dreptul la plăcere, Rosalind, rosti el încet. Cu voce foarte blândă. Chiar şi în timp ce îţi îndeplineşti datoria. Iar eu îţi promit că… îţi pot oferi o plăcere extraordinară. Ar fi o onoare pentru mine.

Fu rândul ei să-şi ridice brusc capul. El reuşise din nou să-i intuiască gândurile. Dar nu chiar pe toate.

Ea îşi muşcă buza şi îşi privi genunchii pentru o clipă.

Apoi se uită rugătoare la el. Dorind ca el să înţeleagă ceea ce ea nu putea exprima.

El clătină din cap, absolvind-o de nevoia de a răspunde.

Şi proptindu-şi bastonul în podea, se ridică cu o graţie care dezminţea că avusese vreodată parte de durere.

Însă ea cunoştea realitatea.

— O vom găsi pe Lucy! rosti el cu fermitate.

— Ştiu că o vom găsi.

Ea îşi dorea să aibă încredere în siguranţa lui şi ştia că el avea nevoie să audă asta.

— Îţi mulţumesc pentru această noapte, spuse el.

Rosalind îşi dădu seama că semnificaţia era: „Îţi mulţumesc că ai făcut cu neruşinare dragoste cu mine, lipită de un scrin vechi de 300 de ani”.

Din nou, tonul lui fusese foarte oficial.

Sărutul însă nu fu la fel. Se aplecă spre ea. Buzele lor abia se atinseră, zăboviră puţin – un sărut cast.

În câteva secunde, îi transformă sângele în miere topită.

Îşi lipi puţin fruntea de a ei. Închise ochii. La fel făcu şi ea.

Iar după câteva momente, chipul lui deveni din nou încordat şi lipsit de expresie.

— Să visezi asta, Rosalind, spuse el cu blândeţe.

Apoi îi făcu o plecăciune de noapte bună.

*

Dimineaţă, Chase îl luă pe Liam de la pensiunea unde stătea vărul său şi îl urcă în trăsura familiei Eversea, care fusese spălată şi aerisită şi lăsată să se usuce.

— Te-am văzut, rosti Liam cu au aer viclean. Aseară.

— M-ai văzut făcând ce? spuse Chase.

— Sărutând-o pe doa’na March.

Când putuse băiatul să…?

— La ea acasă. Înainte să pleci. Înainte ca vărul Adam mă ia la el acasă.

Pezevenghi mic! Probabil că se trezise după ce el îl culcare.

— N-am sărutat-o pe doamna March.

N-o sărutase atunci.

— Dar ai vrut.

Dorise să-i facă multe, mult mai multe doamnei March şi, Dumnezeule mare, chiar ajunsese să-i facă, în muzeu. Niciodată în viaţa lui, nu avusese parte de o plăcere atât de copleşitoare, deşi încă nu era sigur dacă nu cumva nu fusese o greşeală. Dar îşi spuse că totuşi nu conta cât avea să-l coste în privinţa somnului şi a amintirilor pentru tot restul vieţii. Indiferent dacă urma s-o mai aibă sau nu.

Însă ştia precis unde dorea s-o aibă data viitoare şi ştia unde dorea şi ea să fie avută. Ştia cum dorea să facă el dragoste cu ea.

Şi avea s-o aibă din nou, măcar încă o dată înainte de plecare, deoarece era absolut sigur că ştia mai bine decât Rosalind March ce anume dorea ea.

Iar ea îl dorea pe el. Cel puţin, în pat.

— N-ar trebui să spionezi, Liam.

— Adică ar trebui să spionez doar când îmi spui tu.

— Ar trebui să spionezi doar atunci când te *plătesc.*

Liam râse amuzat de sine şi de Chase, ceea ce era mult mai bine decât felul cum se simţise cu o zi în urmă. Motivul era că îşi transferase asupra lui Chase încrederea şi speranţa găsirii surorii lui, iar veselia copilului îi făcu pe Chase să conştientizeze ce responsabilitate enormă era aceea de a-i găsi sora.

Iar dacă nu i-o va găsi, ce Dumnezeu avea să facă cu Liam?

Cum de i se întâmplase tocmai lui asta? Cu doar o săptămână în urmă, nu făcea altceva decât să bea până îşi pierdea cunoştinţa şi să asculte iritat monologuri despre vaci.

— M-am trezit ca să folosesc oala de noapte şi v-am văzut, asta-i tot, îi spuse Liam.

— Ce drăguţ din partea ta să-i laşi doamnei March o oală de noapte plină! rosti sec Chase.

Liam râse încântat.

Băiatul era aproape comic de curat. Suficient de curat pentru ca el să-şi dea seama că aproape ar fi putut să fie considerat un Eversea datorită ochilor strălucitori şi micii bărbii dure, cu o gropiţă în ea. Urechile nu erau reuşite. Ci cam mari. Părul îi era categoric ca un fuior şi drept ca paiele, iar sprâncenele şi genele îi erau atât de blonde, încât aproape că păreau albe – un colorit pe care nu-l avea nimeni din familie. Totuşi, era asemănător cu al vărului Adam.

— Taci, Liam! Am venit s-o luăm pe doamna March.

*

Ca de obicei, o mică mulţime se adunase în piaţetă, îngrămădită în faţa cortului roz cu dungi aurii. Marionetele erau deja pe scenă cu picioruşele lor din lemn ţopăind în stilul caracteristic, într-un mod care le făcea să pară doar parţial supuse gravitaţiei.

Melodia se schimbă brusc când Chase intră în mulţime, surprinzându-i pe Rosalind şi pe Liam. Ca de obicei, mulţimea nu se despărţi precum apele Mării Roşii.

El îi înghionti, îi împinse, îi lovi cu coatele şi îi călcă pe picioare fără milă pe cei care îi stătea în drum, lăsând în urnă icnete de indignare îndreptăţite, deschizând calea pentru Rosalind şi Liam, până când ajunse pentru prima dată chiar în faţa scenei.

Acolo, cu litere aurii, scria: TEATRUL MYRTLEBERRY.

Se răsuci spre Rosalind.

— Păpuşile mi-au vorbit! rosti el triumfător.

Remarcă în treacăt îngrijorarea ei în privinţa sănătăţii lui psihice, apoi se apropie de teatru.

— Iar de-aţi crezut că nicicând nu veţi zări / Un om sfânt numit Evers… au!

Chase îl înşfăcă pe păpuşar de gulerul cămăşii şi îl trase de-a-ndărătelea. Myrtleberry îl urmă trăgând după el sforile şi păpuşile, făcând să se ridice din mulţime un cor de exclamaţii înspăimântate.

Chase îl eliberă brusc pe păpuşar.

— Dă drumul păpuşilor, Myrtleberry…

— Adică *marionetelor,* chiţăi Myrtleberry.

— … bagă-le în micile lor *sicrie…*

— Se cheamă cutii, îl corectă cu glas slab păpuşarul.

— … şi vino cu mine, rosti Chase. O să avem o mică discuţie. Şi nu te mai osteni să trimiţi pălăria în mulţime. Astăzi, nu va mai fi niciun spectacol. S-a terminat.

Fluierături vulgare, ţipete şi un vacarm general cuprinseseră publicul. Câteva cotoare de măr fură aruncate în direcţia lor când deveni clar că le întrerupsese cineva distracţia.

— Mişcă-te dacă nu vrei să mori! mârâi el la Myrtleberry, care era alb la faţă. Păşi în faţa lui şi strigă: Teatrul Myrtleberry va reveni în prima zi frumoasă! *Cu un repertoriu nou,* adăugă el pentru a linişti mulţimea.

Şi ca *avertisment* pentru păpuşar.

Asta păru să-i mulţumească suficient pe toţi. Se îndepărtară mormăind şi murmurând, făcând speculaţii în privinţa a ceea ce ar putea însemna acel „repertoriu”.

*

După ce îi spuse lui Liam să se distreze singur o oră, îl duse pe Myrtleberry la Mumford Arms, eliberă o masă încruntându-se sumbru la oamenii care o ocupau şi care se grăbiră să se ridice, apoi el, Rosalind şi păpuşarul se aşezară.

Îi povesti repede lui Rosalind de cântecele pe care le auzise şi de suspiciunile lui, pentru a o linişti în privinţa sănătăţii lui psihice. Iar ea înţelese de ce el nu-i spusese nimic mai devreme.

— Myrtleberry mi se pare mai degrabă numele unei păpuşi decât al unui om, îl testă Chase.

Bău cu poftă o jumătate de halbă, făcând-o pe Rosalind să-l privească cu ochii mari. Se strâmbă şi îşi şterse gura.

— Urină de măgar, îi şopti el.

Împinse halba spre ea, iar Rosalind sorbi din bere. După ce o gustă, se lămuri.

— Este numele meu adevărat, spuse Myrtleberry oarecum defensiv.

Se dovedise că teatrul putea fi strâns într-un cufăr mare, dar portabil, în care încăpeau şi păpuşile, cufăr care se afla la picioarele lui, sub masă. Chase îl privi chiorâş. Îl lovi uşurel cu piciorul, de parcă păpuşile ar fi putut sări din el, iar dacă îndrăzneau, el avea să le facă fărâme.

— De ce simţi nevoia să-mi ironizezi familia ori de câte ori mă vezi? Ce naiba încerci să-mi spui, bătrâne? Cum de mă *vezi* în mulţime?

— Sunteţi foarte vizibil, căpitane Eversea. Sunteţi foarte înalt, aveţi trăsături pronunţate, ochii vă sunt foarte luminoşi, păreţi foarte bogat şi trufaş, iar pe deasupra, şi bastonul este foarte distinctiv. Străluceşte în soare, iar în genul de mulţime care se adună în piaţetă, vă remarcaţi de departe. Aşa se face că vă văd. Se uită mai îndeaproape la Chase. Aţi fi o marionetă extraordinară.

— Muşcă-ţi *limba,* Myrtleberry.

O simţi pe Rosalind lipindu-şi apăsat genunchiul de al lui, pentru a-l potoli.

— Ce ştii despre acel tablou? Ce încerci să-mi spui? Şi de ce nu mi-ai spus de-a dreptul? În loc de aiurelile alea criptice.

— Fiindcă mi-au zis că o s-o omoare pe Cora. Şi pe mine.

Bărbatul începu să tremure.

Rosalind îl atinse uşurel, iar acea atingere fu suficientă pentru a-l calma.

Chase trase aer în piept.

— Începe cu începutul, Myrtleberry.

Rosalind constată că lui părea să-i placă a rosti numele „Myrtleberry”.

— Ştiam că m-aţi ajuta dacă aţi putea. V-am auzit vorbind cu doamna March, lângă acel tablou din muzeu. Şi am auzit de dumneavoastră, căpitane Eversea. În război, aţi fost comandantul unui prieten de-al meu. Clackham.

— Clackham era un om bun.

Rosalind observă că toţi oamenii lui fuseseră buni. Probabil, datorită lui. Chase părea să devină în mod precaut conciliant.

— Şi m-am gândit că, dacă v-aş putea atrage atenţia, continuă Myrtleberry, dacă aţi asculta cântecele, v-ar pune pe gânduri şi v-ar face să doriţi a descoperi adevărul… despre ce se petrece. Mai ales că şi sora doamnei March a dispărut.

— Ce ştiţi despre Lucy? întrebă Rosalind cu o voce încordată.

Fu rândul lui Chase să-i atingă genunchiul.

Myrtleberry suspină.

— Cora a făcut o greşeală. A fost arestată de un poliţist care a spus că a furat un fruct din căruţa unui negustor, şi se poate s-o fi făcut. Fata mea nu-i o sfântă, dar are o inimă bună. Apoi a dispărut. N-am găsit-o nicăieri, judecătorul a zis că n-a văzut-o, iar inima mea aproape că s-a frânt – ea e tot ce am pe lume.

Era o temă deja familiară, una mişelească, iar palma lui Chase strânse cu putere halba.

— Apoi am primit o scrisoare care spunea că ea e în siguranţă, că ispăşea un alt fel de pedeapsă mai uşoară. Şi că nu avea să i se facă niciun rău *dacă* construiam anumite lucruri conform specificaţiilor date. Eu sunt tâmplar. Pe lângă faptul că sunt păpuşar.

Chase şi Rosalind avură nevoie de câteva secunde pentru a asimila spusele lui, pentru că nu se aşteptaseră să audă aşa ceva. Chase întrebă:

— Să *construieşti* câteva lucruri? Ce fel de lucruri?

— Am făcut o corabie de piraţi. Am construit o mică pădure – un decor pentru o scenă – cu ciuperci mari, un curcubeu şi un vas cu aur. Şi mi s-a cerut să fac ceva care să semene cu o stâncă mare înconjurată de mare.

Se instală o altă tăcere surprinsă.

— Dar *unde* s-au întâmplat toate astea? întrebă Rosalind.

— Începe cu începutul cât de bine poţi, domnule

Myrtleberry, îi ceru calm Chase.

Auzind cuvintele rostite calm şi cu fermitate, Myrtleberry se uită la el plin de speranţă. Tonul lui Chase era întotdeauna tonic.

— Mi s-a spus să vin singur la muzeu, târziu într-o noapte, dacă acceptam să fac ce-mi cereau. Îmi făceam griji pentru Cora, aşa că am acceptat. Am fost întâmpinat de un bărbat mascat, care avea un pistol în mână şi care era mult mai înalt decât mine – nu m-aş fi putut pune cu el. M-a legat la ochi şi m-a dus, cu pistolul înfipt în spate, ei bine, nu ştiu unde. Totuşi, ştiu, aş putea jura că am mers prin muzeu. Am recunoscut mirosul. De ulei de in. De lumânări. Am *simţit* atmosfera. Cunosc bine muzeul. Şi am mers vreo… zece minute. Am intrat pe o uşă – am auzit-o deschizându-se. Din închis, aerul a devenit umed şi rece…

Făcu o pauză. Rosalind împinse spre el halba lui Chase, iar Myrtleberry bău recunoscător restul de bere.

— După ce mi-a luat legătura de la ochi, am văzut că mă aflam într-o încăpere mare, uriaşă, cu tavan înalt şi cu duşumea de marmură, dar complet goală. Pereţii era vopsiţi în roz şi de jur-împrejur era stucatură, şi exista un şemineu. Semăna cu un dormitor, doar că era mult mai mare. Iar materialele de care aveam nevoie pentru a face acele lucruri erau acolo. Ciocane şi cuie, şi un fierăstrău, şi o sulă, şi alte scule. Lemn şi vopsea. Ştiau că, păpuşar fiind, puteam să construiesc decoruri – o dată sau de două ori, am făcut decorurile pentru spectacolele din Covent Garden. Mi s-au dat specificaţii, mi s-a zis să mă apuc de treabă, apoi m-au încuiat acolo.

Se opri. Şi trase anevoie aer în piept.

— Continuă, îi ceru Chase.

Rosalind puse o mână pe mâna mare şi noduroasă a păpuşarului.

— Câteva ore mai târziu, a venit un bărbat mascat – acelaşi om, aceeaşi voce foarte aristocratică –, iar eu am fost legat la ochi din nou şi condus afară. Tot sub ameninţarea pistolului. Treaba s-a repetat în fiecare zi timp de câteva săptămâni, până când am făcut totul aşa cum s-a

dorit. Dacă îi spuneam că am nevoie de ceva – de pildă, de o unealtă – pentru a-mi face treaba, mi se aducea de fiecare dată. Dacă dorea să modific ceva ce făcusem, îmi zicea să modific. Apoi, în cele din urmă, mi s-a spus că nu mai era nevoie să vin la muzeu. Dar Cora nu avea să fie eliberată pentru că era posibil ca ei să mai aibă nevoie de mine.

— Îţi aminteşti ceva despre acel bărbat? Vocea, ceva distinctiv?

— Părea înalt. Îi auzeam vocea de undeva de deasupra mea. Era foarte aristocratică. Aş recunoaşte-o oriunde.

— Când ai fost condus ultima oară prin muzeu sub ameninţarea pistolului, domnule Myrtleberry?

— Cu mai bine de o lună în urmă. Iar Cora mea… tot dispărută este.

Rosalind simţi în propriul piept durerea din vocea omului.

— Şi de ce… dar de ce ai cântat despre tabloul de la muzeu? Cel de Rubinetto. Cu îngeri şi aşa mai departe.

— Ei bine, eu am grijă de păpuşile de la Montmorency. Iar uneori… Suspină. Uneori, mi se pare că aud râsul Corei în muzeu. De undeva din depărtare. Ca o amintire, ca şi cum n-ar fi un râs real. Şi îl aud doar în camera cu marionete slovace. Şi de fiecare dată când eram dus în sala unde lucram, în acea cameră simţeam mirosul uleiului pe care îl folosesc la păpuşi. Este mult mai puternic acolo. Şi căpitane Eversea… o dată, când eram încuiat în sală şi am încetat să bat cu ciocanul, am auzit, prin pereţi, râsete de bărbaţi. Iar unul dintre ei… ei bine, unul dintre ei a zis ceva despre fetele întinse pe spate.

Toţi trei tăcură înfioraţi.

— Mi-e teamă, căpitane Eversea. O vreau înapoi pe Cora mea, indiferent ce-a făcut.

„Toţi domnii râd de fetele întinse pe spate”.

Rosalind se uită la Chase, el se uită la ea, iar caleidoscopul indiciilor începu să se stabilizeze, creând o bănuială cumplită.

Rosalind avu impresia că în stomac i se forma ceva asemănător unui aisberg.

Simţi din nou genunchiul lui Chase lipit de al ei.

Se gândi că, de când intraseră la Mumford Arms, aproape în fiecare clipă se atinseseră discret. „Ştie, se gândi ea. Ştie cum mă tulbură prezenţa lui şi că sunt incapabilă să gândesc atunci când mă atinge şi vrea să mă liniştească, dar şi să se asigure că vom deveni amanţi”.

„Dacă mi-aţi văzut îngerii, probabil că aţi fost într-un bordel”, spusese Wyndham.

— Crezi că muzeul este folosit ca bordel? întrebă Chase pe un ton neutru.

Dar Rosalind se uită la mâna lui. Încheieturile îi deveniseră albe din cauza forţei cu care strângea halba cu… urină de măgar.

Obrajii tari, rotunzi şi roşii ai domnului Myrtleberry se albiră.

— N-aş putea spune, domnule, rosti el cu voce slabă. Dar faptul că i-am auzit râzând de fetele întinse pe spate… Nu-mi dau seama ce altceva ar putea însemna. Vă jur că exact cuvintele astea le-am auzit.

— Noi am aruncat o privire prin muzeu în timpul zilei, spuse gânditor Chase. Am aruncat o privire în timpul nopţii. N-am văzut nicio altă cameră.

Domnul Myrtleberry tresări, probabil auzind că se furişaseră noaptea în muzeu. Şi îi privi pe amândoi cu mare interes.

— În mod cert, un bordel ar explica de ce, în ultimele săptămâni, numărul clienţilor de la Velvet Glove s-a redus, continuă Chase. A fost linişte, după cum a spus Ducesa. Şi chiar aşa este, din câte am constatat. Foarte ciudat.

Rosalind se gândi că nu avea să se obişnuiască niciodată cu referirile directe la bordeluri. Până şi obrajii tari şi rotunzi ai domnului Myrtleberry se înroşiră.

Însă Chase păru să nu bage de seamă stânjeneala celor doi, continuând în mod clar a gândi cu voce tare:

— Bănuiesc că tabloul reprezintă o indicaţie că acolo se află un bordel sau cel puţin un loc unde aveau loc

întâlniri aranjate cu… femei puse să-i servească.

Ea recunoscu calmul aproape primejdios din vocea lui. Vaga bucurie sumbră. Lui îi plăceau provocările. Îi plăcea să facă dreptate. Şi ca de obicei, părea fericit de existenţa cuiva pe care trebuia să-l înfrângă.

— Chase… ştiu că ţi-am mai spus asta, dar fumul de trabuc pe care l-am simţit noaptea trecută era proaspăt. Nu era fum stătut. Era ca şi cum cineva tocmai trecuse pe-acolo cu un trabuc.

El bău restul de urină de măgar, puse halba pe masă şi îi zise:

— Ei bine, cred că la noapte noi doi vom vizita din nou muzeul Montmorency, de data asta cu un plan mai precis.

Capitolul 19

După ce îi promise domnului Myrtleberry că va face tot posibilul pentru a-i găsi fiica, Chase o duse pe Rosalind acasă.

O conduse de la trăsură până la uşa de un roşu aprins.

— Rosalind…

Ea îşi ridică întrebătoare privirea, gândindu-se că, poate, el avea să-i spune ce idee îi mai venise în privinţa locului unde se aflau fetele.

— Aş vrea să fac din nou dragoste cu tine, cât mai curând.

Cuvintele neaşteptate îi provocară o ameţeală puternică – diavolul părea să ştie bine cum să facă asta. El întinse calm o mână şi o susţinu cu două degete, pentru a nu cădea de pe treapta de sus.

— Nu trebuie decât să spui da data viitoare când te voi întreba. Îţi vei da seama când. Vin să te iau înainte de ivirea zorilor.

Ce-ar fi putut o femeie să răspundă la asta?

El coborî o treaptă. Apoi se întoarse din nou spre ea.

— Şi… Rosalind, aminteşte-ţi de Velvet Glove şi de tabloul pe care l-ai văzut acolo, şi de toate lucrurile de care ţi-am spus că sunt posibile şi îţi vei da precis seama ce mă gândesc să facem. Poate că asta te va ajuta să iei o hotărâre.

Aşteptă până când ea deveni stacojie şi rămase fără suflare imaginându-şi, pentru că Rosalind n-ar fi putut împiedica asta nici dacă s-ar fi străduit.

Chase coborî ultima treaptă.

— Şi Rosalind… voi pleca în India peste o săptămână, dar mâine mă duc în Sussex ca să-mi iau rămas-bun de la familie şi nu ştiu cât de curând mă voi întoarce.

Se opri la baza scării, iar ochii lui albaştri o sfredeliră. O despuiară ca nişte mâini pricepute. Erau întunecaţi de hotărâre, dar nu şi rugători. Era un gentleman şi avea mândrie.

Indiferent ce aflaseră amândoi cu o noapte în urmă, indiferent ce descoperiseră, el tot mai voia ca ea să aleagă ce dorea.

Îşi atinse borul pălăriei, dădu din cap, se urcă în trăsură şi dispăru.

*

Cu două ore înainte de ivirea zorilor, trăsura familiei Eversea veni s-o ia.

Având în vedere planurile lor, Rosalind se îmbrăcase într-o rochie de culoare închisă.

Odată ajunsă în trăsură, se sprijini de spătarul banchetei, îşi puse mâinile în poală, rămase nemişcată şi se întrebă când avea el să vorbească. Adevărul era că doar atât putea face pentru a nu se repezi la Chase – ochii lui o priveau arzători pe întuneric, umbrele formând o mască de arlechin pe faţa lui –, însă anticiparea era un afrodiziac puternic.

„Ai tot dreptul la plăcere, Rosalind”.

Totul se petrecu foarte similar cu prima dată – drumul tăcut până la intrarea de serviciu, deschiderea micii porţi

(Chase luase ulei pentru a unge balamalele), înăbuşitele scrâşnete metalice când el descuie broasca, aprinderea unei mici lumânări, furişatul prin holul muzeului cu pistoalele în mâini, intrarea în încăperile muzeului.

De nevoie, înaintând chinuitor de lent, dar cu toate astea direct, el o conduse în dormitorul din secolul al XVI-lea.

Puse cu oarecare ceremonie mica lumânare într-un sfeşnic străvechi, de pe masa de scris, iar ea privi cu sentimentul că timpul începuse să se scurgă cu lentoarea unui râu de lavă.

— Aici, şopti el.

O secundă… două secunde… trei secunde…

Şi ea ştia cum să creeze suspans. Dorea să audă cum respiraţia lui se intensifica până devenea uşor răguşită.

Aşa se întâmplă.

…patru secunde… cinci secunde… şase secunde…

— Da, rosti ea încet.

Atât de repede şi atât de firesc o răsuci şi îi desfăcu şi îi slăbi şireturile corsajului până când rochia începu să-i alunece de pe umeri, încât ea abia dacă avu vreme să-şi dea seama ce urma el să facă. Mâinile lui se ridicară şi, cu o precizie rapidă şi delicată, îi găsi şi îi scoase agrafele din păr, apoi le puse cu grijă undeva – ea auzi clinchetul lor pe lemnul lucios din secolul al XVI-lea. Degetele lui îi pieptănară părul bogat, savurându-i fineţea de satin. Apoi îi desfăcură corsetul, şi ea avu impresia că tot ce o ţinea legată căzu de pe ea într-o clipită, iar el îl culese şi rochia, şi corsetul, şi le împături pe pat cu grija lui soldăţească pentru ordine.

Cu delicateţe şi dexteritate, îi dădu jos şi cămăşuţa, împăturind-o şi pe aceasta cu eficienţă, iar ea păşi în braţele lui, înăbuşindu-şi un hohot de râs surprins fiindcă se pomenise brusc complet goală şi total vulnerabilă, iar el era complet îmbrăcat şi controlând totul.

Chase dădu la o parte draperia baldachinului şi o puse pe Rosalind pe pat, un nor de praf perturbat licări în lumina lumânării, apoi dispăru când el trase draperia în jurul

patului, învăluindu-i într-un întuneric la fel de dens şi de moale precum cuvertura de catifea de sub ea. Un întuneric atât de deplin, încât ea avu nevoie de câteva clipe pentru a desluşi conturul propriului trup, până atunci având strania senzaţie că era lipsită de formă şi de apartenenţă, având nevoie de el ca ancoră.

Când patul se mişcă sub greutatea lui, ea simţi căldura şi forma trupului lui Chase. Se auzi un foşnet, iar ea speră cu ardoare că era făcut de hainele pe care el le dezbrăca – pentru că nu dorea ca numai ea să fie goală şi după o clipă, mâinile lui începură călătoria pe trupul ei. Întâi bâjbâind, apoi cuprinzându-i gleznele pentru a se orienta, urcând pe curbele gambelor, trecându-i peste coapse, prin părul scurt de-acolo, peste arcuirea pântecului, descoperind-o la fel cum ar fi făcut-o un orb şi lăsându-i în urmă pielea ca de găină, fierbinţeală şi fiorii senzaţiei care îi cuprinsese corpul.

Palmele lui ajunseră pe sânii ei, cuprinzându-le greutatea delicată, trecând peste sfârcurile întărite, iar ea se arcui cu un scâncet înăbuşit. Gura lui găsi gura ei şi o sărută uşurel. Ea îşi băgă degetele în părul lui pentru a-şi impune voinţa, pentru a-l ţine lipit de ea, pentru a prelungi sărutul, întrebându-se dacă era posibil ca fiecare sărut al lui să pară ceva cu totul nou. Pentru că acela era diferit de celelalte. Mai întâi, o atingere delicată a buzelor, o apăsare, o alunecare, o apucare jucăuşă a buzei ei de jos cu buzele lui, iar apoi o întâlnire pe-ndelete a limbilor, răsucirea lor împreună, dulcea fierbinţeală şi plăcuta umezeală în vreme ce degetele fiecăruia se încleştau în părul celuilalt. El era întunecat şi nesfârşit, iar ea se prăbuşi în acel sărut ca într-un vulcan.

Însă Chase avea un obiectiv.

Începu călătoria de întoarcere – sărutul lui coborî pe bărbia ei, apoi pe locul de pe gât unde îi bătea pulsul, ajunse în valea dintre sânii ei şi vizită ambele sfârcuri, se opri în adâncitura dintre coaste, apoi limba lui intră delicios de jucăuşă în buricul ei. Mâinile lui ajunseră pe coapsele ei, mângâindu-i părul de-acolo, apoi îi despărţi genunchii şi îi

mângâie gambele.

Respiraţia ei devenise grăbită.

Îi simţi răsuflarea fierbinte între picioarele ei, unde se umezise şi unde simţea o durere delicioasă, respiraţie care îi spori nerăbdarea. Fu urmată de o răceală neaşteptată, când el suflă uşurel.

Ea ştiu, simţi ce avea să urmeze.

Dumnezeule mare, o mângâia cu limba!

Cu putere, fierbinte, catifelat, umed. Foarte, foarte deliberat. Chiar şi pe întunericul aproape total din patul cu baldachin, el ştia ce să facă cu trupul unei femei. Ea se cutremură.

N-ar fi putut descrie senzaţia decât cu două cuvinte: „mai mult”. Ceea ce nu era deloc o descriere. Nici măcar nu ştia dacă îi plăcea de fapt, pentru că era prea acută şi prea nouă senzaţia, iar ce făcea el cu trupul ei era total – îi trimitea flăcări prin vene.

Însă el o făcu din nou.

Delicat de data aceasta, iar ea scânci şi se arcui spre el. Iar el o făcu din nou, şi mâinile ei se încleştară în străvechea cuvertură din catifea.

Iar el o gustă din nou, o mângâiere persistentă şi deliberată, şi ea capitulă. Înconjurată de un întuneric de catifea şi cu spatele lipit de catifea, şi cu cea mai hedonistă activitate imaginabilă între picioarele ei, simţi că începe să plutească dematerializată, cu conştiinţa devenită un simplu punct de plăcere acută, tot mai intensă, şi acceptă totul cu lăcomie, ca şi cum i se cuvenea.

Însă el se opri.

„Nu, nu, nu!” Vru să protesteze, vru ca el să continue până când orgasmul o nimicea, dar nu putu vorbi, atât de drogată de plăcere şi de întuneric era. El îşi schimbă cu abilitate şi fără zgomot poziţia, răsucindu-se astfel încât coapsele lui îi încălecară bustul, şi se aplecă pentru a o săruta din nou – o promisiune, un jurământ că intenţiona să continue, dar dorea şi el ceva de la ea. Rosalind deschise ochii şi văzu conturul musculos al feselor lui, apoi el se ridică astfel încât mădularul lui umflat îi atinse buzele.

Ea simţi un şoc care aproape că o smulse din toropeala plăcerii. Apoi i-l atinse ezitând cu limba şi şi-o trecu peste partea de sus, zăbovind, iar umerii lui se strânseră şi el murmură răguşit o înjurătură aprobatoare – ceva atât de caracteristic lui, atât de satisfăcător – şi ea îşi dădu seama de sălbatica ei putere de a-i produce plăcere. Şi ştiu instinctiv să îl ia cu totul în gură – mai întâi domul alunecos, mătăsos, apoi mădularul cald, însufleţit, aproape musculos, care se umflă şi mai mult când ea îşi trecu buzele peste el.

Îl simţi cutremurându-se de plăcere, iar apoi, răsuflarea lui fierbinte şi limba lui hotărâtă reveniră din nou acolo unde ea le dorea.

În peştera întunecoasă a patului, în acel muzeu straniu, în acea lume pe care ei o creaseră împreună, i se păru din nou firesc să împărtăşească împreună cu el acel festin al plăcerii. Să-l guste, să-l sugă, să-l chinuiască. Începu să-l imite – el o mângâia apăsat cu limba, ea îl mângâia apăsat cu limba; el o sugea delicat, ea îl sugea delicat –, ajungând la un ritm al puterii şi al plăcerii atât de primare şi de instinctive, încât ea realiză că fiecare femeie se năştea cumva cu această cunoaştere, cu acest *drept.* Şi totuşi, dacă soţul ei ar fi trăit, probabil că ea nu şi-ar fi dat niciodată seama de asta. Şi era atât de ciudat că un act atât de intens, de tainic şi intim, ce avea să-i provoace o plăcere despre care ştia că va fi cataclismică, era atât de *tăcut.*

Mădularul lui gros ieşi dintre buzele ei, dar pielea ei era atât de sensibilizată, încât îşi arcui trupul spre el, cerându-i inconştient s-o satisfacă. Nu mai putea face nimic pentru plăcerea lui, a ei se impunea.

Capul ei se lăsă pe spate. Şopti:

— Îmi pare rău… am nevoie…

— E-n regulă, iubito.

Iubito?

Dincolo de orice, ea ştiu că era în siguranţă cu el. Chase îi fusese întotdeauna alături când avusese nevoie de el şi era acolo şi în clipa aceea.

Se răsuci spre ea. Trupul lui cald o acoperi. Ea îşi ridică mâinile şi le trecu peste pieptul lui delicios de dur, părul lui creţ fiind năclăit de sudoare. El îşi apucă mădularul în mână şi o pipăi cu el, căutând intrarea în ea, iar asta fu suficient pentru ca ea să se spulbere gemând în strălucitoare cioburi de fericire.

El îşi propti mâinile deasupra ei şi o pătrunse.

Ea se agăţă de el, urmărind penetrarea primară şi mişcarea ritmică a şoldurilor lui înguste, cursa lui dură spre propria plăcere, savurând sălbăticia cuplării lor, atingerea lui adânc în ea, atât de adânc, încât aproape că o duru.

El îşi muşcă buza pentru a-şi reprima un geamăt şi rămase nemişcat, tremurând deasupra ei, orgasmul zguduindu-i trupul în timp ce el se revărsă fierbinte şi la nesfârşit în ea.

*

— Rosalind, murmură el.

Ea nu-şi mai auzise niciodată numele rostit în felul acela. Desluşise în numele ei tot ce simţea el. Un amalgam de sentimente.

Cu trupul moleşit de plăcere, mintea ei începu să hoinărească. Totuşi, ştia că nu era sigur să rămână aşa prea mult timp, însă mai stătură câte clipe întinşi unul lângă celălalt.

Împreună şi despărţiţi. Doar trupurile lor atingându-li-se.

„Iubito”. Asta spusese el. Dar era unul din acele cuvinte mari care se foloseau când se pierdea controlul. Fie se zicea aşa ceva, fie se trântea o înjurătură obscenă.

Rosalind îşi trecu mâna peste braţul lui dur şi fin, peste umăr, peste muşchii pieptului, ca şi curţi căuta efectul asupra lui. Chiar şi în clipa aceea exista tensiune în el. Mâna ei se ridică şi cobora odată cu ridicarea şi coborârea pieptului său. Inima lui de războinic bătea acolo. Îşi lăsă mâna acolo, îngăduind bătăii ritmice s-o aline, s-o liniştească. Inima aceea s-ar fi putut opri de atât de multe

ori! O lăsă cu aviditate să bată sub palma ei.

Îşi dori să-i poată spune lui Chase că nu mai trebuia să se lupte.

Îşi dori să fie sigură că era adevărat.

Îşi dori ca el să înţeleagă că forţa adevărată are uneori legătură cu abilitatea de a capitula uneori. În faţa vieţii, a circumstanţelor, a nesiguranţei, a propriei umanităţi şi failibilităţii.

În faţa unei dorinţe care nu-i cerea altceva decât să ofere şi să accepte plăcerea, adică ce îi oferise el.

Îşi trecu mâinile peste spinarea lui mare, palmele alunecând pe pielea de satin fierbinte, piele care se putea rupe şi sângera la fel ca pielea oricărui alt om. Erau prea multe dovezi ale faptului că el aproape murise – degetele ei rătăcitoare întâlniră neregularităţile cicatricelor de diverse forme şi texturi. Violente hieroglife lăsate pe trupul lui de evenimentele vieţii – fără îndoială, unele în timp ce se juca, dar majoritatea în bătălii.

Întoarse capul şi îşi odihni obrazul în valea dintre umerii lui, şi trase aer în piept – sudoare, mosc, sex, Chase.

Preţ de câteva clipe, nimic nu se schimbă, el rămase întins în tăcere, respirând. Epuizat, dar neodihnindu-se pe deplin. Făcând o pauză între manifestările sinelui său încăpăţânat, iritant, fascinant, fantastic de sofisticat sexual. Mădularul îi era relaxat între coapsele groase şi tari, părând modest.

Până când respiraţiile lor se sincronizară – inspiraţie, expiraţie.

Apoi el se mişcă puţin, lipindu-şi fundul de vintrele ei. Ea zâmbi, buzele arcuindu-i-se pe pielea lui fierbinte. Încetul cu încetul, simţi tensiunea dispărând din el, iar trupurile lor se contopiră.

Câteva momente mai târziu, mâna lui o găsi pe a ei, pe talia lui. Îi pipăi încet palma cu degetele, de parcă nu mai atinsese niciodată o mână.

Apoi încet, deliberat, îşi împleti degetele printre ale ei şi le strânse.

Ea ştia cât de puternic era el, poate mai puternic în

anumite privinţe, iar în altele doar curajos.

Ea îi putea oferi atât de puţin. Doar acele momente, înainte de plecarea lui în India. Şi alte amintiri cu ea, femeia care îi dăduse viaţa peste cap nu doar o dată şi care, în schimb, îi dăruise plăcere.

Aşa că îl cuprinse în braţe.

Iar el îşi îngădui să fie ţinut în braţe.

*

Câteva momente mai târziu, el se ridică brusc de lângă ea. Puse o mână pe gura ei şi îşi duse un deget la buze. Apoi îşi duse o mână la ureche.

Ascultă cu mare atenţie şi auzi…

Era un *chicotit?*

Nu era chicotitul *ei.* Urmă o secundă de linişte.

Apoi îl auziră din nou. Se auzea de pretutindeni şi de nicăieri. Estompat şi slab.

Trebuiau să se ridice. El o făcu.

Şi apoi, o cumplită constatare – el era îmbrăcat. Nu trebuise decât să-şi tragă pantalonii şi să-şi treacă mâna prin păr, şi devenise suficient de decent. Hainele *ei* însă erau împăturite cu grijă, agrafele erau puse ordonat pe scrinul care cândva îi aparţinuse regelui Henric al VIII-lea.

La peste doi metri distanţă.

Fără a pune la socoteală acei kilometri de pat pe care trebuia să-i străbată pentru a ajunge la ele.

Un alt sunet fantomatic se auzi muzical şi în cascade, şi a flirt – într-adevăr era un râs feminin. Atât de îndepărtat, atât de estompat, încât cu siguranţă ajungea la ei dintr-un alt secol.

Mâna ei încă zăbovea deasupra inimii lui, care începuse să bată mai repede. El îi apăsă mâna pe trupul lui, pentru a o linişti.

Nu se simţea complet goală atâta vreme cât el rămânea aproape de ea.

— Fantome, şopti ea la urechea lui.

El întoarse capul spre ea şi se încruntă atât de

insultător, încât ea practic *auzi.*

Încet, încet, îşi retrase mâna din a ei şi tot încet, încet se îndepărtă de ea până când trupul lui n-o mai atinse. Ea se simţi înfrigurată şi abandonată. El întoarse capul şi îşi duse degetul la buze.

De parcă ea ar fi fost pe cale să înceapă a ţipa.

Fu rândul ei să se încrunte.

Ceea ce îl făcu să zâmbească. O mică semilună albă şi liniştitoare în întuneric. Era un moment ciudat, desigur, dar ceva îi făcu inima să zvâcnească. Ea îşi dădu seama că n-ar fi suportat că el să păţească ceva, dar cumva fu sigură că nu avea să i se întâmple nimic, că nu i se putea întâmpla nimic rău.

Deşi era atât de mare, izbuti să se tragă spre capătul patului fără ca străvechea saltea să scoată sunete nedorite. Ea îl privi îndepărtându-se, simţindu-se puţin disperată, tentată să-şi facă o togă din vechea cuvertură de catifea pentru a reuşi o scăpare graţioasă.

Apoi îşi dădu seama de ce Chase încă purta cizmele – în ele se afla pistolul. Îşi băgă mâna într-o cizmă, iar arma apăru strălucind.

Urmă un alt moment de nemişcare totală. În care ascultară. Praful aşternându-se la loc.

Nu se auzi absolut niciun sunet. Nu mai auziră niciun chicotit.

De fapt, totul începea să devină foarte anost.

„Fantome”, simţi ea nevoia să insiste. Indiferent de sursă – eterică sau dintr-un alt pat din secolul al XVI-lea aflat undeva în muzeu –, cu siguranţă, un chicotit nu avea nimic sinistru.

Apoi Chase ieşi cu totul de sub baldachin, iar ea rămase singură în patul uriaş.

Nu auzi nimic câteva clipe. Dar propria respiraţie deveni asurzitoare, apoi neliniştitoare.

O mână se repezi spre ea de dincolo de draperia baldachinului.

Ea îşi reprimă atât de repede ţipătul, încât aproape că se înecă. Apoi mâna îi făcu nerăbdătoare semn.

Chase îi dădea de veste că putea să iasă.

Ea încercă să se dea jos din pat cu graţia cu care o făcuse el, fără a-l face să se clatine sau să scârţâie mai mult decât o făcuse deja. Tocmai pornise în patru labe spre margine când el îşi băgă capul pe după draperie şi o văzu înaintând goală pe cuvertura din catifea.

Ea văzu un alt rânjet alb licărind în întuneric. El se distra.

Dacă ar fi fost un gentleman, i-ar fi dat hainele, iar ea s-ar fi putut îmbrăca în siguranţa oferită de baldachin.

Altminteri, avea să fie silită să se îmbrace sub privirile lui.

Totuşi, îmbrăcatul sub privirile lui – iar aceasta era o altă dovadă a efectului pe care el îl avea asupra ei – conţinea o anumită doză de atractivitate. Indiferent de primejdia în care era posibil ca ei să se afle în acele momente.

Era evident că fusese coruptă zdravăn şi cu adevărat. Cumva însă, nu reuşi să găsească în ea regretul pierderii moralităţii, dacă asta pierduse din cauza lui.

El îi dădu hainele şi, lipsit de politeţe, dar totuşi încântător pentru ea, refuză a se întoarce cu spatele în timp ce ea se îmbrăcă atât de repede cât era posibil. Sub privirile lui, îmbrăcatul fu aproape la fel de plăcut ca şi dezbrăcatul, iar el o ajută cu mişcări rapide, mâinile lui lăsând urme fierbinţi pe pielea ei.

Folosindu-şi cuţitul şi cremenea, Chase aprinse din nou lumânarea şi avu grijă ca scânteia să se intensifice şi să capete forţă până când deveni o flacără adevărată. Băgă în buzunarul hainei pistolul cu piedica trasă, ca să-i fie la îndemână, îi luă mâna lui Rosalind şi îi încleştă degetele pe talia hainei lui. Porniră încet prin cameră, Rosalind ţinându-se de el.

Iar chicotitul se auzi din nou. Slab, nepământesc.

Mica lumânare aprinsă făcea ca degetele lui să pară nişte zăbrele luminoase, aproape arzându-le. Se furişară în tăcere, după doar câţiva metri ajungând din nou în faţa tabloului. Se opriră şi ascultară, şi adulmecară. Într-adevăr,

acolo mirosul uleiului de in era mai puternic. Myrtleberry spusese că râsetele se auzeau mai puternic în acea încăpere.

Şi brusc, flacăra lumânării începu să se legene şi să se smucească, pârlindu-i puţin degetele.

Suspiciunea se manifestă sub forma unui punct rece la baza spinării lui Chase.

Îşi controlă respiraţia până nu i se mai auzi aproape deloc.

Se gândi la prima zi când o văzuse pe Rosalind uitându-se la acel tablou. O studiase din spate, fascinat chiar şi numai de spinarea ei, dar existase un moment când avusese impresia că ea întorsese capul şi îl privise. Apoi, după o fracţiune de secundă, îl întorsese din nou spre tablou. I se păruse imposibil – de ce nu era sigur că asta se întâmplase?

Dar pana de la pălăria ei tremurase. Chiar dacă… doar… foarte vag. Ca şi cum ea se mişcase. Ca şi cum ar fi fost atinsă de suspinul cuiva – după cum crezuse atunci.

Sau ca şi cum… ca şi cum…

Ridică lumânarea spre centrul tabloului. Văzu bovina mare şi întunecată.

Şi îşi îndepărtă unul câte unul degetele din jurul ei, până când flacăra nu mai fu ferită, deşi mică parcă luminând ca un felinar, în contrast cu lumina pe care o oferise înainte.

Chase aşteptă.

Îşi auzi inima bubuind în urechi.

Auzi respiraţia lui Rosalind în spatele lui, sincronizată cu a sa, trupul ei fiind încordat de o întrebare nerostită.

O secundă mai târziu, mica flacără tresări, apoi începu să se legene ca un mic dansator din Mările Sudului.

Cu o viteză orbitoare, îşi umezi degetele cu salivă, stinse lumânarea şi se răsuci spre Rosalind, acoperindu-i gura cu palma pentru a-i înăbuşi icnetul.

O beznă totală îi învălui.

El o ţinu strâns, cu un braţ cuprinzându-i talia şi cu o mână pe gură. Ea deveni rigidă de stupefacţie. Timp de

câteva clipe îngrijorătoare, el avu impresia că ea încetase să respire. Îşi mai ţinu palma apăsată cu fermitate pe gura ei timp de o secundă, apoi o îndepărtă încet. Apoi îşi trecu un deget peste buzele ei moi – un lux, o tentaţie, o mângâiere şi un semn să rămână complet tăcută.

Ea înţelese. Se conformă. Avea încredere în el deja, iar el simţi onoarea responsabilităţii.

Iar curiozitatea ei rămase aproape la fel de palpabilă şi de densă precum întunericul din jur.

El îşi coborî mâna.

Chase încă nu-şi putu explica, aşa că aşteptă să înceapă a desluşi conturul obiectelor din jurul lor.

Iar un ghinion afurisit făcu ca primul lucru care se materializă în beznă cu oarecare claritate – din cauza unei raze de lună care căzu la un unghi nefericit prin una dintre ferestrele boltite – să fie hidoasa marionetă. Lumina cenuşie îi evidenţie buzele roşii şi groase, ochii albi şi bulbucaţi, membrele inerte. Capul îi atârna ca al unui om scos din apă după un accident nefericit.

Chase încremeni. Micile fire de păr de pe braţe i se zburliră de scârbă.

Probabil simţindu-i încordarea, Rosalind se lipi instinctiv de el, apucându-l şi mai strâns de haină. El aproape că zâmbi. Ea îl apăra de marionetă.

Îşi luă privirea de la păpuşă şi o îndreptă spre tablou, dorindu-şi să-l poată desluşi.

După câteva secunde, reuşi să zărească îngerul cu piept mare, pentru că era înveşmântat în alb, apoi heruvimii cu aripile lor strălucitoare, iar după aceea, contururile enormei vaci.

Îşi linse din nou degetul, îl ridică şi îl trecu cu o minuţiozitate chinuitoare, aproape ceremonios, orizontal prin faţa tabloului, începând de la un capăt. De parcă era un vrăjitor care efectua un ritual. Se amuză puţin când realiză că Rosalind îi privea cu o îngrijorare gravă. Fără îndoială, gândindu-se că, până la urmă, înnebunise de-a binelea.

Ajunse la mijlocul tabloului, în dreptul fundului vacii,

când vârful degetului i se răci. Îl ţinu acolo câteva secunde, pielea capului începând să-l furnice când suspiciunile i se confirmară.

Un firav, dar inconfundabil curent de aer venea…

Exact din fundul vacii.

În clipa aceea, se gândi ironic la Colin.

*

Fiindcă era o dilemă cu totul nouă pentru el, îşi îngădui câteva momente de gândire.

Dacă aer proaspăt – sau *aproape* proaspăt – venea din fundul vacii în aerul dens şi închis al muzeului, asta însemna că dincolo de perete *era* ceva. Dar ce putea fi? O alee? Un pasaj?

Chicotitul estompat, eteric se auzise de-acolo. Era sigur de asta.

Dincolo de acea aripă a muzeului nu se aflau decât alte clădiri. A, dar englezii erau deştepţi, iar istoria era plină de poveşti despre cum trebuiseră să ascundă sau să strecoare pe furiş ceva – preoţi, praf de puşcă, femei. Tunelurile şi pasajele rar erau construite dintr-un capriciu. Rostul lor era dictat de necesitatea de a ascunde ceva sau de a fugi.

Apoi îşi aminti de tunelul săpat între Brighton Pavilion şi King’s Arms, unde se afla un bordel. Oare un tunel din muzeu unde putea ducea?

Desigur – chiar în acea seară stătuse cu Buckthwaite în faţă la Mezza Luna, vechiul teatru deţinut de familia lui Kinkade în cea mai rău famată zonă din Covent Garden, cu geamurile acoperite cu scânduri şi părând abandonat.

O clădire *mare.*

Suficient de mare pentru a adăposti un bordel.

Iar acolo se putea ajunge uşor şi rapid din muzeu… printr-un tunel. Evitând străzile aglomerate, pline de trăsuri, cai şi prostituate. Iar el se întâlnise cu Kinkade la Queen of Bohemia, care se afla chiar lângă teatru.

Mezza Luna… însemna semilună în italiană. Iar în

tablou se afla o semilună.

Se răsuci şi îşi apropie buzele de urechea lui Rosalind.

— Cred că în spatele tabloului se află un tunel.

Ea pricepu. Ochii ei licăriră în întuneric.

Chase se gândi că fundul vacii ascundea un vizor. Era posibil să-i privească chiar în clipa aceea cineva.

Totuşi, dacă un om i-ar fi privit din spatele tabloului, n-ar mai fi existat curentul de aer.

O cuprinse pe Rosalind în braţe şi o trase la o parte. Cu siguranţă, nimeni nu i-ar fi putut identifica pe întuneric.

Oare era bine să aprindă iarăşi lumânarea şi să studieze fundul vacii?

Ce s-ar fi întâmplat dacă un ochi de dincolo l-ar fi întâlnit pe al lui?

Dumnezeule!

Aşteptă. Ascultă. Se răsuci încet şi studie din nou încăperea, pentru a se asigura că erau singuri. Evident, ochii lui întâlniră ochii bulbucaţi ai hidoasei marionete.

— Poate că ar trebui să apăsaţi plăcuţa de aramă de sub ramă, şopti păpuşa încercând să-l ajute.

— *Pe toţi dracii!*

Chase îşi smulse pistolul din buzunar şi îl îndreptă spre marionetă, cu gândul s-o facă ţăndări.

— *O!* Nu trageţi! Nu trageţi! Sunt eu!

Păpuşa foşni pe raft, capul înclinându-i-se întâi spre stânga, apoi spre dreapta, apoi în faţă, de parcă saluta podeaua muzeului. Părea a încerca să se ridice în picioare.

Era oribilă, oribilă!

Ceea ce părură a fi un milion de păianjeni cu picioruşe de gheaţă coborâră pe şira spinării lui Chase.

Rosalind îl ţinea cu fermitate de cot, şi ea cu pistolul îndreptat spre marionetă, din câte se părea cu o hotărâre de oţel. Îl strângea de braţ şi pentru a-l opri, şi pentru a-l linişti. Inima bubuia în pieptul lui.

— *Urăsc* marionetele! murmură el.

— N-aş fi bănuit *niciodată,* şopti ea.

Cuvintele ei aproape că-l făcură să zâmbească.

Era ciudat cum strânsoarea mâinii ei mici pe cotul lui

îl făcea să se simtă ca şi cum nimic din lumea asta – inclusiv diabolicele păpuşi – nu putea face rău. Totuşi, încă se mai simţea puţin desprins de corp. Parcă *levitase* de groază.

Însă fu mândru de faptul că pistolul îi era ferm în mână, cu piedica trasă şi îndreptat spre ţintă.

Marioneta foşni, se îndreptă, apoi se prăbuşi cu un bufnet sinistru, de parcă chiar fusese împuşcată.

Rosalind îi strânse cotul puţin mai tare.

Iar din spatele păpuşii se ivi domnul Myrtleberry, păpuşarul.

— Vino mai aproape, ca să te pot ucide, mârâi Chase la el.

— Nu m-aţi ucide, căpitane Eversea. Sunt doar un biet păpuşar.

Chase şi Rosalind se uitară urât la el, încă surprinşi de prezenta lui.

— Aţi tresărit ca un miel de primăvară, căpitane Eversea, şopti Myrtleberry scandalos de amuzat.

— Ce *dracu'* cauţi aici? De când stai acolo?

— Abia am venit. Am reuşit în sfârşit să obţin planurile clădirii, căpitane, şi am aflat că Montmorency a construit un tunel între casa lui şi Mezza Luna. Am lucrat odată la o casă mare, din Marbury, plină de pasaje şi uşi, şi altele asemenea. Sunt sigur că lângă tablou este o uşă şi că *ceva* o deschide.

Chase se răsuci spre tablou.

— Rosalind, vrei să…?

Dar ea i-o luase înainte. Îşi puse un deget pe fundul vaci, pentru a acoperi vizorul în caz că se uita cineva prin el.

El îşi lipi urechea de tablou, dar nu auzi nimic. Nici chicoteli, nici paşi, nici cete bubuitoare de bărbaţi înarmaţi, nici ţipete.

Chase începu să pipăie orbeşte marginile ramei. Ridică rama, căutând o îmbinare, balamale, ceva care să indice că peretele era altceva decât un perete pe care se afla un tablou urât, dintr-un vechi muzeu de proastă

calitate.

Apăsă uşurel tabloul, fiecare centimetru pătrat. Îşi coborî mâinile pentru a pipăi plăcuţa de aramă de sub el.

Domnul Myrtleberry vorbi:

— Poate că ar trebui să apăsaţi plăcuţa de aramă de sub…

Urmă un scrâşnet discret în timp ce peretele se răsuci cu violenţă spre exterior, iar Chase şi Rosalind fură traşi în beznă.

Capitolul 20

Peretele se închise cu un pocnet, iar Rosalind auzi un geamăt puternic şi o bufnitură dezgustătoare, în timp ce se rostogoli pe o suprafaţă înclinată.

Bufnitura fusese zgomotul inconfundabil şi neplăcut al unui trup care lovise cu putere podeaua.

— Chase!

Fu surprinsă să se pomenească în genunchi pe ceea ce părea a fi pământ, într-o încăpere slab luminată, foarte fericită că nu pierduse pistolul.

— Chase!

— Sunt aici.

El era în picioare, teafăr, netulburat şi se aplecă s-o ia de braţ.

Ea încă simţea că i se învârteşte capul şi că nu putea să respire.

Privi neîncrezătoare uşa. Arăta exact ca un *perete.*

— Te-ai lovit? Poţi sta în picioare?

Ea dădu din cap, ceea ce fu o greşeală având în vedere că deja era ameţită.

— Sunt doar puţin năucită. Mi s-a tăiat respiraţia. Mâinile şi picioarele îmi sunt intacte. Lasă-mă o clipă să-mi revin!

Învăţase să raporteze doar faptele.

— Dar mi s-a părut că am auzit pe cineva căzând,

spuse Chase.

— Şi mie mi s-a părut, zise ea.

— Atunci, cine…?

Stupefiaţi, rămaseră nemişcaţi câteva clipe. Apoi el o ajută să se ridice când ea îi făcu semn că îşi recăpătase răsuflarea şi se uitară miraţi în jur.

Îngustul pasaj – chiar era un pasaj – părea nesfârşit şi era luminat de torţe puse în suporturi de-a lungul pereţilor, care aruncau o lumină licăritoare şi umbre mişcătoare. Mirosea a pământ şi a fum.

Un minunat curent de aer proaspăt veni dinspre capătul celălalt al tunelului.

Şi ieşi prin fundul vacii, desigur.

— Dar… aş fi putut jura că am auzit o altă per…

Ceva gâdilă una din gleznele lui Rosalind. Ea lovi cu piciorul, scoase un ţipăt răguşit şi sări îndărăt.

Privind cu atenţie în semiîntuneric, văzu că atacase cu violenţă o pană. Una de un purpuriu-închis. Cam cât braţul ei de lungă.

Urmări cu privirea pana spre celălalt capăt al ei. După o clipă de concentrare a privirii, văzu că pana era ataşată de o pălărie enormă, care zăcea cu susul în jos, ca o creatură rostogolită în moarte cu burta în sus.

O pălărie de genul celor purtate de regele Henric al VIII-lea.

Se uită încet dincolo de pălărie.

Şi atunci, amândoi zăriră trupul.

Era un bărbat care purta un pieptar, o capă…

Şi ciorapi lungi, după moda secolului al XVI-lea.

Era evident că pălăria îi căzuse de pe cap când ei îl loviseră întâmplător cu uşa muzeului, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa.

— E clar că încerca să iasă când am deschis noi uşa, care l-a lovit. Chase îngenunche, apucă o mână inertă şi, cu degetul mare, îi căută pulsul. Trăieşte.

Rosalind se ridică pe vârfuri şi luă una dintre numeroasele torţe, apoi se lăsă pe vine lângă trupul bărbatului, alături de Chase, ţinând torţa astfel încât să

lumineze faţa omului. Un chip rotund, o barbă scurtă, demodată, gene lungi coborâte pe obraji. Dacă n-ar fi fost cucuiul care i se umfla pe frunte, ar fi părut că doarme liniştit.

— Îl cunoşti? întrebă ea.

— E *Ireton,* şopti Chase nevenindu-i a crede. Un prieten al lui Kinkade. Ce *dracu'?*

Şi brusc, din întuneric se auzi din nou acel chicotit dătător de fiori, reverberându-se prin tunel ca un lucru sinistru care se năpustea să-i atace.

Chase se încruntă părând iritat, nu înspăimântat.

— Trebuie să-l luăm de-aici până nu vine altcineva. Mă întreb dacă se uita pe vizor. Sau dacă doar dorea să iasă.

— Pe *el* l-am văzut zilele trecute. Îţi aminteşti?

Ireton era un om cu multă carne şi muşchi într-un trup compact, aşa că fu foarte greu de urnit. Să-l *care* cu delicateţe din mijlocul drumului nu era o opţiune. Chase luă torţa din mâna lui Rosalind, o puse la locul ei, apoi, icnind, reuşiră amândoi să-l târască pe Ireton până în colţul de lângă uşă. Chase îl sprijini de perete.

Iar capul îi căzu inert în piept. Ca al afurisitei de marionete.

Rosalind luă pălăria aceea mare cu pană şi i-o puse cu grijă pe cap. Pana se ridică la verticală. Era de sperat că oricine ar fi dat de el ar fi crezut că fusese doborât temporar de excesul de băutură.

Apoi se răsuciră şi priviră în lungul enigmaticului pasaj.

Părea nesfârşit, dar era posibil să fie doar o iluzie creată de flăcările unduitoare ale torţelor şi de faptul că totuşi era al naibii de întuneric.

Un alt chicotit pluti spre ei. Părea să vină de nicăieri şi de pretutindeni, de parcă întunericul îl scosese. Fu urmat de un ecou. Un ecou dătător de fiori, care îţi îngheţa măruntaiele.

Rosalind trase anevoie aer în piept.

Chase o luă de mână pentru a o linişti, dar ea îi simţi

nervozitatea. Aproape că zâmbi.

Regele Henric al VIII-lea *nu* fusese o fantomă. Avea un nume: Ireton.

Chicotitul se auzi mai tare şi deveni clar că aparţinea acestei lumi, nu celeilalte. Era limpede că venea dinspre celălalt capăt al tunelului.

Priviră cu atenţie, apoi încremeniră când auziră paşi apropiindu-se de ei. Chase îşi scoase pistolul.

„Cu siguranţă, oricine îmi poate auzi bătăile inimii”, se gândi ea. „Bate ca o tobă de război. Cum de reuşeşte Chase să-şi păstreze aplombul?”

Zgomotul paşilor fu curând însoţit de o ceaţă albă. Care categoric venea spre ei. Rosalind simţi că se dematerializează, suspendată în acea zonă incertă dintre neîncredere şi teroare, unde mintea încearcă să convingă ochii că totul este cât se poate de normal.

Deoarece, cu siguranţă, ceaţa albă care se ivea din umbre nu putea fi decât o fantomă.

Scârţ, scârţ, scârţ. Paşii se apropiau cu fermitate, şi curând îşi făcu apariţia un bărbat care purta o togă.

— Ei, bună seara, rosti o voce veselă.

O coroană de frunze aurii strălucea pe capul lui chel, iar picioarele mari şi păroase se iveau de sub togă încălţate cu sandale ale căror şnururi erau legate sus pe gambele groase. Ceea ce părea a fi un palton îi atârna pe un braţ, iar în mâna cealaltă avea pălăria şi o pereche de ghete. Arăta ca un bancher care se întorcea acasă de la serviciu.

Dacă făceai abstracţie de togă.

Cu alte cuvinte, *nu* era o fantomă.

— Ai adus o fată nouă?

Se uită la Chase fără a părea că-l recunoaşte şi plin de bonomie. Se uită la Rosalind, care îşi aplecă cu sfială capul şi ascunse pistolul în faldurile fustei.

— Da! O fată nouă! rosti Chase cu însufleţire.

— Pare genul care ţipă, spuse bărbatul pe un ton încurajator. La revedere!

Îşi puse pălăria pe cap cu intenţia, se pare, de a-şi atinge borul în semn de salut, apoi porni mai departe spre

ieşirea din tunel.

Ei rămaseră complet nemişcaţi, fascinaţi. Îl priviră cu atenţie cum îşi lipeşte ochiul de vizor.

— E mult mai convenabil să intri şi să ieşi pe-aici decât prin Covent Garden, nu-i aşa? zise el peste umăr, pe un ton de conversaţie. Ieşirea asta e mult mai aproape de casa mea. Pot să ajung mai repede, ca să am parte de un somn bun peste noapte şi să iau micul dejun cu nevastă-mea. E foarte neplăcut să fii văzut ieşind în Covent Garden. Şi e şi un loc primejdios.

Deci exista şi o *altă* ieşire?

Ceea ce explica bizareria faptului că oamenii intrau şi nu mai ieşeau, şi invers. Liam avusese dreptate.

În mod ciudat, se simţi mândră de parcă fiul ei ar fi descoperit asta.

Bărbatul în togă îşi coborî privirea şi îl văzu pe omul prăbuşit sub pălăria cea mare.

— Vai, domnule Woodcock[15]! Iarăşi ai băut puţin prea mult?

Bărbatul întinse mâna, trase de un suport în care nu se afla o torţă, iar peretele se roti din nou, dând la iveală sala întunecată a muzeului.

— Nu uita s-o legi la ochi, amice! O să strici totul dacă n-o faci.

Rosalind îşi înclină capul şi reuşi să zărească chiar şi hidoasa marionetă.

Bărbatul ieşi, apoi împinse uşa ascunsă, iar aceasta se închise cu un bufnet surd, părând să dispară cu totul în perete.

Priviră năuciţi preţ de câteva secunde.

— Al… naibii… să fiu! murmură Chase.

Englezii aveau o lungă şi bogată istorie a pasajelor şi tunelurilor ascunse, dar acela era fantastic de original.

Aceea fusese cândva locuinţa lui Montmorency. Oare la ce folosise iniţial pasajul? La contrabandă? La ascunderea catolicilor? Cel mai probabil, Montmorency îl

15 Penis de lemn (în limba engleză, în original) (n.tr.)

folosise exact pentru ce era folosit şi acum, pentru că tunelul se termina în Covent Garden, la Mezza Luna.

Tot ce puteau face era fie să înainteze, fie să se retragă pe unde veniseră. Dar niciunul dintre ei nu se gândea să renunţe fiindcă la celălalt capăt al tunelului se aflau răspunsuri, de bine sau de rău.

Chase îi dărui un zâmbet strălucind de maliţiozitate. Mai bun decât o torţă. Mai bun decât certitudinea că soarele avea să răsară a doua zi.

Afurisitul de el era în *culmea fericirii* când o situaţie atingea dificultatea maximă, iar el simţea că era pe cale să învingă. Iar Rosalind pur şi simplu nu putu să creadă că era posibil să nu fie aşa. Ca de obicei, îşi însuşi certitudinea lui.

Rosalind îi întoarse zâmbetul – cum ar fi putut să n-o facă?

O luă ezitant de mână, nu de cea care, asudată, strângea pistolul cu piedica trasă. I-o ţinu o clipă, apoi o ridică la buze şi îi sărută cu delicateţe vârfurile degetelor, pentru a o linişti.

Iar apoi ea îşi dădu seama că acel sărut fusese şi o scuză pentru că el îşi scoase lavaliera şi rosti:

— Trebuie să te leg la ochi. Se pare că fetele sunt legate la ochi când sunt aduse aici, pentru a nu şti unde se află sau cum au ajuns acolo.

La naiba! Îşi dădea seama că era adevărat, dar perspectiva n-o încânta. Suspină.

— Bine, acceptă ea cu o voce slabă.

— O să fiu lângă tine, Rosalind, şi nu te voi abandona.

Ea îşi ridică privirea spre el şi ştiu că în nimeni nu avea mai multă încredere decât în el. Suspină din nou şi dădu din cap.

El îi legă cu delicateţe lavaliera la ochi. Întunericul deveni şi mai de nepătruns, apoi nu mai văzu decât un negru mohorât, cu o vagă strălucire roşiatică. Lavaliera era din mătase şi păstrase căldura trupului său, şi mirosea a ei, şi era ca şi cum şi-ar fi pus o armură, deşi renunţase la vedere.

— O să am grijă de tine, şopti el liniştitor.

Mereu avea.

— Dar ţine pistolul în mână, adăugă el vesel, în şoaptă.

O luă de mână şi, încet, cu pistoalele scoase, înaintară prin tunel.

— Dacă acel gentleman a mers normal, nu avem prea mult până la capăt, murmură Chase. Nu prea putea să meargă mult pe jos.

Replica potrivită nu părea nici pe departe „ura!” ţinând cont de faptul că habar n-aveau ce-i aştepta la celălalt capăt al tunelului. Dar pentru ca Lucy să fie în siguranţă şi să trăiască, orice drum ar fi meritat.

În timp ce mergea, torţele creau pete luminoase pe lavalieră. Întuneric, lumină, întuneric, lumină, aşa percepu ea drumul lor. Un picior pus cu grijă în faţa celuilalt, paşi potriviţi cu ai lui Chase. *Scârţ, scârţ.* Pământul din pasaj era tasat şi presărat cu pietricele. Paşii lor făceau zgomot indiferent cu câtă grijă mergeau.

La fel cum făcuse când străbătuseră muzeul pe întuneric, începu să desluşească lumea cu celelalte simţuri. Îşi numără paşii. Ascultă respiraţia ei şi a lui Chase. Era conştientă de strângerea caldă a mâinii lui Chase.

Începu să se simtă ca o fantomă.

Merseră mai departe. Nimeni nu mai veni spre ei. Dar fragmente stranii de voci imateriale ajungeau până la ei, lovindu-se de pereţi, reverberându-se în tunel.

Un hohot brusc de râs masculin o făcu să tresară.

Chase îi strânse mâna, dar nu-i alină sperietura. O trase inexorabil mai departe.

Se auzi din nou chicotitul nervos. Era mai puternic, mai puţin eteric – în mod clar, se apropiau de sursa lui.

Un alt hohot de râs masculin puternic, urmat de un ţipăt se auziră în tunel. Ricoşând de pereţi ca un liliac speriat.

Respiraţia lui Rosalind deveni mai grăbită. Nu avea de unde să ştie ce se va întâmpla la capătul tunelului şi ce va face Chase înarmat cu un pistol, două cuţite, un baston şi aroganţă.

Iar apoi se auzi un urlet prelung.

Îşi simţi nervii parcă loviţi de fulger. Panica o paraliză pentru câteva clipe. Simţi că îngheaţă, apoi că se încinge, apoi că din nou îngheaţă de groază. Îşi reprimă un scâncet. Când izbuti să respire, o făcu icnind cumplit.

— Chase.

— *Ascultă,* Rosalind! rosti el cu fermitate.

Şi apoi urletul se auzi din nou. De data aceea, mai slab. Şi puţin mai scurt.

Şi din câte remarcă ea, cumva cu… mai puţină convingere?

Dacă se putea spune asta despre un *urlet.*

Respiraţia ei se normaliză puţin. Trase mai adânc aer în piept, simţindu-se secătuită de frică.

Interesant era că sunetul îi amintise de vremea când ea şi surorile ei interpretaseră o scenă dintr-un roman de groază pe care li-l citise lângă şemineu. Mai întâi, Lucy fusese aleasă să fie eroina, ceea ce presupunea să ţipe la vederea unei fantome. Dar ea jucase groaznic – din nefericire se pricepea mult prea bine la a fi ea însăşi şi se străduia să nu fie altceva.

Jenny însă ţipase foarte bine, pentru că era cea mai gălăgioasă dintre ele.

Dar acela semănase mai degrabă cu ţipătul lui Lucy. Nu chiar îngrozit sau perfect, sau ca urmare a unei traume anume. Foarte ciudat!

Nu putea să bănuiască reacţia lui Chase, din ce auzea şi ce simţea, în orice caz, nu se repezise spre sursa sunetului, cu pistolul scos.

Dar, desigur, lui nici prin cap nu i-ar fi trecut s-o pună în primejdie pentru ea, indiferent cine era în primejdie în clipa aceea.

Dumnezeu să-i ajute!

Nu mai trăise niciodată un coşmar ca acela. Dar dacă tot era să aibă un coşmar, era minunat să-l împartă cu Charles Eversea.

Merseră mai departe cu mâinile împreunate, într-o tăcere deplină. În decursul a 40 de paşi făcuţi în tăcere,

lucrurile se schimbară treptat – în loc de intermitente izbucniri de sunete fantomatice, se auzi un murmur distinct de voci masculine. Genul de murmur pe care nu-l putea scoate decât un *grup* de voci.

Cum Dumnezeu aveau ea şi Chase să se confrunte cu un grup de bărbaţi? Ce Dumnezeu aveau să *găsească* acolo?

Chase o trase de mână, făcând-o să se oprească.

— Ai grijă unde calci! Ridică-ţi picioarele cu atenţie, murmură el la urechea ei.

Ea îşi dădu imediat seama de ce – pământul de sub picioarele ei fusese înlocuit de o duşumea dură. Marmură, după cum răsunau pantofii ei pe ea.

Numără zece trepte, iar cât le urcă, strălucirea roşiatică a tunelului luminat de torţe făcu treptat loc unei lumini diferite – lumina omniprezentă şi caldă a unui candelabru, a unui foc şi a lumânărilor. Care nu tremura.

Murmurul nu mai era un murmur – se auzeau conversaţii distincte, iar vocile puternice puteau fi înţelese.

— ... ce idee splendidă! Abia am putut aduna banii de cotizaţie, dar sunt mai mult decât încântat că am făcut-o.

Tunelul fusese răcoros, cumva plin cu aer rece, iar când dădu de căldura familiară a unei încăperi încălzite de un foc, îşi dădu seama că tunelul rămăsese în urmă şi că indiferent ce aveau să înfrunte se afla în faţa lor.

Capitolul 21

Două draperii de catifea legate cu şnururi străjuiau intrarea într-un mic foaier cu tavanul boltit, din care se desprindeau câteva coridoare. Un candelabru greu, ale cărui cristale erau aşezate în şiruri care formau o piramidă inversată de ce termina cu un cristal lung şi îngust, era suspendat de tavan ca o fantezistă sabie a lui Damocles.

Chase fu uimit să zărească un bărbat la ceea ce părea a fi o recepţie, având o sarcină asemănătoare cu a

sergentului MacGregor la Montmorency. Era tânăr şi cu mişcări încă stângace, dar avea o atitudine foarte oficială şi purta o uniformă care spunea că era deasupra unui lacheu, dar nu chiar un gentleman – o haină bleumarin lungă, cu fireturi aurii şi nasturi care sclipeau puţin cam tare pentru a fi de bun-gust, iar în picioare avea ciorapi bleu.

— Este prima oară, domnule? rosti el pe un ton plăcut şi aparent fără a fi surprins.

Dacă era prima oară când se furişa printr-un tunel dintr-un muzeu în ceea ce părea să fie un bordel? Răspunsul era da.

— De fapt, da, răspunse Chase pe un ton la fel de jovial.

— Hm! Nu mi s-a spus să aştept un oaspete nou în noaptea asta, dar n-ar fi prima oară când se întâmplă să vină totuşi cineva. Mi-aţi putea spune numele sponsorului dumneavoastră?

O întrebare isteaţă.

Pe toţi dracii!

Chase gândi rapid. Bărbatul cu togă pe care îl întâlniseră în tunel îl numise „Woodcock” pe Ireton, un alt apelativ infantil dintr-o serie de apelative infantile care caracteriza această afacere murdară. Succesul unei astfel de operaţiuni clandestine depindea integral de anonimat, având în vedere miza. Menţionarea numelui lui Kinkade ar fi fost un dezastru categoric şi l-ar fi dezvăluit ca interlop.

— Domnul Welland-Dowd, riscă el.

Cu inima bubuind, degetele lui le strânseră pe ale lui Rosalind, încercând să se liniştească şi s-o liniştească. Mâna ei moale era umedă. Şi îi simţi şi bătaia rapidă a pulsului.

— Voi trimite un paj să-l cheme pe domnul Welland-Dowd, spuse el, iar Chase simţi un val de triumf. Bărbatul făcu o pauză pentru a se uita cu atenţie la Rosalind. Văd că aţi adus o femeie, şi pare potrivită, dar probabil nu v-a zis nimeni că este o practică neobişnuită ca un client să-şi aducă propria femeie.

Cu totul neobişnuită, într-adevăr.

— Domnule…

— Wrexion, răspunse Chase cu mare demnitate. Domnul Hugh G. Wrexion[16].

Bărbatul avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă.

— O, foarte reuşit, domnule! spuse el cu chipul strălucind de încântare.

— Mulţumesc, rosti Chase sobru.

Rosalind îi strânse mâna de două ori, ceea ce lui îi plăcu să-şi imagineze că indica un amuzament teribil.

— Am acceptat să plătesc o cotizaţie puţin mai mare. Domnul Welland-Dowd îţi va confirma. Consider totuşi că ar fi trebuit să ştii. Mi-a spus că te va informa.

Rostise cuvintele cu o condescendenţă aristocratică şi le însoţise cu o privire dură precum obsidianul.

Bărbatul se uită la el. Bătu cu degetele în masă. Şi mai bătu o dată.

— Desigur, domnule, spuse el crispat. Voi trimite imediat un paj după domnul Welland-Dowd. V-aş ruga să semnaţi în registru…

Chase se aplecă şi scrise „Hugh G. Wrexion” în cartea de oaspeţi.

— Prea bine, domnule. Dacă sunteţi amabil să aşteptaţi aici, domnul Welland-Dowd va sosi imediat şi vă va prezenta locul. În faţa dumneavoastră se află o sală de jocuri – dincolo de draperia aceea –, iar după cum puteţi auzi, gentlemanii de-acolo se distrează de minune, dar după cum se prezintă „lucrurile” – prin „lucruri”, păru să se refere la Rosalind –, cred că aţi vrea să faceţi altceva. Dacă aşa este, Camerele Plăcerii se află la stânga.

Chase privi în direcţia în care arăta bărbatul. De jur-împrejurul holului cu duşumea din marmură în pătrate albe şi negre se aflau uşi din lemn negru, ca la un hotel.

Sau, desigur, ca la un bordel.

Unele uşi erau deschise. Iar de dincolo de una dintre ele, cea mai apropiată, se auzea ţipătul neutru.

Pajul fu chemat cu ajutorul unui clopoţel, cam aşa cum era chemat un servitor.

---

16 Se pronunţă similar cu *huge erection* (erecţie uriaşă), (n.tr.)

Bărbatul de la recepţie îi privi cu o expresie ospitalieră pe Chase şi pe Rosalind. Începu să bată cu condeiul în masă şi să fluiere în surdină.

Auziră paşi apropiindu-se pe duşumeaua din marmură şi îşi ridicară privirile când vocea precedă apariţia bărbatului.

— Domnule Twigenberry[17], ce-i povestea asta pe care am auzit-o…?

Încremeni când dădu cu ochii de ei. După cum era şi normal.

*

Fiindcă domnul Welland-Dowd se dovedi a fi sergentul MacGregor.

Încercă să-şi scoată pistolul, dar Chase şi Rosalind fură mai rapizi, iar piedicile armelor lor erau deja trase. Rosalind îşi smulsese lavaliera de la ochi.

— MacGregor, dacă pui mâna pe pistol, apăs trăgaciul, spuse Chase. Şi ce fel de soldat aş fi dacă n-aş avea suficientă muniţie? Aş putea să trag toată noaptea.

Era o exagerare, dar îl făcu pe MacGregor să se albească la faţă.

Rosalind îşi îndreptă pistolul spre domnul Twiggenberry, care începu să rânjească cu superioritate. Refuză să lase jos pistolul.

Chase se răsuci şi îl lovi cu bastonul în laba piciorului. Domnul Twiggenberry urlă surprins, iar Chase îi smulse pistolul din mână pufnind dispreţuitor.

Apoi întinse mâna în spatele lui Twiggenberry şi desprinse şnurul auriu care ţinea draperia.

— Rosalind, leagă-i mâinile la spate, iar la gură, leagă-l cu lavaliera mea. Şi ai grijă să pui bine mâinile la spate, domnule, sau îţi promit că te împuşc, asta dacă nu o face ea mai întâi. E tare grăbită să apese trăgaciul şi mai e şi imprevizibilă. Ştii cum pot fi femeile.

---

17 Se pronunţă similar cu *twig and berry* (crenguţă şi bobiţe). (n.tr.)

Îi făcu cu ochiul lui Rosalind. Apoi se întoarse spre MacGregor.

— *De ce,* MacGregor?

Se referea la… toate câte le făcuse.

Soldatul ezita.

— McCaucus-Bigg a avut nevoie de ajutorul meu. M-a plătit şi m-a şi amenințat. Am o familie de hrănit.

— Îmi plânge inima din cauza necazurilor tale. Mi-aş *dori* să mi se pară interesante. Unde dracu' este McCaucus-Bigg?

MacGregor rămase tăcut.

— Unde-i Lucy Locke?

MacGregor rămase tăcut.

— Unde-i Meggie Plum?

MacGregor rămase tăcut.

— Unde-i Cora Myrtleberry?

MacGregor rămase tăcut.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, MacGregor, voi număra până la trei, iar dacă nu-mi răspunzi până atunci, te împuşc şi mă duc să le caut!

— O împuşcătură e foarte zgomotoasă, spuse el plin de speranță.

Chase suspină. Şi scoase încet din mânecă pumnalul. Cuțitele acelea îi fuseseră foarte utile de când le confiscase de la atacatorii săi.

Ochii albaştri bulbucați apoi ai lui MacGregor se aţintiră fascinați asupra lui. Cu toții îl văzură pe MacGregor îngrozit de-a binelea, reflectându-se în lama pumnalului. De parcă numele lui era scris de-a lungul lamei.

— Cuțitele, îl lămuri calm Chase, ucid mult mai silențios decât pistoalele.

— O să-mi facă rău. O să facă rău familiei mele, rosti repede şi cu glas sugrumat sergentul. Nu vreau să-l ajut. Doamnă March, el m-a pus să vă scriu acele scrisori de amenințare. Iar eu nu mă pricep absolut deloc la scris scrisori de amenințare!

— Am remarcat, spuse Rosalind înțelegătoare.

— N-o să vă facă rău nici ţie, nici familiei tale. O să

am eu grijă de asta, zise Chase.

MacGregor ezită încercând să ia o decizie.

— Vrei să ne fii de ajutor, nu-i aşa, MacGregor?

Mirosul transpiraţiei lui stârnite de teroare începu să se simtă. Faţa îi lucea albă, nasul ascuţit îi era roz, iar mărul lui Adam i se mişcă vizibil în gât când înghiţi un nod. Închise ochii. Apoi îi deschise şi suspină. Da, domnule. Sincer vreau.

— Bine. Acum, spune-mi ce naiba se petrece aici.

— Fetele… ei bine, sunt arestate, iar cele drăguţe sunt legate la ochi şi aduse prin tu…

— Ştiu cum ajung aici, îl întrerupse sec Chase.

MacGregor nici măcar nu clipi.

— Aşa funcţionează treaba… îşi pot cumpăra mai rapid libertatea în pat. După un anumit număr de… partide… sunt lăsate să plece, îi aruncă o privire îndureratăşi rugătoare lui Rosalind, ai cărei ochi erau aproape negri de furie. Domnul McCaucus-Bigg este foarte strict în privinţa acestei reguli. La etaj există camere pentru asta. Camerele Plăcerii. Toate fetele sunt încuiate în camerele lor peste noapte şi când nu satisfac fantezia cuiva. Dar domnişoarele Locke şi Plum sunt încuiate în nişte camere de la etajul de deasupra. Li s-a dat o săptămână pentru a se decide dacă doresc să… participe. Ceea ce se întâmplă în mod obişnuit când fetele sunt aduse aici. Domnişoara Myrtleberry a acceptat în cele din urmă să fie sirenă, dar pare că nu se poate abţine să nu chicotească. Domnul Kirkham[18] a constatat că asta îi afectează fanteziile, adăugă el în mod inutil.

Rosalind înţelese că, într-adevăr, Cora Myrtleberry fusese cea care chicotise de fiecare dată. Ceea ce era un gând îngrozitor având în vedere că tatăl ei o putea auzi, dar n-o putea găsi.

— Du-ne la Lucy şi la Meggie. Dar mai întâi, o să mă ocup de Cora, rosti Chase nerăbdător, gândind acelaşi lucru

---

18 În acest caz, cu sensul *Pleasurer of women* (cel care le oferă plăceri femeilor) (n.tr.)

ca ea.

— Numai domnul McCaucus-Bigg are cheile camerelor de la etajul de sus.

Chase se gândi o clipă.

— Perfect! Aş vrea tare mult să vorbesc cu domnul McCaucus-Bigg. Adu-l aici! Spune-i că Lucy Locke s-a decis să accepte această modalitate de a-şi câştiga libertatea, dar că ar dori ca el să fie primul.

— Chase! rosti încet Rosalind.

Fusese o avertizare. Nu era sigură că puteau avea încredere în MacGregor.

— Şi eu vreau ca el să plătească, doamnă March, spuse MacGregor cu simplitate. Este abject ce face, iar eu nu mai vreau să fiu implicat în aşa ceva. Puteţi avea încredere în mine, domnule.

Până să vină McCaucus-Bigg, se uitară în camera din care se auzeau ţipete sporadice. Un decor fusese instalat acolo – o minunată corabie de piraţi, construită de domnul, cu vele şi un catarg de care era legată o fată a cărei rochie era ruptă la umăr.

Un pirat – de fapt, un bărbat costumat în pirat – ţinea o sabie la gâtul ei. Una falsă, după cum se dovedi, făcută din lemn şi dată cu o vopsea care strălucea în lumina lămpii.

— *Aaah!* ţipă ea fără convingere.

— Pentru insubordonare, o să te pun să mergi pe scândură[19], târfă împuţită!

— *Aaah! Aaah!*

Îşi legănă capul dintr-o parte în alta. În realitate, părea plictisită. Se lumină la faţă când văzu micul grup aflat în pragul uşii.

Chase remarcă faptul că, într-adevăr, exista o scândură. Iar sub ea era un pat. Poate că, până la urmă, chiar o silea să meargă pe scândură.

Atmosfera din cameră nu sugera primejdie. De fapt,

---

19 Piraţii aveau obiceiul să-şi lege prizonierii la ochi şi să-i pună a merge pe o scândură întinsă dincolo de bordul corăbiei, (n.tr.)

era anostă.

— Te-ai rătăcit, iubire? i se adresă ea lui Chase. La şi un sfert, o să fiu liberă. Pentru *tine, o* să iau o cameră de la etaj şi vom face tot ce vrei în noaptea asta.

— Cora? rosti el cu voce joasă, sperând de dragul păpuşarului că nu era. Mai încercă o variantă: Meggie?

— Sunt Cassandra, se răsti ea. Pentru voi, gentlemanii, suntem toate la fel, nu-i aşa? spuse ea cu amărăciune.

— Dacă ai de gând să-ţi câştigi libertatea mai repede întinzându-te pe spate, *eu* sunt primul la rând! zise indignat falsul pirat.

— Lasă-mă în pace[20], Cox! Există nişte reguli, iar tu le ştii.

Se părea că toată lumea de-acolo fusese informată în privinţa regulilor.

— Încă un „lasă-mă în pace, Cox", şi te spun lui McCaucus-Bigg, zise el ameninţător. Urmă o pauză. Ştii bine că ar trebui să spui: „Lasă-mă în pace, *căpitane Cook!"* mârâi el.

— Bine! rosti femeia resemnată. *Lasă-mă în pace,* căpitane Cook!

— Îmi *place* când îmi vorbeşti aşa, târfo! Şi ce *altceva* ai vrea să mai fac singur? Văd că nu te *zbaţi* destul.

Ea se conformă, începând să se zbată, părul ei roşu zburând dintr-o parte în alta pe lângă catarg.

— Aş vrea să iei sabia aia şi să ţi-o bagi în...

Chase se retrase din uşă.

„Cox[21]". I se păru frapant de evident. Se întrebă de ce nu se gândise mai devreme la asta.

*

Trecură pe lângă alte câteva uşi, mergând pe urmele

---

20 În original, *bugger off,* care se poate traduce şi ca „trageţi-o singur", (n.tr.)

21 Se pronunţă similar cu *cocks* (penisuri), (n.tr.)

chicotitului. Ea avea o coadă de sirenă care îi îmbrăca picioarele şi o perucă brunetă, cu păr lung, care îi acoperea pieptul. Kirkham era costumat ca Neptun şi era iritat. Avea un trident într-o mână.

— Nu-mi dau seama ce-i atât de *amuzant,* îi spuse el fetei.

— Cora? întrebă Chase cu grijă.

Sirena îşi ridică privirea. Avea ochii mari şi rotunzi ai tatălui ei, iar chipul rotund şi plăcut era palid de frică.

— Eversea! rosti Kirkham surprins.

Şi fu şi mai surprins când văzu pistolul îndreptat spre el. Se uită la el, apoi îl privi întrebător pe Chase.

Chase o acoperi pe Cora cu haina lui.

— Ai o cameră aici?

Uimită, ea încuviinţă din cap.

— Du-te şi te îmbracă în hainele tale! Vom pleca de-aici. Şi Kirkham, dacă aş fi în locul tău, aş pleca urgent de-aici. Pe unde am intrat.

— Suntem în primejdie să fim descoperiţi?

— Da! confirmă Chase solemn.

Kirkham se repezi afară din cameră, cu tridentul în mână.

*

Auzind paşi repezi apropiindu-se pe duşumeaua de marmură, Chase şi Rosalind se răsuciră cu pistoalele îndreptate într-acolo. Văzură o familiară siluetă înaltă şi elegantă.

O. McCaucus-Bigg era într-adevăr Kinkade.

Încetini pasul când îi văzu, iar chipul îi deveni dur, alb şi indescifrabil. Se opri. Apoi, Kinkade se întoarse şi se uită la MacGregor cu răutate amuzată.

— O, bună treabă, MacGregor! rosti el încet, cu o ironie letală. După cum s-ar zice, „şi tu, Brutus?”

Mâna lui Kinkade se strecură atât de discret în interiorul hainei lui, încât nimeni n-ar fi băgat de seamă. Patul pistolului apăru la vedere.

Chase îşi aţinti pistolul spre fruntea lui Kinkade.

— Aruncă pistolul!

Incandescenţi şi enigmatici, ochii argintii îl fixară pe Chase câteva momente lungi.

Apoi, cu o înjurătură dezgustată, lăsă pistolul să cadă.

Chase îl împinse cu piciorul spre Rosalind, care îl ridică.

— Domnule McCaucus-Bigg, ce plăcere să te întâlnesc! Du-ne imediat la Lucy şi la Meggie!

*

Kinkade îi conduse pe scările de marmură. Trei arme şi trei perechi de ochi îi urmăreau fiecare mişcare.

— Zău, Chase, rosti Kinkade peste umăr, pe un ton relaxat. Ce-ai putea avea de obiectat împotriva acestei întreprinderi? Hai să fim serioşi!

— Răpire. Lipsire de libertate. Prostituţie, sugeră Chase cu o ironie sumbră.

Kinkade pufni.

— După ce află despre ce-i vorba, majoritatea fetelor sunt cât se poate de dispuse să participe. Cele care nu se pot decide să coopereze în două săptămâni ajung la închisoare, duse de poliţistul care le-a arestat. Iar cele care vorbesc despre asta… Ei bine, nu a fost decât una singură. Şi, din nefericire, a fost spânzurată imediat, nu-i aşa, MacGregor? A fost găsită vinovată de infracţiunea comisă.

MacGregor păru distrus. Nu spuse nimic.

— Cred că le-a zis oficialilor închisorii câte ceva despre un bordel, captivitate şi alte alea, continuă Kinkade. S-a considerat că erau bălmăjelile unei nebune. Nu avea pe nimeni – nici familie, nici soţ –, iar autorităţile nu au crezut-o. Fireşte, nu a auzit niciodată numele noastre reale. Şi nu avea de unde să ştie unde se află acest loc pentru că toate fetele sunt aduse aici legate la ochi. Singură şi-a pecetluit soarta.

— Dar de ce dracu’ ai făcut *toate* astea?

— De plictiseală, Eversea! Una peste alta, mă costă

foarte puţin. Bărbaţii sunt aleşi cu grijă, îi cunosc pe toţi. Au foarte mult de pierdut dacă se află, aşa că au mare grijă să fie discreţi – iar cotizaţia lor este exorbitantă, ceea ce le permită să-şi pună în practică orice fantezie, cu oricare fată, iar fata este obligată să se supună, altminteri o dăm pe mâna judecătorului. În general, fanteziile sunt de natură sexuală. După cum era de aşteptat. În acest caz, fetele nu fac sex cu ei. Însă cele care doresc să fie eliberate *mai devreme* trebuie s-o merite cu adevărat. Şi există o mulţime de infractoare drăguţe care n-au absolut nicio reţinere la gândul de a-şi câştiga libertatea întinse pe spate şi cu picioarele în aer sau oriunde doreşte un gentleman să le pună picioarele. Regulile de conduită sunt foarte clare, iar eu sunt foarte strict şi corect atât cu domnii, cât şi cu… doamnele.

— Eşti un depravat! rosti Chase pe un ton neutru.

— Vrei să spui că sunt *deştept,* zise amuzat Kinkade. Intenţionam s-o fac doar pentru scurt timp. Astfel de lucruri sunt plăcute doar dacă sunt efemere. După aceea, aveam de gând să fac altceva.

Îi conduse spre o uşă. Cu mâine tremurătoare, care îi trădară adevărata stare de spirit, băgă o cheie în broască. Inima lui Rosalind începu să bată mai repede.

Apoi uşa se deschise scârţâind.

Palidă la faţă, cu părul negru şi creţ acoperindu-i umeri, cu ochii căprui măriţi, pe un pat îngust şedea Lucy.

— Rosalind? rosti ea pe un ton plângăreţ. Se holbă la ea un moment. Apoi se încruntă uimită. *Tu* ce-ai furat?

Capitolul 22

Kinkade îi aruncă o privire îndurerată lui Chase.

— Lucy! Rosalind simţi că i se face rău de uşurare. Vocea îi tremură. Chase o apucă de braţ pentru a o ajuta să-şi păstreze echilibrul. Lucy, am venit să te luăm de aici. Eşti liberă să pleci.

Lucy încă părea surprinsă.

— Dar nu m-am decis dacă vreau sau nu să fiu, şir…

— Ba te-ai decis, spuse Chase repede şi cu fermitate.

— Căpitane Eversea?

Recunoscându-l, fu foarte mirată să-l vadă. Apoi, începu să zâmbească uşurel, oarecum a flirt. Afurisita de femeie nu se putea abţine.

— Lucy, te duci acasă cu Rosalind.

— Pot *pleca?* Lucy se ridică precaută şi se uită la Kinkade cu o oarecare îngrijorare. Eşti sigur?

Kinkade se strâmbă, dar nu spuse nimic.

Lucy se strecură pe lângă el şi ieşi pe uşă. Apoi se aruncă în braţele lui Rosalind şi izbucni în plâns.

— O să-l *omorâţi?* întrebă Lucy printre suspine. Remarcase pistoalele şi se uită de la Chase la Kinkade cu interes, dar şi cu o doză de ferocitate. Rosalind, credeam că e încântător şi frumos, dar de fapt este foarte *rău!* suspină ea îndurerată.

— Ştim, Lucy, spuse Rosalind cu blândeţe, mângâind-o pe spate. Kinkade îi aruncă lui Chase o privire care părea a zice: „Vezi ce-am vrut să spun? Are o minte de găină”.

Rosalind o strânse cu putere în braţe pe sora ei.

N-o fi avut ea minte, dar era sora ei. Iar lacrimile lui Lucy o făcură pe Rosalind să se înfurie cumplit. L-ar fi ucis cu plăcere pe Kinkade în clipa aceea.

El suspină şi zise:

— Ei bine, aţi găsit-o pe Lucy.

Îi dădu mănunchiul de chei lui Chase.

Care ezită, apoi le luă surprins.

Urmară câteva secunde de tăcere în care nu se auzi decât plânsul lui Lucy pe umărul lui Rosalind.

Toată lumea se uita la Kinkade. Care păru să-şi dea seama că toţi aşteptau ca el să vorbească.

— Ei bine, ai de gând să mă ucizi, Eversea? Păruse amuzat. Se pare că ai toate motivele să mă provoci la duel având în vedere că eşti atât de dornic să protejezi onoarea oricui şi să îndrepţi toate relele. Amândoi suntem ţintaşi excelenţi. Probabil că n-ar trebui să ne batem cu săbiile dat

fiind faptul că nu eşti... foarte sigur pe picioarele tale. Dar dacă intenţionezi să începi cu mine, va trebui să-i omori pe foarte mulţi. Toţi bărbaţii de-aici sunt înarmaţi. Va fi dificil să scăpaţi cu viaţă de-aici.

Chase râse amuzat.

— Kinkade, pun pariu că toţi bărbaţii de-aici sunt *mult* mai interesaţi să-şi salveze propria piele decât s-o răzbune pe a ta sau decât să-şi protejeze aşa-zisul drept de a se distra în felul acesta. Îţi garantez că aceşti bărbaţi – cel puţin unii dintre ei – au foarte multe de pierdut dacă povestea asta este descoperită. Nu-i aşa că am dreptate? Tu vei fi mort, bordelul va fi închis, iar ei vor pierde banii pe care i-au dat pentru mica ta afacere secretă, dar nu-şi vor pierde reputaţia şi modul de viaţă. Aşa că n-ar fi nicio problemă să te împuşc. Totuşi, nu m-am hotărât dacă s-o fac sau nu. Se uită la sora lui Rosalind. Lucy?

Ea încă hohotea zgomotos, legănându-şi faţa ascunsă în palme.

— *Lucy!* se răstiră simultan Chase şi Rosalind.

Lacrimile lui Lucy se evaporară de parcă s-ar fi aflat sub soarele deşertului.

Se uită surprinsă de la unul la altul.

— Eşti întreagă? Eşti teafără? Ţi-a făcut cineva ceva? Răspunde-mi sincer. Îmi voi da seama dacă mă minţi. Spune-mi cu cuvintele tale ce ţi s-a întâmplat aici.

Vocea lui Chase fusese la fel de limpede şi de neutră ca a unui judecător.

Oricui i-ar fi fost imposibil să nu răspundă sincer la întrebările răstite ale lui Chase.

— Ei bine, am fost arestată. Pentru furtul unei brăţări. Brăţara era din aur, cu...

Chase scoase un sunet prelung şi exasperat. Ca şi cum încerca să extragă răbdarea din aer.

Rosalind îşi înghionti cu putere sora.

— În sfârşit, am fost dusă în faţa judecătorului. Şi am ajuns rapid la închisoare. Dumnezeule! A fost atât de înspăimântător! Era atâta mizerie! Toată lumea era atât de gălăgioasă şi de neîngrijită. Billy a aflat şi a venit să mă

vadă acolo. Doar o singură dată. A spus că situaţia mea părea foarte proastă şi că n-aveam cum să câştig procesul, mai ales că brăţara era foarte, foarte scumpă, iar negustorul era foarte furios. Dar vă jur că n-am furat-o! Făcu o pauză, probabil amintindu-şi avertismentul în privinţa spunerii adevărului. Ei bine, n-am *vrut* s-o iau. Totul s-a întâmplat atât de brusc, încât abia dacă îmi amintesc, zise ea repede şi cu nepăsare. Dar era atât de drăguţă!

În ciuda a orice, Rosalind simţi nevoia să o pună pe soră-sa pe genunchi şi să o bată la fund.

— Dar Billy a spus că mă poate scoate de-acolo dacă îi fac o mică favoare, apoi mi-a zis totul despre… despre acest loc. Despre muzeu. Perete. Tablou. A spus că-mi zice pentru că îi sunt prietenă. Mi-a dat o săptămână pentru a mă decide dacă accept sau nu. A spus că mă pot… costuma conform fanteziei cumva sau că îmi pot câştiga mai repede libertatea… îşi drese glasul… „dacă mă întind pe spate”. Rostise cuvintele cu grijă, de parcă ar fi citat pe cineva. Avu delicateţea să se îmbujoreze şi să-şi aplece capul. Mi-a fost atât de frică, Ros! Dar n-aş putea spune că mi-a făcut cineva rău fizic. Doar afectiv!

Rosalind se uită cu ochii negri de ură la Kinkade.

— Dacă aveai de gând să mergi *doar atât* de departe, Kinkade, spuse Chase dezgustat, de *ce* Dumnezeu n-ai eliberat-o pur şi simplu?

Kinkade râse.

— Dumnezeule, Chase, cred că mă confunzi cu tine. În privinţa onoarei. N-ai înţeles absolut nimic. Voiam să mă pot da la Lucy, nu pricepi? Aş fi fost primul ei bărbat. Şi Sfântă Fecioară, am dorit să mă culc cu ea din clipa în care m-a lăsat să-i umblu în corsaj.

Lucy îi aruncă o privire rapidă lui Rosalind. Apoi îşi aplecă din nou capul.

— Ea era *perfectă* pentru acest loc. Gentlemanii ar fi apreciat-o foarte mult, iar reputaţia mea ar fi fost şi mai bună. Şi cu toată sinceritatea acum… zău… uită-te la ei.

Prin „ei” se referea, desigur, la sânii lui Lucy, pentru că la ei se uita.

Lucy îşi coborî privirea, iar Kinkade îşi coborî şi el privirea.

Chase şi Rosalind, şi foarte stânjenitul MacGregor se uitară în altă parte.

— Crezi că aş rata ocazia de a mă bucura de aşa ceva, Eversea? Eşti nebun? Plus că tocmai era pe cale să capituleze, nu-i aşa, Lucy?

Îi zâmbi degajat, senzual, ceea ce o făcu pe Lucy să se agaţe şi mai tare de Rosalind.

Chase îi aruncă lui Rosalind o privire de avertizare, deoarece părea gata să-l plesnească pe Kinkade.

— Nu te-ai străduit prea tare să-mi respingi mângâierile, nu-i aşa, Lucy? Chase ţi-a cerut să spui adevărul.

— Să i-l spun lui! rosti Lucy într-un rar moment de isteţime şi de înţelegere a semanticii. Căpitanul Eversea mi-a zis să-i zic *lui* adevărul.

Ceea ce, desigur, era echivalent cu o recunoaştere că de fapt îi plăcuseră mângâierile lui Kinkade.

Kinkade îi aruncă lui Chase o altă privire cu semnificaţia „vezi?”

— Am ţinut la tine! se jelui Lucy.

— Da, da, sigur că da, dragă. Kinkade părea plictisit. Şi mie îmi place de tine. Ar fi fost minunat, dragă, îţi jur! Dar eu nu sunt un violator. Sunt doar foarte inventiv şi foarte convingător şi se întâmplă să vreau anumite lucruri, pe care în general le obţin.

— Una peste alta, având în vedere situaţia cumplit de nefericită în care ajunsese – din vina ei, aş putea adăuga domnişoarei Lucy Locke i s-a propus o alternativă rezonabilă, continuă Kinkade uitându-se din nou la Chase. Una de care majoritatea femeilor nu au parte. N-aş fi putut împiedica să fie spânzurată sau deportată dacă juriul decidea că aceasta îi va fi soarta, iar după cum funcţionează sistemul de justiţie în minunata noastră ţară, mai degrabă ar fi spânzurat-o decât s-o elibereze. Odată dovedit hoţ, rămâi mereu hoţ, după cum se zice. Anglia preferă să scape de infractorii săi. Am mai discutat asta,

Eversea.

— Dar eu nu sunt precum celelalte fete! Nu sunt! izbucni Lucy.

— Lucy, îi explică Kinkade cu o răbdare oribil exagerată, faptul că ai *furat* te face asemenea celorlalte fete.

— Era doar o brăţară!

— Doar o brăţară! Doar o pâine! Doar un nasture! Doar o cămaşă de pe o frânghie! Iubito, asta nu contează deloc la tribunal. Chiar deloc!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kinkade. Vocea lui Chase era plină de dispreţ. Ce naiba-i în neregulă cu tine?

Kinkade se răsuci spre el.

— Crezi că mie îmi *place,* Eversea? Nu se încheie niciodată, absolut niciodată! Nimic nu le ajută, nimic nu le salvează, nimic nu le opreşte. Văd întâmplându-se asta *în fiecare zi!* Nu sunt sfinte. Nu sunt diabolice. Unele sunt iremediabil înrăite, altele sunt ghinioniste sau victime ale sărăciei. Dar absolut fiecare dintre aceste fete este posibil să fi fost moartă în clipa asta. Ar fi murit pe mare, în drum spre Botany Bay. Nu pot face nimic în privinţa asta. Eu le hrănesc şi le îmbrac…

— În costume de *pirat!* rosti Lucy indignată. Sau de *spiriduş!*

Chase se întrebă în treacăt căreia dintre cunoştinţele sale i-ar fi plăcut să vadă femei costumate în spiriduşi.

— … şi în schimbul a ceva distracţie sau sex, au şansa de a fi libere… *dacă* îi mulţumesc pe clienţi. Dacă avem reclamaţii din partea clienţilor, ei bine, atunci pleacă de-aici, iar ele ştiu asta şi ştiu şi ce soartă e posibil să le aştepte dacă ajung din nou la închisoare, pentru că nu le putem permite să vorbească. Iar pe mine mă amuză deocamdată toată povestea asta şi sunt mulţumit de cum decurg lucrurile şi de faptul că profitul e mare. Nu este ieftin să întreţii clădirile astea, iar acum, se pare că am găsit o utilitate pentru asta.

Chase îi ascultase cuvintele cu o neîncredere tot mai mare. Gura i se arcui ironică.

— O, da, eşti un adevărat salvator, Kinkade! Îţi aminteşti discuţia pe care am avut-o despre faptul că o femeie te poate înălţa sau distruge?

— Ai impresia greşită că am fost *distrus* de femei, Eversea? rosti Kinkade cu un amuzament dispreţuitor. Fac o avere şi mă distrez de minune. Chiar m-am gândit să-ţi cer să participi, dar nu, nici vorbă. Ştiam că ai fi fost îngrozit. Căpitanul Eversea este atât de corect. Atât de... onorabil. Nu-i aşa, Chase?

Vorbise cu o ironie insinuantă, sumbră.

— Nu, Kinkade, spuse Chase gânditor. Nu cred că o femeie te poate distruge. Tu nu poţi fi distrus pentru că... nu este nimic de distrus. Sunt convins că nu faci altceva decât să reflecţi ce se află în preajma ta. Ca o băltoacă cu apă murdară. Dacă se află lângă tine, reflecţi onoarea. Dacă se află lângă tine, reflecţi mizeria. Rămas de capul tău, nu ai niciun reper moral, nu te interesează decât propria plăcere. Iar ăsta-i rezultatul.

Rostise cuvintele calm, pe un ton neutru.

Ceva otrăvitor şi subtil, şi primejdios licări în aerul dintre cei doi bărbaţi şi îi înspăimântă pe toţi, reducându-i la tăcere pentru câteva clipe.

Apoi se auzi vocea lui Kinkade, leneşă şi foarte, foarte joasă:

— Un discurs foarte inspirator din partea unui bărbat care s-a dat la nevasta comandantului său.

Rosalind trase cu putere aer în piept.

Lucy se uită cu mare interes la sora ei.

Kinkade îi aruncă lui Rosalind o privire plină de un dispreţ rece.

— Deci *tu* i-ai spus, i se adresă Chase cu voce joasă lui Kinkade.

În ciuda a toate câte se întâmplaseră, Rosalind desluşi în glasul lui o vagă durere că fusese trădat.

În clipa aceea, îşi dori să-l omoare cu mâna ei pe Kinkade.

Kinkade râse uşurel, neîncrezător.

— A *trebuit* s-o fac, Eversea.

Chase era siderat, încercând să absoarbă lovitura adevărului îndelung ascuns.

— A trebuit să-i faci rău lui, să-i faci rău lui Rosalind şi, posibil, să mă distrugi pe mine? întrebă el cu voce încordată şi seacă.

— A trebuit să te *salvez,* prostule! Kinkade era exasperat. Şi să salvez şi restul regimentului nostru. Eu nu sunt tu. Nimeni nu este. Ştiam în ce măsură se baza el pe tine, toţi ne bazam. Şi am văzut cum te uitai la ea, Eversea. Am văzut cum se uita ea la tine. Iar apoi am văzut... ei bine, v-am văzut călare unul pe altul în fiecare zi. Nu-ţi puteai desprinde mâinile de pe ea. *Idiotule!* Nu-i decât o femeie! Dar ştiam că îţi va afecta judecata, iar eu voiam să supravieţuiesc războiului. Aşa că i-am spus colonelului March. Iar el te-a detaşat.

Se instală o tăcere lungă şi dificilă, întreruptă doar de smiorcăielile lui Lucy.

Apoi MacGregor îşi înăbuşi un strănut în pumn.

— Scuzaţi-mă, şopti el.

Cu toţii îl priviră surprinşi, preţ de o clipă.

Apoi Rosalind vorbi, iar toată lumea se uită la ea.

— Mathew m-a iertat, rosti ea uitându-se cu dispreţ la Kinkade. Şi Mathew l-a iertat şi pe Chase. Îl cunoştea pe Chase şi mă cunoştea şi pe mine suficient de bine pentru a şti că propria conştiinţă ne va pedepsi mai aspru decât ar fi putut s-o facă el. Dar pe tine, Kinkade, nu te-a *iertat* niciodată. N-am ştiut cu certitudine că tu ai fost – nu mi-a spus niciodată numele persoanei care ne-a trădat –, dar Mathew înţelegea foarte bine diferenţa dintre un om bun şi un om slab. Pentru binele lui Chase, a avut grijă ca el să fie detaşat, dar a făcut-o şi pentru propria mândrie de bărbat. Însă în ochii lui, ce ai făcut tu a fost mult mai grav, fiindcă a înţeles motivele reale pentru care ai făcut-o. Te-a dispreţuit pentru asta.

Kinkade încremeni. Trase adânc aer în piept şi îşi acoperi ochii cu palmele. Suspină îndelung.

Apoi îşi coborî mâinile, dând la iveală chipul cenuşiu şi obosit.

— Kinkade… rosti Chase cu o curiozitate sinceră. M-ai… urât?

Prietenul lui râse scurt.

— Nu te-am *urât* niciodată, Chase! Au fost momente când mi-am dorit să-ţi semăn mai mult, dar sunt convins că este foarte incomod să ai o conştiinţă exagerată, iar eu nu-mi doresc asta. Prefer confortul, în locul onoarei. Prefer plăcerea, în locul muncii. Dar tu ştii asta. Lumea nu este un loc în alb şi negru, cum vrei tu să fie. Nu putem fi toţi ca tine – imaginează-ţi cât de plictisitor ar fi! Unde mai pui că, dacă ar fi toţi ca tine, n-ar mai fi nimeni care să dreagă lucrurile şi care să-i judece pe alţii.

Zâmbi cu amărăciune.

— *Aaah!* se auzi ţipătul lipsit de convingere al femeii piratului.

Chase încremeni de furie şi de hotărâre.

— Vom pune capăt acestei poveşti acum!

Tonul îi fusese calm şi letal.

— Şi ce anume vei face, Eversea? Le vei da drumul hoaţelor pe străzile Londrei? Nu toate sunt plângăcioase fără minte precum cea din faţa ta.

— Eu… scânci Lucy indignată.

Rosalind o ciupi de braţ.

— Jumătate din ele sunt infractoare înrăite, continuă Kinkade. Totuşi, niciuna dintre ele nu este violentă, altminteri nu aş fi lăsat-o cu clienţii mei. Dar vor fura din nou. Te vor prăda pe tine sau poate pe cineva din familia ta.

— Kinkade, nimeni nu pradă un Eversea şi supravieţuieşte pentru a povesti.

Afirmaţia era susţinută de fapte, iar toţi cei de-acolo ştiau asta.

Kinkade rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

— Credeam că tu crezi cu tărie că orice infracţiune trebuie pedepsită, Eversea. Câţi dintre subalternii tăi au fost biciuiţi pentru că au furat?

— Nu suntem la război. Dacă aceste fete vor fura din nou şi vor fi prinse, vor trebui să îndure orice va decide

justiţia engleză. Nu ce decizi tu.

— Deci tu eşti şi judecător, şi juriu?

— De ce nu? Tu ai fost.

— Vor muri. Toate vor muri, zise Kinkade obosit. Dacă nu de ştreang, atunci chinuite pe vreo corabie în drumul ei pe ocean.

Toată lumea ştia că era foarte posibil.

Chase spuse:

— Nu ai dreptul să te foloseşti de un sistem imperfect pentru a-ţi satisface plăcerile sau pentru a vâna pe cineva lipsit de apărare. Vei pleca din ţară cu corabia care porneşte mâine spre Botany Bay.

Kinkade pufni.

— N-ai cum să mă obligi să fac asta.

— Ba da.

— Lucy va fi judecată dacă faci asta, scrâşni Kinkade. Alb în jurul gurii. Cu ochii argintii licărind furioşi. Voi avea grijă de asta. Toţi martorii chemaţi vor declara că a furat.

— Cel care o acuză pe Lucy va fi recompensat cu vârf şi îndesat pentru neplăcerea pe care i-a provocat-o furtul brăţării, iar eu mă voi asigura pe deplin că nu o va mai acuza vreodată.

— Dar eu *n-am...* dădu Lucy să protesteze.

Apoi suspină, deoarece adevărul era mai complicat. În opinia ei.

— Nu am încredere că vei face ceva bun indiferent unde ai ajunge, Kinkade. Dar după cum ai spus, Anglia preferă să scape de infractorii săi, iar acum va scăpa de tine. De fapt, te vei oferi să pleci, ceea ce te va face să pari un erou. Întoarce-te! se răsti el. Sunetul era familiar urechilor lui Rosalind – căpitanul Charles Eversea dădea ordine. MacGregor?

MacGregor îşi dădu seama ce avea de făcut. Îşi smulse lavaliera de la gât, iar Chase îi legă lui Kinkade mâinile la spate, îl împinse în camera pe care o ocupase Lucy şi încuie uşa.

— Mâine, îl vom duce pe corabie, îi zise el lui MacGregor.

— Da, domnule, rosti MacGregor, culoarea revenindu-i în obraji.

*

MacGregor fu trimis să le spună gentlemanilor de la parter să plece de îndată acasă, pe la ieşirea din Covent Garden – spre norocul lor, un alt tunel avea capătul puţin mai departe de Final Curtain –, deoarece tocmai se aflase că erau în mare primejdie să fie descoperiţi.

Toţi îşi abandonară băuturile şi se repeziră spre ieşire ca nişte oi panicate, unii dintre ei încă îmbrăcaţi în costumele corespunzătoare fanteziei. Totuşi, se aflau în Covent Garden. Fără îndoială, nimeni nu avea să se mire văzând un pirat din secolul al XVIII-lea clătinându-se pe stradă.

Iar Chase şi Rosalind, târând-o pe Lucy după ei, bătură în fiecare uşă de la etaj, întrerupând „plăcerile” dacă era necesar, până când toţi bărbaţii fură despărţiţi de toate femeile, iar miratele femei – inclusiv indignata târfă a piratului – fură conduse şi ele spre ieşirea din Covent Garden şi li se zise să plece, altminteri riscau să fie arestate.

Nici uneia nu trebui să i se spună de două ori.

Nu mai rămaseră decât Lucy, Meggie Plum şi Cora Myrtleberry, care se îmbrăcase cu hainele ei („N-o să-i ziceţi lu’ tata că am fost îmbrăcată în sirenă, nu?” întrebase ea neliniştită, iar ei o asiguraseră că nu), acestea întorcându-se cu Rosalind, Chase şi sergentul MacGregor prin tunelul muzeului. Se părea că Ireton îşi recăpătase cunoştinţa şi plecase acasă. În orice caz, nu mai era prăbuşit lângă perete.

Totuşi, îşi uitase pălăria.

— Of, Ireton ieşea mereu pe unde nu trebuia, le explică MacGregor. Nu are deloc simţul orientării. Probabil că a vrut să iasă prin tunelul care dă în Covent Garden, dar a ajuns aici.

Ceea ce explica de ce Rosalind îl văzuse trecând

grăbit prin muzeu.

— N-ai vrea un suvenir? o întrebă Chase pe Rosalind întinzându-i pălăria lui Ireton şi gâdilând-o sub bărbie cu pana.

— Las-o aici pentru a nedumeri generaţiile viitoare care vor găsi tunelul. Fără îndoială, nu vor reuşi să-i înţeleagă rostul.

— Foarte bine gândit.

Aşa că lăsară pălăria întoarsă cu susul în jos, apoi el trase de suportul torţei şi trecură pentru ultima oară prin intrarea din peretele muzeului.

Peretele se închise cu un bufnet discret în urma lor.

Parcă în urma unei idei de moment, Chase dădu jos de pe perete tabloul de Rubinetto şi îl luă cu el. Avea nişte planuri cu el.

*

Cora Myrtleberry ajunse în braţele tatălui ei, care aşteptase îngrijorat în muzeu, iar cei doi se duseră, fără îndoială, să-şi vadă de marionetele lor.

Meggie Plum ajunse la Liam, care o întâmpină bucuros în locuinţa vărului Adam Sylvaine, iar Meggie căzu în genunchi şi îl strânse cu atâta putere în braţe pe fratele ei, încât acesta aproape că se învineţi, după care fata plânse puţin.

— *Fetele!* rosti Liam dispreţuitor peste umărul surorii lui, adresându-i-se lui Chase, dar şi ochii lui erau suspect de umezi.

Rosalind decise să-i ia pe Meggie şi pe Liam la ea acasă.

*

Aşa încât casa cândva liniştită a lui Rosalind fu brusc plină de oameni: o Lucy spăşită, care primi o cană de ceai şi fu trimisă imediat la culcare, plus Liam şi Meggie, care urmau să împartă o cameră, cel puţin în noaptea aceea. Era

plăcut, dar puţin cam copleşitor. Rosalind se gândi că va trebui s-o cheme pe menajeră mai des, dacă lucrurile aveau să rămână aşa.

Rosalind se gândi să mai facă nişte ceai, dar constată că nu-şi putea ţine ochii deschişi.

— Cred că mă duc la culcare.

Se uită la Chase. Era ceva ce se putea spune după o cină. Îşi aminti de comentariul „am făcut-o şi pe asta” de după ce făcuseră exploziv dragoste pentru prima dată, în muzeu.

— De ce zâmbeşti? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Rosalind?

— Mmm?

Chase ezită.

— El chiar ne-a iertat.

— Da. Numai tu nu te-ai iertat.

Capul lui Chase se înălţă. Apoi înţelese.

După care se încruntă la ea ca să o pedepsească puţin pentru că era atât de perspicace. Ceea ce o făcu să zâmbească.

— Mi-a părut tare rău că te-am lăsat să suporţi singură consecinţele, Rosalind. Mi-am dat seama că el ştia.

— O, am supravieţuit! Nu a fost plăcut, dar el nu a fost atât de devastat cum s-ar fi putut crede. A fost nefericit, dar cred că a înţeles. Ne iubea pe amândoi şi a ştiut că mi-a părut cumplit de rău că l-am rănit. Nu m-am gândit niciodată dacă este sau nu omeneşte ce am făcut – sunt prea umană. Dar Chase… ştiam că ar trebui să-mi pară rău pentru asta, însă nu am regretat niciodată că m-ai sărutat.

El ezită.

— Nici eu, spuse el încet.

O recunoaştere a umanităţii din partea căpitanului Eversea era ceva deosebit.

Apoi rămaseră tăcuţi.

Scena începuse să semene a rămas-bun.

El se uită spre uşă, parcă pentru a confirma asta, apoi

ezită din nou.

— E bine ce fac? întrebă el. Faptul că le permit acelor femei să scape? Că îl trimit pe Kinkade la Botany Bay fără a fi umilit public?

— Ce e corect? Ce e greşit? I-ai făcut pe câţiva oameni nespus de fericiţi. Ai îndreptat câteva nedreptăţi. Când regulile nu se mai pot aplica, nu poţi decât să-ţi urmezi instinctul, iar eu aş încredinţa oricând instinctului tău viaţa oamenilor pe care îi iubesc, Chase.

El îi zâmbi pe jumătate.

— Faptul că ai încredere în mine este o onoare, Rosalind.

Ea se uită în ochii lui foarte albaştri. Şi el era obosit.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, rosti el. Ştiu că am îndreptat câteva nedreptăţi. Dar în principal am vrut să-ţi fie *ţie* bine.

Era o mărturisire minunată.

— Ai reuşit!

În atât de multe privinţe.

— Îţi mulţumesc pentru tot, spuse ea încet.

Se referea la absolut tot. De la Lucy la bordel, la plăcerea fantastică din uriaşul pat cu baldachin, ceea ce părea că se întâmplase cu o eternitate în urmă. La faptul că o făcuse să se simtă mai femeie decât se simţise vreodată în viaţa ei. La hotărârea lui de a rezolva lucrurile. La faptul că era o persoană extraordinară.

— Îţi mulţumesc că m-ai apărat de marionetă, zise el.

Rosalind râse.

El se aplecă, îi cuprinse chipul cu o mână şi o sărută delicat, cu gura caldă şi întredeschisă, cu limba atingându-i doar uşurel limba. Buzele lor se uniră, iar ea simţi din nou cum el îi trezeşte toate simţurile. Trupul ei începu să se dizolve în al lui.

Însă el puse capăt sărutului înaintea ei, aparent cu un efort.

— Mâine mă întorc în Sussex, pentru a-mi lua rămas-bun de la familie.

Ea se retrase brusc şi reflectă câteva clipe, încercând

să absoarbă informaţia.

— Îţi… îţi vei lua rămas-bun şi de la mine înainte de a pleca în India? rosti ea în cele din urmă.

El încremeni brusc.

— Da. Zâmbi vag, un zâmbet pe care ea nu prea îl pricepu. Ironic. Nu i se reflectă şi în ochi. Voi veni să-mi iau rămas-bun.

Capitolul 23

— Ce-i asta?

Colin ţinea în mâini tabloul de Rubinetto şi îl privea nedumerit.

— Mi-a amintit de tine. Vezi. Aerul şuieră printr-o gaură din fundul vacii.

Chase îi demonstră luând tabloul şi suflând prin el.

— Splendid!

Colin era încântat de cadoul primit.

Chase îi spuse toată povestea, contând, desigur, pe discreţia deplină a fratelui său, dar eliminând, de dragul lui Rosalind şi al propriei mândrii, anumite detalii intime. Şi văzu un licăr de… dor? Da, asta era. În ochii lui Colin se citea dorul. Lui Colin îi era dor să facă năzbâtii. Dar nu îl mai atrăgea la fel de mult ca a fi fermier şi soţ.

— M-am gândit să ţi-l dăruiesc pentru a-ţi aminti de mine. Probabil că nu m-aş fi uitat sub coada vacii dacă n-ai fi fost tu.

Cuvintele lui aproape că îi înceţoşară ochii lui Colin.

Dar era posibil ca motivul să fie seria de halbe de rămas-bun pe care le băuseră la Pig & Thistle. Acum, şedeau tolăniţi în salon, în vreme ce mama, tatăl, surorile şi fraţii lui – Olivia şi Genevieve, Ian şi Marcus – intrau şi ieşeau, tot verificând starea de spirit a lui Chase şi constatând că se îmbunătăţise substanţial. Nu primiseră cu plăcere vestea că pleca în India, dar, dacă acela era motivul pentru care Chase se simţea mai bine, nu puteau decât să-i

accepte decizia.

Însă lui nu-i spuseseră toate astea. Vorbiseră doar între ei.

— Îmi pare rău că am fost atât de nesuferit.

Să-şi ceară scuze nu era ceva obişnuit pentru Chase, aşa că rostise acele cuvinte pe un ton rigid.

— *Eu* n-am considerat niciodată că eşti nesuferit.

Chase îl privi fix, aşteptând continuarea.

— *Toţi* te-am considerat nesuferit, spuse Colin rânjind.

Şi după cum îşi dădu seama Chase, îşi făcuseră griji în privinţa lui. Ca de obicei, pricepuseră că cel mai bine pentru el era să-l trimită la Londra, ca să-l viziteze pe vicar, şi avuseseră dreptate. Dar era ceva prea sentimental pentru ca vreunul dintre fraţii lui să-i zică asta.

Se simţi mişcat de faptul că fusese trimis să-l vadă pe vicar, pentru că începu să bănuiască motivul.

Fuseseră îngrijoraţi de sensul cuvintelor „nu mai pot suporta”, pe care le rostise el, luându-le ad litteram.

Poate că, într-un fel, chiar aşa le gândise.

— O să ne placă vicarul?

— Cred că foarte mult.

Nu-i comunică lui Colin suspiciunile lui şi nici nu-i povesti ciudatul moment de profunzime spirituală. Era ceva ce nu avea să ştie decât Rosalind. Dacă nu altceva, în orice caz venirea lui Adam Sylvaine la Pennyroyal Green probabil că avea să împiedice instalarea plictiselii în acel loc, în absenţa lui.

— Arăţi mai bine.

— Mai bine decât ce? rosti Chase morocănos.

— Pari mai liniştit.

Colin făcea asta adesea – spunea ceva atât de surprinzător de pătrunzător, încât nu mai aveai timp să formulezi un răspuns sarcastic. Chase se gândi că fratele lui şi vicarul aveau să se împrietenească rapid.

Brusc, simţi că regretă că nu avea să fie acolo ca să vadă. Totuşi, începuse să alunge regretele şi să-şi îndrepte gândurile către India, fiindcă India urma să fie viaţa lui.

— Fac ce sunt făcut să fac. Ăsta-i scopul meu. Cumva,

războiul m-a modelat – se pare că n-am avut niciun cuvânt de spus în privinţa asta. Tu şi Ian…

— Noi am luptat şi ne-am întors acasă. Tu ai fost adevăratul războinic. Născut pentru asta. Iar ţara şi pentru oricine şi orice vei lupta vor fi norocoşi din acest motiv. Totuşi, eu chiar cred că ar trebui să te însori.

Chase îi aruncă lui Colin o privire întunecată şi rămase posomorât câteva clipe. Se gândi să-i spună lui Colin că tocmai ceruse pe cineva în căsătorie, dar nu dorea să întunece imaginea fericirii conjugale pe care o avea Colin cerându-i să poarte povara dezamăgirii împreună cu el. Şi înţelese că fratele lui nu era nici pe departe nesuferit, ci dorea cu adevărat să aibă şi Chase parte de fericirea pe care o trăia el.

— Poate că ar trebui, rosti el cu blândeţe.

Iar sprâncenele lui Colin se ridicară de surpriză.

Apoi Chase îşi aminti că dorise să-l întrebe ceva pe Colin.

— Mai ai hainele pe care le-ai purtat în ziua când era să fii spânzurat?

— O, nu mai sunt de purtat, dar cred că le pot găsi.

— Mi le dai mie?

— Consideră-le un cadou de plecare, frate.

*

Rosalind se opri din aranjatul lucrurilor în cufăr pentru întoarcerea în Derbyshire şi se duse să prepare ceaiul. Puse pe o tavă ceai negru şi două ceşti. Apoi aşteptă.

Bătaia în uşă îi făcu inima să-i sară din piept, deşi ştia cine era.

Îl conduse în salon pe Chase, acesta ţinându-şi în mână pălăria şi bastonul. Ca de obicei, păru să umple încăperea cu totul.

Trase draperiile, acoperind geamurile aproape complet fiindcă lumina după-amiezii, care se strecura prin numeroasele ochiuri ale ferestrelor, nu era nici blândă, nici slabă. Îi înăsprea trăsăturile lui Chase. Îl făcea să pară

obosit. Ridurile care porneau ca nişte raze de la extremităţile ochilor păreau mai profunde, la fel ca şi adânciturile de sub ei. Şi poate că ar fi trebuit să se bărbierească mai atent – o umbră albăstruie îi rămăsese pe bărbie. Îşi arăta vârsta. Cu alte cuvinte, era frumos.

— Deci vei pleca. Peste câteva ore, rosti ea cu glas slab.

În fond, de ce să nu înceapă o conversaţie cu un lucru evident? Mai ales că el nu părea deloc înclinat să înceapă vreo discuţie.

— Corabia pleacă peste câteva ore.

Chase dădu din cap, confirmând ce era evident.

Apoi se păru că încheiaseră conversaţia.

Ea se apropie de canapea şi se aşeză lângă el, fără ca genunchii să li se atingă. Impunând o decenţă aproape comică, de parcă ceainicul de porţelan era o severă damă de companie care asigura buna-cuviinţă.

— Lucy a fost instalată la academia domnişoarei Marietta Endicott, de la Pennyroyal Green, îi spuse el.

— Îţi mulţumesc că ai aranjat asta. Nu e puţin cam în vârstă pentru şcoală?

— Domnişoara Endicott a făcut o excepţie în cazul ei. Iar dacă există cineva care să poată face ceva în privinţa lui Lucy, aceea este domnişoara Endicott.

Amândoi zâmbiră.

— Domnul Myrtleberry şi MacGregor au blocat intrarea secretă din peretele muzeului, aşa că nu se mai poate deschide, şi au pus un tablou potrivit acolo. Fără vaci şi îngeri. Am donat muzeului Montmorency costumul purtat de Colin în ziua în care era să fie spânzurat şi l-am lăsat pe MacGregor să-şi asume meritul donaţiei, ceea ce a determinat consiliul de conducere să-i acorde o mărire de salariu, iar, după ce costumul a fost expus, pentru prima dată în istoria muzeului s-a făcut coadă la intrare.

— Foarte inteligent din partea ta!

El îi răsplăti comentariul ironic încuviinţând scurt din cap.

— Liam şi Meggie vor locui în Pennyroyal Green. Se

pare că există o slujbă pentru Meggie la Pig & Thistle, iar Liam va putea fi de ajutor la vicariat. I-am adus la Londra. Meggie a vrut să ia nişte lucruri de la fosta locuinţă, iar Liam a dorit să vadă corabia mea plecând.

— Şi toţi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

El încercă să zâmbească, dar nu prea îi reuşi.

Se instală tăcerea. Rosalind o curmă turnând ceai într-o ceaşcă.

De fapt, făcu o adevărată ceremonie din asta. În mod surprinzător, mâna nu-i tremură deloc. Ridicându-şi întrebătoare sprâncenele, îi întinse ceaşca.

El clătină scurt şi ironic din cap.

Nici ea nu dorea ceai.

O puse la loc, ceaşca scoţând un clinchet când se lovi de farfurioară.

„Spune ceva!” simţi ea nevoia să ţipe la el.

Dar el nu era un om al cuvintelor. În general, se exprima prin intermediul trupului său, fie că-l folosea pentru a face dragoste, fie la război.

Îşi aminti cum el îi spusese fără cuvinte ce simţise pentru ea cu ani în urmă.

Se gândi că ar trebui să-şi ia rămas-bun de la el şi să pună capăt poveştii. Ar fi fost mai uşor, iar rezultatul era oricum acelaşi. Amânarea despărţirii nu avea să îmbunătăţească lucrurile şi nici să-şi ofere amintiri pe care le-ar fi dorit pe lângă cele pe care le avea deja. Îl privi pe obositul căpitan Eversea şi îşi imagină lucrurile sale împăturite într-un cufăr pregătit să fie îmbarcat pe *The Courage.*

Nu şi-l putu închipui îmbătrânind pe mare, departe de ea, undeva unde să nu poată vedea asta. Era de neimaginat. Să nu-i vadă părul încărunţind la tâmple, alte riduri apărându-i pe chip, să nu-l vadă pe *el.* Fără îndoială că avea să fie în continuare la fel de încăpăţânat, de deosebit, poate că avea să se însoare cu o exotică fată cu pielea întunecată sau poate că avea să-şi ia o astfel de amantă. Din câte auzise, fetele acelea erau destrăbălate şi lipsite de prejudecăţi, cel puţin cele din Mările Sudului, cele

despre care scrisese Miles Redmond.

Brusc, se pomeni ridicându-şi mâna şi punând-o pe obrazul lui. Se surprinse singură. Se simţi puţin stânjenită, de parcă era o femeie oarbă care încerca să desluşească trăsăturile cuiva.

Dar cu ani în urmă, când îl atinsese la fel de ezitant, realizase, îi simţise puterea aleanului şi a dorinţei dincolo de autocontrolul formidabil şi îşi dorise să vadă dacă era real, dacă el era vulnerabil, dacă putea ajunge la *omul* care era el. Chase părea a nu se teme niciodată de nimic. Însă ea ştia că asta nu era adevărat. Nevoia lui de a face ceea ce era bine şi drept îi dădea întotdeauna curaj, fiind mai puternică decât teama. Era un om cu principii.

Era extraordinar.

Iar în clipa aceea, la fel ca şi în urmă cu ani, se minună de asprimea firelor scurte de barbă de pe obrazul lui, de linia curată a maxilarului, de căldura pielii, de bătaia pulsului.

„Îl ating pe Charles Eversea”.

El îşi întoarse din nou faţa în palma ei.

Rosalind şi-o ţinu nemişcată câteva clipe, apoi îşi îndepărtă mâna. După care ezită şi ridică mâna şi îi atinse sprânceana. El rămase perfect nemişcat, surprins că ea îi atingea sprânceana. Nu-l putea învinovăţi. Ea urmă linia sprâncenei, apoi ajunse la baza nasului, unde se opri şi îşi coborî mâna şi privirea în poală.

„Pentru numele lui Dumnezeu!”

Chase scoase un sunet discret. Aproape un râs. Surprins.

Adevărul era că, dacă ar fi fost să-l atingă pentru ultima oară, n-ar fi ştiut unde să-l atingă. Poate că era mai bine ca el să plece şi toată povestea să se isprăvească. Să-i spună un politicos „la revedere”. Rapid, simplu, aşa cum făcea el majoritatea lucrurilor.

„Staţi locului!” le spuse ea cu fermitate mâinilor. Acestea îi rămaseră cuminţi în poală. Obişnuindu-se din nou cu felul cum fusese viaţa înainte de reapariţia lui Chase. Înainte ca mâinile să-i devină atât de libertine şi de

cunoscătoare a trupului său, şi de nereţinute în a-l atinge.

Se putea gândi la asta şi putea da frâu liber sentimentelor mai târziu, mult mai târziu. Îşi dori ca totul să se încheie în clipa aceea.

El se aplecă brusc în faţă. Ea tresări şi se trase îndărăt.

Ceea ce îl făcu să zâmbească. Un zâmbet vag. Dar un zâmbet recognoscibil ca atare. „Ai grijă!” se gândi ea. „Faci asta cu tot mai multă uşurinţă în ultima vreme, căpitane Eversea”.

Nehotărât, el se sprijini din nou de spătarul canapelei.

O, Doamne! Erau de-a dreptul *comici.*

După câteva secunde, el se aplecă din nou, categoric cu ceva mai multă graţie. Iar de data aceea, îi luă cu blândeţe mâinile din poală, de parcă erau un bol delicat, şi le duse la buzele sale.

Depuse un sărut într-o palmă – un sărut delicat, respectuos –, apoi îi îndoi cu grijă degetele peste el. În cealaltă palmă, depuse un alt sărut – fierbinte, îndelung, care stârni dorinţa în trupul ei.

Apoi, încet, îi acoperi şi acel sărut cu degetele.

Şi îi desprinse mâinile de ale ei. Lăsând săruturile să ardă în pumnii ei.

Două motive pentru a şi-l aminti.

Nu avea să plângă!

Îi aruncă genul de zâmbet care vădeşte efortul făcut pentru stăpânirea lacrimilor. Un zâmbet strâmb. Nu-şi dădu seama dacă inima ei se frângea sau dacă era atât de plină, încât nu mai avea loc în piept, în orice caz, o durea. Totul din ea părea s-o doară.

Un colţ al gurii lui se ridică, oferindu-i cealaltă jumătate a zâmbetului.

Apoi expresia lui deveni gânditoare, după care deveni hotărâtă.

El trase adânc aer în piept, expiră sacadat şi se ridică, şi se tot ridică în picioare ajutându-se de baston.

Ea se prefăcu a nu-i vedea mâna pe care o întinsese pentru a o ajuta să se ridice. Încă nu era dispusă să-i ofere

mâinile ei abia sărutate. Dorea să păstreze senzaţia ultimei atingeri a buzelor lui.

Se sculă singură.

Fără o vorbă, el se duse să-şi ia pălăria şi haina de pe scaunul pe care nu stătuseră decât cinci minute. Se răsuci din nou spre ea, cu fereastra în fundal, cu trăsăturile evidenţiate de lumina mijlocului după-amiezii, cu ochii arzându-i strălucitori.

— La…

Ea nu-l lăsă să spună asta. Nu se putu abţine. Îşi petrecu mâinile pe după gâtul lui. Părul lui fin, dureros de fin îi mângâie dosul palmelor. Un bărbat atât de dur nu putea avea părul atât de moale. Aveau să-şi ia rămas-bun în ziua aceea la fel cum îşi luaseră rămas-bun în timpul războiului, cu un sărut, deşi atunci nu ştiuseră că era un rămas-bun.

Şi la fel ca în urmă cu cinci ani, buzele lor se întâlniră cumva.

El o zdrobi de trupul lui pentru că, desigur, trupurile lor sfidau ideea că minţile lor aveau ceva de spus în privinţa faptului că se atingeau sau nu pentru ultima oară. De data aceea, sărutul fu sofisticat, începu delicat, uşurel, doar o atingere a buzelor, dar avea un scop, o direcţie. Ca şi cum aveau tot timpul din lume, nu doar câteva ore. De-acum însă, se cunoşteau. Se sărutară foarte încet. Întârziind intenţionat momentul când limbile lor aveau să se întâlnească.

Iar ea gemu când acest lucru se întâmplă.

Chase îşi apropie şi mai mult chipul de al ei, iar mâinile lui coborâră pe fundul ei şi o lipiră cu şi mai multă putere de el. Iar ea îşi luă mâinile de după gâtul lui şi le coborî spre nasturii cămăşii.

Îl dorea pe căpitanul Eversea gol în salonul ei…

El îşi dezbrăcă haina, iar degetele ei îi descheiară nasturii, lipindu-şi apoi palmele de pieptul lui larg.

— Stai puţin, rosti el.

Haina şi pălăria lui ajunseră din nou pe scaun. Cămaşa fu scoasă, iar pantalonii coborâţi, dar cizmele îi

rămaseră în picioare pentru că niciunul dintre ei nu dorea să piardă timp cu scosul lor, iar Chase rămase gol în salonul ei, cu excepţia cizmelor şi a pantalonilor lăsaţi în vine.

Mâinile ei tremurânde avură dificultăţi cu desfacerea şireturilor noii sale rochii, dar mâinile lui le veniră în ajutor. Hainele ei formară un maldăr neelegant pe podeaua salonului. Le lovi uşurel cu piciorul pentru a le da la o parte din drum.

Chase se aşeză pe un scaun care scârţâi discret, iar ea se îngrijoră puţin fiindcă el era atât de mare.

— Vino aici!

Ea îi încălecă coapsele, care erau groase şi păroase, una dintre ele fiind strivită şi având o cicatrice, iar mâinile ei trecură peste ele, memorându-le. Se apăsă pe mădularul lui gros, care încă nu se sculase, iar mâinile lui îi savurară sânii, mângâindu-i sfârcurile, care se întăriră imediat. Când ea gemu, iar pleoapele îi coborâră aproape complet şi respiraţia îi deveni sacadată – mâinile lui pe sânii ei pur şi simplu o *înnebuneau* –, el îi lăsă capul pe spate, în leagănul dur al braţelor lui, pentru a-şi putea înclina capul ca să o sugă.

Un extaz fierbinte cuprinse trupul ei când buzele lui îi atinseră sfârcurile.

Mâinile lui o traseră mai aproape, iar ea văzu lumina jucând pe chipul lui, încântarea fierbinte din ochii lui, apoi se desfătă când el îi închise şi înghiţi un nod, muşchii gâtului fiindu-i încordaţi de plăcere. El o ridică, iar ea se apăsă pe el până când el o umplu cu totul.

Şi începu să-l călărească încet. Încet, încet. Dar nu putură să se limiteze la mişcări lente, curând accelerară ritmul, iar până la urmă, ajunseră la o cuplare neelegantă, trupurile lor împreunându-se rapid şi dur, ritmul scăpându-le de sub control. El îşi dădu capul pe spate şi îi rosti cu un geamăt răguşit numele când termină, în timp ce Rosalind se cutremură.

Preţ de câteva clipe îndelungate, rămaseră îmbrăţişaţi. Capul lui se odihni în scobitura gâtului ei. Respiraţia lui îi mângâie pielea umezită de sudoare.

Fără o vorbă, se desprinseră unul de celălalt. Apoi, în tăcere, ea îl ajută să se îmbrace, după care se îmbrăcă şi ea, culegându-şi hainele de pe covor.

O privi solemn, cu o expresie indescifrabilă. Ea începu să suspecteze că faţa lui Charles Eversea dezvăluia cel mai puţin atunci când gândea cel mai intens.

O privi, ochii lui albaştri strălucind. Părea să îşi ţină respiraţia.

Rosalind îi oferi un zâmbet trist şi fantomatic.

Chase rămase foarte nemişcat. Dădu scurt din cap, îi zâmbi vag şi, cu o atingere aproape formală a borului pălăriei, plecă de-a binelea.

*

Da.

Ca de obicei, când plecase Chase păruse să ia cu el lumina şi aerul din încăpere.

Dintr-un motiv necunoscut, ea avu grijă să rămână foarte nemişcată. Se simţea straniu de golită.

Câteva secunde mai târziu, îşi dădu seama că de fapt se *temea* să se mişte.

Ca o persoană care căzuse de la mare înălţime. Apoi, conştientiză că acela era momentul de binecuvântată amorţeală de dinainte de instalarea durerii. De dinainte de a realiza cât de rănită era. Şi de cât de totală şi de permanentă avea să fie durerea.

Se simţea ciudat de desprinsă de trup, dar instinctul o făcu să-şi apropie de chip braţul tremurând – mirosul lui încă era pe pielea ei.

Trase aer în piept şi închise strâns ochii… ah, şi, da, *iată* durerea! Împreună cu o constatare sufocantă – nu Charles Eversea era cel dur şi inflexibil. Nu Chase se temea să nu fie vulnerabil.

Ci *ea.*

Ea fusese incapabilă să capituleze în faţa posibilităţii iubirii, iar el îşi dăduse seama de asta. El se protejase de durere, deşi o iubise în toate modurile pe care le cunoştea –

cu o răbdare, cu o siguranţă ucigătoare, înţelegător, oferindu-i protecţia lui, cu tandreţe şi pasiune, cu hotărârea de a avea grijă că poată alege ce îşi dorea, ca ea să fie fericită.

Iar ea fusese îngrozită de ideea capitulării în faţa sentimentelor puternice pe care le simţea, se temuse atât de tare să nu-l piardă din nou, se temuse atât de tare de *pierderea* în sine, încât avusese grijă să păstreze distanţa faţă de el chiar şi când făcea dragoste cu el. Se temuse că inima avea să-i fie frântă, ceea ce cu siguranţă ar fi ucis-o, pentru că, desigur, durerea ar fi fost egală ca magnitudine cu iubirea pe care i-o purta.

Pentru că, Dumnezeule, îl iubea!

Probabil că îl iubise din clipa în care dăduse cu ochii de el, cu cinci ani în urmă.

Se temuse atât de tare, încât, ca o proastă, îl lăsase să plece.

Iar el, tot ca un prost, *plecase.*

Cuprinsă brusc de furie, se decise că el exagerase cu intenţia de a o lăsă să aleagă ce dorea.

El o dorea şi totuşi plecase.

Şi fiindcă nu era genul care să ezite când avea ceva de făcut şi fiindcă se hotărâse să obţină ce dorea, se repezi spre uşă şi o deschise cu o smucitură.

Şi se izbi de zidul care era pieptul lui Chase Eversea.

— Rosalind!

Părea foarte dur, foarte hotărât. Îşi puse fără prea multă delicateţe o mână pe pieptul ei pentru o împiedica să-i facă pe amândoi să se prăvălească pe scări. Apoi o împinse uşurel înapoi în casă, neluându-şi privirea din ochii ei.

Inima ei bătea precum clopotele de la biserica St. Mary-le-Bow, iar el, cu siguranţă, simţise asta în palmă.

Se priviră unul pe celălalt. Ochii lui păreau deosebit de strălucitori, ceea ce o făcu să-şi dea seama cât de palid era.

Căpitanul Eversea era *tulburat.*

Îşi îndepărtă puţin picioarele şi adoptă o atitudine

care o făcu să creadă că era pe cale să-i ţină un discurs.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă muşcându-şi limba.

Pentru orice eventualitate, avea şi ea un discurs pregătit.

— Rosalind… Vocea îi era foarte fermă. Am greşit când am spus că lucrul pe care îl fac cel mai bine este să-mi servesc ţara. Am greşit când am spus că pentru asta sunt făcut. N-am greşit *prea tare,* desigur, dar am greşit. Sunt făcut pentru… Se opri şi trase adânc aer în piept pentru a-şi aduna forţele. Apoi îşi drese glasul, iar când vorbi, vocea îi fu răguşită: Am constatat că sunt făcut pentru a iubi şi a proteja. Şi *anume* pentru a te iubi şi a te proteja pe tine.

Chase aşteptă. Inima îi bubuia, aşa că Rosalind nu putu vorbi, dar probabil că expresia de pe chipul ei îl încurajă să continue.

— Ştiu că ai dorit să ai şansa de a te hotărî ce vrei. Dar ceea ce vreau eu este să fiu oriunde eşti tu. Indiferent ce înseamnă asta. Indiferent unde ar fi. Prin urmare, dacă mă vrei, voi rămâne. Oricât de mult timp mă vei dori. *Oricum* mă vei dori. Pentru că… Suspină… te iubesc!

Rostise cuvintele cu o certitudine absolută. Aşa cum făcea întotdeauna.

Se lăsă o tăcere plină de fantastice gânduri nerostite, timp în care se uitară unul la altul, iar ea nu-şi mai simţi mâinile şi picioarele. Fu tentată să privească peste umăr ca să vadă dacă nu cumva îi crescuseră aripi ca ale îngerului senzual din tabloul de Rubinetto.

Nu-i venea să creadă că Charles Eversea îi oferea inima lui mare, vitează, plină de cicatrice, dificilă şi frumoasă.

Avea să-şi dea şi viaţa pentru onoarea de a proteja această inimă pentru totdeauna.

— Chase?

El aşteptă palid, cu maxilarele încleştate, cu ochii de un albastru sălbatic.

— Şi eu te iubesc.

Vocea lui fusese atât de fermă. A ei ieşise atât de firavă. La naiba!

Îşi ridică nerăbdătoare o mână pentru a-şi şterge lacrimile, deoarece nu dorea să piardă nici măcar o clipă din cele ce se întâmplau.

Încet, foarte încet, el zâmbi.

— Şi Chase?

El aşteptă. Părând a-şi ţine respiraţia.

Rosalind îşi dori ca ea să fie cea care să comande de data aceea.

— Ar trebui să ne căsătorim.

El rămase complet nemişcat.

Ceva sălbatic şi strălucitor apăru pe chipul lui. Apoi închise ochii şi trase aer în piept precum cineva care respiră pentru prima dată.

Expiră încet.

După ce deschise ochii din nou, clătină neîncrezător din cap.

Ea îşi dădu seama ce simţea el. „Cum de am ajuns să fiu atât de norocos?”

Începură să radieze ca nişte copii încântaţi, iar Chase o luă prin surprindere apropiindu-se de ea dintr-un singur pas mare.

Cu mare grijă, ca şi cum ea ar fi devenit brusc casantă, ezitând, conştientizând cât de nou era acest lucru pentru amândoi, el o cuprinse în braţe, parcă încă nesigur că era a lui pentru totdeauna. Ea îi zâmbi liniştitor şi se lipi încet de el. O strânse cu putere la piept, iar ea îi simţi suspinul pe obraz, un sunet final, sunetul de *acasă.*

Ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui, îşi trecu mâinile prin părul lui, iar buzele ei le găsiră pe ale lui. Sărutul începu ciudat şi deveni sălbatic, apoi apăsat, apoi lent. Un sărut pentru toţi anii de când se cunoşteau, şi nu se grăbiră. Pentru că era primul sărut din ceea ce avea să fie o viaţă plină de săruturi.

Deloc surprinzător, Liam îl aştepta afară când Chase ieşi, câteva minute mai târziu, pentru a se duce să-l informeze pe căpitanul corăbiei *The Courage* că nu avea să

se îmbarce, după cum fusese planificat. Era pasional, dar îşi şi îndeplinea datoriile, iar Rosalind era de acord.

— De unde ai apărut? îl întrebă el pe băiat.

— Te-am urmărit, răspunse Liam satisfăcut.

— Ah! rosti Chase.

— Mergi ca o furtună, căpitane Eversea, spuse el cu o viclenie voioasă. Aproape ca şi cum ai *dansa...* s-ar putea zice.

— Sau aş pluti… s-ar putea zice.

— Te-ai văzut cu doa'na? întrebă micul pezevenghi isteţ.

— Da, m-am văzut cu doa'na.

— E femeia ta *acum?*

— Da, Liam. E femeia mea acum. Acum… Se răsuci şi merse cu spatele câţiva paşi – cu marea în spatele lui, cu Rosalind în faţa lui, privindu-l plecând şi aşteptându-l să se întoarcă… şi pentru totdeauna!

— Grozav! rosti Liam începând să ţopăie încântat. Am ştiut mereu că aşa o să fie!

Sfârşit